

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Egan_Doris-1-Branou_z_Ivory.PDB

PDB Name: Egan_Doris-1-Branou_z_Ivory
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.12.2004
Modification Date: 5.12.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Branou z Ivory

Seděla jsem zrovna na tržišti a rozdávala karty, když jsem dostala tu poslední nabídku.

"Tady přicházejí peníze," řekla Irsa, která prodávala vedle mě a uhnula z cesty, aby ho neodradila. Tak jsem mu vyložila karty, všechny ty obvyklé nesmysly, a on s tím vyrukoval. To jsem od něj nečekala, vypadal příliš úctyhodně. Pravda, nezmínil se, o jakou práci přesně jde. Ale myslela jsem si, že už jsem na Náměstí dost dlouho, abych dokázala uhodnout, co to znamená.

"Možná bych si tě najal," opakoval, jako by čekal, že zabeđenému cizinci, jako jsem já, to bude muset říci dvakrát.

"Nezdržujte se," řekla jsem a sebrala svoje tarotové karty. "Už jsem vám vyložila."

"Myslím to vážně," protestoval.

"Prosím vás, vznešený pane. Vím velmi dobře, že lidi, které si najmou kuplíři z ulice Zlatých mincí, už nikdo víc nespátí. Pokud mě ovšem nechcete pro některý z Velkých Domů." Usmívala jsem se zdvořilou urážlivostí. To bylo samozřejmě vyloučené. Podle ivorských měřítek nejsem ani hezká. Jsem o osm centimetrů menší než lidé kolem, vlasy mám kaštanové místo černých; do Velkého Domu by mě nevzali ani za služku. Tím ale nechci říci, že se cítím jako stvořená pro prostituci.

"Nemluvím o těch kanzech ze Zlatých mincí." Slovo, které použil, bylo ivorské a znamená shnilé maso, zvířecí trus, chátlu nejhrubšího zrna. Podívala jsem se na něj překvapeně. Co měl asi v úmyslu? "Líbí se mi, jak vykládáš karty."

"Děkuji vám, vznešený pane." Byla jsem zrovna tak falešná, jako všechny ostatní kartářky na trhu.

"Nejsem vznešený pán. 'Milostivý' postací."

Takže nepatřil ke šlechtě, ačkoliv se tak oblékal. Čím dál zajímavější. A nebylo snadné mu vyložit. Zákazníci obvykle nějak reagovali - odpovědí, narážkou, výrazem obličeje. "Někdo, koho znám, měl nehodu? Ale to určitě myslíte mého prastrýce Hobara." Tento muž ale nehnul ani brvou. Když jsem vysvětlovala, co znamenají jednotlivé obrázky, panovalo absolutní ticho. Bylo to nepříjemné.

"Ty nejsi Ivoranka. Jak ses tu ocitla?" zeptal se.

Pokrčila jsem rameny. "Jestli to opravdu chcete vědět, zaplat'te mi za to." K mému překvapení vyndal další minci a položil ji na zem přede mne. Trochu jsem si poposedla.

"Vězte, milostivý pane, že moje ponížená osoba se narodila na Pyrene, daleko od ..."

"Můžeš vynechat formality. Neplatím ti za vyprávění pohádek."

Povzdychla jsem si. "Odjela jsem z Pyrene na Athény jako studentka. Otec jednoho mého spolužáka pracoval jako první důstojník na Královně Julii, jedné z těch pravidelných luxusních lodí, které jsou vypravovány z Tellys. Jeden bohatý pasažér si rezervoval apartmá na celou cestu z Tellys na Athény a Ivory a vystoupil na Athéně. Můj přítel přemluvil otce, aby mu dovolil použít apartmá - bylo zamluvené na okružní jízdu - a vzít s sebou pár přátel. Vypadalo to jako velká příležitost. Víte, tedy milostivý pán si musí uvědomit, kolik stojí cesta kosmickou lodí. Kdybych byla neměla na Athéně stipendium, nikdy bych se tak daleko nedostala. A tak jsem se ocitla tady. Jsou to už dva roky."

Když jsem skončila, řekl: "Ale jsi tu pořád."

"Vzácný pán se ptal, jak jsem se sem dostala. Ne proč jsem tu zůstala." Upustil další minci. Sebrala jsem ji a přidala k ostatním do váčku. "Strávila jsem na vaší krásné planetě měsíc, což byla doba, po kterou putovala Julie po oběžné dráze. Navštívili jsme Lucernové zahrady, Velký obelisk a Levandulový palác. Slyšela jsem o ivorských čarodějích a kouzelnících, a i když jsem věděla, že jsou to šarlatáni, chtěla jsem je vidět. Jako turistka jsem chtěla využít všech možností. Avšak mí přátelé o ty falešné kouzelníky zájem neměli. Večer před odjezdem chtěli ještě jednou navštívit Lucernové zahrady - fascinoval je varietní program se striptýzem, takové věci na Athéně nemáme. Tak jsem je nechala a vydala jsem se do ulice Zlatých mincí sama."

"Proč právě do ulice Zlatých mincí?"

"No, nevěděla jsem, kde jinde bych mohla najít nějakého čaroděje. A slyšela jsem, že se tam dá koupit všechno."

Přikývl. "Pokračuj."

"Ráda bych, ale bohužel si z toho, co se dělo dál, mnoho nepamatuji. Ani nevím, do kterého domu jsem vešla. Matně si vzpomínám na malou ženu v zelené róbě s černými vlasy až ke kolenům, která mi otevřela dveře." Začala jsem míchat karty. Zbytek vyprávění byl trapný. "Vzbudila jsem se až druhý den odpoledne v jedné uličce. Moje peníze byly pryč." Zasmál se. "Okradli tě ve spánku."

"Okradli mě." Ale ta historka není k smíchu, i když je stará. "Julie byla pryč a mí přátelé také. Nějaké peníze jsem měla, protože mi je nechali v hotelu. Poslední dva roky trávím tím, že se snažím vydělat dost peněz na zpáteční cestu." Stěží

jsem si vydělala dost na živobytí, ale nemohla jsem si připustit, že je to nemožné, protože bych se jinak zbláznila.

"Sprátelila ses tu s někým?"

"Myslím, že vám do toho nic není, milostivý pane." Ukázal další minci. Dnes mám dobrý den.

"Nemám žádné skutečné přátele, žádné příbuzné ani známé. Nikoho, koho by zajímalo, jestli žiju nebo umírám. Pocítila jsem to, když mi vypršela platnost mého turistického odznaku." U vyšších vrstev na Ivory je vražda totiž považována za praktickou dovednost, něco jako vyžívání. Šlechtic, který se chce udržet v kondici, může klidně zabít cizince, který se vrací domů po vyčerpávajícím dnu na vládním úřadě. Turisté jsou chráněni imperiálním výnosem. Nosí na viditelném místě velké červené odznaky. Když vypršela platnost mého odznaku, který ještě chvíli blikal, než úplně zčernal, odešla s ním i moje dobrá nálada.

"Mám pro tebe práci," řekl. Mírná změna oproti jeho prvnímu prohlášení: Možná bych měl pro tebe práci.

"Jakou?"

"Vykládat karty. Ne tyhle," řekl, když jsem se zadívala na balíček tarotových karet, a pohrdavým gestem je odmítl.

"Mám vlastní karty. Pojď se mnou, vyzkouším tě."

Z toho už bych mohla těžko vybruslit. "Milostivý pane, raději se vám rovnou přiznám, že jsem zrovna tak falešná kartářka jako kouzelníci na Ivory. Neumím vykládat karty. Vymýšlím si."

"Tak ty si myslíš, že naši čarodějové nejsou praví." Usmál se. "Jsi tady už dva roky, ale ještě toho o Ivory moc nevíš. Buď klidná, nedostatek talentu nevadí. Ta moc je v kartách, ne v osobě, která s nimi zachází." Natáhl ruku a pomohl mi vstát.

A tak jsem se seznámila s Ranem Cormallonem. Měl kancelář v jednom domě v ulici, kde jsem nikdy předtím nebyla, v klidné části města. Zařízení napovídalo, že je bohatý, ale to už jsem poznala ze způsobu, jak se oblékal. Bylo tam šest zařízených místností - gobelíny, obrazy, obrazovky počítačů ve skříňkách vykládaných dřevem a mramorem - a nikde žádní lidé. Šlapali jsme po vínových kobercích zdobených složitými vzory.

Tajná místnost v nejvyšším poschodí obsahovala jeden velký psací stůl s mramorovou deskou a židlí. Myslela jsem, že si Cormallon sedne, ale on mi pokynul, abych se posadila já. "Otevři zásuvku," řekl. Pomalu jsem ji otevřela. V rohu jsem zahlédla něco zlatého - pouzdro na balíček karet? Když viděl, že váhám, sáhl tam a vytáhl kazetu. Otevřel ji a vysypal karty na stůl. "Zamíchej je," řekl, "udělej z nich hromádky, dělej s nimi, co chceš." Když jsem je zamíchala a srovnala, podívala jsem se na něj. "Teď je vylož."

Obrátila jsem vrchní kartu. Uviděla jsem svázaného muže s roubíkem v ústech, sedícího v přítmí. Ten postupný přechod světla do stínu byl velmi realistický, nikdy jsem na žádných kartách nic takového neviděla. "Vždyť ani nevím, co mají symbolizovat," protestovala jsem.

"Až si na ně trochu zvykneš, řekneš ty mně, co symbolizují. Tohle je Vězeň. Pokračuj, jde ti to líp, než si myslíš."

Obrátila jsem další kartu. Byl na ní starodávný parník. Jak jsem ji pokládala na stůl, hlavou mi bleskl obraz jiné lodi, moderního výletního zábavního plavidla. Znovu jsem se dotkla karty a tentokrát jsem se dívala kulatým okénkem do jedné z kajut. Na jednom lůžku ležel natažený Ran Cormallon a četl si v zápisníku. Na koberci seděla mladá žena se zkříženými nohama, tmavé vlasy měla vzadu sepnuté červenou sponou, posázenou drahokamy. Neviděla jsem, co dělá. Stáhla jsem ruku z karty a podívala se na Cormallona. "Snad jste nebyl v poslední době na nějaké lodi."

Usmál se. "Pokračuj. A tentokrát mi zkus říci něco navíc."

"Se ženou," řekla jsem pomalu, "která si spíná nahoře vlasy červenou sponou."

"Pokračuj," opakoval. "Další kartu."

Otočila jsem další kartu a rychle ji upustila. Byla horká. Podívala jsem se na obrázek a uviděla nějaký ivorský dům v plamenech, které šlehalo kolem zdí z bílého kamene.

Cormallon mě upřeně pozoroval.

"Je horká. Nemohu na ni sáhnout."

"Zkus další."

Položila jsem ruku na balíček, ale bolestí jsem ucukla.

"Všechny jsou horké, milostivý pane. Nemohu se jich dotýkat."

Přikývl, vložil tři karty zpět do balíčku bez viditelných potíží a všechny vrátil zpátky do zásuvky. "Můžeš vynechat 'milostivý'... protože se stávám tvým zaměstnavatelem."

"Považujete za samozřejmé, že tu práci vezmu, co?" namítla jsem, ačkoliv jsem v duchu nepochybovala, že to udělám. K tomu rozhodnutí by mi stačily samotné peníze, ale byla jsem ohromená tím, co se přihodilo.

"Kdybys už nebyla rozhodnutá, že to vezmeš, nebyla bys schopná udělat to, co se ti právě podařilo."

"Ale moc daleko jsem se nedostala." Když neodpověděl, zeptala jsem se: "Proč byly najednou ty karty horké? A co ten nořící dům?"

"Na to určitě časem přijdeš - možná to má něco společného s tvou předchůdkyní. Stihla ji nehoda, proto si musím najít náhradu."

Byla jsem odhodlaná vyptávat se dál, když najednou vytáhl zálohu. Bylo to víc, než jsem viděla pohromadě za posledních šest měsíců.

"Děkuji, milostivý - ehm, Rane."

Zamrkal. "Prostě 'pane' postačí. Víš, že si na Athéně nepotrpíte tak na formality jako my, ale není třeba přehánět."

"Ano, pane." Vzala jsem si peníze.

Při zpáteční cestě na tržiště jsem si uvědomila, co dělala ta žena na lodi. Rozdávala karty.

Tržiště na Obchodním náměstí je nejhluchnější, nejrušnější a nejnebezpečnější kout Hlavního města Impéria, které je nejhluchnějším, nejrušnějším a nejnebezpečnějším místem na Ivory, což není planeta, která by byla proslulá pokojným životním stylem. Ale bylo to jediné místo, kde zákony neplatily natolik, aby si tu cizinec nemohl vydělat na živobytí, a

jediné místo tak dobře organizované, aby dovedlo ochránit člověka, když už si ty peníze vydělal Náměstí jen vypadá jako nepretřžitý chaos. Ti, kteří tam prodávali, věděli, že je řízené stejně přísně jako pyrenské vojenské manévry. Platila jsem týdenní poplatek Asociaci obchodníků -neoficiální, výdělečné organizaci - a měla jsem pokoj od zlodějů, zabijáků, kapsářů a policistů. Mé členství v Asociaci sponzorovala Irsa; ona měla nejbliž k tomu, čemu se říká přítel. Přimo od Rana Cormallonona jsem šla na tržiště k jejímu stánku s ovocem.

"Cormallonové," řekla zamyšleně. "To jsou velké ryby. Nepatří sice k šesti hlavním Domům, ale dělají si nárok na to, aby se stali sedmým.

Slyšela jsem, že se specializují na čarodějnictví a ještě jiné, méně účtyhodné záležitosti. Je tam spousta peněz. Neřikala jsem ti to, hned jak jsem ho uviděla? "

"Ale kolik z těch peněz mi bude říkat paní, co myslíš? Mohu mu věřit, že mě nechá naživu, až práce skončí? Poplatky za pohřeb jsou přece tak nízké. A nelíbilo se mi -" odmlčela jsem se. "Nelíbilo se mi, že jeho nabídka přišla hned potom, co jsem se přiznala k naprostému nedostatku příbuzenstva. Možná jsem trochu zabeďněné stvoření z jiné planety a mám poněkud delší vedení, ale bylo mi jasné, že jsem nejspíš jediná osoba na tržišti, kterou nechrání síť příbuzenských vztahů."

"Když se ptáš, řekla bych, že Cormallonové jsou dost bohatí na to, aby si mohli dovolit být občas čestní. Musí brát také ohled na své dobré jméno - vždycky dodržovali své závazky. Já osobně bych pro ně pracovala, kdyby mi to nabídli. A zvláště, kdyby mi to nabízel ten švarný junák, co tu dneska byl." Zasmála se. Irsa bylo padesát osm let. Měla devět dětí a přibližně tolik zubů. "Na nic se neptám," pokračovala, "to ne, mám přece dobré vychování. Ale jestli už ti zaplatil, je to dobré znamení."

Důvěřovala jsem Irsinu úsudku ohledně toho, jak to na Ivory chodí, víc než svému a komukoliv jinému, s nímž jsem se až dosud setkala. Řekla jsem: "A co mé členství v Asociaci? Když ho nechám propadnout, budu ho moci získat zase nazpátek? "

Pokřčila rameny. "To je riziko. Jestli -" Nějaký muž v červené vyšíváné róbě skočil náhle na staršího muže v hnědém, který ukazoval prstem na bronzové poháry u vedlejšího stánku. Oba upadli a odstrčili přitom Irsin dvoukolák nazpátek a rozsypali jednu hromádku ovoce. Jak se tak tahali po zemi, vrátila Irsa káru tam, kde byla předtím. Stála naprosto klidně a její oči sledovaly dva pellfruity, které se skutálely do prachu. Muž v červeném měl smrtící tužku, kterou přitiskl druhému muži ke spánku. Tvář oběti byla zkroucená. "To není fér," říkal třesoucím se hlasem. "Vy jste - neměl -"

"Byl jsem na dosah ruky," řekl muž v červeném.

Druhý byl mrtvý. Irsa šla a sehnula se pro pellfruity s výrazem odporu ve tváři. "Aristokrati, oba dva," řekla, když se ke mně otočila, v každé ruce jeden velký kulatý pellfruit. Zvedla ruku, aby si cipem šatů setřela pot z tváře. "Člověk by řekl, že si na takové věci najdou lepší místo. Ale, drahousku," uklidňovala mě, "vypadáš trochu zdrchaně. Za to všechno může tohle slunce, všechno se v něm zdá důležitější, než ve skutečnosti je. Vím, že jsi k tomu nebyla vychovaná. No a co, dva blázni se rozhodli ukončit hádku přímo před námi. Není to poprvé ani naposledy. Ishin na'telleth!" Rozhlédla se, co by mi dala, abych se rozveselila, a nakonec mi dala to, co dávala každému, kdo se ocitl v nesnázích - kus ovoce. Jinak neměla co nabídnout.

Požádala jsem majitele hostince, kde jsem bydlela, aby mi poradil nějaké spolehlivé lázně. Obvykle jsem si přinášela vodu v konvích ze studny na dvoře až do pokoje. Ale tentokrát jsem si zasloužila odměnu.

"Dobře jsou lázně Asuka," poradil mi. Právě jsem zaplatila účet z minulého týdne a viděla jsem, že ho to udivilo.

"Dneska jsem měla dobrý den," řekla jsem s úsměvem. Měl se mnou trpělivost, když jsem sem přišla poprvé a neznala místní zvyky. Mohla jsem mu klidně zaplatit na další tři měsíce dopředu, ale nechtěla jsem, aby se divil příliš. V té době jsem ještě stále nosila všechny své peníze v opasku na těle. Žádná ivorská banka by mé peníze nepřijala, protože jsem nebyla v Síti.

"No, alespoň si vynahradím toho flétnistu. Je pryč."

"Flétnista odešel?" Od svého příchodu jsem ho každý večer slyšela hrát.

"Ten mizerný kanz se ztratil a nezaplatil za poslední dva týdny. Říkal, že má nějakou práci na Severu, a pak jsem zjistil, že je jeho pokoj prázdný." Pokřčil rameny a odplivl si do nějaké měděné nádoby za pultem. "Kašlu na to. Je moc horko, abych se s tím rozčiloval." Vrátil se k účetním knihám. "Zkuste Asuku," zavolal na mě, když jsem zamířila ke dveřím.

"Dobrá rodina."

Lázně Asuka byly drahé, ale cena odpovídala kvalitě. Byla to jedna z nejvyšších soukromých budov v Hlavním městě o více než dvaceti patrech, se stěnami z šedého skla a zahradními voliéry na vnitřním prostranství. Ve dveřích mě uvítaly dvě strážkyně, obě oblečené v šedém. Dost formálně mě prohledaly, jestli nemám zbraň, a předaly mě dovnitř s přátelským poplácáním. Tam se mě zeptali: "Pleťovou masku, masáž, manikúru, kresbu na kůži?"

"Jen koupel." Muž za pultem mi podal ručníky a nějaká žena mě vyvezla do devátého patra. Kráčely jsme dlouhou chodbou, žena se zbrani v ruce přede mnou. Zadala kód alfaboxu ve stěně a ocelové dveře se odsunuly stranou. "Samé ocelové zdi a podlahy," řekla a vešla dovnitř.

"Neprůstřelné sklo - pěkný výhled na park. Tady je mýdlo a ručníky navíc, tady se reguluje teplota. Obě postranní místnosti jsou volné. Všimněte si, prosím, že veškerý personál Asuky nosí šedé oblečení. Pokud kdokoli v šedém utrpí nějakou škodu, činíme za to odpovědným klientu. Budete-li se chtít na něco zeptat, tímto přivoláte recepci." Sehnula se, otočila kohoutky, pak je zase zavřela, narovнала se a podívala se na mne. "Je všechno k vaší spokojenosti?"

"Prima."

"Jak dlouho tu budete chtít zůstat?"

"Myslím tak dvě hodiny."

"Máme vás upozornit, až váš čas vyprší, nebo čekat, až zavoláte?"

"Ale ne, můžete mě zavolat."

Přikývla a vykročila do chodby. "Hezky si to užijte." Stěny se za ní neprodyšně uzavřely. Hodila jsem ručníky na podlahu a vstoupila do vany. Byla skoro dva metry dlouhá a nádherně hluboká. Kdybych ji naplnila až po okraj, nevystačila bych v ní. Obrátila jsem se tváří k oknu a nechala stékat vodu po nohou. Bylo to něco nádherného. Takovou koupel jsem měla naposledy na Athéně - ne, takovou jsem neměla nikdy.

V parku dole začínalo jaro, všechno bylo zelené a bílé, všechno klíčilo a vyráželo pupeny. Na jaro to byl hezký den, připomínal, jak zlé umí být léto v Hlavním městě. Uvažovala jsem, kolik let tu budu muset ještě strávit, než dám dohromady peníze na zpáteční cestu. Už jsem si začínala myslet, že se mi to nikdy nepovede, ale teď je tu Ran Cormallon, který troují zlaté mince a poskytuje mi nejen naději, ale také tuhle nádhernou koupel. "Dokud to nezačne být příliš nebezpečné," řekla jsem nahlas a mrskla sebou ve vodě. Můj hlas se odrazil od stěn.

Byla jsem jen stipendistkou, která se snaží dosáhnout akademické hodnosti. Nepočítala jsem sice s několikaletým přerušením studia, ale dokázala jsem se s tím vyrovnat; alespoň jsem si to myslela, v duchu pravého athénské racionálního. Hm - na Athéně by mohli mít taky takové vany. Ale na Pyrene, v mém rodišti, o nich nemohli ani snít. Podle nich to je neužitečná věc, plýtvání časem a místem. Na Pyrene jsem neměla žádné pěkné vzpomínky; ani na svou pěstounku ani na učitele a spolužáky. Trvalo to léta, než jsem dokázala připustit, že na Pyrene může být někdo šťastný, což ve skutečnosti většina občanů byla. To nejlepší, co pro mě udělali, bylo, že když mi bylo dvanáct, dali mi stipendium na Athénu. Čekali však, že se vrátím zpátky vystudovaná a pak se budu věnovat opravám městského kanalizačního systému nebo něčemu podobnému. Změnila jsem si občanství, jakmile jsem se dotkla pevné země na Athéně, a už nikdy jsem se neohlédla nazpět.

V přístavu na mě čekal Brian Lonii, který měl na starosti nové studenty. Řekla jsem mu, co chci udělat, a v duchu jsem se připravovala na to, že mě odsoudí. A světe div se, neřečnil o tom, že mám dluh ke státu, jenom se zasmál a vyvezl mě až nahoru na střešku univerzitního bloku, odkud jsem viděla parky, budovy a laboratoře Severní pobočky, které se táhly až za horizont. Vyfotil mě tam se zábradlím a oblohou v pozadí. Škoda, že mě nenapadlo vzít si tu fotku s sebou na Julii.

Během týdne jsem se nastěhovala k Brianově skupině. Do dvou týdnů jsem změnila studijní obor z technické správy (jak mi určili na Pyrene) na kulturní antropologii. O rok později jsem ho změnila na starověké legendy a lidovou literaturu. Denně jsem trávila polovinu studijní doby tím, že jsem si dávala implantovat do paměti jazykové znalosti. Byla jsem v širém okolí jediná studentka, která mluvila starověkou angličtinou, čínštinou a hebrejštinou. Úplně jsem přehlédla ivorštinu. Ale stejně to byl živý jazyk a kolik lidových pověstí se dá získat za současného života?

Jednoho dne za mnou přišel Brian s novinkou, že na Královně Julii je volné apartmá. Urychleně jsem si nechala implantovat mluvený (ne však psaný) jazyk, kterým se mluví na Ivory, a teď jsem byla tady, po dvou dlouhých ivorských letech, považována všemi za ngramotnou kartářku. No, ishin na'telleth, jak se tady říká, což je nejsilnější způsob, jak vyjádřit: Nemám zájem, je mi to jedno. Slyšela jsem, že v kopcích poblíž jsou kláštery, kde muži a ženy tráví život meditací a ošetřováním zahrady. Povídá se o nich, že říkají světu "ishin na'telleth". Pochybovala jsem, že bych mohla být někdy schopná stejně báječné duševní vyrovnanosti.

Bylo mrzuté, že jsem neuměla číst, a znesnadňovalo mi to život - i když na Ivory to nebylo nic neobvyklého. Nebylo to znamení hanby jako na Pyrene nebo Athéně. Ale časem jsem si osvojila pár dovedností, které mi to vynahrazovaly.

Tedy, ty karty byly opravdu zvláštní...

"Vítám vás, vznešení pánové. Mohu vám nabídnout nějaké občerstvení?"

Holohlavý muž si odkášlal na znamení nesouhlasu a vrátil Ranovi poklonu. Mě ignoroval, což bylo pochopitelné, protože o mně nevěděl. Seděla jsem v přístěnku za saténovým závěsem, kde jsem všechno slyšela. Výklenek byl právě tak velký, abych se v něm mohla pohodlně posadit a rozložit si karty; z automatické projekce na zakřivené stěně jsem měla dobrý přehled po místnosti. Ran mi stále opakoval, že čím víc toho budu vědět o jeho záležitostech, tím přesněji budu schopná karty interpretovat. Zjistila jsem, že s jeho kartami už žádný problém nemám, vlastně to byla radost, mít náhle takové báječné schopnosti, dívat se na ty bohatě zdobené obrázky a cítit, jak se mi duše zmítá novými pocity, a, abych byla upřímná, mít možnost nahlížet oknem do života cizích lidí a vědět, že oni proti tomu nemohou nic dělat. Tři úředníci se posadili na polštáře na zvýšené podlaže, takže jejich oči byly pod úrovní Ranových. Žena i mladší muž si vzali od Rana stříbrné pohárky a mechanicky je drželi v ruce. Plešatec svůj pohár ignoroval. Zkřížil ruce na prsou v místě, kde se mu šaty vzdouvaly nad vystouplým břichem.

"Myslím, že vám to nezabere tolik času, milostivý pane. Pokud těm věcem rozumím, je naše žádost dost jednoduchá."

"To jistě je. Chci se jen ujistit, že víte, o co mě žádáte."

"Žádám jednoduše o odstranění určité osoby. A jestli mohu mluvit na rovinu, váš honorář se mi zdá trochu vysoký za službu, kterou bychom klidně mohli vykonat sami."

"Nikdo vám v tom nebrání, vznešený pane." Když holohlavý muž neodpověděl, Ran pokračoval: "V tomto případě platíte za to, že nikdo nezjistí, kdo za tím stojí. Dva z vás patří k určitému domu, není nutno jmenovat, a nechcete, aby byl do téhle věci zapleten. Všichni jste kolegové na ministerstvu vody a energetiky a všichni budete po této akci povýšeni. A nechcete rozzlobit rodinu vaší oběti ani ztratit sympatie vlastní rodiny. Dobře. Jeho smrt nebude jen vypadat jako přirozená, ona bude přirozená. Mrtvice, srdeční záchvat, cokoli je libo. Čarodějnictví, konec konců, má tutéž podstatu jako příroda. A kdybyste můj honorář považovali za přehnaný, pak byste sem nechodili."

Žena cinkla náramkem o pohár, který držela v ruce. Zdálo se, že ji ten zvuk vyděsil. Holohlavý muž se podíval na oba kolegy, pak na Rana.

"Jak dlouho by to trvalo?" zeptal se.

Když vypochoďovali, odhrnul Ran závěs. "Tak co?"

"Nelíbí se mi."

"Ani mě jejich společnost netěší, ale to jsem nechtěl slyšet."

Vzdychla jsem. "Kartám se také nelíbí, Rane."

"Pane."

"Pane. Na té jejich zamýšlené oběti je něco zvláštního. Má to něco společného s pokrevním příbuzenstvím. Nedostali jsme nějakou důležitou informaci..."

Už měl namířeno k příruční knihovničce a vytahoval poslední svazek Imperiální ročenky. "Hideo, Hideo... tady je to. Co je to za oběť, ten náš člověk - žádné rodinné zázemí, žádní vlivní příbuzní. Zdánlivě dar z nebes. Jseš si těmi kartami jistá? Nemohlo by se jednat o pokrevní svazek s jedním z těch tří návštěvníků?"

Znovu jsem prošla karty. V takové chvíli byl vždycky trpělivý, téměř ostýchavý. "Neumím to vysvětlit, ale v obou směrech je odpověď stejná. Ať vezmu naši oběť nebo naše klienty, je do toho zapletena mocná osoba, pokrevní pouto. A možná nelegitimní - vyskytuje se na levé straně sestavy."

"A vida. No, o pár dní to odložím a zatím seženu nějaké informace."

"To mě mrzí."

"Není třeba se omlouvat. Na to tě mám, abys mě varovala před nebezpečím." Přešel k malému kulatému oknu za stolem, odjistil kliku a otevřel ho dokořán. Spolu s letním vánkem se linula dovnitř vůně pozdně kvetoucí odrůdy skořicovníku. Je to zvláštní, jak hluboko se vůně vryjí do paměti - antiseptická vůně jeslí, když jsem byla malá, vůně starých knih v knihovně artefaktů v Severní pobočce na Athéně. Náměstí bylo vždy plné vůně jídel. Když do malého pokojíku vnikla nádherná vůně skořicového stromu, zdálo se, že se stěny rozevřely do okolního světa. Natáhla jsem se a nechala nohy volně viset z výklenku niky. "To je od tebe první negativní zpráva," pokračoval Ran, "a já jsem rád. Čím dál víc si rozumíš s kartami. Děláš, co jsem ti řekl, nosíš je stále u sebe a spíš s nimi?"

"Mám je vždycky ve váčku," řekla jsem a poklepala na kožený pytlík, který jsem měla zavěšený pod vrchním pláštěm. "Čím víc se jimi budeš zabývat, tím víc jim budeš rozumět." Odemkl zásuvku stolu a vyndal zelenou svíčku a malou plastickou krabičku se suchými listy. "Teď už tu nemusíš být, odpoledne žádné zákazníky nečekám."

"Napadlo mě, jestli bych nemohla použít některý z terminálů, které máte v ostatních místnostech."

"Ale jistě, jen si posluž. Nepotřebuješ mé dovolení. Ovšem, je to od tebe zdvořilé, že ses zeptala."

"Problém je v tom, že potřebuji přístupový kód."

"Proč nepoužiješ vlastní kód?" Jeho hlas se změnil.

"Nejsi snad zapletená do něčeho, o čemž ses nezmínila?"

"Ne, to ne. Já nemám kód. Nejsem v Síti."

"To není možné."

"Ale ano, mnoho lidí na tržišti není v Síti. Nechtějí být pořád pod kontrolou, a když jsem začala na Náměstí pracovat, řekli mi, abych se neregistrovala. Víte, není to povinné."

"Pane bože na nebesích!" Bylo to poprvé, co jsem ho viděla překvapeného. "A jak platíš daně, ženská?"

"No, neplatím. Impérium občas pošle na tržiště sčítací komisaře, ale nikdy se moc daleko nedostanou. Jednou jsem viděla, jak jednoho pořádně zmlátili, a to patřil k těm šťastnějším."

Když se vzpamatoval z úžasu, řekl: "Věděl jsem, že panovník dává čas od času vyvěšovat oznámení, že se hledají sčítací komisaři, ochotní odjet do Severozápadního sektoru a pořídit tam seznamy neregistrovaných lidí, ale nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, že se totéž může dít přímo v Hlavním městě. Žil jsem jako ve skleníku." Vzal kus papíru a napsal číslo. "Tady máš. Ale protože je to rodinné číslo, musím vědět, co s ním budeš dělat."

Cítila jsem, jak mi stoupá horko do tváří, a odpověděla jsem: "Chci se naučit číst a psát."

Potřásl hlavou. "Theodoro, už jsem se přestal čemukoli divit. Zapamatuj si číslo, pak ho spal a používej podle libosti."

Tak jsem si ho vzala do jednoho z dalších pokojů. Od té doby, kdy mí spolužáci odjeli z Ivory, to bylo poprvé, co mě někdo oslovil jménem.

To je hloupé, radovat se z takové věci, pomyslela jsem si, zvlášť když jsem své celé jméno slyšela zřídka, a to už od dětství. Bylo to dost hezké jméno, ale nic zvláštního; na Pyrene se užívalo jen jedno jméno a dbalo se na to, aby byl dostatečný výběr. Moje pěstounka mě pojmenovala po jedné starověké císařovně z náhodně shlednutého historického programu. Na Athéně jsem byla obvykle Teddy, nebo dokonce Teddy Bear - medvídek. Toho druhého jsem se zbavila ráda - byla to jedna z mála výhod mého exilu. (Je dost těžké být roztomilá malá holčička - a asi bych měla dodat, úplně asexuální - aniž by vám to stále někdo nepředhazoval.) Ale tenhle náhodný lidský kontakt mě zahrál u srdce víc než všechno ostatní, co jsem na Ivory zažila.

Ani sentimentální nálada mi však nezabránila, abych si po cestě do hostince neprovedla každodenní finanční bilanci.

Jízdenka třetí třídy na Athény 520 500 dolarů

520 500 dolarů = 140 166 ivorských tabalů

týdenní plat = 760 tabalů

dnešní výdělek činí 108 tabalů

Celkové úspory k dnešku 9 120 tabalů

140 166-9 120 = 131 046 tabalů stále chybí

Částku, kterou potřebuji, bych mohla našetřit tak za tři roky, ovšem za předpokladu, že zůstanu tím fanatickým skrbíkem, jaký se ze mne stal.

Bylo to zvláštní. Když jsem vydělávala na trhu dva nebo tři tabaly denně, nikdy jsem nebyla tak posedlá penězi. Ale teď, když jsem měla vyšší plat, než bych kdy mohla mít na Athéně (kde i nejuznávanější vědci šetřili desítky let, aby mohli jednou za život podniknout výlet kosmickou lodí), teď, když se můj cíl stal reálnou možností, považovala jsem každý utracený peníz za svého nepřitele.

Zastavila jsem se na trhu, abych si koupila pytlík jablek a jejich cenu jsem ihned v duchu odčítala od svých úspor.

9 120 tabalů

- 63 kamb. (zaokrouhleno na 1 tabal)

9 119 tabalů

Což zvýšilo, jak vidíte, částku, kterou ještě potřebuji, o jeden tabal. Možná, že se to nezdá být mnoho, ale když tuhle částku započítáte každý den, vyjde vám za celý měsíc dost nešťastná suma. Rozhodla jsem se, že si k jablkům nekoupím žádné maso ani rýži.

Najednou jsem si uvědomila, že se těmito kalkulacemi zabývám už celý čas, a to se mi nelíbilo. Ani to, že je noc a já nespím a přemýšlím, jak navázat kontakt s některým z bankéřů, kteří nejsou registrováni v Síti a kteří pokoutně vykonávají svou živnost na tržišti. Počítají sice nesmyslně vysoký úrok za to, že vám prokazují laskavost tím, že se starají o vaše peníze, ale slyšela jsem, že jsou spolehliví. Mohla jsem ovšem použít Ranův přístupový kód a získat oficiální účet v bance, ale pak by ten účet patřil Ranovi, a zase tak naivní jsem nebyla.

Mezi mými texty starověké literatury byl kus nazvaný Moll Flandersová - byla to anglická povídka o ženě, která dokáže uspět v nepřátelské společnosti, ovládané muži. Vzpomínám si, že ta žena nedokázala ani sebrat starý cinový korbel, aniž by si hned nespočítala, jaký jí z toho kysne zisk.

Zkrátka a dobře, odnesla jsem jablka domů a snědla je k večeři. Zdálo se mi, že mi dřív chutnala lépe, než jsem je zredukovala na pouhá čísla. Ale co, je možné, že už skončila jejich sezóna.

Příštího dne mě Ran čekal u dveří. "Dobré zprávy," řekl. "To, co jsi řekla o našem věřejším trojlístku, souhlasí.

Zapomněli nám říci, že jejich vybraná oběť je nelegitimním synem našeho obvodního smírčího soudce. Zdá se, že je to veřejné tajemství. Proto tak rychle postupuje v úřadě a proto jsou naši přátelé tak nervózní." Ukousl si kousek ovoce, které držel v ruce. "Už jsi snídala? Vezmi si švestku." Hodil mi jednu. "Už jsem soudce před nimi varoval a on nám poslal odměnu. Sice ne to, co bychom dostali od našich rádoby klientů. Ale myslím, že je to dost štědrá částka. Do oběda budou v Imperiálním vězení."

"Je to moudré? Nepřiděláte si nepřátele?" Pokrčil rameny. "Ničeho se nemusíme obávat. Z Imperiálního vězení se skoro nikdy nikdo nedostane ven. To není jako armáda." (Tam končí většina ivorských zločinců.) "Dokonce nebude ani přelíčení." Šťastně se usmál a ukázal přitom řadu perfektních bílých zubů v snědé tváři. Vysoká úroveň fyzické krásy, se kterou jsem se setkala na Ivory, byla deprimující. Kdybych si stále nepřipomínala, že je můj pobyt jen dočasný, byla bych snad dostala komplex méněcennosti.

"Ale to není ta věc, která mě tak rozveselila," pokračoval. Asi jsem neposlouchala, protože jsem si v duchu představovala, jak to budu snášet ještě nejmén dva roky.

"Promiňte," řekla jsem, když v proudu jeho řeči nastala chvilková pauza. "Přeslechla jsem to. Kdo jsou 'oni'? Co chtějí?"

"Je to báječný nápad. Samozřejmě jeden z Velkých Domů. Kdo jiný by mohl vlastnit prostitutky? Myslíš, že bych vzal zakázku od nějakého ksichtu z ulice Zlatých mincí? Jeden poradce u Yangů přišel s něčím novým. S něčím novým!" Skoro to vyzpěvoval. "Ty nevíš, jak dokáže být tahle práce nudná, Theodoro. Nic než rutina, den co den. Každý má stejné tři nebo čtyři problémy. 'Sejmi ze mne kletbu, vzácný pane, potřebuji přičarovat štěstí, milostivý pane' - už to nemohu ani slyšet. My kouzelníci umíme být sami hodně vynalézaví, ale nikdo neví, jak nás využít. Dostávám sotva tři alespoň trochu zajímavé zakázky do roka."

"Ale co je to?"

Vypadal provinile. "Promiň. Obvykle se nenechávám tak strhnout. No, ishin na'telleth. Chtějí asi tohle -"

Jeden z Velkých Domů přišel na nápad využít v nočních podnicích magie. Každý chlapec a děvče v Domě měl dostat něco, co jsme se rozhodli nazvat svrchní texturou, určitý druh dvojího hmatového pocitu. Zákazník, který by pohladil dívčina prsa, by kromě teplého těla cítil, že se dotýká ještě něčeho jiného - třeba hedvábí nebo kůže nebo oceli nebo okvětních plátků růže. Rana to fascinovalo, ale než zakázku přijal, chtěl, abych mu vyložila karty. Měla by tam být nějaká malá potíž, oznámila jsem, ale spíš s lidmi než se samotnou zakázkou. To mu stačilo.

Příštích několik týdnů jsme měli napilno, byl to složitý projekt. Každý zaměstnanec se musel rozhodnout, jaký dojem chce vzbuzovat, a protože byli všichni egoisté, nikdo nechtěl napodobovat svrchní texturu toho druhého. Bylo to něco úplně nového a Ran musel dělat kouzla, která nikdy předtím nedělal. Naš dům byl najednou plný lidí s videofony a u počítačů a ti pobíhali sem a tam mezi naší kanceláří a domem Yangů.

A pak se to stalo. Textury neměly být jen iluzí v představách návštěvníků, ale měly se stát trvalou součástí samotných prostitutek, a tak se muselo u každého jednotlivě pracně čarovat. Bylo to zdlouhavé, a protože si Ran počítal vysoké poplatky, Dům najal ještě jednoho, levnějšího čaroděje, aby mu pomáhal provádět konkrétní kouzla.

Byla jsem zrovna u terminálu v jedné prázdné místnosti a cvičila se ve čtení, když jsem náhodou vzhledla a podívala se na tajnou projekci z Ranovy soukromé kanceláře na zdi mého pokoje. Byla tam jeho nová asistentka a měřila jednoho z chlapců z Velkého Domu. Byla jsem tím chlapcem tak zaujatá - jak už jsem řekla, úroveň fyzické krásy na Ivory byla vysoká - že mi chvíli trvalo, než jsem si všimla té ženy. Ranová asistentka vypadala velmi povědomě. Nevěděla jsem přesně proč, ale měla jsem s ní spojenou nějakou velmi nepříjemnou vzpomínku... A najednou jsem to měla. Tak prudký nával zlosti, jaký se mne zmocnil, jsem ještě v životě nezažila.

Zavolala jsem do kanceláře, ale vypnula přitom obraz; to není na Ivory, kde vám nikdo nedá žádné informace, když nemusí, nic divného. "Je tam Ran Cormallon?"

"Je v jiné místnosti. Mám ho zavolat?" Ano, byl to ten hlas.

"Ano, prosím. Řekněte mu, že jde o soukromý hovor." V minutě tu byl Ran. "Tady Theodora. Sama tomu nemohu uvěřit, ale s vaší asistentkou už jsem se jednou setkala. Je to ta žena, co mě tenkrát uspala a okradla a kvůli které jsem zmeškala Julii."

"Víš to jistě?" Viděla jsem na projekci na zdi, jak stojí u dveří a tváří se zamyšleně. Dveře samotné byly mimo můj zorný úhel, ale věděla jsem, že jsou zavřené, protože jsem řekla slovo "soukromý". "Předpokládám," řekl toužebně, "že

nebudeš mít zájem se pomstít."

Dobře vychovaného aristokrata nic tak nepotěší, jako příležitost pěkně se někomu pomstít. Já jako Athéňanka jsem měla být nad takovou věc povznesená.

"Čerta starýho nebudu," vyhrkla jsem. "Dva roky života - už jsem mohla mít titul magistry v Severní pobočce!"

"Nech to na mně," řekl s potěšením. "Dovolíš mi, abych se toho zúčastnil, že? Tedy chci říct, že jelikož jsi moje zaměstnankyně, je to pro mne stejná urážka jako pro tebe."

Připadalo mi to trochu zamotané; nebýt jí, nebyla bych jeho zaměstnankyně. Ale nehodlala jsem mu odporovat. Řekla jsem vlídně: "Nechám to úplně na vás."

"Děkuji." Přerušil spojení. Ještě jsem zahlédla, jak se usmívá.

Práce na zakázce pro Velký Dům trvala ještě několik dní. Ran úzce spolupracoval se svou novou asistentkou - jak jsem se dozvěděla, jmenovala se Pina. Pak oznámil, že musí jedno odpoledne odjet kvůli nějaké rodinné záležitosti. Nechal ji, aby dokončila kouzla sama.

Když se vrátil zpátky do kanceláře, měl na Síti vzkaz. Dům nebyl spokojen. Nějak se stalo, že jedno z děvčat, které začarovala naše nová asistentka - milá dívka, která si myslela, že by to bylo zábavné, kdyby byla na dotyk jako leštěný mahagon, skončila s dračí kůží. A jeden chlapec, který vypadal jako socha nějakého starověkého boha a který chtěl mramorovou texturu, zjistil, že na něm vyrazily trny. Jeho první zákazník dokonce krvácel.

"Pojďme," řekl Ran. "Slyšel jsem, že Yangové dokáží být velmi zlí - jim na tom záleží."

Jeden zástupce Yangů nás uvítal v přijímací místnosti. "Něco se s tím bude muset udělat. Curran," - (chlapec s trny) -

"má dnes večer zpívat na oslavě narozenin lorda Degrammonta."

"No, na jeho zpívání by to nemělo mít vliv," řekl klidně Ran.

Muž do něj zabodl pohled. "A kdo je tahle osoba. Do našeho Domu nemůžete vodit cizince."

"Členka mého vlastního Domu," odpověděl zdvořile Ran, "i když nepatří k mé vlastní rodině. Theodoro, to je milostivý pán Tyon Yang. Theodora je moje asistentka. Když mám možnost, obvykle si rád vybírám vlastní asistentky."

Muž pevně sevřel rty. "Pojďte prosím za mnou, milostivý pane a paní."

Postoupila jsem na společenském žebříčku o příčku výš. Doufala jsem, že tu zůstaneme dost dlouho, abych si to užila. Yangové měli v soukromé části Domu disciplinární místnost. Podobala se kruhové jeskyni; byla staromódní a banální, z psychologického hlediska hrůzostrašná. Pina stála uprostřed. Kromě ní tam byli už jen čtyři další lidé, když nepočítám Rana a sebe. Tři muži a jedna žena s velkým Y v kruhu na prsou slavnostních rób seděli v přední řadě. Místa za nimi zela prázdnotou. Byla bych ráda věděla, při jaké příležitosti se zaplní.

"Madame Pino," řekl jeden z mužů, když nás usadili, "tento výslech provádíme, abychom rozhodli, zda to, co jste dnes provedla, pramení z neschopnosti, anebo zda to byl úmyslný pokus zdiskreditovat dobrou pověst tohoto Domu."

Kolem Piny náhle vzplály v kruhu plameny, které jí sahaly až ke kolenům. "Všechny otázky musíte zodpovědět pravdivě, jinak se vystavujete nebezpečí smrti." Jako všechny zábavné podniky i Yangové si potrpěli na okázalost. Ale věděli, jak na to, a já jsem jen uvažovala, jakou roli v tom hrajeme my s Ranem.

Musí se uznat, že se Pině ani nezachvěl hlas. "Ovšemže odpovím podle pravdy, mylord. Nemám, co skrývat. Ptejte se." Ohnivý kruh vyšlehl, ale to bylo všechno. Dobré znamení pro ni.

"Nejdříve si vyslechneme svědectví Rana Cormallona, svědka a možného spoluviníka. Prosím, vstupte do kruhu."

Oh, oh. Ran šel dolů do propadliště a plameny se rozdělily, aby mohl vstoupit. Pinu ignoroval. "K vašim službám, vzácní pánové."

"Sire Cormallone, prosím vás, můžete posoudit kouzelnické schopnosti madame Piny?"

"Mohu říci jen to málo, co jsem viděl. Práci, kterou jsem jí dával, dělala dost dobře. Ucházející, řekl bych, ale málo tvořivosti a stylu."

"Mohla by se podle vašeho mínění dopustit takového omylu?"

Pokrčil rameny. "Opravdu vám to nemohu říci. Ale je to dost možné, vzácní pánové."

Teď promluvila žena: "Měl jste nějaké tušení, když jste odcházel, že by mohla mít něco takového v úmyslu?"

"Ne," řekl Ran zřetelně, "když jsem odcházel, neměl jsem ani ponětí, že by zamýšlela něco takového."

"Děkuji vám. Prosím, vraťte se na své místo. Možná budeme mít další otázky."

Sedl si vedle mě.

Zpovídali Pinu asi půl hodiny. Popírala, že by měla v úmyslu uškodit, protestovala, že neví, co se s jejími kouzly stalo, dohadovala se, že se ji snad nějaký méně významný a žárlivý kouzelník pokusil znemožnit. Žádala o milost. Čtyři Yangové spolu několik minut debatovali.

"Madame Pino," řekl ten, který ji zpovídal první. "Jsme ochotni připustit, že škoda byla způsobena nešťastnou náhodou. Avšak bez ohledu na to, zda to byl úmysl či ne, poškodila jste dobrou pověst Domu. Jsme závislí na veřejném mínění. Budete nás muset v očích veřejnosti očistit." Ohlédl se na své kolegy, kteří přikývnuli a otočili se zpátky k Pině. "Abychom se vykoupli a ukázali, že s tímto nešťastným incidentem nemáme nic společného, musíme vás profesionálně odsoudit. Musíme dát jasně najevo, že kdo si vás najme, vystaví se riziku, že tím vyvolá naši nelibost. Většina vašich klientů si nemůže dovolit nás znepokojovat a to je bohužel konec vaší kariéry v Hlavním městě."

Pina byla velmi bleďá.

Muž pokračoval: "Ale nehodláme být mstiví, a ačkoli budeme možná veřejně prohlašovat něco jiného, ujist'uji vás, že vás nebudeme pronásledovat za hranice města. Doporučil bych změnu jména. Děkuji vám, že jste se sem dostavila..."

"Ne, počkejte! Mylord, prosím vás. Trvalo mi léta, než jsem získala v tomto městě jméno - nechci jít zpátky do provincii! Prosím vás, dejte mi ještě jednou šanci. Dokážu ta kouzla zrušit, vím, že to dokážu. Prosím." K mě nelibosti začala plakat. Yangové v řadě za sebou odcházeli. Ucítila jsem škubnutí a uvědomila si, že Ran stojí vedle mě.

"Už je konec," řekl. Vstala jsem.

"Počkejte, prosím!" zavolala Pina. "Poslouchejte mě! Jak jsem mohla vědět, že se to stane? Snažně vás prosím!" Soudeci už byli pryč. My s Ranem jsme byli u dveří místnosti. Ohlédla jsem se a viděla, jak tam stojí v prázdném kruhu a nějaký stařec v zeleném stojí vedle a trpělivě čeká, až toho nechá, aby ji mohl vyprovodit ven.

Šli jsme zpátky do Ranovy kanceláře. Brodili jsme se skořicovými květy, kterých bylo všude kolem na chodnících naseto. Větrík, co mi profukoval šaty, byl nečekaně studený a já jsem si uvědomila, že jsem zpocená.

"Tak jsem si to nepředstavovala."

Moje reakce Rana zklamala. "Nebylo to tak přísné, jak to mohlo být," řekl na obranu, "ale já jsem si myslel, že vy cizinci nemáte takové věci v oblíbě."

"Možná jsme zašli příliš daleko."

"Příliš daleko?" Povzdechl si. "Jestli něco nikdy nepochopím, pak je to způsob myšlení pozemšťanů. Vy lidé začínáte bojovat jako každý jiný - kopete a škrábete - a pak zvednete nepřítele z prachu, oprášíte ho, obdarujete zlatými mincemi a pošlete ho pryč s přáním všeho nejlepšího. Kdyby byla Pina neplakala, nechovala by ses tak."

"Ale ona plakala a já se cítím mizerně."

"Co jsme udělali tak strašného? No dobrá, Pina nebude žít tam, kde si to naplánovala. A jak se to liší od toho, co udělala ona tobě?"

"Ona nevěděla, že to, co mi udělala, bude mít tak vážné následky -"

"Když zasahuješ někomu do života, musíš být připravena nést následky."

„-A, konečně, já na tom nejsem tak zle. Ještě mám šanci vrátit se domů."

Chvilí byl zticha. Šaty mi pleskaly kolem nohou nad bílými květy skořicovníku. Schválně jsem na jeden šlápla, a když jsem nohu zvedla, vrátily se okvětní plátky zpět do původní polohy. Houževnaté květy.

Vydrží až do doby, kdy je podzimní deště spláchnou do kanálu.

Když Ran znovu promluvil, byl v jeho hlase náznak zlosti. "Vy cizinci nemáte ani ponětí o tom, co je čest, o sebezáchově nemluvě. Myslíte si, že můžete svým nepřítelům odpouštět. To je šílenství. Jednoho dne tě tvůj nový přítel skolí tvým vlastním nožem a dobře ti tak." Mumlal si něco pod vousy. Znělo to jako "ishin na'telleth". "Podívej," řekl, "jdu na oslavu. Můžeš jít taky, jestli chceš. Jinak se uvidíme zítra."

"Jen jděte, já jsem unavená. Půjdu domů." Tak pokračoval v cestě do kanceláře a já jsem se otočila a šla přes tržiště do hostince.

Ležela jsem v posteli, ztracená v nicotě. Ten pokoj měl pro mě velkou cenu; byl v tomhle městě nejbližší pojmu klid a mír. Dívala jsem se na omítku a dřevo na stropě, který měnil barvu, když přes něj přeletěl paprsek světla z vysokého úzkého okna. Bylo ticho. Chyběl mi flétnista.

Nemohla jsem usnout. Už potřetí jsem vstala a šla na záchod dole v chodbě. Dole u okna jsem se zastavila, abych se osvěžila vánkem; toto okno vedlo na dvůr, ne na ulici, a tak bylo větší než moje. Na studnu svítil měsíc a já jsem viděla světla v oknech naproti. Vydala jsem se zpátky do svého pokoje. Před dveřmi jsem se zastavila.

Obvykle mi intuice chyběla, ale teď se mě zmocnil nepřekonatelný pocit, že něco není v pořádku. Váhavě jsem vztáhla ruku, abych se dotkla dveří. Byly doruda rozžhavené.

Ucouvla jsem, chvíli zmateně stála a pak jsem seběhla ze schodů vzbudit hostinského.

Když polévali vodou zbytky mého majetku, odešla jsem. Peníze byly pryč; zamkla jsem dveře a nechala pás s penězi pod matrací (první místo, kde by je každý hledal, ale měla jsem malý výběr) a teď z nich zbyla jen roztavená hromádka kovu. Pokud se dalo něco z toho zachránit, mí sousedi se k tomu dostali dřív než já. Asi po hodině, kdy lidé pobíhali sem tam s kbelíky vody - na Ivory existovaly lepší způsoby, jak uhasit oheň, ale ochranná společnost, ke které hostinec patřil, si je nemohla dovolit - jsem se rozhodla, že se vypaím dřív, než napadne hostinského, aby mě zastavil. Právě mi totiž došlo, že by po mně mohl chtít, abych nahradila škodu.

A tak jsem se ocitla ve tmě na ulici, oblečená do spodního prádla, bez peněz, s váčkem karet, houpajícím se u pasu. Nikdy, za žádnou cenu jsem nezůstala bez karet, byla jsem tak opatrná, že to hraničilo s fanatismem, doslova jsem je nosila všude. ("Detailistka," říkával můj studijní poradce na Athéně. Pro mě to prostě znamenalo vyhnout se předem potížím.)

Ale na peníze jsem tak fanaticky opatrná nebyla, což bylo divné, ale teď nebyl čas to rozebírat. Potřebovala jsem šaty a přístřeší, což znamenalo další peníze. Přirozeně jsem pomyslela na Rana. Teď už bude někde oslavovat. Podívala jsem se na měsíc a k mému překvapení - jsem zjistila, že je teprve pátá hodina. Našla jsem si tichý koutek a začala rozkládat karty na chodník.

Lucernové zahrady nejsou místo, kam by člověk mohl jít ve spodním prádle. Na Athéně - ačkoli jsem si nějak nedokázala představit, že by taková situace mohla na Athéně nastat - bych se červenala a schovávala v křoví. Ale od té doby, kdy jsem strávila dva roky na Obchodním náměstí, kde může každý všechno, se stud pro mne stal neznámým pojmem. Ředitel mi řekl, že tam sir Cormallon není (já jsem však věděla z karet, že tam je) a dodal, že takhle prostě nemohu projít restaurací. Řekla jsem mu, aby mi raději přinesl ubrus, do kterého bych se mohla zabalit, protože hodlám projít. Vážně, myslela jsem si, proč se ten člověk tak rozčiluje. A zrovna v Lucernových zahradách, které jsou známé svými striptýzy. Jestli ovšem neměl dojem, že by pohled zrovna na mé tělo pokazil stálým hostům chuť k jídlu, v tom bych mu nemohla oponovat. Alespoň na Ivory nejsem každému podle jeho gusta.

Ran seděl u stolu s nějakou ženou, což mě nepřekvapilo; několikrát mě nechal vyložit karty k záležitostem, týkajícím se jeho soukromého života. Žena byla podle místních měřítek exotický zjev - blond vlasy sepnuté nefritovou sponou, šikmé černé oči. Všimla si mě první, jak jsem se prodírala k jejím stolu, a udiveně na mě zírala. Myslím, že jsem vypadala dost hrozně v rudočerném striptýzovém županu s flitry, který patřil jedné ze striptérek a byl mi příliš velký.

Ran se otočil, aby viděl, na co se jeho společnice tak upřeně dívá. K mému zklamání nebyla v jeho obličeji ani stopa překvapení. "Něco se stalo?" zeptal se lakonicky.

Řekla jsem mu o tom. "A tak potřebuji zálohu na šaty, jídlo a tak podobně -"

Vstával. "Je mi líto, že to musím zkrátit, drahoušku," omluvil se ženě. "Bohužel budu muset odejít." Začal odpočítávat mince na stůl.

"Prosím, klidně pokračuj v zábavě jako můj host. Doufám, že o tebe příště zase mohu požádat?" Obrátil se ke mně. "Jdeme."

"Cože? Poslyšte, nemusíte odcházet. Já jen potřebuji nějaké peníze. Odešla jsem z hostince, než nastanou potíže, a nemusíte si dělat starosti, že mě uvězní, nebo že budete muset někomu platit..." Bubnoval prsty na stole. Dal mi pár vteřin, abych si uvědomila, že se může stát ještě něco, o čem nevím, a že mi to zřejmě nechce vysvětlovat v přítomnosti jiné osoby. "Dobrá," řekla jsem a zařadila zpátečku. "Jdeme."

V záchvatu společenského chování mi Ran nabídl rámě. Celý večer až do tohoto okamžiku jsem byla vedená nutností, ale náhle jsem si naléhavě uvědomila, co mám na sobě. Zdálo se však, že si toho Ran nevšiml.

"Pojďme tamtudy," řekla jsem a ukazovala do zšeřelých prostor restaurace.

"Nesmysl." Vykročili jsme hlavní uličkou. Než jsme ušli půl cesty ke dveřím, musela jsem se držet, abych se nesmála. Stranou po nás pokukoval zděšeným pohledem ředitel. Někteří štamgasti zírali zcela otevřeně, zatímco jiní si soustředěně hleděli vinných sklenic a vidliček a dělali, že mě nevidí. Můj partner hleděl s klidnou přezíravostí. Měla jsem ho za to v té chvíli strašně ráda.

Poblíž dveří jsem spatřila tvář, která mi připadala povědomá, tvář, která, jak se zdálo, sem nepatřila. Poznala jsem ho. U stolu seděl úředník z athénské velvyslanectví. On mě také měl znát. Po odjezdu Julie jsem byla v jeho kanceláři pečená vařená a snažně prosila o půjčku, buď oficiální nebo osobní. Nebo aby se alespoň spojil s Athénou pomocí rádia, aby věděl, jestli mi může poskytnout úvěr. Opakovala jsem stále, že na to jeho rozpočet stačí. Ten bastard - ten kanz - tvrdil, že nemůže nic dělat, když nemá identifikační kartu - kterou mi samozřejmě ukradli s ostatními věcmi. Když jsme vycházeli, zamávala jsem na něj.

"Co se děje?" zeptala jsem se venku.

"Neudělal stejnou chybu dvakrát," řekl a zavrtěl hlavou, protože povoz, který přivolával, zastavil. Kůň měl šest nohou, ale byl dost starý a já vnímala, jak se Ran snaží ze všech sil popohnat vozku ke spěchu. Vystoupili jsme u Ranova domu, tam jsme rychle vyběhli čtyři patra na střechnu. Nikdy předtím jsem až nahoře nebyla. V rohu před převisem prázdné cisterny bylo malé aeroauto.

"Kam jedeme? zeptala jsem se, když jsem do něj nastupovala. Hrál si s řídícími pákami.

"Domů," řekl a s povzdechem se zaklonil dozadu. Od té doby, co jsem ho poznala, jsem poprvé viděla, že se uvolnil. Letěli jsme až do východu slunce. Všude kolem jsem viděla jen stíny toho, co byly za denního světla zlatohnědá pole, zavlažovací kanály, malé lesíky a jezera, za nimiž následovaly vinice, potom kopce pokryté stromy na místech, kam až dosahovala letní vegetace. Zaletěli jsme daleko na severozápad, alespoň podle mne, která se nedostala nikdy dále než tři kilometry od Obchodního náměstí.

"Tady to začíná," řekl Ran a já jsem otevřela ústa, abych se zeptala, co tam začíná, když vtom se vzduch tetelivě zatřpytil a zamihotal před mýma očima jako vzduch v Hlavním městě za horkého dne. Pak se zase ustálil a já jsem věděla, že jsme právě pronikli kouzelnou bariérou.

Pak bylo víc kopců a stromů a uprostřed se rychle přibližovala obrovská plocha země, která byla okázalým výsledkem lidské péče: potůčky, zahrady, klenuté mosty a tu a tam roztroušené domky. Uprostřed toho všeho se tyčil obrovský dům z bílého kamene se schody vedoucími k hlavnímu vchodu. Zahlédla jsem ještě nádvoří uvnitř domu a pak už jsme byli dole.

Ran chvíli seděl a tůkal do řídící páky. Nikdo nás nepřišel uvítat; ticho černého rána působilo podivně po tom všem, co jsem zažila. "To bude trapas," řekl. "Myslím, jak tě dostanu dovnitř."

Věděla jsem, co myslí. Členové jedné rodiny nikdy nenavštěvovali jinou rodinu; pokud jste byli v posledních pěti letech spojenci a nikdo nikoho za celou tu dobu neurazil, pak by vás možná pozvali dál. Moje postavení ale tak jednoznačné nebylo.

"No, čekání nám nepomůže," řekl. Odhodlaně jsme vystoupili a vyšli po schodech k vysokým zeleným dveřím. Položil na ně dlaň ruky a řekl: "Přišel jsem domů."

Dveře se pomalu otevřely směrem dovnitř. Když jsme procházeli, všimla jsem si, že jsou nejméně deset centimetrů silné. Dlouhá, široká chodba vedla do nitra domu; na jejím konci se objevil nějaký muž a běžel až k nám. Měl šedivé vlasy, ale byl mohutný, na sobě měl krátký zelený kabátec bez rukávů a kolem zápěstí zlatý kroužek. Zastavil se a upřeně se na mě díval.

"Nedělej paniku," řekl Ran, ale ne mně, nýbrž tomu muži. "Vlastně, vůbec si toho nevšímej, Jade. Ona tu ve skutečnosti ještě není."

"A-, ale," řekl Jad a vzpamatoval se. "Poslali mě, abych vám řekl, že se podává snídaně. Vaše Babička ví, že jste se vrátil, a očekává vás u stolu."

"Výborně."

"Také s vámi chce mluvit o tom - cizím předmětu - který jste provezl bariérou." Pečlivě se vyhýbal pohledu na mne.

"Hm. Ano. Řekni jí, že jsem tam hned, že se nejdřív musím umýt."

"Vyřídím." Obrátil se a odcházel, ale na chvíli se ohlédl. "Hodně štěstí, mladíku," řekl Ranovi a pak rychle zmizel dole v chodbě.

"Raději si pospěšme," řekl Ran, táhl mě za ruku a stejně jako Jad před námi jsme běželi chodbou. Končila schodištěm. Vyklusali jsme nahoru, aniž jsme se na chvíli zastavili. Nějaká žena scházela kolem nás dolů, na zápěstí měla zlatý kroužek. Zůstala v šoku stát. "Toho si nevšímej, Herel. Ona tu ve skutečnosti není," řekl Ran a rychle mě postrkoval dál. Otočila jsem hlavu a viděla, jak na nás s ústy dokořán zíral.

Vešli jsme do malého pokoje v prvním patře. Seděla jsem na posteli a on přecházel po místnosti. "Dobrá," řekl. "Není třeba si dělat starosti. Nejdřív půjdu dolů a vysvětlím Babičce, proč jsi tady. Pochopí to; svým způsobem je radikální. Měl jsem ti sehnat nějaké šaty. Nevadí. Kdepak je asi Tagra?" Přestal rázovat po pokoji, což bylo dobré, jinak bych se byla na něm dopustila násilí. "O.K. Počkej tu, nikam nechod', já se vrátím za pár minut." Dveře byly zakryté rudým závěsem; prudce ho odhrnul a odešel.

Čekala jsem. Kdo by si byl pomyslel, že jsem ještě před několika hodinami spala ve svém pokoji v hostinci, který byl mým útočištěm a symbolem veškerého klidu a míru, který mi planeta Ivory mohla nabídnout. Rozhodla jsem se, že není důvod, abych se nenatáhla, když se mi naskytla příležitost.

Někdo se mě pokoušel probudit. "No tak," slyšela jsem Ranův hlas. Na postel sklouzla bílá hedvábná róba, kterou držel přes ruku. "Sehnal jsem ti nějaké šaty."

"Bílá mi nesluší."

"Probuď se, dělej. Nic jiného jsem stejně nesehnal, tak to bude muset stačit. Babička čeká."

Vstala jsem a přetáhla si šaty přes hlavu. Ran už zase rázoval po pokoji. Rozepnula jsem si absurdní župan z Lucernových zahrad, spadl mi k nohám. Ty vězely v sandálech a byly stále zašpiněné od požáru.

"Nemusím ti snad říkat, abys byla zdvořilá," řekl. "Nesmíš se zmínit o tom, proč tu jsme -"

"Dobrá. Stejně nevím, proč jsme tady." Sestupovali jsme schodištěm.

"A Babička je ze vznešeného rodu, tak ji tak nezapomeň oslovovat. Ukáži ti, kam si máš sednout. A neváhej si vzít od každého jídla, odmítnout by byla smrtelná urážka."

"Proč bych - ach jo."

"A nemluv s nikým, dokud tě nepředstavím. A ne - no, to je jedno, už jsme tu. Na nic jiného už není čas." Stiskl mi rameno. "Neboj se, zvládneš to."

Byli jsme ve vysokém sále, zalitém sluncem. Na klenutém stropě se tu a tam otvíraly ochranné clony. U dlouhého stolu seděli čtyři lidé, většina míst byla prázdná. Hleděli na mne s neutrálním výrazem, který mi připomínal Pininy inkvizitory. Ran mě nasměroval ke staré ženě v čele stolu. Měla na sobě staromódní šaty v barvě půlnoční modři a nad výstřihem jsem zahlédla bledou svraštělou kůži. Bílé vlasy byly spletené do copu, který měla obtočený kolem hlavy. Když se ke mně otočila, viděla jsem, že nosí hlavu pěkně zpřímá a cop vypadal jako koruna. Ran se uklonil a řekl tiše:

"Babičko, tohle je ta, o níž jsem ti říkal. Theodora Cormallonová."

Chvilí jsem byla tak ohromená, že jsem nebyla schopná se pohnout ani stisknout nabízenou ruku. Pak jsem si uvědomila, že užil jméno Cormallon na znamení příslušnosti k Domu; jako zaměstnanec jsem na to měla právo a také nechtěl, abych před Babičkou vypadala jako úplný outsider.

"Moje milá Theodoro," pronesla docela klidně. "Vítám tě u stolu. Doufám, že máš ráda vejce?"

"Díky, vznešená paní. Nevím, ještě nikdy jsem je nejedla."

"Tak to bude vzácná pochoutka. Rane, prosím tě, uveď našeho hosta ke stolu." Rozbalila ubrousek.

Ran se podíval na ostatní tři stolovníky.

"Babičko, rád bych -"

"Jsem rozhodnutá představit Theodoru sama. Sedni si."

Poslechl, pokynul mi, abych si sedla první. Později jsem poznala, že Babička příliš nedbala na dodržování etikety; protože byl ovšem Ran první v rodině, chtěl mě představit sám, aby to dal najevo i mně. Už předtím mne upozornil, že je svým způsobem radikální.

"Theodoro, poznáváš mou vnučku Kyllu? A toto jsou Anna a Stefan; moje praneteř a prasynovec, Ranova sestřenice a bratranec."

Anna a Stefan přikývli. Kylla se usmála a řekla: "Jsem ráda, že tě zase vidím." Bylo to od ní hezké, že se připojila k tomu příjemnému klamu, že nejsem cizinec, který vtrhl do jejich domu; nemusela být tak zdvořilá jen kvůli mně. A slovo "poznat", které naznačovalo, že je všechny znám, by se bylo spíše hodilo k druhému setkání. Když jsem se posadila mezi ty zdvořilé lidi, poprvé za celý svůj život jsem cítila, že mi chybí vychování. To mě znervózňovalo víc než předtím Ranovy narážky na fyzické nebezpečí.

Kylla seděla přes stůl proti mně, a tak jsem se rozhodla ve všem napodobovat její chování u stolu. Pozorovat ji bylo podivně vzrušující. Na Pyrene je potomstvo vychováno odděleně a nebyla jsem zvyklá vídat lidi přibližně ve stejném věku, kteří by si byli tak podobní. Kylla se velice podobala Ranovi. Ale to, co Ranovi dodávalo výraz solidní mužnosti, bylo na Kyllě okázale ženské. Měla úzké klenuté obočí. Dvě spony ve tvaru holubice poutaly hřívu černých vlasů a odhalovaly něžná ouška s náušnicemi v podobě zlatých mušlí. Na víčkách měla zlatý lesk, který jí vířil i po tvářích.

Usmála se na mě a vzala do levé ruky vidličku.

Také jsem vzala vidličku do levé ruky a zarazila jsem se, protože na mém talíři nic nebylo. Ale Babička už musela vydat rozkazy. Objevil se u mě šedovlasý muž s mísou vajec a nějakým masem; začal nabírat vejce, pod rukávem jeho pláště byl vidět zlatý kroužek. Za vejci mi přibýly na talíř dva plátky masa. Zdálo se, že všichni zdvořile čekají, až začnu jíst. Muž, který servíroval jídlo, přešel na levou stranu, aby mi nalil do šálku tah. Když se sehnul, uviděla jsem modře vytetované písmeno "O" na kůži pravé tváře.

"O" - odsouzený zločinec.

Jen malé procento ivorských zločinců jde skutečně do vězení jako ti tři úředníci, které jsme tam nedávno poslali. O většinu z nich je jednoduše postaráno tím, že jsou odvedeni do Imperiální armády. Ve skutečnosti je to doživotní trest právě tak jako vězení; modré tetování už nikdy nezmizí. Všichni dezertéři a dokonce i propuštěnci z armády jsou zločinci z nutnosti, jejich návrat do společnosti znemožňuje znamení na tváři. Všeobecně se vědělo, že v Severozápadním sektoru se mnoho těchto dezertérů spojilo a že olupují pocestné a plení malé vesnice. Imperátor by mohl vyčistit tato místa od banditů, kdyby se hodlal obtěžovat, ale v té oblasti stejně nebydlel nikdo kromě několika farmářů a malých

rančeru, kteří mu nestáli za tu námahu.

A tak mi došlo, proč si Ranová rodina vybrala služebnictvo z řad vojenských zběhů. Byli to lidé, u nichž byla zajištěna věrnost. Neměli žádná pouta k vnějšímu světu a neměli kam jít. Uvědomila jsem si, jaké mám štěstí, že mě přijali do domu a že jsem stále ještě naživu. Cormallonové porušovali přinejmenším deset různých zákonů.

Také jsem si uvědomila, co mám s těmi zběhy společného, proč si mě Ran vybral. Nemám žádné přátele, žádné příbuzné, žádné vazby na nějakou jinou rodinu.

Babička zaťukala na svou sklenici. Zvedla jsem oči a zjistila, že se na mě dívá. "Musíš ochutnat tah, drahousku. Naši jižní sousedi, Ducortovi, si pěstují tah sami. Jeho listům se nic nevyrovná." Ran mě také napjatě pozoroval. Neváhej nad žádným jídlem. Ale když mi to říkal, nevěděla jsem, že jsem v takovém nebezpečí.

Zvedla jsem šálek z chladného červeného porcelánu. Uvnitř se růžově kouřilo z tahu. Nebylo to fér; vždycky jsem se pití tahu vyhýbala, protože je návykový, ale závislost je na Ivory hrdinský skutek. Teď jsem měla pocit, že by bylo krásné žít tak dlouho, až by se člověk stal závislým. Polkla jsem pár doušků.

Chutnal lahodně.

Tak začalo jedno z nejtrapnějších jídel mého života. Ranová babička občas začala nějaký hovor, na který se někdo z ostatních snažil navázat, aby po několika minutách každý pokus vyústil v mlčení. Jednu chvíli se Stefan pokoušel vykládat něco o kouzelnickém úkolu, na kterém pracuje doma na severu. Babička se na něj laskavě podívala a řekla: "Rodinná záležitost, Stefane." Potom už nikdo nepromluvil.

Na závěr snídaně řekla: "Rane, ráda bych si s tebou promluvila u mne v pokoji." Pokusila se vstát z polštářů a on jí hned nabídl ruku. Řekla: "Jedná se o tu výměnu personálu s Ducortovými." Odcházeli z jídelny. Začala jsem vstávat, znejistělá tím přerušením. Kylla zachytila můj pohled a zavrtěla hlavou. Nechala jsem je odejít.

Anna a Stefan také odcházeli. Kylla obešla stůl a přistoupila ke mně. "Babička se kvůli téhle záležitosti na něj chystá už pár dní. Hněvala by se, kdyby je teď někdo přerušil. Jestli něco chceš nebo potřebuješ, obrať se na mne."

"Jediné, co právě teď potřebuji, je postel a asi dvanáct hodin o samotě."

Usmála se.

"Jsem ráda, že je to tak snadná věc. Vedle mého pokoje je ještě jeden, můžeš se tam vyspat. Zrovna dnes ráno ho uklízeli, tak tě tam nebude nikdo rušit."

"Když se bude Ran po mně ptát -"

"Když se bude Ran po tobě ptát, řeknu mu, že máš nějakou důležitou záležitost. S Ranem si nedělej starosti. V každém případě, jak ho znám, tak bude nejspíš pět minut poté, co s ním bude Babička hotová, sám chrápat."

Odvedla mě do pokoje, další malé, ale příjemné místnosti se zelenými tapetami na stěnách a oknem obráceným k východu. Postel přetínal pruh světla. "Budeš-li něco potřebovat, budu ve své pracovně. Stačí, když požádáš jednoho ze zlatých kroužků. Odvede tě ke mně. Příjemné sny."

Byla pryč. Stáhla jsem ze sebe šaty a zavrtala se pod příkrývkou. V pokoji byl chlad časného rána a postel byla mnohem pohodlnější než všechny ostatní, v kterých jsem kdy ležela.

Světelný pruh byl pryč. Někde bylo slyšet zvuk, jako když pleskají bosé nohy po kameni. Vstala jsem z postele a šla se podívat z okna. Bylo ještě světlo; slunce muselo být někde na druhé straně domu. Závěs na klenutém průchodu na druhé straně místnosti se rozevřel a objevila se hlava. "Promiň, neprobudila jsem tě?" Byla to Kylla.

"Jak dlouho jsem spala?"

"Je už skoro soumrak. Ale večeri jsi nezmeškala." Vešla. "Spí všichni Athénané ve dne?" zeptala se zvědavě.

"Jenom výstřední lidé." Ohlížela jsem se po sandálech a našla je pod postelí. "Promiňte, Kylló, chvíli mi trvá, než se probudím. Děkuji za postel." Teprve teď jsem se na ni pořádně podívala a užasla jsem. Makeup a náramky z rána byly pryč a bylo to poprvé, co jsem viděla váženou aristokratku bez formálního oděvu. Měla na sobě krátkou tuniku a široké modré kalhoty, vlasy si spletila do dlouhého copu. Za opaskem měla dýku v ozdobné pochvě. Jedna noha vězela v nízké kožešinové botě, druhá byla ještě bosá. Sedla si na postel. "Jdu na noční lov," vysvětlovala. "Aspoň si odpočinu od vedení účtů. A kromě toho, v kuchyni potřebuji zvěřinu. Jestli nemáte s Ranem co na práci, možná byste šli rádi se mnou. V Hlavním městě moc možností k lovu nemáte."

Velký Platone, ty neuvěřitelně husté řasy musí být skutečně pravé. "No - ne, na lov ve městě opravdu nechodím. Ale nevím, co má Ran v plánu. Možná, že mě bude na něco potřebovat."

"Škoda." Vstala a šla zpátky do svého pokoje. Slyšela jsem, jak tam něco hledá. "Rana jsem neviděla od snídaně," zavolala na mě. "Nevím, kde je."

"Ach jo."

"Když se budeš nudit, zkus galerii nebo knihovnu. Nebo na nádvoří je lázeň, dá se v ní plavat -"

"Díky."

"Na shledanou zítra." Její kroky utichly. Šla jsem k úzkému oknu a chvíli jsem se dívala, bradu opřenou o zkřížené paže. Viděla jsem, jak se dole objevila postava Kyllý s lukem na zádech. Rázně odcházela pryč, mýjela stromy, stoupala do kopců, až se mi ztratila z dohledu.

Nemá smysl, abych to odkládala.

Vydala jsem se dolů, aniž bych přesně věděla, kam jdu. Jídelna byla prázdná. V chodbě prošel kolem mě muž se zlatým kroužkem, a když mě mýjel, snažila jsem se nenápadně podívat, jestli má na tváři "O". "Promiňte," zavolala jsem za ním.

"Ano?" Otočil se. V pořádku, bylo tam.

"Nevíte, kde bych mohla najít Rana?"

"Ne, bohužel. Nevím, kde je."

"Díky." Šel dál.

Takže je tu galerie - ať už se tím míní cokoli - a knihovna. Je tu také bazén, ale neměla jsem chuť svlékat se před lidmi,

kteřé neznám. Zvlášť teď, kdy mi setkání s Kyllou připomnělo, jaké ošklivé kachňátko jsem ve srovnání s lidmi kolem sebe. To bude to jediné, co si z Ivory odvezu - komplex méněcennosti a chronickou bolest v zádech. Proč je na téhle zatracené planetě tak málo židlí. Tyto dva závažné problémy zatlačily na chvíli do pozadí moje starosti s penězi, jednání se zkorumpovanými úředníky a vražednými aristokraty. K mé úlevě mě špatná nálada přešla, když jsem uviděla Rana otevřeným průchodem do jednoho z pokojů, které jsem měla. Vešla jsem dovnitř.

"Bylo načase, žeš přišla k sobě," řekl. "Podívej se na tohle."

Podívala jsem se. Byl to dost primitivní terminál Sítě s malou obrazovkou.

"Tohle je jeden z prvních přístrojů Sítě, které přišly na Ivory. Přivezli to sem rovnou z lodi, která přilétla z Tellys, a můj dědeček to dal dohromady. Skříňka pochází samozřejmě z Ivory."

To se rozumělo samo sebou. Byla to složitá, přezdobená schránka z tvrdého dřeva, na níž se to hemžilo hvězdami, měsíci, listy, obličejí a rybami. Ačkoli jsem možná byla nespravedlivá. Když jsem posledně šla po Cizinecké cestě, zdálo se mi athénské velvyslanectví, které dřív perfektně vyhovovalo mému vkusu, holé a patetické vedle průčelí Obchodní banky, ozdobeného plastikami.

"Pěkné," řekla jsem zdvořile. "Rane, umírám hlad. Je ještě moc brzy na večeři?"

Zmáčkl knoflík na přístroji. "Může mi někdo přinést něco k jídlu? Jsem u terminálu v dědečkově pracovně... kmínový chléb, sýr a ovoce." Pokaždé se na mě podíval a já jsem přikývla. "Děkuji." Vypnul přístroj a zazubil se na mě. "První, co dědeček udělal, byla linka do kuchyně."

S Ranem to bylo nějak... snazší tady, na jeho vlastním teritoriu. Sedla jsem si na polštář se střapci a čekala na jídlo.

"Řekl byste mi, co tady děláme?"

"Ach." Vypadal nespůsobilý. "Předpokládám, že myslíš tady na Cormallonu, ne tady v tomto pokoji..."

"Ano, přesně to mám na mysli. Co je tak zvláštního na požáru, že jsme museli takhle utéci?"

"Dobrá." Sjel se sedátka u terminálu a dopadl na polštář vedle mě. Všimla jsem si, že má stejné řasy jako jeho sestra.

"Říkal jsem ti, že nejsi první, kdo zastává tuhle práci."

"Vzpomínám si." A také jsem věděla víc, než si myslel. Měla jsem spoustu času experimentovat s kartami. Ranova předchozí kartářka byla spojena s jeho osudy, a proto jsem k ní měla prostřednictvím karet přístup. Bylo jí dvacet let, byla krásná, chytrá, nosila přívěsek z modrého kamene, který nikdy neodkládala. Pocházela odněkud z hor. Byla s Ranem nějak spřízněná. A teď byla mrtvá.

"Dřív mi vykládala karty moje sestřenice," řekl pomalu. "Zahynula při požáru, který náhle vzplanul, ale nebyl důvod se domnívat, že nešlo o nehodu. Mně to bylo samozřejmě podezřelé. Ale čas utíkal, našel jsem si náhradu... Víš, že u tebe jsem byl velmi opatrný. Zůstávala jsi za závěsem a nikdo tě neviděl. Ale už se nic nestalo a já jsem si myslel, že to s tou opatrností přeháním. Pak přišla ta věc s Pinou. Zdálo se mi hloupě, abys nebyla svědkem své pomsty. A tak nás viděli pohromadě. Ale když těže noci začalo hořet ve tvém pokoji, mohl jsem si těžko myslet, že je to pouhá shoda okolností."

"Myslíš, že to bylo úmyslné?"

"Je to možné. Čaroděj může snadno způsobit oheň na dálku. Samovznícení: to je jeden z prvních triků, které se člověk naučí."

Začala jsem mít divný pocit kolem žaludku.

"Proč by měl někdo proti mně něco mít? Nikoho jsem neurazila... alespoň nikoho důležitého."

"O tebe se přece nejedná," řekl, aniž si byl vědom své neomalenosti. Jen popisoval, jak to na Ivory chodí. "Ale Cormallonové mají spoustu nepřátel, jako každá velká rodina. Dokonce i já jich mám pár. Teď už je ti určitě jasné, že bez toho, co se dozvím z karet, bych nemohl svoje povolání vykonávat. V každém případě je příliš mnoho kliček, příliš nepřátel, prostě příliš mnoho proměnlivých veličin, a proto se ani nepokouším pracovat bez výhod, které mi karty skýtají. Bez nich bych byl mrtvý hned první měsíc, kdy jsem začal čarovat. A samozřejmě jsem nikdy nikomu neřekl, že se musím spolehnout na někoho, kdo mi je vyloží. Kdyby totiž někomu cizímu začalo být podezřelé, proč si vždycky беру na cesty asistentku, pak by ho mohlo napadnout vyzkoušet si svoji teorii a nechat mě bez kartářky. Pracoval bych pak naslepo, vystaven všem útokům..."

"Právě to jsem nikdy nechápala. Proč si je nevykládáte sám? Jiné kouzelnice to dělají."

"Škoda, že to nejde. Kdysi jsem provedl hloupost a teď za ni platím."

"Nerozumím."

Vypadal ztřípaně a dokonce trošičku rozpačitě. "Když mi bylo deset, vzali mě na návštěvu k Babičce. V té době už byla kolik let nemocná - vlastně většinu svého života - a já jsem ji skoro neznal. Byl to formální pohovor, který se konal po mém slavnostním uvedení do dospělosti. Po něm měla následovat oslava a já už jsem se jí nemohl dočkat. Stál jsem tam ve svých nejlepších šatech a ona se mě zatím vyptávala na spoustu věcí a zkoušela mě z čarování. Pak poznamenala, že jelikož jsem poslední mužský příslušník v naší rodině, který je slavnostně uváděn do dospělosti, předpokládá se, že už žádného dalšího chlapce nebude muset zkoušet, dokud se neožením." Zakašlal. "Byl jsem tehdy pěkný spratek. Řekl jsem jí, že nemám rád děvčata a že se nikdy neožením. Přešla to jako vtip, ale já na tom trval. V naší rodině i desetileté dítě musí znát své povinnosti."

Odmlčel se a usmál se. "Babička na mne seslala kletbu. Řekla, že nemám tu pravou rodinnou úctu k ženám, ale že se jí budu muset setsakramentsky rychle naučit. Vyndala balíček karet, které patřily dědečkovi - ten balíček, který máš teď ve váčku. Řekla, že až dostanu v šestnácti letech ty karty, nebudu jim rozumět. Nebudu nikdy umět vykládat žádné karty. Když je budu chtít vyložit, budu si na to muset najít ženu. A bude to muset dělat ráda, protože nikdo jiný to nebude moci dělat, dokud ona bude naživu."

Hlavou mi táhly nepříjemné myšlenky. Tak tohle by měl být můj doživotní úděl? A co Athéna?

Ran pořád ještě mluvil. "Samozřejmě jsem si to vyzkoušel, když mi bylo šestnáct. Ale karty byly pro mne mrtvé, obracel jsem nazdařbůh obrázky, dotýkal se jich, ale nic mi neřikaly. První žena, se kterou jsem to zkusil, byla zaměstnaná u

terminálu v městské nemocnici. Jenom ona je uměla číst, nikdo jiný. Když zemřela, najal jsem Mariu. Maria byla jedna moje vzdálená sestřenice, která se chtěla podívat do Hlavního města a vydělat si nějaké peníze."

"Rane -"

"Zůstala u mne pět let. Nepočítala, že zůstane tak dlouho, ačkoli jsem ji varoval, když jsem jí dával karty. Nakonec jsme jeden druhého nenáviděli. Její informace jsem nutně potřeboval a musel jsem věřit tomu, co mi řekla. Co jsem mohl dělat? Byla to příbuzná..." Zhluboka si vzdychl. "Byla to pro mne úleva, když zemřela. Pak nastal problém, kdo ji nahradí. Uviděl jsem tě na tržišti - jak vykládáš ty směšné taroty - bylo mi jasné, že nejsi Ivoranka. Myslel jsem si, že se štěstí obrátilo."

"Ale Rane, co -"

"Pane. Ne Rane."

Nechala jsem to bez povšimnutí. Když jsem vzala v úvahu okolnosti, bylo asi nejlepší příliš ho nedráždit. Konec konců, jediní lidé, kterým čest nedovolila zabít, byli členové vlastních rodin a to jen proto, že museli mít někoho, komu by mohli důvěřovat.

"Řekněte mi pravdu. Co jste tedy hodlal udělat, až si našetřím dost peněz na cestu domů? "

"No... pár věcí mě napadlo." Zazubil se. "Třeba že ti zvýším plat. Nebo druhý nápad, že se zadlužíš nebo že zařídím, aby ti ukradli peníze. Nebo že ti zabráním dostat se včas na loď. Víš, že zase tak často v přístavu nestaví a nepoužité jízdenky propadají, takže by tě to na chvíli zdrželo."

Jaké báječné, nenásilné scénáře. Ačkoli když všechno ostatní selže, uvolní se místo pro další kartárku... "Máme zrovna teď něco na práci?"

"Ne. Proč se ptáš?"

"Ráda bych byla chvíli sama. Mám o čem přemýšlet."

"Zajisté." Pomohl mi vstát jako dobře vychovaný džentlmen. Byl tak zatraceně blazeovaný, tak jistý, že znám pravidla hry. Je to přece všechno legrace, tak pardon, jestli tě skoro zabili.

V průchodu se objevila nějaká mladá žena s mísou nakrájeného ovoce a sýra. Měla hnědé vlasy svázané dozadu a krásnou tvář, velmi čistou a mladou. Vstala jsem. Žaludek se mi stále svíral hladu, a když jsem vstala, pocit prázdnoty se zdvojnásobil.

"Díky," zamumlala jsem, když jsem se protáhla kolem ní a sebrala z mísy kus melounu. Snad se mi to podaří za pár minut spolykat. Když jsem jí děkovala, podívala jsem se jí do tváře.

Někteří lidé jsou alergičtí na barvivo, které se užívá pro tetování. Pravá strana její tváře, až k uchu, byla ohyzdně nateklá purpurově rudá masa. Viděla, jak se mi rozšířily panenky a chvíli jsem si myslela, že uteče. Pak se ode mne odvrátila a šla dovnitř s hlavou vztyčenou. Práskla mísou na stůl. "Potřebujete ještě něco?" zeptala se Rana.

"Ne, děkuji, Tagro," slyšela jsem ho. "To bohatě stačí." Prchala jsem chodbou.

Pár hodin jsem se nazdařbůh toulala domem. Přišel čas večere a zase minul. Na chodbách jsem potkala jen málo lidí, ale jednu chvíli jsem zahlédla muže, který obsluhoval u snídaně, jak stoupá po schodišti s bochníkem chleba. Dvakrát jsem se ocitla na vnitřním nádvoří a podruhé jsem si sedla na lavičku na kolonádě. Voda v bazénu jemně zurčela.

Nebyla tu žádná skořicová vůně, ačkoli se vzduch zdál čerstvější a čistší než v Hlavním městě. Pohyb vody má něco do sebe... Začala jsem přemýšlet, proč jsem tak rozrušená. Můj život nestál za zlamanou grešli už od chvíle, kdy jsem se jednoho rána probudila v opuštěné uličce. Ran toho přirozeně využije, to je jednou jasné. A tak nezbyvá než dohrát tu hru až do konce. Do doby, než se dotkne země loď, směřující na Athény, na kterou mám v úmyslu nastoupit.

Pod sloupy vzplály pochodně. Neočekávaně, aniž by je někdo zapálil; cormallonské domácí kouzlo. Šla jsem si jednu prohlédnout a přiblížila jsem dlaně k plameni. Teď už byla skoro úplná tma a nádvoří vypadalo přiměřeně barbarsky s pochodněmi, zrcadlícími se v černé vodě.

Pak vyšlehlo na druhé straně dvora elektrické světlo a z okna bylo zřetelně slyšet, jak se dvě ženy dohadují. A je po náladě, pomyslela jsem si a ušklíbla se. Pravda, elektřina je také podivná věc... ale světlo pochodní připomíná dávné armády, procesí, slavnostní hostiny. Elektřina na druhé straně spíše připomíná turbíny s generátory.

Slabý záchvat kulturního šoku, to je všechno, pomyslela jsem si. Určitě se bude občas opakovat. No, jestli jsem stále ještě ve hře, bude dobré naučit se pravidla. Uvažovala jsem, kde je asi knihovna.

Byla to místnost v prvním patře, podobající se jeskyni, hustě pokrytá koberci a tlumeně osvětlená. Už jsem předtím kolem ní šla. Zlatému kroužku, kterého jsem obtěžovala žádostí, aby mě tam zavedl, jsem nechtěla věřit. "Vždyť tu nejsou žádné knihy, žádné pásky, žádné terminály. Jak to může být knihovna?" ptala jsem se. Pokrčil rameny. Jako všichni ostatní sloužící toho moc nenamluvil; alespoň ne se mnou.

Místnost byla po celém obvodu lemována mělkými dřevěnými policemi s posuvnými žebříky u každé zdi. Police obsahovaly všechno možné kromě knih. Byly tam kousky keramiky, náhrdelníky, přívěsky a prsteny, podivné kousky kamene a směsice věcí denní potřeby, z nichž některé jsem dokázala identifikovat, jiné ne. Na regálu poblíž jsem uviděla mosaznou lžici na obouvání.

Daleko nejvíc tam bylo kamenů. Většinou to byly mléčně červené nebo modré kameny, jaké se nacházejí v ivorských řekách. Kámen mě vždycky lákal, zvedla jsem jeden.

"Chtěl byste trochu makelu?" zeptal se můj hostitel. "Ne, děkuji," odpověděl jsem a vytíral omáčku v misce kouskem chleba. Klouzali jsme v pozdním letním večeru na jezeře Pell, lucerny na přidi se lehce kymácelly nad vodou. "Tak ještě trochu vína," řekl Bakfar. "Rozhodně ještě víno." Byl jsem docela spokojený. Obchod s Bakfarem byl skoro uzavřen a Cormallonovi z toho budou mít slušný zisk. Moje děvče z Velkého Domu mi podalo pohár, a když jsem si ho bral, políbil jsem ji. Její vlasy byly teplé a voňavé. Bakfar poskytoval svým hostům to nejlepší, jako džentlmen. To bylo dobré znamení pro naši příští spolupráci. Náhle jsem ucítil pronikavou bodavou bolest v boku. Pohlédl jsem dolů v domnění,

že uvidím nůž, ale nebylo tam nic. Bodání se opakovalo. Lapal jsem po dechu. Pohár mi vypadl z prstů a udeřil o palubu. Dívka na mě upřeně zírala. Noční obloha rámovala její bílý obličej. S námahou jsem se podíval směrem k Bakfarovi. Jed nebo kouzlo, na tom nesejde. Zabiju ho.

Upustila jsem ten kousek kamene. Bezhluchně dopadl na koberec a já jsem se otočila a hledala židli. Ted' jsem se potřebovala posadit. Ty hloupá, pomyslela jsem si, když jsem žádnou neviděla, na celé Ivory je jich sotva deset. Sedni si na zem, když už je to nutné.

Není snadné přestat být padesátiletým mužem, nechat na pokoji někoho, kdo byl právě během jediné minuty zavražděn. Potřebovala jsem si uspořádat myšlenky. Zůstala jsem sedět se zkříženými nohama, tak jak jsem dopadla na zem, ani jsem se nenamáhala usadit se pohodlně. Vzpomínám si, že jsem silně vnímala dotyk koberce pod prsty.

Po chvíli jsem se podívala na police. Jestli každá z nich obsahuje něco takového...

Ten muž opravdu existoval, nikdo si ho nevymyslel. Když jsem seděla v tom člunu na jezeře Pell, uvědomovala jsem si paměť Setha Cormallona, sahající bez přerušení až do jeho dětství. Ted' už se to ztrácelo, ale stále ještě jsem měla v mysli hlavní událost, tu, kterou jsem právě prožila - jeho vraždu.

Vím, že jsem měla dát kámen zpátky, ale nechtěla jsem se ho znovu dotýkat. Chtěla jsem vstát, když mě zaujala bronzová plaketa na soklu. Jednoduchým písmem na ní stálo: "Nesmrtelnost je privilegium, které se musí získat, nikoli právo. Odpočívej v pokoji u vědomí, že budeš žít v úctě a lásce, dokud rod Cormallonů nevymře". Kameny, klenoty, náhodně shromážděné cetky několika set životů - v této knihovně byla Ranova rodina.

Vpravo ode mne se ozval zvuk, vířivý, mechanický zvuk. Vyskočila jsem.

"Nechtěl jsem tě polekat," řekl hlas. "Ale měla bys to vážně sebrat. Nemůžeme nechávat příbuzné na koberci. Někdo by na ně šlápl a jak bychom to vysvětlili Babičce?"

Vjel do kalného světla - na vznášedle, které vypadalo jako pony, takovém, jaké jsem viděla používat v athénských nemocnicích pro nepohyblivé pacienty. Nohy měl po stranách připevněné řemínky.

"Eln Cormallon, k vašim službám."

Předpokládala jsem, že si budu muset zvyknout vidat odraz Ranova obličej. Ale tady byla ta podoba tak silná, že kdyby nebylo rýh kolem očí a úst a kdyby jeho vlasy byly černé namísto hnědých, byl by Ranovou přesnou kopií.

"A ty jsi určitě ten tajemný host mého bratra. Jmenuješ se opravdu Theodora?"

Přikývla jsem. Nikdy předtím mě nenapadlo, že jsem tajemná.

"Ale jaké je tvoje příjmení? Ran to udržuje v hluboké tajnosti."

"V tomto okamžiku, myslím, Cormallonová. Já ve skutečnosti žádné nemám."

"Obdivuhodné." Vmanévroval se vznášedlem nad místo na koberci, kde jsem upustila kámen, sehnul se a zvedl ho.

Dosáhl na něj špičkami prstů. "Ale Theodora je moc dlouhé. Budu ti říkat Theo... pro případ, že by hořelo a já bych tě musel rychle zavolat." Pokukoval po mně s melodramatickou škodolibostí.

Nemohla jsem se udržet a musela jsem se smát. Zároveň mě napadlo, co mu asi řekl Ran o požárech.

Sáhl dozadu a vytáhl láhev. "Dáš si se mnou? Z vinobraní u Ducortů. Na tvůj křest."

"Děkuji, až jindy. S prázdným žaludkem bych to nezvládla."

"Prázdný žaludek? A co se stalo se snídaní, obědem a večeří?"

"Na nějakou snídani si matně vzpomínám... a v kapse mám kus melounu."

"Ale to je hrozné. Kam se poděla naše pověstná pohostinnost? Ale ještě není třeba dělat paniku, hned to zařídíme."

Vznášedlo s ním odplouvalo ke dveřím. Šla jsem za ním.

"Podívejte se, nemusíte -"

"Jen si řekni, jsi hodně zesláblá? Hodláš omdlít? Sestoupím, vznešená dámo. Můžeš se vézt a já půjdu pěšky."

Nebyla jsem si jistá, jestli si dělá legraci nebo ne. Ale než bych o tom přemýšlela, raději jsem ho následovala do kuchyně.

Byla to velká místnost se stolem z fošen uprostřed, kde mohutná žena s širokými rameny válela těsto. Z toho, jak to tam vonělo, bylo jasné, že má na svědomí něco báječného, co se peče v troubě.

"Ahoj, Herel," řekl jí Eln. "Právě mě napadlo, že se tu zastavím. Kde schováváš ten výborný tah? A neviděl jsem tu dnes ráno kachní vejce?"

"Ale, Elne - víte, že večeře byla už před hodinou. Babička chce, abyste byl u stolu s ostatními. Nemůžete sem pořád chodit, kdykoli vás napadne -"

"Herel, Herel, ty jsi mi nerozuměla. Je nám zapotřebí tvého báječného talentu. Tady náš host je na zhroucení z nedostatku potravy. Měj slitování. Theo, musíš pořádně zblednout, nebo nás snad Herel nenakrmí."

Herel zavrtěla hlavou a na tváři se jí objevil široký bezděčný úsměv. Začala vytahovat misky a přístroje a prostírat je na dlouhý dřevěný stůl. Eln přitáhl vznášedlo nohama až na zem. Stůl byl obrovský, místnost byla obrovská, Herel - sama dost obrovská - zacházela lehce s hrnci a pánvemi, které měly rozměry nádobí ve veřejné kuchyni; celkem vzato, měla jsem pocit, že jsme s Elnem děti, které zabloudily do kuchyně obra.

Eln vzal nůž na ovoce a začal loupat jablko. "Jsi na Ivory dlouho?"

"Už přes dva roky." Oloupal jablko a podal mi ho.

"A z které fantastické planety jsi přišla?"

Ve zkratce jsem mu vyprávěla svůj příběh. Pozorně poslouchal a ptal se na Pyrene a Athénu, mé přátele a co jsem tam dělala. "A v Hlavním městě už pracuješ dva roky. Co děláš?"

No, to by snadno zjistil, kdyby chtěl. "Vykládám karty. Na Obchodním náměstí."

"Ale nikdy bych byl neřekl, že cizinci mají schopnost... aha. Už mi svítá. Ty jsi Ranova nová kartářka, pravda?"

Neřekla jsem nic. Zasmál se a vysvětlil: "Nemusíš se bát. Je to veřejné tajemství, alespoň v rodině. Chudák Ran... a s

Babičkou se snadno vyjde, když ji člověk nerozzlobí. No, doufám, že si dostatečně ceníš své služby. Víš přece, že jsi nepostradatelná."

Zůstala jsem zticha, jen jsem si celá nesvá poposedla. Pozorovala jsem Hereliny široké ruce, jaké mají dělníci, jak zručně hnětou chlebové těsto. Eln náhle řekl: "Slyšela jsi Imperátorův poslední projev? Přednostně ho zařazují na všech terminálech. Pokaždé, když si chce poznamenat výsledky závodů z Hlavního města, se ozývá... 'Se zřetelem na, eh, klesající bilanci trhu'..."

Musela jsem se smát. Byla to Imperátorova oblíbená fráze a Eln vystihl jeho pompézní tón naprosto věrohodně. Herel nás nakrmila královsky. Eln ji přinutil, aby si sedla a dala si s námi trochu vína, a zatím vykládal o koni, na kterého vsadil na minulých imperiálních dostizích. "Doběhl poslední ze čtyřiceti tří. Víte, jaká je pravděpodobnost takového výsledku? Škoda, že jsem to nevěděl, mohl jsem sázet opačně." Imitoval majitele koně, jak se vymlouval. Měl talent napodobovat lidi.

Pak následovaly další příběhy a povídky. Ztratila jsem pojem o čase. Už muselo být nad ránem, když se otevřely dveře a vešla Kylla. Vypadala unaveně a zmuchlaně. Odepínala si toulec a přitom řekla: "Herel, to jsem ráda, že jsi vzhůru. Můžeš mi pomoci? Venku mám tři morčáky, budou potřebovat vyvrhnout..." Uviděla Elna a mne u stolu, podívala se střídavě na oba. "Ach, bože," řekla.

"To není zrovna nejlepší nápad trávit tolik času s Elnem," řekl mi k večeru Ran. Byli jsme v pracovně, kde prohledával záznamy na dědičném terminálu.

"Proč?" zeptala jsem se.

"Eln je ... velmi náladový člověk. Občas se kvůli něčemu naštvě. Ne, ne přesně naštvě ... ale není na něj spolehnutí."

"Vy mu nedůvěřujete?" To mi tedy nebylo moc jasné.

"Ovšem že mu důvěřuji. Je to můj bratr," řekl se samozřejmostí, která nepřipouští žádné diskuse.

"Ale není na něj spolehnutí a ty bys s ním neměla trávit tolik času."

Pokřčila jsem rameny - odpověď, která se často tváří v tvář ivorskému způsobu myšlení osvědčila, a změnila jsem téma.

"Proč jste teď tak často na Síti? Ve městě jste tam nikdy tolik času netrávil."

Pozoroval, jak se na terminálu míhají informace. "Chci se ujistit, že tu někde neleží údaje o nepřítelích, na které jsem zapomněl." Zastavil sled údajů a poznamenal si něco do záznamníku vedle terminálu. "To je neuvěřitelné, že lidé, které jsme pověřili vyšetřováním, ještě na nic pořádného nepřišli. Neustále eliminují podezřelé. Jdou mi na nervy."

"A co když na nikoho nepřijdete? Zůstanu tu až do konce života?"

"Už jsem o tom přemýšlel," řekl vážně. "Domnívám se, že bychom to mohli nějaký čas zvládnout pomocí videofonu tak, že já bych byl ve městě a ty tady, ale myslím, že by to dlouho nefungovalo. Abys mohla posoudit karty, opravdu potřebuješ osobní kontakt. Musela by ses se mnou vrátit."

Chvála Bohu za to.

"Mimochodem, skoro jsem zapomněl - vidíš tu knihu na stole? Tu v červené vazbě. Ano, tu - prohlédni si ji."

Zvedla jsem ji, na krvavě rudém pozadí byl jednoduchý bílý symbol: ?. Vzpomněla jsem si, že Ran měl ve své kanceláři křišťálový blok, na němž byl vyleptán tentýž symbol.

"To je kniha o čarodějnictví," řekl. "Rudá kniha pro začátečníky. Začni ji studovat."

"Rane, víte, že pro čarodějnictví nemám vlohy."

"To je pravda, ale čím víc se seznámíš s technikou, tím líp budeš rozumět naší práci. Kromě toho tam jsou věci, které může pochopit každý a mohou ti být k dobru. Například, jak se vyhnout určitým kouzlům."

"Jak?"

"Přečti si to a uvidíš." Znovu se dal do psaní.

Četla jsem si na nádvoří ve stínu, dokud nebyl čas k večeři. Babička u jídla nebyla a chyběla i u oběda a snídaně. Ran řekl, že je často nemocná a jí ve svém pokoji. Večeře u Cormallonů se skládala z mnoha malých chodů; celá večeře se sice nemohla vyrovnat jejich obvyklé snídani, ale svým způsobem uspokojovala oči i žaludek. Kylla mi podala dezert - malý kmínový koláč - a nalila mi bílé víno do skleničky ve tvaru zvonku. "Půjdeš zítra s námi?" zeptala se.

"S vámi?" Ohlédla jsem se na Rana. "Kam?"

"Jedeme na náš obvyklý výlet," řekl. "Máme takový rodinný zvyk, alespoň Kylla a já. Vyjedeme si do kopců a pár dní táboříme. Děláme to každý rok."

"Jestli si myslíte, že nebudu -" Zarazila jsem se. Neadekvátní odpověď. Tohle byli Ivorané. Kdybych jim překážela, nepozvali by mne. "Děkuji... nepůjdeme za bariéru, že ne?"

Ran se usmál. "Nepůjdeme. Je to výlet, nestojíme o nepříjemnosti. Myslím, že to bude dlouhý piknik."

"Pojede Eln také?" zeptala jsem se. Jako obvykle s námi u stolu nebyl. Ranův bratranec a sestřenice také odjeli, ani jsme nevěděli kdy, a tak jsme my tři zůstali sami.

Kylla se podívala na bratra, který byl zticha. "Pojede?" zeptala se.

Vstal a chodil kolem stolu. Sluha začal sbírat talíře. Ran se protáhl kolem něj a vyšel z místnosti.

Kylla starostlivým pohledem sledovala, jak odchází.

"Mrzí mě, jestli jsem udělala něco nevhodného," řekla jsem jí.

"To není tvoje vina." Začala skládat talíře na jednom konci stolu, kde z nich sluha seškraboval jídla do velkého vědra na kolečkách. "Eln s námi chodíval... ještě před několika lety." V hlase jí zazněl strach, ale tak slabě, že jsem si nebyla jistá, jestli se mi to jen nezdá.

Bylo slyšet škrábání nože a zvuk jídla padajícího do kbelíku.

Ve dveřích se znovu objevil Ran. "Jestli chceš, aby jel, tak mu řekni," pravil.

Kylla mi podala ranec. Hodila jsem si ho na záda a zapotácěla jsem se pod jeho tíhou.

"Doufám, že nečekáte, že s tím dojdu daleko," řekla jsem.

"Nebud' hloupá," usmála se. "Vůbec s tím nebudeš muset chodit. Je to výlet, ne pěší túra."

Šla jsem za ní ze dveří dolů po hlavním schodišti. "A jak tedy potom pojedeme - Velký Platone, co je to?"

Ran přicházel k okraji trávníku a vedl dvě ohromná zvířata. "Olin tu bude s tvým za okamžik, Ky," řekl. Poplácával jedno z těch stvoření po slabinách, což mě vyděsilo, ale té bestii to zřejmě nevadilo.

"Tenhle je pro tebe," řekl mi.

Čerta starýho. "Co je to?"

"To je kůň," vysvětlil, "staromódní, nepřízpůsobený druh; přímý terranský původ. Jmenuje se Patch."

Tak tohle byla ta doprovodná zvířata, o nichž se tak často zmiňují terranské legendy, partneři v bitvě i dobrodružství.

Představovala jsem si je asi metr a půl vysoké, pokryté brněním.

Velmi pomalu jsem se ke zvířeti přiblížila. Duplo do země těžkou přední nohou a z tlamy mu vyšel neblahý zvuk.

Couvla jsem. Zvíře bylo strašně velké. "Nemá mě rád."

"Nesmysl. Musíš se s ním prostě seznámit."

"Ani na jednoho z nich nevlezu."

"Jak s námi potom udržíš krok? Poběžíš celou cestu do úpadu?"

"Copak si nemůžeme vzít aeroauto?"

Pak se ozval Elnův hlas a polekal mě. Zřejmě se k nám připojil, když byla moje pozornost soustředěna na tu obludu. Už jsem si předtím všimla, že strach maří moji pozornost. "Rane, mohl bych jí půjčit svoje druhé vznášedlo. Je přizpůsobené k vysokému chodu."

"Když si nesedne na koně, proč by si sedala na vznášedlo?"

"Ale ne, to je dobrý nápad," řekla jsem rychle. "Jsem ochotná to vyzkoušet." Alespoň je to mechanická věc, ne obrovská potvora se zuby jako moje pěst, u níž se nedá předvídat, co udělá. Stroje jsou jiné.

Takže to dopadlo tak, že dva jsme jeli na mechanických koních a dva na těch z masa a kostí. Zjistila jsem, že Cormallon zabírá obrovské území. Byly tam potoky, říčky, lesy a dokonce tam začínaly hory. Ran s Kyllou si udržovali pomalé tempo, aby mohli pozorovat okolí, a Eln mi ukázal, jak mám přizpůsobit svoji rychlost jejich. Ale když Kylla přešla na louce, poseté bílými a zlatými violkami, v trysk a Ran se zasmál a pustil se za ní, položil Eln ruku na předek mého vznášedla.

"Nezkoušej to," řekl. "Jedou moc rychle. Nemáš s tím zkušenosti a nemáš přivázané nohy jako já." Vypadalo to, že nám bude chvíli trvat, než je dohoníme. Po cestě mi řekl: "Bavíš se dobře? Příroda dokáže být příšerně nudná, když na ni člověk nemá zrovna náladu."

"Bavím se skvěle. Nikdy jsem si neuvědomila, že tu existuje tolik různých rostlin," řekla jsem, protože i když jsem si rozumově byla vědoma toho, že mám kolem celou planetu, dosud jsem viděla jen šlechtěné květiny, určené k prodeji na trhu, uříznuté v příslušné délce a s odstraněnými trny. "Tohle je krbová píšťalka," zvolala jsem a ukázala na ni. Kylla mě celé ráno zahrnovala jmény, bylo jich příliš mnoho, abych si je zapamatovala, a byla jsem pyšná, že se mi jich podařilo udržet v paměti alespoň pár.

"Ano, je."

"Je krásná."

"Je to plevel a je všude." Přehlédl louku s unaveným, povýšeným výrazem znalce, který hledá opravdovou krásu a nenachází ji.

"Copak vás to nebaví?"

"Já mám sklon dávat přednost zábavě na verbálnější úrovni." Když viděl mé zklamání, řekl: "Ale souhlasím s vámi, je to krásné. Krása na Ivory je laciná... počasi, obloha, krbová píšťalka... avšak to nic nemění na tom, že je to plevel."

Byla jsem v pokušení zeptat se ho, proč přestal jezdit na výlety s bratrem a sestrou, ale věděla jsem, že je to zakázané území. Kromě toho, mohl by odpovědět a já už jsem byla s těmito lidmi zapletená víc, než bylo zdrávo.

To odpoledne jsme tábořili u jezera. Ran a Kylla se činili, ošetřovali koně a připravovali věci na noc. Pomyslela jsem si, že na lidi, kteří jsou zvyklí mít doma kolem sebe zástup služebnictva, jsou zřejmě naprosto spokojeni, když se mohou postarat sami o sebe.

Myšlenka na služebnictvo mi nedávala spát od té doby, co jsem přišla na Cormallon. Pyrene je fanaticky rovnostářské místo a Athéna se ráda považuje za meritokratickou; ani jeden z obou systémů mě na něco takového nepřipravil. A mátl mě, že Cormallonovi chtějí mít v domě tolik lidí, kteří nepatří do rodiny. Až po dlouhém přemýšlení jsem si uvědomila, že sluhy potřebují. Je to rozlehlé panství v technicky zaostalém světě. Tady mohli sotva umístit do pokojů lapače prachu - na celé planetě jsem žádný neviděla. Přirozeně je mohli importovat z Tellys, ale při prvním dovozu by byly dovozní poplatky astronomicky vysoké. (Na Athéně nám to vysvětlili takto: Na Tellys ví, že si nemohou udržet technické prvky navždy. Ale než ho ztratí, rádi by měli tučnou bankovní konta, která by jim pořádně vynášela. A tak každý první model jakéhokoli druhu zboží importovaného kteroukoli planetou z Tellys je označen stylizovaným květem lilie, který znamená "nová technologie určená ke kopírování". Za tu lilii zaplatíte dva tisíce krát víc, než je skutečná cena výrobku. Je to dobrý systém, ale jen pro Tellys.)

Ivory nebyla chudá planeta, ale zdálo se, že příliš neimportují. Řekla jsem to Elnovi, když jsem rozbalovala svinuté příkrývky. Ran s Kyllou odešli sbírat dřevo na oheň.

"No, a co čekáš, Theo," řekl. "Znáš přece aristokraty. Před sto lety se Imperátorovi podařilo násilím nás přimět k tomu, abychom dali dohromady finanční prostředky na dovoz Sítě a aeroauta. A několika dalších věcí. Ale jak dlouho můžete čekat, že bude šlechta spolupracovat? Nemluvě o nižší šlechtě." Ušklíbl se.

Eln měl mnohem objektivnější názor na věci než většina Ivoranů, díval se na věci víc z hlediska historické perspektivy.

Měla jsem dojem, že pro ostatní historie znamená jen rodokmen vlastní rodiny. Řekla jsem mu to.

"Tak jsem byl vychovaný," odpověděl poněkud záhadně, vytáhl příkrývku ze zadní části vznášedla a hodil mi ji k

nohám. "Nezapomeň na tuhle."

,Tisícere díky." Dala jsem ji k ostatním. "V současné době nedovážíte z Tellys nic?"

"Občas někdo něco doveze."

"A co?"

"Theo, miláčku, proč tě tak fascinuje bilance našeho zahraničního obchodu? Imperátor o tom mluví neustále, ale ty nemusíš."

"Zajímá mě to," řekla jsem trochu dotčeně. "Mám zájem o takové věci."

"Tak se pokus zajímat o něco jiného. Na tohle téma se nehodlám dál bavit." Chvilí mlčel, pak řekl: "Najděme si nějaké méně obecné téma. Například tvoji situaci. Nebylo možné si nevšimnout, že jste sem s Ranem přijeli poněkud narychlo. Doufám, že nemáte nějaký průšvih?"

Nedokázala jsem odhadnout, jestli se o to opravdu zajímá nebo ne, a kolik už toho ví. "Na tohle téma se nehodlám zase bavit já," vrátila jsem mu to.

"Au." Sáhł do postranní brašny a vytáhl další z nekonečné zásoby vinných láhví. Bylo s podivem, že nikdy nevypadal opile.

"Dáš si taky? Možná, že po několika doušcích najdeme ještě nějaké zákonem povolené téma rozhovoru."

"Proč ne?" Vzala jsem láhev. "Ať po noci přijde úsvit." To byl přípitek, který jsem slyšela na Obchodním náměstí.

"A po úsvitu ať přijde noc," opáčil a vzal si ji zpátky. Takový přípitek jsem ještě nikdy neslyšela, ale zněl podobně jako "ishin na' telleth". "Neslyšel jsem ráno náhodou, jak se tě Ran ptal na něco z čarodějnictví? Zdálo se mi to trochu divné. Měl jsem ten dojem, že v téhle oblasti toho zná víc než ty."

"Učí mne." Znovu jsem polkla. "Moc mi to nejde."

"Ale? A co se ti zdá těžké? Umím si představit, že můj bratr nepatří k nejtrpělivějším učitelům."

"To je tou knihou. Některé věci v ní prostě nejsou dost jasné. Co bylo možné, naučila jsem se nazpaměť -"

"No, ale to je vždycky katastrofa, učit se z paměti. Musíš si osvojit situaci, znát důvody, proč se věci dějí. Pak se nebudeš muset nic učit nazpaměť."

"Tam žádné zatracené důvody nejsou," odsekla jsem příkřeji, než jsem chtěla. Ale snaha prokousat se tím vágně napsaným mišmašem byla velmi frustrující. Asi tu mají úplně jiný názor na to, zda je někdo schopný napsat vědeckou práci.

"Vždycky jsou nějaké důvody. Podívej, kterou část čteš?"

"První část." V Rudé knize jsou jen dvě části. Titul První části by se dal přeložit jako: Věci Mají Tendenci Se Odlišovat. V Druhé části se říká: Věci Mají Tendenci Být Stejně. Ani jeden z nich mi nedává smysl.

"Jak bys našla někoho, kdo se schovává?"

"Pátracím kouzlem," řekla jsem, ráda, že aspoň něco je pro mne snadné.

"Jaká je hierarchie pátrání při použití pátracího kouzla?" Když jsem neodpověděla, řekl: "Z vnějšku dovnitř? Nebo naopak?"

"To v knize není. Prostě jsem to nenašla."

"Dobrá, rozebereme si to. Co jsou 'vnější' znaky?"

"Vnější znaky jsou takové, které se rády mění," papouškovala jsem. "Obvykle zahrnují barvu vlasů a očí, jméno a oblečení. A vnitřní znaky," pokračovala jsem, když otevřel ústa, "Jsou stálejší, nelze je snadno měnit. Často jsou nehmotné a patří k nim záliby, preferování určitého druhu zábavy, rukopis a výška, která se dá těžko změnit bez chirurgického zákroku." Zhluboka jsem se nadechla.

Eln zatleskal. "Tak a teď," řekl, "po kterých z nich pátrá kouzlo nejdříve? Po vnitřních nebo vnějších znacích?"

"Já nevím! V knize to není."

"Ale, Theo, to ti není vůbec podobné. Takhle školí na Athéně vědecké odborníky? Necháváš se odradit tím, že je to celé pro tebe neznámá věc. Mysli na to jako na logický problém."

"Jaká je odpověď?"

"To ti neřeknu. Přemýšlej o tom dnes večer, než půjdeš spát."

"A to jste kritizoval Ranovy vyučovací metody!"

"Začínáš být nedůtklivá? Ale to ti nesluší. Dej si ještě trochu vína."

"Díky." Alkohol mě vždycky pěkně rozehřeje. Přemýšlela jsem o pátracích hierarchiích a Eln zpíval píseň o "dívce ze širého moře", která měla zřejmě zajímavý život. A tehdy se vrátila z lesa Kylla s plnou náručí suchých klacků.

"No ne, on zpívá," podivila se. "Theodoro, neměla bys ho povzbuzovat, nebo zbytek večera nezavře ústa."

Zdvihl jedno obočí a vyndal harmoniku, aby zahrál refrén.

Tu noc jsme kempovali "bariéře na dosah", jak to vyjádřil Eln. Snad chodili Cormallonové rádi tak daleko, jak to jen šlo, ale nikdy nepřekročili hranice cizího území.

Kylla rozdala šálky tahu z konvice, která se hrála nad ohněm. "Templ není odtud daleko, že ne? Mohli bychom ho navštívit. Theodora tam nikdy nebyla."

"Je to asi míli cesty přes kopce," řekl Ran a natočil hlavu k severovýchodu. "Ale cožpak ty nejsi unavená?"

"No, myslela jsem až zítra."

"Pojďme hned," řekl Eln a rozhrábl oheň. "Já unavený nejsem."

Kylla řekla: "Ano, Rane. Nemůžeme jít hned? Theo, že chceš jít?"

"Jsem ochotná jít," řekla jsem, abych ji nezklamala. Ran sám vypadal unaveně, ale podřídil se většině.

Vydali jsme se tedy k templu.

Byly to více než pouhé ruiny chrámu. Měsíční světlo dodávalo hromadě světlého kamene na vrcholu kopce namodralý nádech. Dovnitř jsme se dostali mezerami v kruhové zdi. Stáli jsme na mramorové podlaze, v jejímž středu byl stále

žřetelný obraz hořící pochodně. Oheň představovala mozaika červených a žlutých pruhů kamene, kouř černé a šedé pruhy. Část podlahy kolem obrazu byla vytrhaná a vyrůstala z ní vysoká tráva.

"Ishin na' telleth," řekl Ran.

Byla jsem překvapená. Zdálo se mi, že je kolem ještě dost krásy, která za to stojí. Pak jsem si uvědomila, že skládá poklony účelu chrámu.

Kdysi tam určitě byla kupole. Ted jsme stáli pod nahým světlem hvězd. "Byl poškozen," vysvětlil Ran, když viděl, že jsem přejela pohledem rozbité zdivo v místech, kde měla střecha spojovat zdi, "během jedné z dynastických válek. Která dynastie to byla, Ky?"

"Prianové," řekl Eln. "Před osmi staletími."

Paměť na historické události. "Kdo vyhrál válku?" zeptala jsem se.

"My. Alespoň náš uchazeč získal trůn. Jinak bychom tu nebyli."

Za posledních dvě stě let nebyla na Ivory žádná válka. Bariéru však nezrušili.

"Budeme spát tady," řekla Kylla.

Ran řekl: "Ale všechny naše věci jsou v táboře."

"Můžeme si je vyzvednout zítra. Kdo pro ně dojde?"

Pokřčil rameny. Mramor byl ale na spaní moc chladný, a tak jsme rozprostřeli pláště na trávu. Kylla nastavila oběma bratrům tvář k polibku. Chvilí bylo ticho, pak mě Eln a za ním také Ran políbili na dobrou noc. Lehla jsem si vedle Kyllly. Vzala mě za ruku. "Dobrou noc, Theodoro," řekla. Ještě dlouho potom jsem nemohla usnout.

"Kde jsou všichni?" zeptala jsem se Kyllly, když jsem procitla. Slunce už bylo vysoko a Rana ani Elna nebylo nikde vidět. Naše tábornická výstroj ležela poblíž na hromadě a její kůň spokojeně přežvykoval trávu u chrámové zdi.

"Neuškodí mu to?" zeptala jsem se jí a znepokojeně na něj ukázala.

Zasmála se. "Jsem ráda, že jsi tady, Theo. Když jsi nablízku, všechno se zdá být nové." Podala mi džbánec, v němž, jak se ukázalo, byl tah s příchutí lesních plodů. Když jsem ho otevřela, voněl božsky. "Babička řekla, že smím mít vlastní dům, abych měla kam jít, až budu chtít být sama. Eln s Ranem se odešli hádat o místo, na kterém by měl stát."

"A neměla byste tam být i vy?"

Zavrtěla hlavou. "To je mužská práce."

Věděla jsem, že vznešené rodiny jsou staromódní, ale takovou věc jsem slyšela poprvé. Byla jsem šokovaná.

"Kyllo, bude to vaše místo."

"Já vím," řekla nevzrušeně. "Budu vetovat všechno, co se mi nebude líbit. Ale zatím bych se raději posadila s tebou tady na ten kopec, když je tak krásné ráno."

Na to se nedálo nic namítat. Ulomila kus chleba a podala mi ho. "Moment," řekla a prohlížela svůj ranec. "Někde je tu džem."

Žvýkala jsem a přemýšlela. Najednou jsem si uvědomila, že myslím na Ranovo zakletí, a na to, co přesně řekla Babička: že je poslední mužský potomek v rodině, který byl zasvěcen do dospělosti. A Eln řekl, že je Ranův starší bratr. Tak proč stavějí Rana na první místo v rodině? Neměl by to být Eln? Jak ztratil právo na dědičné postavení? Bohužel to nebyla otázka, kterou bych mohla někomu položit.

Místo toho jsem se zeptala: "Je nějaký důvod, proč bych neměla mluvit s Elnem?"

"To je nepřijemné téma," řekla Kylla, "ale myslím, že bude lepší, když ti to řeknu, než aby ses tím trápila. Eln umí být... obtížný. Někdy. Je těžké to vysvětlit, když jsi u toho nebyla. Uráží se a nikdy neodpouští."

No, myslím, že to pro něj není snadné, když je z nás nejinteligentnější a vidí, že pochvaly sklízí jiní. Neví ani určitě, jestli, až umře, bude mít místo v knihovně... On je nejchytřejší z nás," opakovala, když viděla, jak se tvářím. "Kdybys s ním vyrostla, věděla bys to. Má Cowperovu nemoc. Dostal ji, když mu bylo deset... Vedlejší produkt našeho kontaktu s Tellys. U nich to nemá takový účinek jako u nás. Přirozeně ti bylo divné to vznášedlo. Umělé údy by mu nebyly nic platné. Poškození nervů je příliš rozsáhlé."

Položila nůž od zavařeniny na trávu a ani si toho nevšimla. "Náš otec se s tím nedokázal vyrovnat. Naše rodina má přísná měřítka... Později jsem zjistila, že si nechal při Elnově narození přečíst jeho osud z karet. Nevím, co se z nich dozvěděl, ale zdá se, že se všechno potvrdilo. Snažil se prodat Elna do jiné rodiny, ale Babička o tom nechtěla ani slyšet. Potom... Eln úplně ignoroval. Bylo to hrozné. Otec za pár let zemřel, ale do té doby..." Mlčela, pak řekla velmi tiše, jako by to byla i její hanba: "Eln vyhlásil rodině ishin na' telleth. Odstěhoval se do Hlavního města. Po otcově smrti ho Babička dala přivést zpátky. Byl velmi nemocný. Cowperova nemoc způsobuje, že je člověk zranitelný. Víš, nějak škodí té části těla, která bojuje s nemocí."

"Imunitní systém."

"Myslím. Když se zase postavil na nohy, zůstal už doma. Babička nikomu nedovolí, aby mu připomínal, že vyhlásil rodině ishin na' telleth."

Tak to byla ta hanba. Ne, že to udělal, ale že to nedodržel. Když se to udělá doopravdy - ne pouze jako výraz nespokojenosti, tak jak jsem to tisíckrát slyšela v Hlavním městě - nikdo nepředpokládá, že to budete moci vzít zpátky. Ten, komu je to adresováno, už nepatří do vašeho světa. Člověk, který upustil od ishin na' telleth, to především nikdy neudělal opravdově. Je to člověk, který ztratil čest, kašpar, který si zaslouží, co má. Protože taková věc se může kdykoli opakovat. Tak jistě jako měsíc vychází a zapadá, udělá to znovu.

"Ran mu to jednou připomněl," řekla tiše. "Byl už tehdy první v rodině a Eln mu něco řekl. Bylo to velmi zlé."

Opakovala: "Bylo to velmi zlé."

Jedly jsme chléb s džmem. Slunce vystoupilo výš.

Když se bratři vrátili zpátky, sbalili jsme si věci a vydali se zase na cestu. Ran rozhodl, že začíná školní výuka a začal mě zkoušet z kouzlení.

"Jak najdeš někoho, kdo nechce být nalezen?" byla jeho třetí otázka.

"Použiji pátrací kouzlo," řekla jsem a dodala, když se zdálo, že už se nehodlá dál ptát: "Hierarchie tohoto kouzla je, samozřejmě, zevnitř směrem ven."

"Proč samozřejmě?"

"Kouzlo funguje na základě eliminace. Vnitřní znaky jsou méně náchylné ke změnám, takže je pravděpodobnější, že vytypovaný okruh bude obsahovat osobu, kterou hledáme. Například řekněme, že hledáte muže s blond vlasy, který má rád klasickou hudbu a žije v Severozápadním sektoru. Našlo by se určitě víc znaků, ale já použiji jen ty tři."

Ran se na mě díval. Snaživě jsem pokračovala. "Blond vlasy by se daly nejsnáze změnit. Kdybyste začal s vnějšími rysy, kouzlo by vybralo, řekněme, několik set lidí v Severozápadním sektoru s blond vlasy a pak byste začal vyřazovat ty, kteří nemají rádi klasickou hudbu. Ale muž, kterého hledáte, není pravděpodobně ani mezi těmi, které jste eliminoval - možná změnil barvu vlasů a odstěhoval se pryč. Když ale začnete zevnitř, je mnohem větší šance, že tímto způsobem někde najdete toho, koho hledáte." Odmlčela jsem se. "Také je snadnější změnit -"

"No, dobrá, boduješ." Otočil se k Elnovi. "Co je na tom směšného?"

"Nic," řekl Eln.

Protože se zdálo, že začínám přicházet věcem na kloub, zanechal Ran na zbytek odpoledne zkoušení a čas příjemně plynul. Ten večer odešel s Elnem poohlédnout se po jiném místě na stavbu Kyllina domu. Když se vrátili, nemluvili spolu.

"Mrzí mě, že se ti výlet nevydařil," řekla mi Kylla.

Byly jsme v jídelně v hlavní budově a připravovaly večeři. Kylla aranžovala krbové pišťalky do váz na stole. "Mě mrzí, že se to pokazilo vám," odpověděla jsem.

Poslední večer venku byl strašný, napětí mezi Ranem a Elnem se nedalo ignorovat. Všichni jsme kolem toho chodili po špičkách, Kylla mluvila s Ranem, Ran se mnou, Eln s Kyllou... a předstírali, že se nic nestalo. Ale nemělo to smysl, a tak jsme to zkrátali a následující ráno jsme se vrátili zpátky. Cítila jsem se za to částečně odpovědná, byla jsem to přece já, kdo navrhl, aby Eln jel s námi. "Také se netěším na večeři s nimi," dodala jsem.

"Eln možná nepřijde," řekla. "Často nechodí na večeři."

Ale přišel. Přišel a zdálo se, že se vůbec nezměnil, jak se snažil udržovat zábavu. To, že ignoroval Rana, by se dalo snadno přehlédnout, kdybychom nevěděli, jak se věci mají.

Babička vypadala čileji, než když jsme odjížděli. Nechávala se okouzlit svým starším vnukem, který byl, jak se zdálo, jejím oblíbencem. Dovolila mu, aby jí pomohl vstát, když skončilo hlavní jídlo, aby si mohla sníst moučník ve svém pokoji.

Jednou rukou svírala hůl a druhou Elnovo rameno a upřeně se zadívala na Rana. "Zamyslel ses nad svým problémem?" zeptala se ho.

"Ano, Babičko. Rozhodl jsem se, že se zítra vrátíme do města."

To jsem tedy slyšela poprvé.

"Nejlepší bude, když se hned postaráš o Theodora," řekla pevně, tónem, jakým člověk říká: "Tohle ti jen tak neprojde."

"Ano, Babičko."

"Tak mě polib na dobrou noc a přijď se na mě zítra ráno podívat."

Poslechl. Odešla s Elnem z jídelny.

Podívala jsem se na Rana.

"Chystal jsem se, že ti to řeknu po večeři," pravil.

"Řekl jste, že jste nedokázal zjistit, kdo to udělal."

"Možná to neudělal nikdo. K požáru mohlo dojít shodou okolností."

"Myslíte, že nikdy -" začala jsem, ale Kylla řekla: "Jestli je opravdu v nebezpečí, Rane -" a vtom se Eln vrátil do jídelny.

"Že ale umím zjednat v místnosti klid!" zažertoval. "Kyllo, podej mi, prosím tě, víno, ano?"

Podala mu láhev. Ani se nenamáhal si nalít, ale dlaní si otřel rty a napil se. "Měl bych říci, že mě mrzí, že odjíždíte. Měl bych to říci, bratře, ale neřeknu. Kvůli mně zpátky pospíchat nemusíš."

Ran se dotkl okraje křehkého křišťálového poháru a jemně s ním v půlkruhu točil. Uvnitř byl ještě náprstek červeného vína, který kroužil po stěně poháru.

"A také nemusíš mít pocit, že je nutné, abys mi odpověděl," pokračoval Eln.

"Proč bych ti odpovídal?" opáčil nedbale Ran. "Ishin na' telleth."

Elnova tvář silně zrudla. "Ishin na' telleth je dobrý únik pro neschopné," řekl. "Pro toho, kdo si nemůže dovolit dbát o to, jestli uspěje nebo ne, protože tak často selhává. Řekl bych, že pro takového, kdo otravuje tak dlouho, až ho někdo prokleje. Kdo nedbalostí přijde o kartárku, která patří k rodině, kdo nejspíš přijde o další stejným způsobem. Nemluv mi o ishina na' telleth." Z toho, co řekl a jak na to reagovali, mi bylo jasné, že o Ranově problému se nikdy předtím nemluvilo, a že Eln porušil cormallonské tabu, aby co nejvíc zranil s co nejmenší námahou.

Kylla řekla: "Nech toho, Elne, prosím tě. Zacházíš příliš daleko. Víš, co se stalo minule -"

"Nepotřebuji radu od toho, kdo si přímo v našem domě bere do postele cizince."

Sluha, který přišel, aby vyprázdnil talíře a odklidil je, upustil nůž. S řinkotem spadl do kbelíku. Při tom zvuku vzhledli.

Muž se strnule uklonil a odkráčel. Nechal nádobí neuklizené, vinná sklenka balancovala na vrchu kbelíku.

Chtěla jsem ho zastavit. Byla jsem uražená za Kyllu a bylo mi strašně trapné, že tam vůbec jsem. Ale když dokázal urazit Kyllu... kdybych promluvila, co by asi našel na mně? Nechtěla jsem to vědět. A stejně mi do toho nic nebylo.

Řekla chraptivě: "S tebou se prát nebudu. Poslouchej, co ti říkám. Mám tě ráda. Cožpak jsem tě neměla vždycky ráda?"

"A vždycky jsi podporovala našeho bratra. Tak už u toho zůstaň."

"Já se s tebou taky nebudu prát, Elne," řekl Ran. "Vzdej to. Teď jsem starší já."

"Tak mi řekni, že na mě kašleš -" užil 'na' telleth'. " Vážně, řekni mi to. Vymaž mě ze svého života. Proč máme tohle všechno snášet?"

Ran nic neřikal. Po chvíli vstal. Rukama pevně svíral pohár; zdálo se, že se chystá něco říct. Pak ho zvedl nad hlavu a třásl s ním na stůl. Střepy a kapky vína se rozprskly. Odešel z místnosti.

Eln vypadal, jako by se pokoušel zadržet pláč.

V chladu časného jitra jsem si balila věci k odjezdu. Nevzala jsem si s sebou nic, ale teď jsem měla troje šaty, spodní oblečení, pásky, náramek a náhradní sandály - samé dárky od Kyilly. Když jsem se je pokoušela vrátit, řekla mi: "Nebud hloupá, Theo," svým nejvybraněji aristokratickým způsobem. Někdy měla panovačnost svého bratra. Uložila jsem všechno do plátěného rance - ten byl od Elna - další dárek; dal mi ho na výlet.

Ozvalo se zaklepání na dveře a někdo rozhrnul závěs. Byla to Tagra, krásné děvče se znetvořenou tváří.

"Babička chce, abyste ji navštívila," řekla bezbarvě.

"Ach... myslím, že mě venku čeká Ran."

"Víš, že má počkat." Postávala u zdi a opovržlivě přehlížela můj majetek. "Půjdete?"

Nechala jsem ranec na posteli a šla chodbou za ní. Měla jsem nepříjemný pocit, že mě nemá ráda, a byla bych si to ráda vysvětlila, ale jaké vysvětlování? Jak se může člověk omluvit za pohled? Nic jsme si neřekly. Nebylo nic, co bych mohla vzít zpátky.

Zastavila se u dveří s fialovou drapérií. "Tady." Odhrnula mi závěs.

Pokoj byl modrý, na jednom konci osvětlený rozptýleným ranním sluncem procházejícím oknem s tabulkami zalévanými do olova. Babička tam seděla v nočním hávu na dřevěné lavici. Bylo to největší okno, jaké jsem na této planetě spatřila, skoro tak vysoké jako já.

"Pojď dál, drahoušku. Nemusíš se stydět." Položila kartáč na vlasy na stoličku u nohou a vztáhla ruku.

Přijala jsem ji. "Dobré jitro, vznešená paní."

Připadalo mi divné, že ji vidím bez koruny copu, s níž vypadala jako socha; teď jí visel dolů jako řetěz vyřezaný ze slonoviny. "Jak dlouho už čteš z karet pro mého vnuka?"

"Už skoro půl roku, vznešená paní."

Přikývla a ze sekretáře, který stál vedle, vzala vykládanou mramorovou skříňku. Její prsty si hrály s víčkem. "Tys neznala Rana, když byl ještě dítě." Zavrtěla jsem hlavou. "To jsi o nic nepřišla. Byl nesnesitelný. Od té doby už se polepšil, ale ještě musí ujít dlouhou cestu." Na tváři měla náznak úsměvu. "Mám s tím chlapcem nějaké plány a chci, aby je mohl splnit. Řekni mi," zeptala se náhle, "je pravda, že pocházíš z Athény? Jaké je to tam?"

Tak jsem jí vyprávěla o univerzitě a lidech, které jsem znala, a stále přitom přemýšlela, proč si mne vlastně pozvala. Žádný Ivoran nedělá nic bez důvodu. Co ode mne tahle žena chce? Zanedlouho řekla: "Děkuji, drahoušku, nikdy jsem neměla moc příležitostí dozvědět se něco z první ruky o jiných světech." Chytila se rohu sekretáře, pracně vstala a tápala po holi. Podala jsem jí ji. Pomalu mě vedla z obývacího pokoje do ložnice. Ještě nikdy jsem neviděla člověka, který by do aktu chůze vkládal tolik pozornosti a soustředění.

Překvapeně jsem se rozhlížela. Ložnice byla plná map. Mapy hvězd, pevnin, kontinentů, plány měst - pokrývaly stěny. Jedna stěna byla z poloviny zakryta obrazy z míst, která jsem nikdy neviděla, ačkoli jedno z nich jsem poznala - Vědecké středisko na Athéně. Vyřezávaná dřevěná postel byla jediným ústupkem konvenci. Dlouhý mramorový stůl půll místnost na dvě části; byly na něm haldy map a tabulek a uprostřed stál astroláb přeplněný ozdobami.

Usmála se, když postřehla můj výraz. "Je to jen koníček, dítě. Cormallonové jsou zvědaví a já jsem neopustila naše statky už víc než čtyřicet let... ano, je to pravda. Nedívej se na všechno tak překvapeně, Theodoro. Každý nebyl vychován jako ty. Podívej, tady jsem se narodila." Ukázala místo na velké mapě, představující pět velkých pevninských celků; na jednom poloostrově na jižní polokouli bylo napsáno drobným písmem: "Ducortský majetek č. 3". Když jsem pátrala pohledem dál, uviděla jsem nápis: "Hlavní město Impéria" a "Hlavní cormallonský statek". Cítila jsem, jak mě zaplavuje moje vlastní nevědomost. Neměla jsem moc času zjistit si něco o tomto světě, než jsem se vydala na cestu, a po příjezdu mi zabíraly čas důležitější věci. Dokonce jsem ani nevěděla, že žiji na jižní polokouli! Ale nemělo by tu pak být tepleji než v Hlavním městě? Studovala jsem mapové soubory a uvědomila si, že Cormallon leží v mnohem vyšší nadmořské výšce, stejně jako většina Severozápadního sektoru, který odtud není příliš vzdálen. Také jsem nevěděla, že je Cormallon tak blízko sektoru - byl to snad důvod, proč bylo pro tuto rovinu tak snadné najít dezertéry a zaměstnávat je?

Babička pokračovala: "Tehdy byla těžká doba. Vyrostla jsem na plantáži tahu v Ducortu a odešla odtamtud, až když jsem se vdala na Cormallon. A tyhle statky jsem opouštěla, jen když jsme s manželem jezdili na rodinná shromáždění. Z toho, co slyším, usuzuji, že mladé ženy ve městech - ne však ty ze vznešených rodin - mají opravdu volnost v tom, co dělají nebo jaké práce vykonávají."

"Lidé bez peněz si nemohou takovou ušlechtilost dovolit," řekla jsem příkře, kvůli Irse, jejíž kára stála vedle mne dva roky. Nezdálo se, že by to Babičku urazilo.

"To není tak docela... ušlechtilost," řekla. "Je to zvyk, který je mnohem důležitější. Možná tě překvapí, že znám slovo 'ušlechtilost'. Jazykem, kterým mluvila doma má první rodina - myslím Ducortové - je francouzština. Během osidlování tohoto světa jsme přišli o hodně, ale staré způsoby si rodiny stále ještě zachovávají."

Tentokrát jsem se snažila nedat najevo překvapení. Slyšela jsem o francouzštině, ale věděla jsem, že se jako rodný jazyk nikde neuzívá už déle než pět standardních století. Zvyk je zřejmě opravdu pro staré rodiny důležitý.

"Budu ti vyprávět jeden příběh," řekla.

"Jsem na Cormallonu jediná dost stará na to, abych si pamatovala dobu předtím, než jsme navázali kontakt s Tellys a jinými planetami tohoto sektoru. V těch časech nebyla žádná aeroauta, žádná Síť... a ženy ze slušných rodin nikdy nebylo vidět po boku cizinců. Ženy, které se dopustily zločinu, dokonce ani nemohly být obviněny z porušení zákona;

jejich rodiny považovaly za samozřejmé, že odpovídají za všechny jejich činy. Mně se pochopitelně zdá, že to není ještě tak dávno.

Ta plantáž, kde jsem žila, sousedila s mořem; na sever a na jih od nás žilo ještě dalších pět rodin, všechny byly za ten dlouhý čas spolu navzájem spřízněné. A na druhé straně, daleko od nás, vedla souběžně s mořem silnice do vnitrozemí a současně do Hlavního města. Po té silnici jsme posílali na trh tah.

Ale dojít k té silnici bylo obtížné. Naši dělníci nosili pytle s tahem pěšky mnoho kilometrů lesním porostem, který nás od ní dělil. Všechny rodiny se shodly na tom, že by bylo dobré vybudovat vlastní cestu, která by nás spojila s imperiální silnicí a po které bychom mohli posílat vozy s tahem. Byl by to náročný podnik, ale na nákladech bychom se podíleli všichni.

Tak mezi sebou udělali dohodu a pak vyvstala otázka, přes či území ta cesta povede? Žádný z mužů nechtěl, aby to bylo přes jeho pozemky, protože pak by cizí lidé mohli spatřit jeho ženy. Dohady kolem toho trvaly mnoho týdnů a nakonec přinutili naši rodinu, aby souhlasila s cestou přes její území.

Poslali pro stavební dělníky do Hlavního města a ti přivezli veliký stroj s velkou radlicí vpředu, aby vymýtili les a mohli udělat cestu. Postavili jej nedaleko našeho domu a připravili k práci na příští ráno.

My ženy jsme věděly, co se děje, a jestli naši muži tu cestu nechtěli, my jsme o to stály ještě méně. Víš, drahoušku, když jsme doma na svém pozemku, často nedbáme tak přísně na to, jak se oblékáme."

Jestli se dalo soudit podle Kyly, pak to určitě byla pravda. Přikývla jsem.

"Věděly jsme, že jestli přes naše území budou procházet muži z jiných rodin, budeme muset chodit zahalené od hlavy až k patě. To žádná nechtěla. A tak příštího rána se ženy z naší domácnosti, vedené mou prababičkou, vydaly na místo stavby. Sedla si do špíny přímo před veliký stroj a my všechny jsme si sedly kolem ní. Mně bylo tehdy asi pět nebo šest let. Člověk, který stavbu řídil, se zhrozil. Musel ale předstírat, že nás nevidí... Těžko však mohl nastartovat stroj a všechny nás rozdrtit. Snažně nás prosil a zapřísahal, proklínal svůj osud. 'Kdyby tu byly ženy patřící k tomuto domu, požádal bych je, aby byly ke mně laskavé!' křičel. 'Musím dělat svou práci! Prosil bych je, aby měly soucit s člověkem, který musí živit děti!' Moje prababička se ani nehнула. Šel k mému pradědečkovi, který také, jak už jsem říkala, nechtěl, aby se ta silnice stavěla. Pradědeček řekl mírně: Ženy si v těchhle věcech vždycky prosadí svou. A šel do domu zakouřit si z dýmky a už nevyšel. Tak to pokračovalo pět dní, až stavitel sebral stroj a vrátil se zpátky do města. Tak vidíš, Theodoro," usmála se. "Zvyk může být zbraň stejně jako nevýhoda a ženy z Cormallonu a Ducortu znají způsob, jak dosáhnout svého."

O tom jsem ani na vteřinu nepochybovala, Babičko. "Ano, vznešená paní."

Rozhlédla se kolem a zdvihla intarzovanou krabici, kterou celou tu dobu držela v ruce, a položila ji na stůl. "Úmrtnost mužů ve Velkých rodinách je politováníhodně vysoká. Proto ženy neriskují pobyt za hranicemi vlastního území.

Vedeme účty, řídíme rodinné rady, rodíme děti, abychom nahradily ty, kteří přišli o život při rozporech uvnitř rodiny; máme příliš velkou cenu, než abychom mohly riskovat. Víš, že zatímco muži z Velkých rodin se zabývají obchodem, mnoho z umění a literatury posledních čtyř staletí bylo vytvořeno ženami?"

Zavrtěla jsem hlavou. Kdyby to nebylo absurdní, myslela bych, že se mě snaží o něčem přesvědčit. Ale proč by jí asi mělo záležet na mém úsudku?

"Avšak tohle všechno se tě nikterak netýká, moje drahá. Ty máš pro nás cenu z hlediska bezpečnosti naší rodiny a tvoje úloha vyžaduje částečně riskovat. Ty nemůžeš zůstat vázaná hranicemi jednoho rodinného statku."

Proč mě o tom ale potřebovala ujistit? A co vlastně ta vznešená dáma ode mne chtěla?

"No, tak dost," povzddechla. "Musíš jít a teď se dostáváme k účelu tvé návštěvy. Jsem ti vděčná, žeš mi vyprávěla o jiných světech, a ráda bych ti na oplátku dala dar." Znovu sáhla po intarзованé krabici a chvíli si hrála s víčkem a zdálo se, že o něčem přemýšlí. Pak ji otevřela. Vyndala něco lesklého a černého, velkého asi jako zralá bluma, a podržela to v zavřené dlani.

"Víš, drahoušku... Vím, že se můžeš ocitnout v nebezpečné situaci a jsi bez rodiny, která by na tebe dala pozor, a možná bude pro tebe těžké rozpoznat, komu důvěřovat." Ukázala mi, co drží v ruce. Byla to baculatá černá kočka, vyřezaná z onyxu. "Za starých časů nosila děvčata takové věci k tanci a chladila si o ně ruce. Tahle ale není obyčejná. Dej ji někomu podržet, a když ti ji vrátí, budeš znát jeho myšlenky, týkající se tvé osoby. Dotýkej se jí v rukavicích nebo rukávem šatů, jinak prozradí tvé vlastní myšlenky." Vážně mi ji vložila do ruky a naše ruce se na okamžik setkaly. S úžasem jsem se na ni podívala. Babička mě má ráda. Ano, něco ode mne chce, něco tak složitého, že jsem to nepochopila, ale má mě ráda. Přeje mi jen dobré.

"Na shledanou, dítě."

Zaváhala jsem. "Vznešená paní? Co se stalo s tou silnicí?"

Chvilku jí trvalo, než si vzpomněla. "No, přece jen ji nikdy nepostavili. Dál se pytle s tahem vláčely pěšky. Ovšem teď mají aeroauta, a tak jsme jim ušetřily výdaje. Teď už ale běž, dítě, můj vnuk určitě čeká a já se cítím unavená." Vzala mě za ruku.

"Na shledanou, drahoušku."

"Na shledanou, vznešená - na shledanou, Babičko."

Šla jsem dolů po schodech jako omámená. Eln na mě čekal u dveří.

"Jak se daří Babičce?"

"V pořádku. Trochu unavená." Nevěděla jsem, jak s ním jednat; od předešlé večere jsem ho neviděla.

"Chtěl jsem se rozloučit." Sehnul se ze vznášedla a políbil mě na tvář. "Theo, jestli máš nějaké problémy... jsem ochotný ti pomoci."

"Všechno je v pořádku, Elne."

Přikývl a dodal: "Určitě se zase setkáme. Šťastnou cestu."

Přemítala jsem, jestli to není ode mne hloupost, že odmítám nabízenou pomoc. Když Eln se vznášedlem manévroval v chodbě, slunce, které proudilo dovnitř otevřenými dveřmi, osvítilo místečko hned pod sedačkou. Uviděla jsem lesknoucí se obrys lilie, vyražený do černého kovu.

Stylizovaný květ lilie: nová technologie, určená ke kopírování.

Kolik to Cormallonovy stálo? Moc ráda bych byla věděla, kdy mu ho Babička koupila - předtím, než odešel od rodiny anebo až po tom, jako úplatek za to, že se vrátí. Naše rodina má přísná měřítka, řekla Kylla. Ran se mnou nezacházela zrovna ohleduplně, ale tím, že předpokládal, že se v té hře obejde bez pomoci, mi vlastně složil poklonu. Elna ale někdo příliš miloval a dělal pro něj výjimky. A právě to nemohl odpustit.

Sešla jsem po venkovním schodišti ven na slunce, kde seděl Ran a hrál si s bílým štenětem. Vstal. "Hotovo?" zeptal se mě.

Když jsme přelétávali rozpadávající se linii starých městských hradeb, byla už tma. Ran několikrát zastavil, aby zavolal domů a zařídil nějaké věci. Mně to připadalo jako zbytečné marnění času; klidně mohl zavolat z vozidla. Měla jsem spoustu času přemýšlet o Elnovi. Ať už měl jakékoli problémy - a bylo mi jasné, že dost dobře nechápu, o co jde - nemohla jsem se zbavit pocitu, že jsme se každopádně oba narodili na nesprávném místě. Jeho rodná planeta mu neposkytla postavení, které by mohl přijmout; o takovém pocitu jsem sama něco věděla. A co by bylo ze mne, kdybych byla tak hloupá a zůstala na Pyrene? Asi bych byla stejně pateticky zlá, ale bez jeho spásného smyslu pro humor.

Toužila jsem obrátit vozidlo, vrátit se a říci mu, že jsou jiná místa, kam může jít, jiné věci, které může zkusit a uspět v nich, planety, kde ho budou respektovat. Jediné, co musí udělat, je zanechat hry, kterou tu hraje, a naučit se nová pravidla. Fajn, Theodoro! Řekni to nějakému Ivoranovi, který je v duchu přesvědčený, že všichni cizinci jsou barbaři a že Hlavní město impéria a území, na kterém leží, jsou dva spojené středy vesmíru. A zvláště to pověz Elnovi, který se ještě natolik nevymanil ze železných pravidel vlastní rodiny, aby se od ní dokázal navždy odpoutat.

Ale bylo tu ještě něco jiného.

"Eln mi někoho připomíná," řekla jsem Ranovi, když jsme byli někde nad úpatím kopců.

Zabručel, což znamenalo, že buď se mnou souhlasí, nebo myslí na něco jiného.

"Ale nedokážu si přesně vzpomenout," pokračovala jsem.

"Možná někoho z Athény," řekl. Tak přece poslouchal.

"Kdybych potkala na Athéně někoho, jako je on, určitě bych si vzpomněla."

"Tak nějakého herce. Nebo politika. Nebo obraz, který jsi někdy viděla na terminálu." Hovořil s povzneseností olympských bohů a strhl přitom vozidlo do strany, aby se vyhnul vyplašenému jestřábovi.

Tak jsem raději sledovala v tichosti nit vzpomínek, ale daleko jsem nedošla. Brzy jsme uviděli žlutý kvádr Ranova domu a zaparkovali na střeše, pod převísem cisterny.

Ran prošel domem, aby se ujistil, že všechny okenice jsou zavřené. Jakmile jsem vstoupila do kanceláře, uviděla jsem podél stolu rozložené polní lůžko. Přistoupila jsem k němu a zkusila jeho pružnost.

"Budu spát v předním pokoji," vysvětlil Ran, když se objevil ve dveřích.

"Myslela jsem, že jste řekl, že jsme byli přehnaně opatrní a že oheň byl pouhá náhoda."

"Řekl jsem, že to mohla být náhoda."

"Co zabrání tomu hypotetickému pyromanovi, aby nezaložil oheň tady?"

"Dívej se." Vyndal zápalku a škrtnul. Nic se nestalo. Škrtnul znovu. "Zkus to sama. Tahle místnost je tak dobře chráněná, že tu nezapálíš ani obyčejný oheň. Anna a Stefan jsou v protějším domě a budou nás hlídat. Celý den tam instalují monitor, který odhalí i ten nejslabší závan cizího kouzla, a už budou hotovi. Jinak ale obchody půjdou dál. Já budu prověřovat klienty a ty budeš v noci zamčená."

"Já zůstanu tady?"

To byla moje první hádka s Ranem. Až dosud jsem umlčovala všechny nesouhlasné myšlenky vlastním zaklínadlem: No, platí tě za to. A když byl nesouhlas silný, dodávala jsem: A platí tě dobře.

Příštích několik týdnů jsem měla hodně příležitostí k monotónnímu opakování této formulky. V Ranových očích jsem byla příliš cenným zbožím, než aby riskoval, že se objevím na ulici. To mělo platit alespoň do té doby, než budeme mít lepší představu, jak se věci mají. Trávila jsem čas porovnáváním zákazníků, používáním Sítě a probíráním se Ranovou chudou sbírkou knih. Večer nosil domů večere z veřejných kuchyní na tržišti a jedli jsme je na koberci v kanceláři. Po celém Náměstí je asi dvacet veřejných kuchyní a on si každý den namátkou nějakou vybral. To myslím doslova.

Protože lidský mozek není schopen vytvářet skutečně náhodné modely, přidělil každé kuchyni číslo a vybíral čísla ze Sítě. Začínala jsem chápat, že Ranovi rozhodně nechybí důkladnost.

Někdy k nám přišli Anna nebo Stefan na večeri, ale nikdy ne oba najednou. Jeden vždycky zůstával v domě přes ulici, ve styku s monitorem. Hráli jsme karty a pili spousty třešňového vína. Někdy Anna zpívala a hrála na kithu. Ran se snažil ze všech sil, abych se bavila. Bohužel to bylo všechno příliš nucené. Zdálo se, že Anna je milá mladá žena, ale oba byli od přírody nemluvní a někdy bylo žalostné dívat se, jak se snaží být dobrými společníky.

Mohla jsem mít alespoň zadostiučinění v tom, že Ranův společenský život byl stejně okleštěný jako můj, ale zatímco on to dělal z vlastní svobodné vůle, já, zdvořile řečeno, jsem z toho byla celá nesvá. Řekla jsem mu to a potom občas přicházela Anna a Stefan s obědem pro jednu osobu a vzkazem od Rana, že v noci nebude doma.

A někdy uprostřed noci, když jsem byla sama v kanceláři, lehla jsem si na nepředstavitelně drahý koberec, bušila jsem do něj pěstmi a vytrhávala z něj malé karmínové chomáčky. Na tržišti jsem byla svobodnější.

Byl Jubilejní den, výročí založení současné dynastie, kuchaři a pekaři po celém městě připravovali plněné žemle a zelený tah, zdobené koláče a slazené ovoce, jak bylo při této příležitosti zvykem. Na Náměstí bude dneska bláznec, pomyslela jsem si. Odšroubovala jsem trošku okno, abych se podívala na tichou ulici v obytné části, kde stál Ranův dům.

V dále jsem velmi slabě slyšela trubky a činely. Ran byl někde pryč, pravděpodobně za zábavou. Dnes nepřišli žádní klienti. Všichni slavili, místo aby kuli pikle. Odporní intrikáni. Když o tom tak člověk uvažuje, říkála jsem si, proč přichází někdo k čaroději? Aby získal nějakou nefér výhodu oproti jinému? To je tedy pěkně všivácký byznys. Vyklonila jsem se z okna a udělala obličej, ať už si to Anna či Stefan vysvětlí, jak chtějí. Vsadím se, že je také mrzí, že nejsou venku. Zřejmě pod vlivem duševního stavu, v jakém jsem se nacházela, se mi všechno jevílo v pokud možno nejhorším světle. Dobře jsem věděla, že hodně našich klientů se chtělo potížit vyhnout, ne je způsobit. Někdy jsme útočili, ale někdy bránili jako každý válečník; a na Ivory jsme byli považováni za ctihodné občany. Vzala jsem si knihu, prolistovala ji a zase vrátila zpátky, a vtom jsem uslyšela Rana, jak jde dolů po schodech.

Nesl krabici nadívaných žemlí a pohupoval láhvi zeleného tahu. Položil obojí na zem. "Šťastný Jubilejní den, Theodoro," řekl.

"Rane, já se nudím."

"Pane," opravil mě.

Nasupeně jsem na něj hleděla. Odkáslal si. "No, eh, tak se na to podíváme. Jak jsi pokročila v Rudé knize?"

"To mně tedy náladu nespraví, to vám říkám předem."

"Jak se dá přičarovat láska? Tohle téma zajímá snad každého."

"Nic takového nejde udělat, to vy moc dobře víte. Nemůžeme přinutit lidi aby se zamilovali, je to příliš složité. Můžeme u nich vyvolat jen tělesnou touhu."

"A jak toho dosáhneme? Nemyslím způsob, jen účinek u oběti."

"Kouzlo smyslnosti způsobuje u oběti určitý psychologický efekt v přítomnosti dotyčné osoby. Zvýšený krevní tlak, pocení, rozšíření zorniček a ještě dlouhý seznam dalších příznaků, které jsem nepovažovala za nutné si zapamatovat.

Protože to jsou příznaky sexuální přitažlivosti, oběť si je vykládá tak, že ji dotyčná osoba přitahuje a podle toho jedná."

"A proto -"

"Proto oběť nesmí vědět, že je pod vlivem kouzla, nebo kouzlo nebude působit. Bude mít tytéž příznaky, ale bude si je prostě vysvětlovat jako soubor uměle vyvolaných metabolických změn. A podobně můžeme někoho přesvědčit, že se něčeho bojí nebo že má hlad, zlost a cokoli jiného. A prosím vás, Rane, nemohla bych si prostě na jeden den někam vyrazit?"

"Víš, je docela legrační," řekl, "ačkoliv v knize se to nedovíš, že účinky těchto kouzel mohou být dlouhodobé. Před několika lety ke mně přišla nepříliš půvabná mladá žena - dcera architekta Benzeta - a chtěla, abych začaroval kouzlem lásky jistého mladíka. Vysvětlil jsem, proč jí nemohu pomoci, ale ona řekla, že se spokojí s čímkoli, co jí mohu poskytnout. Po nějaké době, kdy se spolu několikrát milovali, hovořili a trávili společně odpoledne, mi sdělila, že mohu kouzlo zrušit, že už má dost vzpomínek, ty jí budou útechou a že ho nechce vázat, pokud by mohl být šťastný s nějakou jinou. Tak jsem kouzlo zrušil. O týden později se vzali. Mají pěknou farmu za městem u Ostínské silnice. Zdá se, že se na jejich vztahu celkem nic nezměnilo, pokud je mi známo."

Vzdychla jsem.

"No dobrá, tak vy mě nechcete pustit ven?"

"Účinky kouzla strachu mohou také dosáhnout takové síly, že i po zrušení-"

"Myslím, že můžeme slavit tady."

"Vida, to je dobrý nápad." Ta vůně mě přiváděla k šílenství. Nacpal si do pusy nadívanou žemli.

"Seber se. Už to nebude dlouho trvat."

"Už jste našel našeho milého pyromana? Nebo jste došel k závěru, že žádný neexistuje?"

"Došel jsem k závěru, že když se v příštích třech dnech nic nestane, neexistuje..."

"Prima. Tak mě pošlete pryč, ať mě někdo zabije."

"Tobě se asi dneska ničím nezavděčím, že? Vezmi si, prosím tě, žemli."

"Díky. To jsem ale měla hlad. Hodláte otevřít ten tah nebo ho tu necháte jako námět ke konverzaci?"

"Promiň." Vytáhl zátku. "Zdobené koláče jsou na dně krabice." Na chvíli jsem propadla obžerství. Když jsem se propracovala do poloviny proviantu, začala jsem se cítit trochu provinile. "Omlouvám se, že jsem byla tak naštvaná," řekla jsem.

"To je docela pochopitelné," odpověděl zdvořile. "Ještě trochu tahu?"

"Ne, díky. Budu chodit celou noc čurat." Byla jsem ráda, že mu mohu oplatit jeho zdvořilost. V lepších kruzích na Ivory se považuje za pravidlo dobrého chování uvést nějaký fyzický důvod, když odmítáte jídlo, které vám hostitel nabízí.

Jinak se to mohlo vykládat jako nedostatek důvěry k hostiteli. To se sice na Rana nedalo aplikovat, ale stejně - dobrý mrav je dobrý mrav.

"Právě to je účelem svátků." Vyprázdnil láhev.

"Kylla by se měla zastavit později."

"Dnes večer? Je ve městě?"

"Zítřka - dnes večer je hostem na tanečním večíрку v domě Ducortových. Já tam možná také později zaskočím, abys nebyla překvapená, jestli se v noci vzbudíš a já tu nebudu."

"Nedělejte si starosti. Nehodlám propadnout panice. Umím se o sebe postarat sama." A to tedy umím, pokud ovšem nemám co do činění s někým, kdo je větší, silnější nebo ozbrojený. Což se vztahuje nejspíš na každého na této planetě, ale ať se propadnu, jestli se tím zrovna teď nechám připravit o duševní klid.

Toho večera jsem se uložila k spánku brzy. Jak jsem tak ležela na lehátku, najednou jsem přišla na to, koho mi Eln připomíná. Žádného profesora a politika také ne, ačkoli do určité míry měl Ran pravdu, potkala jsem ho na Athéně.

Bude příjemné mu říci, že jeho dohady byly mylné, ale jemu to stejně bude jedno. Eln mi připomínal Lokiho.

Rudovousého, rozzlobeného zábavného Lokiho, jednu z podob terranského boha podvodníků. Tady to máš, athénská

studentko - jakmile začneš sledovat své asociace, zjistíš, že všechny pocházejí z knih.

Myslím, že to bylo něco z jeho smyslu pro humor a toho, jak současně patřil i nepatřil ke své rodině. Pomyslela jsem na Rana, který spal ve vedlejší pokoji. Když je Eln Loki, kdo to způsobil? Thor, napadlo mě, ale na Thora byl opravdu příliš oduševnělý.

To je škoda, pomyslela jsem si, když jsem ospale hledala vhodnou polohu na matraci, že tyhle metafory nikdy nevycházejí.

Přemíra tahu způsobuje nespavost, jak se všeobecně říká. Dvakrát jsem se vzbudila, podruhé zřejmě definitivně. Měla jsem na sebe zlost. Ranovi měli ráno přijít zákazníci a já budu usínat nad kartami - alkovna na to byla jako stvořená, bylo v ní teplo a dusno. Tiše jsem zkontrolovala předpokoj a zjistila, že Ran odešel, nepochybně na taneční večírek s Kyllou. Zdálo se, že jemu nedostatek spánku ráno nikdy nevádí.

Rozhodla jsem se, že budu ležet na lehátku bez hnutí, dokud mě neuspí prostá nuda. Nikdy předtím to sice nezabralo, ale někdy musí být poprvé. A tak jsem si lehla.

Jak ubíhaly minuty, zdálo se mi, že slyším skřípání, šeleštění a jiné noční zvuky, vyhrazené pro prázdné domy. Tenhle vypadal skoro jako otevírání dveří... tamten skoro jako kroky... Tak to pokračovalo víc než půl hodiny. Řekla jsem si, že se tomu nebudu poddávat a nerozsvítím.

Pak mě sevřela nějaká ruka.

Nevím, kdy jsem se probudila, ale z toho, co jsem se později dozvěděla, jsem musela být v bezvědomí přinejmenším půl dne. Ocitla jsem se v malé místnosti s ocelovými stěnami, jejíž kovová anonymita mi připomínala lázně Asuka, až na to, že tady by člověka ani nenapadlo pátrat po dveřích. Platone, Athéno a všichni dobří bozi, ochránci studentů, stůjte teď při mně, říkala jsem si. Neměla jsem ani ponětí, co bude následovat, ale věděla jsem, že mě nečeká nic dobrého.

Výsledkem po dlouhé měsíce pěstovaného zvyku bylo okamžitě se přesvědčit, jestli mám ještě karty. Měla jsem je. Pak jsem se rozhlédla po jednotlivých stěnách. Klidně tam mohlo být nějaké pozorovací zařízení, ale pokud ano, bylo dobře skryté. Provedla jsem na sobě inventuru - žádná bolest hlavy, nevolnost nebo vpichy po jehle. Athéna při mně dosud stála. Ale jak mě dostali ven? Kouzlo? Žádné z těch, která mě učili - stalo se to příliš rychle. Prohlédla jsem stěny s nadějí, že objevím dveře; nic.

Poblíž stál nízký stolek s kolečky. Jediný další předmět v místnosti bylo provizorní lůžko, na kterém jsem se probudila.

Přešla jsem k němu a posadila se na něj.

Asi po půl hodině se na protější stěně objevila úzká štěrbin. Kov se rozestoupil a dovnitř vešel nějaký muž. Vysoký, rozložitý, ve středním věku, s pečlivě nakadeřenou bradkou a rubínovými náušnicemi. Měl na sobě prosté bílé roucho a opasek z hnědé kůže. Chodil jako zápasník.

"Nebojte se," usmál se. "Nevzali jsme vám karty."

Mlčela jsem.

Přešel ke stolu. "Neposadíte se také?"

Vedle stolu byl polštář, sedl si a já jsem se posadila na zem. V malé místnosti byl silně cítit jeho parfém. Poznala jsem tu voňavku - Ran ji občas používal - centilitr stál víc, než jsem vydělala za měsíc. "Soudím, že jste Cormallonova poradkyně," pokračoval. "Buď to, nebo jeho milénka, ale spíš bych řekl to první."

Když jsem stále neodpovídala, řekl: "Můžete to klidně přiznat. Proč byste jinak měla u sebe ten balíček karet?"

Řekla jsem: "Jsem Cormallonova žákyně. Učí mě čarovat a dal mi karty k osobnímu použití. Co to má ale společného s vámi?"

"To jsou drahé karty pro začátečníka."

"Zaplatila jsem za ně spoustu peněz."

"Aha. No dobře, ověřím si svou teorii." Vyndal poněkud procovskou dýmku, která se nelišila od laciných dýmek ze syntetického dřeva prodávaných na trhu, až na stříbrný štítek na troubeli. Asi to byl signál, protože dovnitř vešel chlapec v krátké šedé tunice, s odřenými koleny. Přinesl tah, jeden šálek, který postavil před muže. Bylo to urážlivé. Byla jsem jeho host, i když nedobrovolný, a měly tu být šálky dva. Měla jsem být vděčná, že mám o jednu starost méně, ale cítila jsem zlost a to mě překvapovalo - protože předtím jsem byla jen vystrašená. "To dá rozum," řekl, "že když je Cormallon závislý na jedné konkrétní osobě, aby mu četla z karet, pak tu moc nemůže převést na nikoho jiného, dokud je ta osoba naživu." Čekal na mou reakci. Doufám, že se žádné nedočkal.

"A tak," pokračoval, "se vás nikdo nedotkne. Nějakou dobu. Necháme Cormallonovi trochu času, aby znervózněl a všiml si, že něco ztratil. Pak učiníme nabídku: mně malý obnos, jehož výše nezáleží na vás, a jemu pošleme zpátky karty. A vás zabijeme, takže si bude moci klidně najít náhradu. Tím, co jsem teď řekl, vás nechci urazit; ale konec konců vás těžko můžeme vrátit. Viděla jste, jak vypadám."

"Tak proč jste se mi ukázal?" řekla jsem.

Usmál se.

Řekla jsem si v duchu: "Rane, jestli se někdy rozhodneš pomstít tomuto muži, přísahám, že ti v tom nebudu bránit."

Zeptal se: "Není tu něco, co byste ráda řekla?"

"A co?" zeptala jsem se upřímně. Zdálo se, že ví všechno, a brzy se to potvrdí.

"Tak dobře," řekl dvorně a vstal, hostitel na odchodu. Opřela jsem se dlaněmi o stůl a chystala se také vstát.

Zvedl nohu, na které měl obutý sandál, a kopl mě do lokte pravé ruky. Zakymácela jsem se a vyjekla. Cítila jsem, jak se mi po tváři kutálí slza a odvrátila jsem se.

"Možná ještě později přijdu," řekl zvesela, "a můžete mi hádat z karet osud. Určitě to bude velmi poučné." U dveří se zastavil. "Doufám, že ve skutečnosti nevěříte, že Cormallon nebude s těmito podmínkami souhlasit?"

Sevřela jsem pravou ruku v pěst. Jakoukoli pomstu, Rane. Nekladu žádné meze, použij svoji báječnou představivost. Ale nic jsem si nenamlouvala. Ovšem, že bude s podmínkami souhlasit. Není důvod, proč by nesouhlasil. Je Ivoran.

Měla jsem dojem, že uběhl přinejmenším celý den a možná víc. Ruku jsem měla zhmožděnou, ale ne zlomenou; cukalo mi v ní, jen když jsem se na to soustředila, čekala jsem na svého věznitele hodinu po hodině, ale nevrátil se. Jedno jídlo mi servíroval chlapec s odřenými koleny, byla to neosobní směs masa a rýže bez chuti. Maso bylo neznámého původu. Zkusila jsem se na chlapce usmát. Oplatil mi úsměv, poněkud ostýchavě. "Máš nějaké jméno?" zeptala jsem se. "Já jsem Theo." Nervózně zavrtěl hlavou a přitom se díval ke dveřím. Pro prázdnou misku se už nevrátil.

Čtyřikrát nebo pětkrát jsem vyložila karty; nic jiného se tu nedalo dělat. Vyšlo mi, že Ran je v nebezpečí, což mě dopálilo. Jestli byl někdo v nebezpečí, tak jsem to byla já. Ran měl určitě nějaké problémy pramenící z mého únosu, ale nic, co by nedokázal zvládnout. Stále se mi objevovala karta s žalárníkem. "To mi tedy pomůže," mumlala jsem a náhle jsem si uvědomila, že rozmlouvám s kartami. A proč ne? Začala jsem být těmi malými pomalovanými kousky tvrdého papíru přímo posedlá. Každý den jsem je vykládala, jedla s nimi, spala s nimi, zdálo se mi o nich. Tolik se mi ulevilo, když jsem zjistila, že mi je nevzali. Svoji bezpečnost jsem ztotožnila s jejich... bylo to až nepřírozené. A tak jsem také vypadala v Ranových očích i v očích muže s vulgární dýmku. Buď mi platili zlatem nebo do mě kopali. Ztotožnili mě s mou profesí.

Zvedla jsem karty a mrštila jimi o zeď. Ať si tam leží. Nakonec někdo, možná ten chlapec, přijde, pečlivě je srovná a pošle Ranovi se zprávou o mé smrti. A Ran si najde někoho jiného, aby je vyzkoušel a zjistil, jestli je to pravda. Škoda, že je nemohu spálit, ale neměla jsem nic, čím bych rozdělala oheň.

Čas utíkal a nakonec jsem je zase sebrala a dala zpátky do vaku.

Světla zhasla. Rychle jsem vstala. Nevěděla jsem, co mě čeká. Ale byla jen tma a ticho. Pak se tam, kde měly být dveře, objevil proužek šedého světla. Postavila jsem se šikmo ke dveřím. Srdce mi tlouklo, jako by chtělo vyskočit z hrudi. Světlo před dveřmi zesílilo - na prahu jsem uviděla siluetu nějakého muže. Než se jeho zrak stačil přizpůsobit tmě, přeběhla jsem prostor, který nás dělil, a vrazila jsem mu hlavou do žaludku. Tlumeně zasténal. Přitom jsem si říkala: "Oči - musíš najít oči." Dospělému Ivoranovi jsem se nemohla silou rovnat a moje jediná šance byl zákeřný boj. Věřila jsem, že by to Ran schvaloval.

"Au," řekl Ranův hlas ve tmě. "Ty... jsi tedy dobrá!"

"Rane! Co -" Ruka mi klesla.

"Na tom nezáleží. Máme pět minut, než se rozsvítí světla."

Popadl mě za ruku a dali jsme se na útěk chodbou. Byla osvětlená strašidelně šedavým blikavým světlem, asi z nějakého sekundárního zdroje, napadlo mě. Zahnuli jsme za roh a narazili na muže, který přicházel v protisměru. Byl oblečený v šedé tunice a čapce, což vzdáleně připomínalo uniformu. Zděšeně zamrkal. Ruka mu zajela k boku. Běžela jsem dál přímo k němu, zastavila jsem ho a Ran ho uchopil kolem krku, když ho míjel. (Umění zastavit protivníka jsem se naučila jako dítě na Pyrene při hře, zvané fotbal. Vždycky jsem ji nenáviděla, ale teď jsem viděla, že mě skutečně připravila pro život.) "Výborně," řekl Ran, zdvořilý jako vždy. Držel chlapíkovi zbraň u obličeje. Odvrátila jsem se, abych neviděla, jak se můj zaměstnavatel s tou záležitostí vypořádá.

Zavřela jsem oči a snažila se soustředit na něco jiného. Ten muž měl na sobě uniformu, ale neměla jsem tak dobré vzdělání, abych poznala, které rodině patří livrej této barvy. Avšak musí to být mocný Dům. Kde jsme? U Shikibusů? U Degrammontů?

Otevřela jsem oči. K mému překvapení to bylo pro mne těžké. Copak on ještě neskončil?

Šeptal - ne, odříkával mu něco do ucha. Držel ho přitom za ramena a jednou paží mu svíral hlavu. Zdálo se, že se chodba chvěje; natáhla jsem ruku ke stěně, abych neupadla. "Theo," zasyčel Ran. Dívce jsem zavrtěla hlavou. Jemně položil muže na podlahu a vstal. "Tak pojď, pospěš si!"

"Je tam nouzový východ," vypravil ze sebe, když jsme dusali chodbou, "na konci... ale potřebujeme sílu... vrátit se... včas." Spatřila jsem ho v dále. Náhle se chodba rozzářila světlem. "Příliš brzy," pravil. "Pospěš."

Doběhli jsme na konec a dveře se otevřely. Ran uvedl do chodu rychlovýtah a vystřelili jsme na střechu.

Bylo tam tma a větrno. Viděla jsem řady aerobat - musí to být obrovská budova, pomyslela jsem si. Některá byla velická jako kamióny. Jedno z aut mělo otevřené dveře a Ran mi pokynul, abych do něj nastoupila. "Počkej chvíli," řekla jsem. "Tohle je..."

"Já vím," odpověděl a vtáhl mě dovnitř.

Odstartovali jsme. "Rane," řekla jsem, "ukradl jste policejní vůz."

"A jaký bych měl ukrást? Theodoro, cožpak ani nevíš, kde jsi?" Přestal se zabývat řídicími pákami a nevěřicně se ke mně otočil. "Právě jsme unikli z městského vězení v budově policejního velitelství."

Letěli jsme nocí ven z města. Vypadá to, že už snad nikdy nebudu cestovat za bílého dne, pomyslela jsem si. Pohlédla jsem na Rana, který seděl před palubní deskou; měl na sobě hrubě tkanou uniformu Imperiálního vězení, krátké šedé kalhoty a svrchní tuniku. Ale v autě byla sladká vůně voňavky hodně podobná té, kterou jsem rozeznala u svého věznitele. To je celý Cormallon! Obleče si uniformu, ale odmítne si smýt parfém.

"Jedeme domů? K vám domů, myslím."

"Ne." Zapojil automatické řízení. "Právě teď by to tím směrem nebylo pro nás bezpečné. Jedeme do jiného města. Víš, žeš mě stála na úplatcích celé jmění?"

"Nečekala jsem, že přijdete."

"Nevím proč," řekl dotčeně. "Zvlášť když to byla moje vina, že tě sbalili. Dával jsem si takový zatracený pozor na magii, že jsem úplně zapomněl na hrubou sílu."

"Proč mě sebrali? Proč by se měla policie o mne zajímat? A ostatně také proč o vás?"

"No, čarodějnictví je nelegální. Jsou tu jisté konvence. A jakkoli je dodržování zákonů bolestné, někdy je nutno..."

"Nedělejte si legraci," houkla jsem tak našťavaně, jak jsem se cítila.

"Kde jsi těch dva a půl roku žila? Je to pravda."

"Ale každý ho používá. Někteří z vašich zákazníků byli policisté."

Usmíval se, pravděpodobně mě naivitě. To je divný vesmír - v němž je magie nelegální na jediné planetě, o níž se ví, že tam existuje.

"Ale stejně," odporovala jsem, "když vás nikdy předtím nezatkli -"

"Ani teď mě nezatkli, alespoň ne jako Rana Cormallona. Ne, za tím je jen jedna osoba. Jediný člověk, v jehož moci bylo zavřít tě v cele zadržení a držet to v tajnosti, je ten, kdo to tam řídí - policejní šéf. Svě lidi drží příliš zkrátka, než aby to mohl být někdo jiný." Popsala jsem muže, se kterým jsem v cele mluvila. Přikývl. "Je mi jasné jeho hledisko. Zabil by tři mouchy jednou ranou. Vyřadil by mě z obchodu a udělal dojem na své nadřízené. Ode mne by dostal peníze za vydírání a ještě by mě využil, aby zničil jiné čaroděje. Ale stejně si bere velké sousto... pokud je to tak. Možná je to domýšlivost, ale nevěřím, že by se někdo pustil do křížku s Cormallony úplně sám. Ztraceně. Škoda, že ho nemohu vyzpovídat, ale jak říkával můj nebožtík otec: jediná věc, kterou nemůžeš udělat, je vyzvat policajta k tanci. Otec měl zvláštní způsob vyjadřování."

"Tak co uděláme?"

"Zabijeme ho. Za těchto okolností to bude nejbezpečnější."

Vzpomněla jsem si na svůj slib a hesla: "Dobře." Usmál se, překvapený, ale potěšený tímto vzácným důkazem mého zdravého rozumu.

Zeptala jsem se: "Ale Rane, jak jste mě našel?"

"Pane, ne - vlastně nevadí. Říkej mi Rane. Stefanovi došlo, že se v pokoji něco stalo, a sledoval muže, kteří tě odváželi. Přišel za mnou k Ducortům. Pak jsem musel dát spoustu úplatků." Začal je počítat na prstech. "A nechat se zavřít pod falešným jménem. Ujistit se, že moje cela nebude zamčená. Zjistit, kde jsi - byla to pouze šťastná náhoda, že jsem tě našel tak brzy. Věděl jsem, v kterém patře jsi, ale ne v které cele. Nechat dvakrát vypnout proud. Extra poplatek jsem musel dát za to, že ve správný čas nebude na patře stráž na obhlídce, ale řekli mi, že to nemusí tak úplně vyjít. Ani sebevětší úplatek by mi však neumožnil vzít si zbraň. Za to je trest smrti pro stráž i pro vězně."

"To s těmi penězi mě mrzí."

"To je v pořádku. Mohu ti to strhnout z platu." Řekl to docela vážně.

Té noci jsme spali v jednom domě rodiny Cormallonů ve městě Braece, jediném městě na jednom ostrově asi dvě stě kilometrů od břehu a dobrých pět hodin cesty z Hlavního města opačným směrem, než bylo hlavní sídlo Cormallonů. Příbuzní tam žili ve vysoké šedé věži blízko oceánu, jehož těžkopádné rudohnědé vlny se rozbíjely na pochmurných hnědých skalách na útesu pod základy věže. Truchliví ptáci, kteří vypadali, že už přelétli všechny oceány celého vesmíru, se vznášeli kolemoken. Rodina byla malá; otec, matka a teta, malý chlapec a děvče. Žili tu daleko od intrik Hlavního města, zdánlivě docela spokojeně. Také se zdálo, že mají z Rana trochu strach, ale nebylo to nepříjemné. Odvedli nás do apartmá v nejvyšším patře věže, poskytli nám šaty a osušky a nechali nás o samotě.

Jakmile odešli, šel Ran k Sítí. Pustila jsem do vany vodu a vybrala oblečení z toho, co nám dali. Voda tekla příliš hlasitě, takže jsem neslyšela, co Ran říká komusi na druhé straně Sítě. Ale stejně jsem věděla, co dělá. Zařizoval demisi šéfa policie. Detaily byly čistě obchodní záležitostí, nezajímaly mě. "Vše zařízeno," oznámil, když přišel k vaně. Seděla jsem na okraji, nohama jsem se šplouchala ve vodě, napůl oblečená a napůl svlečená. Byla to vana rodinného typu, dost hluboká, aby se v ní dalo stát, a bylo v ní místo pro šest nebo sedm osob. V tomto případě plýtvání zásobami vody.

"Zavřu vodu," řekla jsem. "Jestli ovšem nechcete víc vody." Vstala jsem, abych to udělala, ale padla jsem na polštář a zhluboka se nadechla. Cítila jsem, že mi bije srdce stejně jako příboj dole pod okny. Bylo mi horko a cítila jsem se slabá, jako kdybych už několik dní nejedla.

Ran se svezl vedle mne. "Vypadáš hrozně," řekl. Položil mi ruku na čelo. "Mám ti přinést vodu? Mám ti nechat přinést něco k jídlu? Kdy jsi naposledy jedla?" Vypadalo to, že má upřímnou starost, a to bylo víc, než jsem mohla snést.

"Nemám hlad. Nic mi není." Zmocnily se mě rozpaky, když jsem slyšela, jak se mi třese hlas. Theodora z Pyrene, přebornice v útěku z vězení, spiritus agens chladnokrevného zločinu. A ruka mě stále ještě bolela. Odvrátila jsem se a poněkud nejistě vstala, abych zavřela kohoutky.

"Počkej chvíli," řekl a přidržel mě za rukáv šatů.

"Bohužel, myslím, že jsem měla větší strach, než jsem myslela -"

Rozepl mi šaty u krku a začal mě líbat. Bylo to tak ohromující, že jsem úplně zapoměla, že jsem unavená.

Od prvního dne, kdy jsem mu četla z karet, jsem myslela na to, že se to stane, a už dávno jsem se rozhodla, že si nemohu dovolit plést se mu dál do života. Stále ještě jsem chtěla co nejdříve odjet, zachránit se a jemu zničit kariéru. Na Athéně nás učili, že se tomu říká konflikt zájmů. Nehledě na to, že je to porušení vztahu mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem...

Naštěstí Ran i nadále převzal všechnu iniciativu, protože mně by asi trvalo celé věky, než bych vyřešila etickou stránku situace. Stáhl mě zpátky na polštář, já ze sebe shodila zbytek šatů a pak jsem se ho držela, jako kdybych se topila a on byl můj záchránce.

"Co mě to tady píchá do zad?" zeptal se Ran po nějaké době.

Pátrala jsem a zjistila, že mám pořád ještě onyxovou kočku od Babičky, ztracenou pod kupou šatstva. Byla jsem ráda, že mi ji nikdo nevzal. "To je dárek od tvé Babičky," řekla jsem ospale.

"Dárek? Ukaž mi ho."

Odhrnula jsem šaty a podala mu kočku.

Slyšela jsem, jak zatajil dech. "Kde jsi vzala tohle?" Opatrně mi ji vzal z ruky.

"Říkala jsem ti přece, že je to dárek od Babičky."

Díval se na mě divně a já jsem náhle pochopila, co jsem udělala. Pokoušela jsem se ji dostat zpátky, ale držel ji tak, abych na ni nedosáhla. Zabalil ji pečlivě do svého pláště a řekl: "Myslím, že ji nejdříve nechám trochu ošoupat." Bylo už

pozdě a došla jsem k závěru, že jsem příliš unavená, abych se to snažila pochopit.

Probudil mě pták, který křičel za oknem. Kolem nohou jsem měla omotaný Ranův plášť a na chvíli se mě zmocnila panika, když jsem nemohla najít svůj váček s kartami. Pak jsem ho uviděla na podlaze na druhé straně pokoje. Musela jsem být ve velmi podivném rozpoložení, pomyslela jsem si. Z druhého pokoje jsem uslyšela Ranův hlas, zase byl na Síti. Oblékla jsem se a vyšla ven, právě když končil spojení. "Už je to zařízené," řekl, "můžeme jet domů." Jak snadné. No, ale pro mne to zase tak snadné nebylo. Ani se nepohnul, aby se mne dotkl nebo mne políbil nebo mi popřál dobré jitro, jako mi athénští milenci (z nichž žádný pro mne příliš mnoho neznamenal a naopak, kteří ovšem byli natolik zdvořilí, že něco podobného udělali). Minulá noc byla nepochybně smazaná. Samozřejmě, od chvíle, kdy jsme opustili policejní velitelství, jsme oba měli zvýšenou hladinu adrenalinu. V tom, že se to stalo právě tehdy, bylo víc tělesných reflexů než čehokoli jiného. Ale bylo v tom i něco navíc. Chtěla jsem se o tom ubezpečit.

Přistoupila jsem k němu. "Dobré jitro," řekla jsem a znělo to spíš jako výzva než cokoliv jiného a políbila jsem ho. Neosobně mi polibek vrátil. Pak vzal moji onyxovou kočku z desky počítače (držel ji přitom v ručniku) a podal mi ji. "Raději si ji nech," řekl, "Babička nerozdává dárky jen tak pro nic za nic."

Vzala jsem ji a nacpala do váčku ke kartám. Šla jsem do vedlejší místnosti, našla svůj svrchní plášť a pásek a ujistila se, že jsem tam nic nezapomněla.

Když jsem zase vešla, právě vypínal terminál. "Neměli bychom už jít?" zeptala jsem se.

"Pomůžeš mi ho přikrýt? Je to pokoj pro hosty, zapraší se, když ho neuklidíme."

Tak jsme ho jako zdvořilí hosté uzavřeli. Sestupoval přede mnou dolů po točitém schodišti a já zuřivě za ním.

Rozloučili jsme se s rodinou dole. Aeroauto stálo na kopci nad skalisky a kolem fičel vítr. Malá rodinka stála seřazená před věží, tváře zrudlé větrem. Otec se nervózně ukláněl a ostatní následovali jeho příkladu. Když jsme se dostali k autu, vyšlehl náhle modrý dým. Ran mě chytil za ruku, oba jsme padli do udusaného prachu a kutáleli se pryč.

Nic se nestalo. Jen jsem přistála na zraněné ruce. Posadila jsem se a bolestí přivřela oči. Ran vyskočil. "Tak, kdo má tohle na svědomí?" zeptal se rozzlobeně.

Dívali se na sebe. Na opálené tváři malé holčičky vyrazil ruměnek a dala se do breku.

Ran okamžitě ztratil nasupený výraz a přistoupil k ní. "No tak, drahoušku, nic se nestalo. Promiň. Jenom mě to překvapilo, to je všechno." Klekl si a vzal ji do náruče.

"Chtěla jsi nám ukázat, co dovedeš, že? Chtěla jsi vytvořit iluzi?" Přikývla, s tváří zabořenou do jeho ramene. Stále ještě nebyla schopná souvisle promluvit. "No, a určitě jsi chtěla předvést něco pěkného, že? Všimli jsme si toho."

Mezi vzlyky těžce oddychovala. "Měly - to - být - ho - holubičky." "Ale drahoušku." Políbil ji. "Jednou se holubičky povedou, slibuji." Sáhl si na rameno a strhl stříbrnou přezku svého pláště. "Tady, podívej." Ukázal jí přezku ve tvaru kosočtverce s dlouhou jehlicí. Popotahovala. Vložil jí přezku do ruky. "Vezmi si ji a dávej na ni pozor. Je to kouzelný talisman. Měj ji u sebe, když děláš kouzla. A když se budeš pilně učit a dlouho cvičit, přísahám, že jednou stvoříš krásné holubice." Kouzelný talisman, to určitě! Sponu i plášť mu dali její vlastní rodiče místo vězeňské uniformy.

Upřeně na sponu hleděla. "Ale nebudeš ji potřebovat?" "Už ne, zlatíčko. Je to dárek jednoho čaroděje druhému." Na tváři se jí rozzářil úsměv. Objala ho a přitiskla se k němu. Otočila jsem se a dívala se na oceán.

Slunce bylo vysoko nad mořem, když jsme letěli na západ. Jedli jsme během letu jídlo, které nám zabalila do krabice rodina Braceových. Kromě jídla byl v krabici i mořský květ, zabalený v kousku červeně pruhovaného hedvábí. Občas jsem otevřela pouzdro na karty a rychle prolistovala balíček.

"Jsi nějak zticha," poznamenal.

Pokrčila jsem rameny. "Promiň."

Trvalo několik hodin, než jsme se přiblížili k území Cormallonů. Ran objel Hlavní město a vydal se přímou cestou domů.

Často jsme spolu mlčeli, ale to, co bylo dřív přátelským mlčením, nám teď šlo na nervy. Posunul se na sedadle a ťukal na řídící páku, chvíli se pokoušel toho nechat, ale pak začal znovu. Pod námi se míhaly hnědé a zelené kopce a vinice.

"Podívej," začal a odmlčel se. Když promluvil, řekl nějakou banální věc a já jsem tušila, že chtěl říci něco jiného.

"Podívej, alespoň se nebudeme muset obávat dalších útoků na tvůj život. Zdá se, že v tom měl prsty policejní šéf a ten už je vyřízený."

Dorazili jsme ke cormallonské bariéře. Vzduch kolem nás se přátelsky tetelil. A náhle bylo auto v plamenech.

Čas ubíhal. Byla tma a já jsem spala. Stále se mi vracel jeden sen. Byly mi tři roky a v kuchyni v útulku na Pyrene jsem si polila ruce vařící vodou. Vřískala jsem a křičela a pustila na zem nádobu, kterou jsem nesla, a kuchařka běžela pro mou pěstounku, která pak seděla a držela mě, dokud nepřišli s hojivou masťou a lékem proti bolesti a neodnesli mě na ošetřovnu.

Léta jsem si na ni nevzpomněla. Ve snu byla vzpomínka na její tvář ostrá a jasná a nešla dohromady s hlasy, které jsem slyšela, známými hlasy, ale poněkud vzdálenými od místa, kde jsem prožívala svůj sen.

Kyllin hlas. Pokusila jsem se otevřít oči, ale nešlo to.

"Kyllo!" Vyšlo z toho skřehotání.

"Theo, miláčku, nehýbej se. Celou jsme tě obvázáli."

"Nemohu otevřít oči."

"Máš na nich obvaz. Neboj se, neznamená to, že jsi slepá, jenom ho nemůžeme ještě sundat."

"Ran-"

"Ran je v pořádku. Okamžitě vytvořil ochranný štít. Ihned ho rozšířil i na tebe, ale přece jen se o pár vteřin zpozdl. Je dole, počkej chvíli." Její kroky se vzdalovaly a slyšela jsem, jak s někým přede dveřmi mluví. Vrátila se k mé posteli.

"Bude tu hned. Jak se cítíš? Bolí tě něco?"

"Ne." Teprve teď jsem byla překvapená, když mi to došlo. Neměla bych mít vlastně velké bolesti? Nebo, jak dlouho tu vůbec ležím? Tak dlouho, že se mi popáleniny zahojily?

"Ky, jak dlouho -"

"Moc dlouho ne. Nedělej si starosti s -"

Rychlé kroky. "Ky, vzbudila se? Theodoro?"

"Ahoj, Rane."

Slyšela jsem, jak si ulehčeně oddychl. "Theodoro, jak se cítíš?"

"Myslím, že jsem v pořádku. Škoda, že tě nevidím." Sedl si na postel. "Nakloň hlavu dopředu."

Kyllin hlas ostře zazněl. "Bratře, co to proboha děláš?"

Jeho prsty mi uvolňovaly obvaz na očích. "Ale no tak, Ky, už je stejně skoro čas ho sundat. Jeden nebo dva dny už nehrají roli."

"Theo, jestli tě zabolí ze světla oči, ihned to řekneš. Rozumíš?"

Obvaz spadl naráz a já jsem zamrkala. Rozmazaně jsem spatřila Rana, který seděl proti mně a na tváři se mu zračila úzkost. Kylla si stoupla vedle něj a uvolnila obvaz, který mi držel nohy. Řekla: "Vidíš mě?"

"Ano. Ty vyčesané vlasy vám sluší."

Usmála se.

"Tak to by bylo všechno k lékařským radám z Tellys," řekla ležérně Ranovi a přešla k malému stolku u dveří. Jeho deska byla pokryta lahvičkami a bílým plátnem.

Ran se na mě pořád díval.

"Něco není v pořádku?" Hmatla jsem si po obličeji, ale zdál se mi normální.

"Co? Ne. Vypadáš pěkně. Jak se cítíš? Můžeš se posadit?"

Zkusila jsem to. "Zdá se, že ano."

"Dobře. Ani nevíš, jakou jsem měl starost." Sáh do kapsy svého pláště. "Cítíš se natolik dobře, abys mohla vykládat karty?"

"K čertu s tebou, Rane!" Kylla vypadala, jako kdyby měla sto chutí ho praštit.

Zatvářil se trochu udiveně. "Promiň," řekl mi a otočil hlavu ke Kylvě. "Samozřejmě jsme rádi, že ses zotavila, a doufám, že jsem dal dost srozumitelně najevo, jak se nám ulevilo a jak jsme rádi. Ale musíme být praktičtí. Vlastně, Kylvě, jestli se chceme takovým incidentům v budoucnosti vyhnout, raději bychom na tom měli začít pracovat už teď." Chvilí se hrabal v kapse pláště a pak vytáhl známý balíček.

Ran a jeho priority, některé věci se nikdy nezmění. Najednou mi to připadlo legrační a začala jsem se chichotat.

Vývedlo ho to z míry. "Tys jí dávala nějaké drogy na uklidnění?" zeptal se sestry.

"Ne, ne," ozvala jsem se rychle. "Promiňte. To určitě ty karty." Rozlož je a přečti je, dodala jsem málem, ale pak už by vůbec nevěřili, že jsem při smyslech.

Projela jsem karty. Bylo to divné, mohl to být klidně obyčejný balíček. Žádné vize, žádné intuice... každopádně ne takové, které by nějak přispěly k objasnění záležitosti. Ale nepropadla jsem panice; ta schopnost mi připadala tak přirozená, že jsem považovala za samozřejmé, že se mi určitě vrátí. Postrádala jsem ji však. "Je mi líto," řekla jsem.

"Možná nejsem ještě úplně zdravá."

"Nic si z toho nedělej," těšil mě, když je sbíral. Položil balíček na táč vedle mé postele. "Zkusíme to zase později."

"Nemáš chuť něco sníst?" zeptala se Kylla. "Ranhojič řekl, že ti můžeme dát polévku. Nic těžšího pár dní nemůžeš."

"Ano, děkuji."

Odešla. Ran se na mne zamyšleně díval. "Kylla zavolala ranhojiče z hor a také lékaře, který studoval na Tellys. Poslala do kláštera v Perbry pro ranhojiče. Byl to jeden z těch mnichů, kteří řekli světu ishin na' telleth."

"Vážně?" Zkusmo jsem ohnula paži. No, ať udělali cokoli, zdá se, že jsem to přežila. "Co řekl mému zranění?"

"Nic. Řekl, že nemáš dost tělesného pohybu. A také řekl, že nežiješ dostatečně ve svém těle."

"A co to má znamenat? Kde k čertu žiju, když ne ve svém těle?"

"To nevím. Ostatně, tihle ishin na' telleth lidé by se neměli brát vážně. Oni neberou vážně ani sami sebe."

"Co říkal doktor?"

"Řekl, že máš otřes mozku a popáleniny druhého stupně."

"Pašák."

"Ano. Ale když odešel, pořád ještě jsi měla popáleniny druhého stupně, a když odešel ranhojič, byla jsi v pořádku."

Přemýšlela jsem o tom. "Pak to tedy musel být nějaký kouzelník."

"Zřejmě. Myslel jsem si, že vím, co kouzlo zmůže a co ne. Vždycky jsem byl přesvědčený, že tihle ranhojiči žijí z pověrčivosti lidí... cítím se jako nějaký začátečník a to mě štve."

Vstal a obcházel ložnici. "Už jsem z tohoto obléhání unavený. Nechci, abychom se zase někde zamkli a čekali, až se něco stane."

"Takže."

"Takže tě nějaký čas nechám tady na Cormallonu. Jestli jsi někde v bezpečí, pak je to tady. Musím provést nějaké pátrání."

"Právě jsem se probrala, a tak bohužel chápu pomalu... pátrání?"

Usmál se. "Poznej nepřítele svého."

Tohle nás Sokrates na Athéně neučil. Ale soudím, že každá společnost si najde vlastní cestu.

Potom jsem ještě párkrát upadla do bezvědomí a zase přišla k sobě, ale hlavní věc byla, že jsem se cítila fajn a docela zdravá na člověka, který by podle všech pravidel už měl být po smrti. Bylo to dost otřesné pomyšlení. Neudělala jsem nic pro svou záchranu (a ani jsem nic udělat nemohla) a myšlenka na to, že jsem byla vyrvána z náruče smrti a ošetřována lidmi a jakousi vyšší mocí, opravdu nebyla příjemná. A co kdyby mě nezachránili? Tím vzaly dost nemilosrdně za své mé naivní představy, že mám kontrolu nad svým vlastním životem.

Kylla později řekla, že moje záchrana byla do jisté míry mým vlastním dílem; podle jejího mínění, kdybych nebyla dost dobrá, nikdo by se nebyl obtěžoval, aby mi pomohl. Chtěla mi tím dodat odvahy. Mně to však připadalo spíš jako černý humor, protože se mi náhle vrátila dětská iluze z doby, kdy mi bylo asi šest nebo sedm: že když budu dost hodná, nebudu muset nikdy zemřít. Celé týmy lékařů budou závodit s časem, aby mě zachránily, z celé planety se budou hrnout dary... To je ale krásná myšlenka - opravdu jsem jí někdy věřila? Můj světový názor zřejmě od té doby zaznamenal změnu k materialismu. Ted jsem měla blíž k ivorskému ideálu zachovávat odstup od lidí a předpokládat, že kdykoli necháš někoho, aby ti "pomohl", uškodí ti to pravděpodobně víc než cokoli jiného. Ale nehodlala jsem tohle všechno vysvětlovat nějakému Ivoranovi a nechala jsem Kyllu, aby si myslela, že můj potlačovaný smích byl určitý druh fyzické reakce. Přinesla mi ještě trochu polévky.

Strávila jsem týden v posteli. Eln si se mnou zahrál šachy, přinejmenším dvě hry, než jsme zjistili, že ve srovnání s ním hrají tak špatně, že to nemá žádný smysl. Povíдали jsme si o spoustě věcí, takových, které jsem neměla možnost rozebírat s Ranem nebo kýmkoli jiným - většina Ivoranů totiž neinklinuje k vědeckým nebo filozofickým teoriím. Příliš intenzivně se zajímají o každodenní zisky a ztráty anebo v případě, že prohlásí ishin na' telleth, se zase nezajímají vůbec o nic. (Vždycky si ale udělali čas na písně a hry, měli rádi dramatické umění. Proč však mrhat časem na něco, co člověku nepřinese žádnou moc ani vlivné postavení?) A tak byly pro mne tyto chvíle prázdninami, návratem k pozdním večerním schůzkám s athénskými přáteli, příležitostí hrát si s pojmy, které můj život nikdy přímo neovlivní.

Prohlásila jsem: "Čarování mě otravuje."

To odpoledne seděl Eln na kraji mé postele a rozkládal karty, vedle se vznášel jeho "pony". Nebyly to moje karty, ale obyčejné hrací karty, jistý druh pasiánsu. Scéna připomínala obraz ze staré Země: zářivé sluneční paprsky pronikaly oknem, štíhlé, opálené prsty poklepávaly na pikové eso, tmavé oči sledovaly rozdávání karet a na tváři hrál výraz mírného zájmu, který nejvíce prozrazoval plné soustředění. Uvažovala jsem, jak jsem si mohla někdy myslet, že jsou si s Ranem podobní.

Konečně zareagoval na mou poznámku zabručením.

Dodala jsem: "Ano, Ran mi také poskytuje takové užitečné rady."

Usmál se. "Kouzla tě otravují. Znamená to, že jsi pod jejich vlivem? Nebo tě otravuje samotný pojem? A nebo chceš naznačit, že tvé vzdělávání v čarování nesplňuje všechny tvé představy? Určité otázky, Theo, vedou k určitým odpovědím."

"To děláte, abyste mě rozzlobil, že?"

"Ano. No, dobrá. Chtěla jsi zahájit konverzaci. Řekni mi, Theo, co tě na tom nebaví?"

"Berte mě vážně, Elne. Nemohu se s vámi bavit, když o to nemáte zájem."

Řekl trochu nešťastně: "Mluvím tak vážně jako vždycky. Pokud se ti podaří oddělit obsah od formy, myslím, že si nebudeš muset stěžovat."

Chvilí jsem o tom uvažovala a pak se omluvila: "Promiňte."

Usmál se, tentokrát ne škádlivě. Zvedl moji pravou ruku a s lehkou dvorností mi políbil konečky prstů. Abych zakryla své překvapení, začala jsem překotně mluvit. "Magie působí, to je jisté. Nehodlám ztrácet čas debatami o realitě něčeho, co už jsem dávno pochopila. Z takových diskusí jsem vyrostla, už když mi bylo dvanáct."

"Dobrá," souhlasil.

"Ale pokud vím, účinkuje jen tady. Kdyby existovala kdekoli jinde, byla bych o tom už slyšela. A přesto nemohu uvěřit, že zákony, které ovládají vesmír, se změnily jen na jedné konkrétní planetě. To je prostě... směšné."

"Souhlasím. Ačkoli 'směšný' a 'nemožný' neznamena totéž. Stejně se mi ale ta myšlenka také nelíbí."

"Tak jak si to vysvětlujete?" Zkřížila jsem paže a upřeně na něj hleděla.

Začal sbírat karty. "A jak si to vysvětluješ ty?"

"Nijak. Jenom tu skutečnost využívám."

"Správná ivorská odpověď. Pokud tomu dobře rozumím, dělala lidská rasa dlouho totéž s elektrinou."

Nespokojeně jsem se ošívala pod dekou. "To mi nestačí."

"Ovšem No, jsou tu jisté teorie."

Ted jsem strnula. "Opravdu? Ran mi o tom nikdy neřekl."

Pokrčil rameny. "Pochybuji, že je studoval, je velmi prakticky zaměřený."

"Ale vy jste je studoval?"

"No, já jsem rodinný teoretik - tím, myslím, vynahrazuji nedostatek vlastního talentu."

Slyším dobře? "Chcete mi namluvit, že nejste čaroděj?"

"V žádném případě, moje drahá. Co tě přivedlo na tuhle myšlenku? Jsem ten, kdo studuje kouzla a navrhuje nové způsoby jejich použití. Avšak já sám je neužívám."

V rodině, jako jsou Cormallonové, to musí znamenat dvojnásobné zmrzačení. "Vždycky jsem se domnívala... když jste mi pomáhal studovat, že o tom víte tolik..."

Usmál se. "Vím o tom víc než kdokoli jiný na této planetě. Což znamená, Theo, že máš štěstí, když přicházíš se svou otázkou za mnou. Pochop, ne že bych na ni skutečně dokázal odpovědět, ale mohu odříkat více neověřených teorií, než bys ty nebo kterýkoli rozumný člověk opravdu chtěl slyšet. Mám začít? Jestli mě nebudeš přerušovat, začnu. Číslo jedna: -"

"Počkejte chvíli. Doufám, že si žádnou z nich nehodláte vymyslet. To by nebyl dobrý vtíp." Viděla jsem, jak se zatvářil, a honem jsem dodala: "Promiňte. Ráda bych ty teorie slyšela. Prosím, pokračujte."

Řekl: "Nejoblíbenější teorii v posledních několika staletích je genetické inženýrství."

"Genetické inženýrství? Ale jděte, Elne, Ivory nikdy nebyla schopná něčeho tak technicky náročného. A já si nemyslím

"Theo. Drahoušku. V poslední době se mi zdá, že když mluvíš, mezi tvým mozkem a hlasivkami neexistuje spojení. Možná, že je to následek tvého zranění."

Zavřela jsem ústa.

"Co víš o Pakrinorech?" zeptal se.

"Kdysi jsem jednoho viděla na obrázku," řekla jsem opatrně. "Ale nebyla to dobrá fotografie. Bylo to hodně rozmazané." Pakrinorové: jediné cizí bytosti, se kterými se kdy lidstvo setkalo. Datum setkání: někdy kolem roku 100 nebo 200 post-kosmického věku. Konvoj 14 kosmických lodí, který byl poprvé spatřen, když "právě míjel planetu Jupiter", jak sami uvedli. "Na Zemi zůstali jen pár týdnů, pokud si vzpomínám. Každopádně ne dost dlouho na to, abychom o nich získali nějaké pořádné informace. A pokud vím, úroveň komunikace mezi nimi a námi nebyla příliš spolehlivá."

"Tak se to o nich píše v knihách. Ale dali nám první praktické znalosti o hvězdných cestách. Ne tak dobré jako současné, ale dost dobré na to, aby změnily historii. Na to komunikace stačila." Zase začal rozkládat karty na přikrývku.

"A co to má společného s magií? Snad mi nechcete naznačit, že -"

"Chci ti naznačit, že Ivory je stopařská planeta."

Po chvíli jsem špitla: "Ten výraz už jsem slyšela..."

"Hvězdné cesty nebyly zadarmo," řekl.

"Ne, vím, že bylo vyrabováno pár hezkých muzeí. Prodávali to jako umělecká díla."

"Umělecká díla, ano." Krátce se zasmál. "A nejen plátno a kámen."

"Nechápu, co tím myslíte."

"Určitě jsi četla, že ty cizí bytosti si braly na palubu cestující. Kolonisty, kteří souhlasili s tím, že je vysadí na první obyvatelné planetě. Nikdo nechtěl čekat dvacet nebo třicet let, než bude postavena první lidská kosmická loď. Pakrinorské lodi jsou velké. Jsou to nákladní lodi s obrovskou kapacitou. Pobraly několik tisíc lidí a to nemluví o různých záznamech, nářadí a dobytku."

"Ano, myslím, že jsem o tom opravdu četla. Počkejte okamžik, chcete říci, že Ivory je jedna z těch ztracených kolonií? Myslíte tím, že tu jsou lidé od roku 200 PK? Velký Platone, není divu, že došlo ke genetickému posunu - možná ani nejsme stejné lidstvo," řekla jsem náhle.

Eln si toho nevšiml; jeho myšlenky byly méně osobní než moje. "Nemluví o posunu. Naše zprávy z té doby jsou naprosto jednoznačné. Pakrinorové považovali desetinu pasažérů za část platby - ponechali si je, nikdy je nevyloдили. My tady na takové věci nezapomínáme, bez ohledu na to, kdy se staly. A co se týká těch zbylých devíti desetin... dělalo se hodně lékařských pokusů."

"Pokusy-"

"Teď už je pozdě cokoliv dokázat. Možná, že vláda s naším odchodem opravdu souhlasila." Odmlčel se. "Někdy bych rád věděl, jaký úkol měli u ostatních stopařských planet."

Oba jsme mlčeli. Magie jako moc, která je přístupná jen bytostem s určitým genetickým původem... to je námět k dalším úvahám. Konečně jsem pronesla: "Poslechnu si i ty další teorie."

Zasmál se. Vzal mě zase za ruku a hravě ji stiskl. "Budiž," a dodal:

"Ale stejně. Jestli se Pakrinorové někdy vrátí... Myslím, že nebudou uvítání. Spíš naopak."

"Mám také takový dojem. Jsem ráda, Eln, že jsme na stejné straně barikády."

Zazubil se. "Mám stejný pocit. Musíš se mít na pozoru před těmi tichošlápkami." Jednu hromádku karet rozdělil na dvě a tou druhou balancoval na mé levé holeni. "Máš nějaké zprávy od Rana? Už je týden pryč."

"Každý večer volá Kylie. Párkrát jsem s ním mluvila."

"Nějaké novinky?"

"Proč se ho nezeptáte, až přistě zavolá?"

"Ano, proč ne?" opáčil. Poklepal na bouli na přikrývce, která představovala mé koleno, sjel s postele a posadil se na vznášedlo. "Pořádně se dneska vyspi, Theo, můj miláčku. Zítra začneme s tvým cvičením."

"Vážně?"

"Promiň mi mou troufalost. Ale přišel s tím tvůj ranhojič. A potřebuješ žít víc ve svém těle."

Pokud vím, Eln u toho nebyl, když to ranhojič říkal. Poznamenala jsem: "Vy musíte vždycky vědět, co se děje, že?"

"Pořádně se vyspi, Theo."

"No, tak dobře."

Zamával a odešel. Mimo můj dosah zůstalo ležet pár hromádek karet. K čertu s nimi, pomyslela jsem si a rozhodla se, že s tím spaním začnu hned.

Ve skutečnosti žádné užitečné zprávy od Rana zatím nepřišly. I kdyby nějaké měl, rozhodně by je nesdělil prostřednictvím Síť. Takže jsem tu záležitost prozatím pustila z hlavy a soustředila se na přítomnost.

Což znamenalo na tu záležitost s cvičením. Příští ráno se v mých dveřích objevil Eln s osuškou a dvěma dřevěnými tyčemi. Byl to pro mě šok - myslela jsem, že vstává až v poledne.

"Budeme cvičit sa'ret," oznámil a podal mi tyč.

Sa'ret. Řeka. "Myslím, že už jsem o tom slyšela."

"Dobře. Jsem rád, že ti Kylla dala kalhoty. Obleč si je, vezmi s sebou tyč a sejdem se venku za pět minut."

"Ještě jsem ani nesnídala."

"Á. Skoro jsem zapomněl." Sáhl do vaku a vytáhl malý bochníček chleba. "Později dostaneš ještě, když se budeš snažit. Při jídle se oblékej, strašně nerad čekám." Věnoval mi jeden výsměšný pohled a odešel. Upřeně jsem za ním hleděla. Takhle se chová hédonista?

Řeka. Byl to můj první den, úvod do cvičení, kterému se říká sa'ret. Nejdřív jsme cvičili Starou Řeku, úseky a zákruty,

kde voda plyne a vine se kolem staré známé krajiny. Pak následovala Střední Řeka, kde je třeba udržovat rovnováhu, tam se nejvíc používá tyče. Končili jsme s Mladou Řekou, proudem s divokými skoky přes kameny a dolů kaňony. To už jsem se ale pořádně potila. Bylo jasné, že Eln nejen lépe hraje šachy, ale že má i větší výdrž. Zvláště od chvíle, kdy musel přizpůsobit pohyby tak, aby je prováděl na zařízení, umístěném v zahradě, pouze pažemi. Jeho pokyny, co mám dělat s nohama, byly rychlé a jasné, i když točil soustavou pohyblivých klád několik metrů nad mou hlavou. Jeho tyč odpočívala jako pouhý talisman na sedátku poblíž, zatímco on pevně svíral břevna. Nohy měl svázané řemeny na stehnech a na kotníkách, což mu dodávalo zdola vzhledu mořského tvora.

Vypadal na těch kládách tak graciózně, jako by létal. O to víc jsem si já připadala neohrabaná. A vlastně jsem ani nechápala, co Řeka znamená. Za pár týdnů jsem došla k názoru, že neznámá nic, a bylo mi to jedno. Každé ráno jsem vyšla s Elnem ven, usilovně jsem se snažila a potila, zatímco on nádherně létal nade mnou. Ale něco jsem se přece naučila; alespoň jsem zvládla základní postoj a situace po čase, který se mi zdál být věčností, ale byl pouhým týdnem. O několik dní později mi Eln řekl, abych při cvičení zavřela oči a nedívala se na něj. Minul další týden. Pak všude kolem místa, kde jsme cvičili, rozestavil zrcadla. Tak jak je to, zeptala jsem se, mám se dívat nebo ne? Žádná odpověď, jen se smál a tahal za břevna. Tak jsem se dívala. Bylo to otřesné, jak jsem byla nemotorná. Ale co na tom, vždyť se teprve učím, ne? A nakonec, nemusím cvičit až do konce. Mohu se sebrat a odejít do domu... Vzdychla jsem si, když jsem měnila polohu na Střední Řeku; jaký smysl má snažit se? Zavřela jsem oči a točila tyčí, pak je otevřela a koutkem oka sledovala zrcadla.

Vypadala jsem elegantně jako kdokoli jiný! Naráz jsem toho nechala.

"Co se děje?" Jeho hlas přicházel dolů štěrbinami v kládách spolu s ranním sluncem.

Vzhlédla jsem vzhůru ze stínu klád. Pokrčila jsem rameny.

"No?" řekl.

Váhala jsem. "Myslím, že jsem tentokrát byla docela dobrá."

"Jde ti to celkem dobře už od šestého dne," pravil.

Podívali jsme se na sebe. "Opravdu?" vydechla jsem. Vrátila jsem nohy do pozice Střední Řeka č. 7. Když jsem to udělala, odpadl z jednoho ze stromů v zahradě list a pomalu se snášel na zem. "Je už skoro podzim."

"Je to tak," řekl.

Od chvíle, kdy Ran odešel provádět "pátrání", už uběhl víc než měsíc. Štvalo mě, že mi neříká, co se snaží zjistit. A poctivě řečeno, to nebylo všechno, co mě štvalo. Babička už k jídlu nechodila a v době její a Ranovy nepřítomnosti a s Elnem, který ignoroval dobu podávání jídel, byla jídelna smutné místo. Kylla se zdála zaneprázdněná a roztržitá.

Babička byla nemocná, avšak nikdo mi neprozradil, co je to za nemoc, a podle toho, co řekl Eln, ani nevěděla, že jsem na Cormallonu. To mě šokovalo víc než cokoli jiného; žila jsem v iluzi, že Babička ví o všem, co se děje, alespoň pokud se to týká rodiny.

Jednou odpoledne jsem procházela kolem jejích sluncem ozářených dveří a viděla, jak Tagra podává Kylla tác s prázdným nádobím od oběda. "Jsem ráda, že alespoň jí," řekla jsem Kylla.

"Ano, ale ne moc." Kylla si odhrnula vlasy z očí a balancovala přitom s tácem. Obvykle si vyčesávala vlasy nahoru, když měla něco na práci, ale teď se zdálo, že jí na společenské zvyklosti nezbyvá čas. Vypadala unaveně a ustaraně.

"Co se staráte?" zabručela Tagra. Zamračila se na mne a odešla chodbou.

"Promiň," řekla Kylla.

"Tentokrát jsem ji ani nic neřekla."

"Asi ji rozčiluje, že trávíš tolik času s Elnem. Nevím proč - má ho skoro každou noc."

"Cože?" šeptla jsem.

Opřela se o kamennou zeď. "Mohla bys to vteřinku podržet?"

"Jistě - ovšem." Vzala jsem tác. "Vypadáte zničeně."

"Půjdu si odpočinout. Ale nejdřív musím do kuchyně promluvit si s Herel. Půjdeš se mnou?"

Nesla jsem tác. "...Tagra a Eln?" pronesla jsem opatrně, když jsme scházely ze schodů.

"Už léta," odpověděla rezignovaně. "A člověk by řekl, že teď už by měla být klidná. Je na Cormallonu jediná, která vyhovuje Elnovým požadavkům."

To vše vyvolávalo spousty otázek o věcech, do nichž mi nic nebylo, ale které mě docela zajímaly. Zatímco jsem přemýšlela, jak je formulovat, došly jsme do kuchyně a před Herel nepřicházelo v úvahu pokračovat na dané téma. Ani později během své návštěvy jsem nenašla vhodný způsob, jak začít rozhovor o těchto věcech.

Situace tedy vypadala následovně: Tagra mě nenáviděla, Kylla byla příliš zaneprázdněná, než aby měla čas si se mnou povídat, a Eln mě nutil pracovat. Také jsem se cítila tak trochu jako podvodnice. Konec konců, nedělala jsem nic. Jen ráno dvě hodiny Řeku a odpoledne jsem se přehrabovala v knihovně. A za to jsem pobírala tak obrovský plat? Ne, že by někdo něco takového naznačoval; naopak, zacházeli se mnou jako s vojákem, který byl zraněn v čestném boji, a o to víc jsem se cítila nesvá.

A tak když se Ran konečně zase ukázal, víc než měsíc poté, co zmizel, byla to pro mě úleva. I kdybych musela vyjít z bezpečné ulity Cormallonského panství, bylo by to pořád lepší než trávit čas v této napjaté atmosféře... avšak důvod, proč byla tak napjatá, jsem neznala.

Právě jsem zvedla oči od nové sestavy Mladé Řeky číslo šest-tři-dvě, kterou jsem zkoušela, a najednou stál pod stromem na zahradě. Chvilí se mi zdálo, že se zahrada naklání. Věděla jsem, že bych neměla přestat cvičit tak naráz.

"Nechtěl jsem tě vyrušit," pravil.

"Pozdě," řekla jsem vesele, "už se stalo." A vylezla jsem zpod klád a měla pocit, že ze mne spadla nějaká tíha.

Nebyla jsem jediná, kdo náhle skončil cvičení. Zapomněla jsem na Elna. "Theo," jeho hlas klesal z výšky. Vzhlédla jsem a viděla, že se vyšvihl na plošinu, kde měl odpočívadlo. "Vypni mi časový spínač," řekl a pokynul k vznášedlu dole.

Vždycky ho nastavil tak, aby se po určité době vzneslo k plošině.

Pohlédla jsem na Rana a zpátky na plošinu.

"Nemusíte končit," řekla jsem, "my můžeme odejít."

"Vypni spínač," opakoval.

Šla jsem a vypnula ho. Když vznášedlo vystoupilo na úroveň plošiny, Eln se vyšvihl do sedla. Strhl si členku a nechal ji spadnout na zem. Pak se vznesl do bezpečné výšky a beze slova odjžděl zpátky do domu, bez jediného slova.

Ran si vybral vhodný balvan a posadil se na okraji cvičného prostoru. "Musíme si promluvit," řekl.

Chce mi dát kázání za to, že jsem byla s Elnem? Byla jsem z nich obou otrávená. Začínala jsem mít pocit, že v pyrenském pěstounském systému je víc smyslu než v celé této rodinné pospolitosti, a byla jsem v pokušení to říci. Naštěstí jsem to neudělala, protože, jak jsem zjistila, měl na mysli něco úplně jiného.

"Ověřoval jsem si fakta ohledně té sabotáže," začal. A to byl další moment, kdy jsem byla ráda, že jsem držela jazyk za zuby. "A musím konstatovat, že nemáme ani ponětí, kdo je za ní a proč. Ne, že bych neměl nepřátele... ale co by tím získali? Přinejmenším dvakrát nebyly útoky zaměřené vůbec proti mně, ale proti mé kartárce. Proč?"

Opáčila jsem: "Proč? Ty sám jsi mi řekl, že když mě zlikvidují, bude to elegantní způsob, jak se ti dostat na kůži."

"Tehle motiv ale může obstát jen v případě, že dotyčná osoba o tobě ví. Byl jsem velmi důkladný, Theodoro. Poslední měsíc jsem strávil prověřováním všech míst a osob, na které jsem si jen vzpomněl. Ale tajemství je stále ještě tajemstvím."

"Šéf policie to věděl... každopádně měl podezření."

"Ale někdo mu to musel říci. Vím to. A přesto, přísahám, že se o tom všeobecně neví."

"Eln a Kylla to ví, myslím."

"Eln a Kylla," namítl odmítavě. "Mluvím o tom, co nám hrozí."

"Takže ten měsíc znamená zbytečně vynaloženou námahu," vzdychla jsem.

Promluvil káravě. "Eliminace chybných údajů není nikdy zbytečně vynaložená námaha. A je tu ještě jiná možnost, kterou jsem bral v úvahu."

"Ale?" Měla jsem dojem, že se mi ta možnost nebude zamlouvat.

"Někdo se tě pokusil zabít, protože tě nemá rád."

"Jsem oblíbená osoba, Rane."

"Ano, to jistě. Ale podívejme se na -"

"Mimo jiné z toho vyplývá, že smrt tvé sestřenice byla nehoda."

"Nehody se stávají. Podívejme se na -"

"A čin policejního šéfa pak nemá žádnou souvislost."

"Theodoro. Zkus o této možnosti chvíli racionálně uvažovat. Nemluv. Jen o tom uvažuj. Ano, to, co udělal šéf policie, nemusí mít žádnou souvislost. Mohl jednat na svou pěst - víš, tyhle věci se stávají, stávaly se předtím a budou se stávat dál."

Mlčela jsem.

"No?" řekl.

"Přemýšlím, ano?"

Odkašlal si. "Rád bych si poslechl, o čem přemýšlíš."

"Je to pěkná teorie, až na jednu věc - nemám žádné nepřátele. Žiju skromně. Jsem zdvořilá. Na trhu oslovuji vždycky zákazníky nejvyšším možným titulem. Chci zůstat nenápadná."

Řekl: "Máš přinejmenším jednoho nepřítele a já také. Jmenuje se Pina."

A sakra. To je jiná historie. Pomalu jsem odpověděla: "Ona přece nevěděla, že za tím, že se dostala na černou listinu, stojíme my. Věděla, že je to nějaká špinavost. Ale o nás nevěděla."

"Asi to zjistila. Není důvod se domnívat, že je úplně pitomá."

Chvilí jsem byla zticha a pak jsem pokračovala: "Přemýšlím dál."

"Dobrá. Já jsem o tom přemýšlel celý minulý týden. Potom jsem se trochu poptával. Pina už není v Hlavním městě. Její přátelé - kterých mimochodem nemá mnoho - myslí, že se vrátila do své rodné vsi."

"A ty znáš jméno a polohu té vesnice?"

"Ano."

Odmlčela jsem se. "Už jsi tam byl?"

"Ještě ne," řekl. "Myslel jsem, že tam pojedeme spolu."

Byla jsem ráda, že z Cormallonu odjždím. Bylo tam krásně a klid, všichni byli ke mně milí, ale něco mi tam nesesedlo. Byl tu nějaký spodní protiproud, který jsem nedokázala identifikovat, a proto mě rozčiloval. Při první návštěvě jsem to necítila a nevím proč. Možná jsem prostě ještě neznala rodinu tak dobře, abych vycítila i tyto jemné nuance. Rozhodně jsem tedy byla víc než ochotná doprovázet Rana na této "obchodní cestě". Ten výraz jsme použili, když jsme kapitánovi Letního ledu vysvětlovali, proč chceme v tomto ročním období jet do Issinu po řece - a nám se jednalo opravdu o obchod, i když ne se zbožím.

Několik dní jsme strávili v Hlavním městě čekáním na pravidelný odjezd lodi. Já jsem ten čas využila k tomu, abych požádala svoji starou známou z trhu, Irsu, o laskavost. Mým jménem navázala kontakt s několika ilegálními bankéři na trhu. Zjistily jsme, že ti, kteří tvrdili, že musí počítat úrok, když se postarají o mé peníze, je využívali jen proto, že jsem cizinka. Z těch peněz jim plynuly zisky, legální či ilegální, a samozřejmě měli sami platit úrok. Záříc radostí jsem dala Irse polovinu svého platu z minulého měsíce a podnikla patřičné kroky. Než jsme se nalodili, poukázala jsem na účet tři platby.

Issin leží dost daleko na jihu kontinentu, tři dni cesty pro malou nákladní loď, jako byl Letní led. Blíží se podzim,

zdůraznil kapitán, a budeme muset plout pomalu a dávat pozor na první led. Řekl, že máme pěknou kajutu, a byla to pravda. Ovšem byla to jediná kajuta pro cestující na celé lodi.

Praštila jsem s rancem pod úzkou palandu a řekla Ranovi: "Kdo z nás bude spát na zemi?"

"Ty," odpověděl.

"Myslela jsem, že si hodíme minci."

"Myslel jsem, že jsem starší než ty."

"Myslela jsem na to, jak strašně nerada se v noci převaluji po kartách. Na matraci to tak nevadí..."

"Dobře, dobře." Hodil na zem pár přikrývek. Sklonila jsem se nad pryčnu, aby neviděl, jak jsem se zašklebila, a v duchu děkovala babičce Cormallonové. Ran strašně nesnášel, když se mu připomínala moje nepostradatelnost.

Ten večer jsem si vyložila karty; zase mi nepomohly a znovu jsem uvažovala, jestli do nich nevkládám vlastní myšlenky. Nebylo jasné, co vychází z nich a co se zrodilo z mé frustrované obrazotvornosti. Potom jsem se připojila k Ranovi na palubě.

Byla chladná noc. Měsíční světlo se rozlévalo po obou březích řeky. Nepřítomně jsem se dívala vzhůru na souhvězdí, která jsem neznala. Obvykle jsem měla ten dojem, že po setmění je nejbezpečněji někde pod střechem.

"Kde máš plášť?" zeptal se Ran.

"Nechala jsem ho na pryčně."

"Měla by sis ho obléci."

"Ale ty ten plášť nesnášíš," podotkla jsem.

"Je to ostuda odněkud z bazaru," řekl, "a nevhodné pro toho, kdo patří k našemu Domu. Měla sis pořídit nový, když jsme byli v Hlavním městě."

Pokrčila jsem rameny. Ve městě trvala zima stejně jen pár týdnů. "Nový kabát stojí moc peněz. Tenhle byl laciný."

"A předpokládám, že je také teplý. Měla bys jít dolů a obléci si ho."

Rozhodla jsem se odvést jeho pozornost od kabátu. "Rane, když jsi byl na Cormallonu, neměl jsi pocit, že tam není něco v pořádku?"

"Babička je nemocná. Každodenní chod domácnosti je narušený. To jsi myslela?"

"Myslím, že ne. Nebo možná ano, nevím."

"Já jsem tam byl jen pár dní."

"A já jsem tam byla měsíc a pořád ještě nevím, o čem vlastně mluvím." Otrásla jsem se.

"Měla bys -" začal.

"Já vím," odpověděla jsem. "Chtěla jsem tu zůstat jen chvíli. Jdu spát, nebud' mě, až se vrátíš." A sešla jsem dolů do kajuty. Trvalo dlouho, než mi došlo, že jsem tak nervózní kvůli Cormallonu, protože začal pro mne, stejně jako pro Rana, představovat bezpečný přístav v paranoidním vesmíru. Ta myšlenka byla znepokojivá; nechtěla jsem být závislá na ničem, co patří k Ivory.

Do issinského přístavu jsme připluli třetí den brzy ráno. Nikde nebylo ani potuchy po ledu a už jsem si začínala myslet, že má kapitán led na mozku. Každopádně byl podzim, i když jsme byli dost daleko na jihu. Chlad pronikal až do morku kostí. Na palubu jsem si oblékla svůj starý modrý kabát, přes ramena jsem si přehodila popruhy batohu. Pod kabátem jsem měla vlněnou róbu a pod ní ještě jednu tenkou hedvábnou.

Ran už byl na nohou a vyhlížel přístav. "Níjak vzrušující krajina," podotkla jsem, když jsem se k němu připojila. Půlkruh rozvlněné šedé vody, staré dřevěné loďky, houpající se ve svých kotvištích, a asi dvacet nebo třicet kamenných domů na kopcích kolem zátoky.

"Všechny domy tu patří Cormallonům," odpověděl. "A podílejí se na rodinném bohatství. Každý rok posílají do pokladnice peníze, místo aby o ně žádaly. A to bys neřekla, že to dokážou jen z rybaření. Škoda, že si některé naše nóbl Domy nevedou také tak dobře."

Sláva jim, pomyslela jsem si, a hned jsem se zastyděla. Tohle bylo nejnehostinnější místo, jaké jsem kdy viděla. Když z něj dokážou vydobýt živobytí, vedou si líp než já, než jsem se dala dohromady s Ranem. Řekla jsem: "Ale stejně, proč říkají té lodi Letní led? Je sice studený podzim, ale ještě jsem žádný led neviděla."

"Kapitán a posádka jsou Andalusinové. Když je tady na jihu zima, je na severu léto. Tam začíná jejich pravidelná trasa - vede z Hlavního města kolem Sebralu do Issinu. Domnívám se, že je to jisté sdělení o trase lodi pro jejich andalusinské zákazníky. A stejně, i kdyby nebyli z oblasti severně od rovníku... v těchto vodách už ledovce rozdrtily hezkých pár lodí i ve vrcholném létě. V našem plném létě."

Byla jsem ráda, že jsem to nevěděla.

Ran pohlédl ke břehu. "Náš uvítací výbor," poznamenal.

Směřovala k nám pramice. Seděli v ní muž a žena. Muž byl zády ke mně, ale viděla jsem ženinu šálu poletovat ve větru, třepotat se nad vlnami zátoky. Oba měli na sobě šály omotané kolem hlavy, zakrývaly jim uši, a navrch si narazili zelené čepice. Konečně člun přirazil k boku Letního ledu.

"Pane," zavolal muž.

"Ran Cormallon," řekl Ran, jako by odpovídal na výzvu. A dodal, jednu ruku na mém rameni: "Theodora Cormallonová."

"Vítejte," zavolala žena. Zvedla zarudlou vrásčitou tvář.

"Vítejte a pojdte dolů," opakoval muž jako ozvěna. Ran vrhl rychlý pohled na kapitána, který pokynul, aby spustili žebřík. Byla to věčička z provazů, zdaleka ne tak elegantní jako ta, po které jsme nastupovali z mola na palubu v Hlavním městě. Spodek šatů jsem si sepnula páskem a cítila, jak se vzdouvají, když mi vítr bičoval nohy, a snažila jsem se nedbat na to, co si zástupci rodiny Cormallonových pomyslí o mé postavě. Rozhodně jsem neměla v úmyslu spadnout do té studené šedivé vody, abych zachovala dekorum.

Nijak to však nekomentovali, když mi pomáhali do ložky. Posadila jsem se a všimla si, že oba mají na sobě kalhoty. "Jmenujeme se Beth a Karn a máme radost, že jste přijeli. Poctili jste nás návštěvou v pravý čas," řekl muž. Byl pevně stavěný, ve vyšším středním věku a obličej měl stejně ruměný jako žena. Usmál se na mne a řekl: "Je báječné štěstí, že jste přijeli zrovna teď. Máme v domě svatbu."

"Můj syn," vysvětlila Beth.

"Dobré jídlo a spousta pití," dodal Karn.

"Doufáme jen, že si pamatujete všechna slova obřadu," řekla Beth a oba se zasmáli.

Ran vypadal zaraženě. "... Obřadu?" řekl hlasem, který byl vzorem neutralnosti.

Beth s Karnem si rychle vyměnili pohledy. Světlo v jejich tvářích trochu pohaslo. "Domnívali jsme se, že jako první člen rodiny provedete obřad sám."

Vzhlíželi k němu ostražitě a vyčkávavě jako děti, které se obávají, že jim někdo řekne, že letos nedostanou k narozeninám žádné dárky.

"No, jistě," přitakal Ran.

"To se rozumí samo sebou," souhlasila jsem, a ačkoli mě Ran sjel pohledem, nedal jinak nic najevo.

"Koná se dnes?" zeptal se.

"Dneska odpoledne," řekla Beth. "Když jsme slyšeli, že přijedete, odložili jsme ji."

"To je pro mě čest," řekl pokud možno šarmantně.

Samotná svatba se konala v dlouhém, nízkém kamenném sále, přistavěném ke Karnovu domu. Nevěstě a ženichovi bylo asi kolem dvaceti. Oba měli na sobě dlouhé červené hedvábné tuniky s tkanými pásy a vypadali plaše a hloupě.

Všichni přítomní byli svátečně oblečení. Doufala jsem, že nedělám ve svých šatech Ranovi ostudu, ale nejspíš ne; svrchní róba byla od Kyllý a jejímu vkusu jsem pevně věřila.

Do jisté míry to připomínalo spíš zábavu v nočním podniku než svatbu. Seděla jsem u kulatého stolu s pultuctem cizinců a ti, kteří seděli zády k svatebnímu páru, museli natahovat dlouho; ať už Ran mumlal nad nevěstou a ženichem cokoli, trvalo to jen asi minutu. Ti dva si navzájem vyměnili přívěsky z modrého kamene a všichni zasedli k tomu, co bylo zřejmě hlavním bodem programu, k jídlu. A jídla tu bylo opravdu hodně. Jeden chod za druhým nejužasnějších, nejskvělejších, nejchutnější připravených jídel, jaká jsem kdy měla možnost okusit. Nevěděla jsem, co je to všechno za jídlo, ale vzdala jsem se pokusů ptát se a pamatovat si jména všech pokrmů. Kde se všechno tohle skrývalo, když jsem žila v Hlavním městě? S pocitem blaha jsem seděla a přemýšlela o tom, jak jsem hloupá, když chci opustit tuhle příjemnou planetu.

Ran musel sedět u stolu s ženichem a nevěstou, ale já jsem byla po prvních dvou chodech ve sdílné náladě a měla jsem sto chutí na společenský hovor se svými sousedy u stolu. Děvče po levé straně se jmenovalo Cara, byla to nevěstina sestřenice a vykládala mi, že výměna přívěsku je jen dočasná a že se dělá proto, aby "byli vždycky jako jedno tělo", ať se děje cokoli. To mi připadalo trochu delikátní, když jsem uvážila (a věděla), že se zřejmě ještě ani pořádně neznají.

Chlapec po pravé straně byl zajímavější. Bylo mu osmnáct a studoval medicínu. Studia medicíny na Ivory zahrnují širokou škálu vědomostí - podle místa studia. A protože asi polovinu tvoří znalosti, získané v tomto oboru na Tellys, a druhá polovina je směsice tradičního folklóru a kouzel, byl to fantastický námět hovoru. Řečnil dost dlouho, do chvíle, kdy jsem upustila nejmenší mističku s delikatesami, kterou jsem držela v ruce.

Zírala jsem na miskou a uvažovala, jestli jsem tam skutečně viděla oči, jak se mi zdálo... nemluvě o...zobácích?

"To jsou hlavy," řekla jsem mu.

"Ano," souhlasil.

"To jsou ptačí hlavy," řekla jsem znovu.

"Ano," přitakal opět a vzal tu, kterou jsem nehybně držela daleko od sebe, a stáhl z lebky kůži. Pak ukázal na rozčtvrcený mozek uvnitř a začal mi vysvětlovat nějaké neurologické pokusy, které v poslední době prováděl. Pak si strčil mozek do pusy a radostně se usmál.

"Připravili báječné jídlo, že?" řekl. "Přijel jsem až z Jižního přístavu, když jsem slyšel, že tu mají podávat tradiční jídla."

"Ano, vidím, že jste udělal dobře." Doufala jsem, že jsem ve všech těch omáčkách nesnědla něco příliš exotického.

Konec konců by mi nemuseli vyjmenovávat všechno, co do toho dávají.

Po nějaké době, kdy se vypilo víc vína a snědlo víc jídla, než jsem vůbec považovala za možné, se začala společnost rozcházet. Rozloučila jsem se přátelsky se svými spolustolovníky a připojila se k řadě lidí, čekajících na kabáty. Tam mě vyhledal Ran.

"Máme zůstat na noc v Bethině domě," řekl.

"Ano, já vím."

Když na mě přišla řada, vzal Ran můj nešťastný otrhaný modrý kabát a pomohl mi do něj. Bylo to gesto, které nikdo jiný ve frontě ještě neudělal. Držel ho stejně, jako kdyby to byl nejdražší kabát, lemovaný tanilí kožešinou, jaký se dostane v imperiálních obchodech. Když jsem se otočila, abych strčila ruce do rukávů, spatřila jsem obličej ženy, která stála za mnou. Oči se jí rozšířily a zdálo se, že jí to imponuje. Sjela pohledem na vlastní doprovod, malého plešatého muže, který se díval na hodinky. Když jsem se otáčela zpátky k Ranovi, koutkem oka jsem zahlédla, jak svého společníka zamyšleně dloubla loktem. "Hej!" řekl najednou. Vyšli jsme s Ranem ke dveřím. "Co to mělo znamenat?" pokračoval mužik. Než jsem mohla uslyšet odpověď, dveře se zavřely.

Příští den bylo nebe jasné a průzračné. Ran pro nás vypůjčil terénní vůz, hrůzu nahánějící dopravní prostředek, jaké se užívají v okolí Issinu, který šplhal do kopců, drtil balvany a ignoroval sněh. Byl to uzavřený vůz s klimatizací; i v Issinu si potrpí na takové věci. Vydali jsme se ke kopcům na západě. Lidé z Issinu nám řekli, že tím směrem je pár provinčních vesnic, kde lišky dávají dobrou noc. Ran to taktně přešel, protože v Hlavním městě naopak považují za takové místo Issin.

Byla to nuda. Dva dny cesty po kopcích, zpestřené občasným uždibováním jídla a pitím vody a konverzací o tom, kde se právě nacházíme, většinou typu "neměli bychom zastavit a zeptat se v téhle vesnici" a hádky o to, kterým směrem pokračovat. Kopce byly pokryté travou a prachem, obloha byla jednotvárně šedá a občasná stáda ovcí mi jen připomínala, na jak strašně odlehleém místě jsem se ocitla. Tady opravdu lišky dávají dobrou noc. Trávila jsem čas tím, že jsem si v duchu přepočítávala, jaký úrok mi vyplatí můj pokoutní bankéř z peněz, které jsem u něj naposledy uložila. Některé z těch vesnic neměly ani jméno; bylo to jen šest nebo sedm domků nakupených na jednom místě. Když jsme dorazili k úpatí Obřích hor, jeden místní informátor nám řekl, že jméno té vesnice, kterou hledáme, opravdu slyšel a že jedeme správným směrem. Jen ještě pořád dál a ukázal vzhůru, kde se tyčil horský masív.

No, a tam, co ukazuje, je jakýsi průsmyk a většinu cesty můžeme jet autem.

"Většinu cesty?" zeptala jsem se Rana. Měl na tváři pochmurný výraz, na který jsem si začínala zvykat. Bez další diskuse jsme vyšplhali zpátky do auta. Stejně mě nic jiného nenapadlo.

A tak jsme kráčeli do Pininy vesnice. A opravdu tam její vesnice byla, a člověk chápal, proč nespěchala zpátky. Vlastně jsem začala vážně uvažovat, že se snad ani nevrátila. Vesnici tvořily chatrče pokryté drny a množstvím šňůr s prádlem. Jak jsme kráčeli kolem vlhkého prádla, které se pleskalo ve větru, vyzáběla žena s prostěradlem v ruce na nás upírala nešťastný pohled. "Taky bych tu moc šťastně nevypadala," řekla jsem Ranovi s rukama v kapsách. Měla červené upracované ruce. "Nemohli bychom jí tu nechat pár rukavic?"

Ale jeho mysl se nezabývala podružnými úvahami. "Jestli to není to pravé místo," mumlal si, jako by to byla celá věta. A v podstatě byla.

U ohně seděla skupina mužů ve volných kožešinových vestách. Hráli nějakou hru s destičkami. "Hledáme Pinu," řekl Ran do ticha, které vyvolal náš příchod.

"Já jsem Pina," řekl mužský hlas. Vyšel z nedaleké chatrče a musel přitom sehnout hlavu, aby prošel dveřmi. Byl to podsaditý muž mezi padesátkou a šedesátkou, s obrovským nožem za pasem. Na ruku měl čerstvou krev. "Odpusťte, vznešená paní," řekl, když uviděl můj pohled. "Stahoval jsem zajíce." Podíval se na hrající muže a zpátky na nás.

"Mohu vám nabídnout horký čaj? Vím, že cizinci dávají přednost tahu, ale sem k nám se nedostane."

"Promiňte," řekl Ran. "Vy jste Pina?"

"Tregorian Pina, starosta této vesnice."

Podívali jsme se s Ranem na sebe. Byla celá ta věc nějaký omyl? Řekla jsem: "Pokoušíme se najít ženu, která se jmenuje Pina. Asi pětadvacetiletou, s tmavými vlasy -" No, ovšem, že má tmavé vlasy, idiote, řekla jsem si, a naléhavě pokračovala: "Nějaký čas byla kouzelnicí v Hlavním městě."

"Myslíte moji dceru."

Moc jsem si přála, aby to byla jeho dcera. Uvědomila jsem si, že se na muže usmívám a on se usmívá na mne.

"Přišli jste pozdě, milostivá paní. Jestli jste přátelé mé dcery, tak vás vítám, ale podnikli jste zbytečnou cestu. Musím vám říct smutnou novinu. Moje dcera Katherina loni v létě zemřela."

Následovalo dlouhé ticho, až jsem se začala cítit rozpačitě a dokonce trochu trapně. Chtěla jsem ihned odejít, ale zapomněla jsem, že Ran nikdy moc nedá na to, co mu někdo říká.

"Loni v létě?" zeptal se. "Tak to moc dlouho doma nepobyla. To je tedy škoda, protože jsme přijeli až z Issinu, abychom jí nabídli smlouvu. Slyšeli jsme, že je tu kouzelnice z Hlavního města, a mysleli jsme, že bude určitě lepší obrátit se na ni než na nějakého místního samouka. Myslím z Issinu."

"Ano, vím, že měla dobrou pověst. Sám toho vím o obchodu málo."

Mrzí mě, že jste jeli tak daleko pro nic za nic. Opravdu nechcete trochu čaje?"

"Na co zemřela?" pokračoval Ran.

Následovalo dlouhé ticho. Jeden z hráčů u ohně něco zachrochtal. Tregorian Pina odpověděl: "Bylo to velmi rychlé. Milosrdná smrt. Jestli se nechcete zdržovat -"

"Řekni mu to," zabručel jeden z hráčů.

"Správně," dodal druhý. "Řekni mu, co udělala tvoje fajnová dceruška, pro kterou naše vesnice nebyla dost dobrá."

"Jen mu to řekni," naléhal třetí.

Starostova tvář se zkřivila. "Byla velmi nešťastná. Nikdy si nemyslela, že pro ni vesnice není dost dobrá, přísahám. Byla prostě nešťastná."

"Když se vrátila, mluvila jinak než my," řekl první hráč.

"Měla na sobě šaty, které nevydrží ani jednu sezónu."

"A viděli jste ty boty? Vsadím se, že byly z papíru."

"Nechtělo se jí dělat pořádnou práci."

"Tak dost!" zařval Tregorian Pina. Komentáře ustaly. Probodával je pohledem, dokud zase nezačali mrzutě hrát nebo to alespoň předstírat. "Oběsila se," řekl nám. Sjel pohledem na zakrvácené ruce. "Musím se vrátit k práci," zašeptal. Otočil se a odešel do chatrče.

Asi minutu jsme tam ještě stáli. Pak jsme se vydali nazpátek k autu.

Zpáteční cesta nám trvala mnohem déle. "Když někomu zasahuješ do života, musíš počítat s následky," řekl mi kdysi dávno Ran právě v souvislosti s Pinou. Možná, že o tom přemýšlel z tohoto hlediska. A možná, že ne. Možná si řekl, že když jednou začala celý ten řetěz událostí, byl to její problém, jak si s tím poradí. Mohu si to jen domýšlet, protože jsme o tom celou cestu do Issinu vůbec nepromluvíli. A ani později jsme o tom už nemluvíli.

Když jsem tak přemýšlela o Pině, napadlo mě, jaká to bude úleva, až vypadneme z těchto končin a děkovala Bohu, že budeme za pár dní zpátky v Hlavním městě.

Ale ukázalo se, že ani v tom nemám pravdu.

Když jsme přijeli na dosah prvních domů Issinu, začala kvílet siréna. Naše auto vjelo na zablácenou cestu, která vedla k

vodní nádrži západně od města. Když jsme zahýbali směrem na východ, vyhnuli se před domy muži a ženy. Asi tucet jich stál v hloučku na silnici. Všimla jsem si, že jsou většinou urostlí a vypadají mužně.

Řekla jsem: "Něco se stalo, že?"

Ran se ani neobtěžoval s odpovědí.

Znovu jsem řekla: "Není to, doufám, nějaký zvláštní zvyk, který ještě neznám... že ne?"

"Ani já ho neznám," řekl klidně.

Zastavili jsme u hloučku. Ran otevřel dveře a vyklonil se ven. "Co je?" zařval, aby přehlušil silný vítr od moře. "Co se stalo?"

"Vystupte," řekl jeden z mužů.

Ran zaváhal. Pak seskočil a práskl dveřmi.

"Oba," řekl muž.

Také jsem chvíli váhala. Pohlédla jsem na Rana. Ten přikývl. Ani mě v tu chvíli nenapadlo nic lepšího, a tak jsem vystoupila.

"Zabavujeme tohle auto jménem rodiny Cormallonových," řekl muž a pokynul ostatním. Dva vlezli dovnitř a začali vyhazovat naše věci.

"No tohle!" řekla jsem. Nic z toho nedávalo smysl. Copak Ran Cormallon nemá právo používat majetek rodiny Cormallonů? Určitě větší než pár venkovanů. Kdo si myslí, že jsou?

Ran vypadal zaraženě. Přelétl tváře v davu a zvolal:

"Karne! Co se děje?" Karne couval nazpátek a tvářil se rozpačitě. Někdo řekl: "Karne s tebou nesmí mluvit, už se dost zlostil tím, že tě přijal do domu."

"Měj alespoň trochu slušnosti a nech ho na pokoji!" zvolala nějaká žena.

Ran se chvíli díval na Karne, pak se obrátil a vylezl si na předek auta. "Žádám nějaké vysvětlení," řekl rázně.

"Žádáš? A kdo jsi, že něco žádáš od slušných lidí?" křičela znovu ta žena.

"Podvodník!"

"Zloděj!"

"Nýmand!"

To ho rozzlobilo. "Jsem hlava této dynastie a rodiny a vy byste mi měli raději připravit nějaké velmi, ale velmi věrohodné vysvětlení, protože zrovna přemýšlím o tom, že Cormallonové o nic neprijdou, když je zbavím několika rybářů."

"Hlava ničeho," vykřikla žena.

"Řeknu mu to," pravil náhle Karne.

"Ty nesmíš -"

"Ne," opakoval Karne. "Řeknu mu to." Popošel kupředu. "Víme to o tobě. Víme, že jsi dělal podvody s rodinným jménem..."

"Cože?"

"O tvém soukromém bankovním účtu -"

"Nemám žádný soukromý účet v bance -"

"- proti všem zvyklostem a zákonům, kterými se řídí rodina."

Žena řekla: "Že jsi sebral peníze nám všem, kteří je vyděláváme!"

To se setkala s mručivým souhlasem ostatních.

Ran řekl: "Vyslechněte mě. Nevím, kde jste k tomu přišli, ale je to lež. Proč bych měl mít soukromý účet v bance? Mohu si vzít peníze z rodinné pokladnice, kdykoli chci."

"Dozvěděli jsme se to od našeho zpravodaje, který to dostal od zpravodaje na cormallonském panství."

Nato Ran zbledl.

"Musím se tam vrátit," řekl mi. "Ihned."

"Ale ne v našem autě," opáčil muž.

Ran mu odpověděl: "Nechci vaše mizerné auto. Každé ráno tu staví nákladní lodi -"

"Žádná tě nevezme na palubu - pokud nemáš plné kapsy zlata. Cormallonové to nezaplatí."

"Jestli má zlato, měli bychom mu ho vzít. Podle práva je naše."

Karne řekl: "Tak už dost -"

Ran sbíral naše zavazadla, moje mi hodil.

"Nevím, co se děje, ale mám právo být vyslechnut na Cormallonu. Nevěřím, že by tam beze mne k něčemu došlo -"

"Pokud ovšem důkazy nebyly naprosto přesvědčivé," řekl Karne. "A říká se, že byly. Myslíš, že ti Cormallon něco dluží?"

Myslíš, že se budeme zabývat zbytečnými formalitami jako imperiální soud? Když je něco nad slunce jasnější, nepotřebujeme sepisovat žádné protokoly, abychom mohli jednat. A už byly také podniknuty kroky. Tvůj vlastní bratr a sestra přečetli zneuznávací rituál - a jen blázen by řekl, že k tomu neměli důvod."

Jak Karne mluvil, Ran bledl čím dál víc. Když slyšel zneuznávací rituál, vypadal, jako kdyby dostal ránu do žaludku.

"Klidně si sem přijdeš ve svých nóbl šatech," řekla žena, která už předtím mluvila. "Zostudíš nás při svatebním obřadu."

"Dost," řekl Karne. Jeho hlas zněl unaveně.

"Ve společnosti notoricky známé vražedkyně," pokračovala žena.

"Cože?" zvolala jsem. Rychle jsem se podívala na Rana, který pořád vypadal, jako když je mu špatně.

"Travička," řekla a plivla mi na boty. Měla jsem pocit, že by byla ráda plivla o kousek výš.

"Já ne -"

"Brin skoro zemřel," řekla. "A pořád ještě nemá vyhráno." Brin? Najednou mi to došlo. Ten mladý medik, který seděl na svatební hostině vedle mne. Ale to není možné. Travičství není sice na Ivory neznámá věc, ale skoro všechna jídla na hostině byla servírována ve společných mísách. Právě proto se zřejmě misy, z nichž si bere každý, staly takovou tradicí. Proč obviňuji zrovna mne... pak jsem si vzpomněla na tu malou misku s ptačími hlavami. Mělké talířky s delikatesami. Vzpomínám si, že jednu ptačí hlavu strčil do pusy... Také si vzal několik dalších z mého talířku, když viděl, že se jich zřejmě ani nedotknu.

Prohlédla jsem si tváře těch lidí. Někdo se mě pravděpodobně opět pokusil zabít, a já jsem jim nemohla nic vysvětlit. Všichni se proti mně spikli.

"Odejděte," řekl tiše Kam.

Zdalo se mi, že je to dobrý nápad. Přehodila jsem si batoh přes ramena, popadla Rana za ruku a táhla ho pryč. Šli jsme na sever. Tam je tepleji.

Všechno to bylo velmi skličující. Nejdřív Pina, teď Brin. Na hostině se mi líbil. Nevadilo mu, že ho posadili vedle výstřední cizinky. A pak tu byl Ran. Co jsme vyšli z Issinu, nepromluvil ani slovo. Takhle jsem ho ještě nikdy neviděla, všechna bojovnost z něj vyprchala. Bylo to strašné, zvláště když jsme zůstali tak daleko od místa, kam se potřebujeme dostat, a bez zásoby zlatých mincí.

Kdybychom šli jednoduše na sever, nakonec bychom došli na stejnou rovnoběžku, na které leží Hlavní město. Možná za několik měsíců nebo let.

Pochodovali jsme už pár hodin, když jsem za sebou zaslechla slabé vrčení. Bylo to zase to zatracené terénní auto. Vystoupili z něj mě dva povědomí muži z Issinu a blížili se k nám. Napadlo mě, jestli tím, že nás zabijí beze svědků, odpadnou městu Issinu nějaké úřední formality. "Rane, snad bychom se měli dát na útěk," řekla jsem. Ran tomu nevěnoval pozornost. Ovšem na hodinách Zdravého sportu na Pyrene jsem stejně patřila mezi mizerné běžce a kromě toho, když začnete utíkat, vnuknete někdy lidem myšlenky, které by je původně ani nenapadly...

"Theodora z Pyrene?" otázal se vyšší muž.

"Ano," odpověděla jsem, protože nemělo smysl to popírat.

"Přijeli jsme," řekl jakoby nerad, "abychom vás dopravili v bezpečí zpátky do Issinu a poskytli vám peníze na cestu nejbližší lodí, která pluje na sever. V Hlavním městě na vás bude čekat zástupce Cormallonů. Mám vám zvláště zdůraznit, že vaše zaměstnání neskončilo. Dům Cormallonů vás hodlá zaměstnávat dál. Je stále vaším zákonným zaměstnavatelem. Pro vaši bezpečnost a pohodlí budou podniknuta veškerá opatření."

No vida! Podívala jsem se na Rana, ale ten mi ani teď nebyl nic platný. Tak jsem uvážila všechny aspekty, které jsem si dokázala během několika vteřin vybavit. Ale co se tím vlastně změnil?

"Mne bohužel nezaměstnávala rodina Cormallonových jako taková, nýbrž Ran Cormallon," zdůraznila jsem. "Takže mám morální povinnost s ním zůstat. Ale stejně děkuji..."

Potřásl hlavou. "Bylo nám řečeno, že patříte k Domu, že jste zaměstnanec rodiny - "

"Díky za námahu," pronesla jsem pokud možno pevně.

"Je mi líto, ale já musím sama vědět nejlíp, jak je to s mým zaměstnáním. Přeji vám bezpečnou jízdu zpátky do Issinu."

Teď už musel pochopit, že to myslím vážně. Pokrčil rameny k druhému muži, oba se vyšplhali zpátky do auta, nemotorně ho otočili a odjeli.

Nešťastně jsem se za nimi dívala. Třeba jsem udělala chybu, ale když už jsem měla volit ze dvou možností, vybrala jsem si Rana, namísto nejistého příjetí v Hlavním městě. Kromě toho se choval dost divně a zřejmě by se byl nedokázal obejít bez mé pomoci.

"Tak to bychom měli," vzdychla jsem. A opět vykročila. Přizpůsobil své kroky mým. A poprvé od chvíle, kdy Kam pronesl slovo "zneuznání", promluvil. A jeho slova nebyla poklonou mé inteligenci.

"Bláznivá cizinka," pravil.

Možná, že jsem bláznivá, ale poznám, kdy mám před sebou dlouhou cestu. Příštích několik měsíců znamenalo pro mne úplně nový způsob života a kdybych měla popsat, jak dlouhé se mi zdály, vydalo by to na několik svazků. Každý den jsme dělali totéž ve stejném pořadí a bylo to monotónní, ale brzy to bylo to jediné, na co jsem myslela, na co jsem se těšila a o čem jsem snila. Dopolední chůze lesem, v poledne odpočinek, pak zase chůze až do pozdního odpoledne a potom zastávka v nejbližší vesnici. Drželi jsme se u pobřeží, kde se nachází většina měst a vesnic. Ne, že bychom opravdu ve vesnicích spali, to bychom si říkali o malér - prostě jsme se jen při východu slunce ukázali na schodech městské radnice a předstírali, že jsme tu strávili noc. Sluhové pak rozdávali "snidani pro chudé" a to bylo naše jediné jídlo za celý den.

Města na jihu mají ve zvyku odhánět tuláky. Každý, kdo chce, se může objevit na schodech u radnice a dostane jídlo zdarma... za předpokladu, že ihned potom odejde z města. Je-li vesnice malá, pak je snídání všechno, co zbylo od společné večeře. To jsem měla raději; to byla pak obvykle v misce rýže, ryby nebo vejce. Když se jednalo o větší město, připravoval snídani městský kuchař sám. Většinou povadlou zeleninu a nedovařenou rýži. Mořské řasy měli tito kuchaři ve velké oblibě. Já jsem je nenáviděla.

Říkám stále "my" - ale duševně jsem byla na té cestě sama. Ran mohl být klidně považován za ducha. To mě děsilo. Ran na mne vždycky dělal dojem člověka s nevyčerpatelnou energií, cílevědomého, inteligentního a pohotového. Byl si vždycky tak jistý sám sebou - až to šlo na nervy, ale dalo se mu to odpustit, protože měl obvykle pravdu. Teď se choval, jako by tu vůbec nebyl. Musela jsem o všem rozhodovat sama - kde zastavit, do které vesnice se vydat, kdy odpočívat. Vlastně jsem ani pořádně nevěděla, kam jdu. Byla to přece jeho povinnost, já jsem byla jen cizí přivandrovalec.

Nemohla jsem pochopit, jak ho taková věc mohla tak těžce zasáhnout. Rodina ho odmítla. Já jsem odešla ze své pěstounské rodiny na Pyrene, ztratila akademickou rodinu na Athéně a bylo mi to skoro jedno. Dokonce jsem tu první

ani neměla ráda. Může prostý fakt, že má někdo společné geny, znamenat takový rozdíl? To byla tedy záhada. Bylo to, jako by hybnou silou vši jeho energie a cílevědomosti byla rodina Cormallon, a tu teď ztratil.

To byla "Starost číslo jedna". "Starost číslo dvě" bylo chladno. Přicházela zima; od moře foukal vítr a museli jsme se držet dál od pobřeží, mezi stromy. Z podšívky mého kabátu už nezbylo nic než cáry. Nevěděla jsem, jak budeme spát, až začne sněžit, ani to, jestli bude jedno jídlo denně stačit, abychom si udrželi tělesné teplo a dokázali být celý den na nohou. Pověděla jsem Ranovi všechno, o čem jsem přemýšlela. (Jako obvykle jsem to udělala během polední přestávky a on jako obvykle na to neřekl absolutně nic.)

Vesnice Teshin ležela na protáhlém poloostrově, který tvořil velký záliv. Na sever od ní se táhly kopce a k oceánu to bylo asi osm kilometrů na východ. Vesnice nebyla moc velká, což bylo dobré, protože k městům jsem necítila žádnou náklonnost kvůli těm mizerným snídaním, které tam podávali. A tak jsme jednoho zářivého rána za ohlušujícího rámusu vodního ptactva kráčeli s Ranem přes blátivé mělčiny podél zátoky do Teshinu.

A tady nás konečně potkalo trochu štěstí: příští den byl svátek. Byl to svátek na oslavu narozenin imperiálního strážce Venrata, což lidem v Teshinu říkalo zrovna tak málo jako mně, ale znamenalo to den volna, hodování a pití. A den předtím plno práce, plánů a příprav. Radnice byla vzhůru nohama.

Pár zaneprázdněných lidí mne odbylo a urazilo (přivandrovalce, jako jsem já, už takové věci ani nepřekvapí), než mi někdo ukázal, kde najdu starostu Peradona. Byl to postarší podsaditý muž, který seděl u oprýskaného dřevěného stolu v pozadí síně. Byla tam fronta lidí, kteří s ním chtěli mluvit, a tak jsem se k nim přidala. Z toho, co jsem vyslechla, měli tito lidé jediné poslání, a to vysvětlit starostovi, proč neudělali, co měli nařízeno. Než došla řada na mne, byl mi ten stařík skoro sympatický.

Ale stejně jsem nečekala, že se na mne vrhne jako na přítele, kterého už dávno neviděl.

"Mé dítě," řekl mi, "mám místo právě pro tebe. Pět bakras za den a všechno, co sníš."

"Já ale hledám něco dlouhodobého," řekla jsem.

"Dlouhodobého! Tohle je na dlouhou dobu. Tak dlouhou, jak budeš chtít. A až se ti to přestane líbit, zkusíme ti najít něco jiného." Při řeči ho nějaký malý chlapec s modrou čepicí tahal za ruku. "Já vím, zlatíčko," řekl chlapec. "Nestркеj do mne, řekni matce, že už tu osobu mám." Zvedl ke mně oči. "Podepiš se mi tady do knihy, hned vedle '5 bakras' - potrpíme si tu na to, aby bylo všechno poctivě zapsané."

"Jsem téhož mínění," řekla jsem a podepsala jsem se "Coral Passuranová".

Obrátil knihu k sobě a chvíli na to civěl. "To je dobré a rozumné jméno pro barbara," řekl.

"Děkuji," odpověděla jsem.

"Tak, a teď jdi s malým Sethem do kuchyně - řekni vrchní kuchařce, že jdeš na místo Dany."

"Děkuji," opakovala jsem.

Seth mě odváděl dozadu. "Počkej chvíli," řekla jsem mu. Stoupla jsem si na lavičku a pátrala očima přes hlavy lidí v síni; vtom jsem uviděla Rana - stále ještě čekal u dveří. No, ten nikam neodejde.

"Máti spěchá," řekl Seth a nedůvěřivě ke mně vzhlížel.

"Prima," řekla jsem a slezla dolů.

Vypadalo to, že v kuchyni je ještě víc lidí než v radniční síni. Seth mě dovedl k praktické ženě středního věku v bílé zástěře, která mi trochu připomínala Herel. "Tak, tady je," řekl.

"Kdo že tu je?" zeptala se žena a mračila se na mne.

"Přicházím na místo Dany," vysvětlila jsem.

"Aha!" zareagovala a zamračený pohled vystřídal výraz úlevy. "Nejvyšší čas, že Peradon někoho sehnal. Jídlo se hned musí dát do ohřívacích nádob. Pojď sem ke mně... tak, já jsem Berta, vrchní kuchařka obecní kuchyně. Vaříme tu tři jídla denně, ale věř mi, ne taková, jaká budou zítra. Máme krémovou polévku z morčáků, dušené maso na víně, dobrá jídla, která tu moc často nevidíme a která se dají uchovat v hrncích. Určitě je znáš."

"No, ne příliš."

"Nevadí. K dortům a masovým koláčům se dostaneme později. Tohle je police, kam ukládáme hrnce... pomocníci ti je sem přinesou."

"A já budu dávat jídlo do hrnců?"

"Ne, ne - to si uděláme s Pendou samy, musí se to udělat pořádně, jinak se jídlo zkazí." Odmlčela se. "Ty nevíš, jak se to dělá, že ne?"

"Bohužel ne."

"Tak dobře. Hleď si své práce, cizinko, nic jiného od tebe nechceme." Zvýšila hlas a zaječela na mladého muže u stolu.

"Ne, ne, nejdřív polévku! Guláš může počkat! Přines polévku!" Vzdechla si. "Nemáš ani ponětí, jaké to je," řekla mi.

"No, a když budeš unavená, můžeme ti přinést židli."

Vtom přišla první zásilka polévky. "Pendo!" zaječela tak, že jsem uskočila. Přihnalo se asi jedenáctileté děvče a otevřely první ohřívací hrnce. Berta nabrala trochu polévky a podala mi ji. "Tumáš, ochutnej."

Ochutnala jsem ji. Trochu páchla, ale to se dá od morčáka čekat. "Moc dobrá," pochválila jsem.

"Děkuji," odpověděla Berta. "A teď šup s ní do hrnce. Opatrně, drahoušku." Nahnuly obrovskou mísu tak akorát, a když byl hrnce plný, položily na něj poklop a upevnily ho kovovými svorkami, aby dovnitř nemohl vzduch. "Označ ho jedna poručila. Zvýšila hlas a otočila se k ženě, sedící na druhé straně kuchyně na vysokém pódiu u stěny.

"Označujeme ho jedna" zavřískala. Žena jí pokynula zpátky.

"Kdo je to?" zeptala jsem se.

"Pozorovatelka, kdo jiný." Naplnily další hrnce. "Sem bychom ale měly dát guláš," řekla své pomocnici. "Na polévku je moc velký." Nabrala do plic vzduch a zaječela: "Guláš!" jen tak nazdařbůh a hned někdo přinesl mísu guláše. Chvilí v ní lovila naběračkou a čichala jeho vůni. "Vybereme nějakou pěknou zeleninu," řekla. Pak mi podala naběračku a já jsem

ochutnala guláš.

Byl lahodný, a tak jsem to řekla. Berta pravila: "Můj vlastní recept. Vsadím se, že bys neřekla, že jsou v něm mořské řasy."

"To tedy ne. Obvykle mi řasy moc nechutnají."

"Moudré dítě. Podrž ten hrnec, ano? Pomalu." Po několika dalších mísách postavila Berta hrnec a dala si ruce v bok.

"Děláš si ze mne blázný?" zaječela.

Zůstala jsem překvapeně stát. "Kdo, já?"

"Ty, tymone - je snad tohle ukázka tvého smyslu pro humor, ty cizí přivandrovalče? Proč mi pořád vykládáš, jak ti chutná? Chceš snad posuzovat moje kuchařské umění?"

"Já, no, ne, ovšem že ne. Ale dala jste mi vše ochutnat -"

"Ovšem, že jsem ti dala ochutnat. Vždyť jsi tu místo Dany!"

Nějaký hlas zavolal: "Máte nějaký problém?" Byla to ta žena na pódiu u zdi. Ted' stála a dívala se na nás.

Berta řekla: "A ted' z nás až do večera nespustí oči!"

"Podívejte se, mrzí mě to," začala jsem. A pak jsem se zarazila. No dobrá, občas mi to nemyslí - ovšem řadu dní jsem byla na pokraji zhroutení. Takže jsem se octla v obecní kuchyni mezi obyvateli nanejvýš podezřelých, paranoidní planety. Na co by asi potřebovali ochutnávače? A proč platili někomu v tvrdé ivorské měně, aby pozoroval zaměstnance v kuchyni a dohlížel na to, aby hrnce zůstaly zavřené a nikdo s nimi neprováděl, co nemá? Zeptala jsem se pomalu:

"Dochází tu často k otrávám jídla?"

"Chceš mě urazit!"

"Ne, prosím vás, věřte mi. To je všechno jen proto, že jsem cizinka."

Peradon mi prostě neřekl, co je to za práci. Ale myslím, že to opravdu nebude žádný problém. Dochází tu často k otrávám?"

Děvče, které pomáhalo Bertě, řeklo: "Prostě je jen nervózní. No, a jak my ji můžeme kritizovat? Nikdo z nás nechtěl dobrovolně na Danino místo."

Uchlácholená Berta řekla: "Samozřejmě, je to tak. Promíjím ti, cizinko."

"Děkuji." Za chvíli jsem se zeptala: "Co se stalo Daně?"

"Necítí se dobře," odpověděla pomocnice.

"Ale?" řekla jsem.

"Ne, neboj se. Za pár týdnů bude zase na nohou."

"Aha."

"Další hrnec," řekla Berta, "a snaž se vypadat lhostejně. Nesnáším, když se mi pozorovatelka dívá přes rameno."

O pár hodin později jsem vyhledala Rana. Nehnul se od dveří. "Pět bakras," oznámila jsem mu a zacinkala obsahem kapsy. Nezdálo se, že by to na něj udělalo dojem. Ve skutečnosti vypadal, že není ani plně při vědomí.

"Ted' potřebujeme nějaké místo, kde přenocujeme," řekla jsem. "Není tu žádný hostinec, ale vrchní kuchařka mi řekla o rodině, kde mají možná volné pokoje."

Vstal, což znamenalo, že alespoň částečně poslouchal, co mu říkám. Avšak zdálo se, že ho to nezajímá. Zatraceně. Podle Bertiných pokynů jsme poměrně snadno našli velký dům, který byl obrácený průčelím na náměstí. Zaklepala jsem. Dveře otevřelo asi dvanáctileté děvče. Podívala se nejdřív na mne, pak na Rana. "Ano?" řekla. K pozdravu to mělo daleko, i když jsme opravdu vypadali trochu ošuměle. V každém případě jsme se ráno myli v zálivu.

"Tvoji paní, prosím," řekla jsem.

"Co?"

"Paní Coral Passuranová by ráda mluvila s tvou paní. Řekni jí, prosím, že jsem tady."

Tiše zavřela dveře a odešla. Za okamžik se zase otevřely a tentokrát se v nich objevila matróna v pěkné vlněné róbě.

"Jsem paní domu," oznámila, "Karina Mulletová. Smím se zeptat na důvod vašeho příchodu?"

Její tón naznačoval, že opravdu nečeká, že bychom nějaký měli.

"Vrchní kuchařka obecní kuchyně vás doporučila, milostivá paní." (K tomu měla opravdu daleko, ale měla jsem pocit, že přidat tohle objektivum nikdy nemůže uškodit.) "Hledáme nějaké místo, kde bychom se mohli ubytovat."

Zdálo se, že nevěří svému sluchu.

Řekla jsem: "Můžeme zaplatit tři bakras předem. Jestli vám to bude vyhovovat, zůstaneme u vás pravděpodobně delší dobu."

Řekla: "Počkejte prosím chvíli, vzácní návštěvníci. Musím se poradit s manželem."

Dveře se opět zavřely. Na ulici nebyl nikdo a tak jsem na ně přiložila ucho. Uvnitř probíhala krátká, ale ostrá výměna názorů. Většinu jsem neslyšela a nevěděla jsem ani, kdo je na čí straně, ale párkrát užili slovo "tymon". A také "bakras" - to většinou žena. Slovo "tymon" pronášel mužský hlas. "Jednou ho zabijeme," řekla jsem Ranovi, protože jsem věděla, že mě neposlouchá. "Tymon" je nejen cizí přivandrovalec, ale cizí přivandrovalec, který nemá žádné vychování. To bylo strašně nespravedlivé.

Odlepila jsem ucho od dveří právě včas. Karina Mulletová je otevřela dokořán a pokynula nám dovnitř. U vchodu nás pozdravil její úctyhodný manžel v domácím rouchu a ponožkách. Svíral v ruce váček, z něhož padal tabák. Byl to muž středního věku, s kulatou tváří, a buď byl trochu opilý, nebo hodně ruměný na člověka s tak tmavou pletí. No, ale, když už to člověk nemůže dělat doma, kde tedy? Uklonila jsem se a rýpla Rana, aby udělal totéž - nebyla jsem si jistá, jestli to udělá, ale zdvořilost v něm byla přece jen hluboce zakořeněná. Řekla jsem: "Vaše pohostinnost je pro nás ctí, vzácný pane." Tumáš, nactiutračí!

Zamrkal. "Eh," začal.

"Musíte nám prominout, jak vypadáme, pane, máme za sebou dlouhou cestu. Jsme velice unaveni. Mohli bychom vás

požádat, abyste nás hned zavedl do našich pokojů, prosím?"

"Jistěže, můžete," odpověděla žena. "Tudy, prosím, nahoru."

Znovu jsem se uklonila jejímu manželovi, jen abych mu to připomněla. "Lituji, ale budeme muset odložit naše seznámení na zítřek."

"Ach, ano. Já také."

Nakonec se také uklonil. Nejvyšší čas.

Když jsme kráčeli do schodů, pravila madam Mulletová: "Budete chtít jeden pokoj nebo dva?"

"Předpokládám, že dva pokoje stojí víc než jeden," řekla jsem zamyšleně.

"Ano, ovšem." Tvářila se pobaveně.

"Budeme potřebovat jen jeden. Tohle je můj br... můj manžel," řekla jsem, protože jsem si včas uvědomila, že si nejsme podobní.

Viděla jsem, jak přemýšlí. Tvůj br -, tvůj manžel - prima. Možná bych mohla hned vybrat peníze.

A samozřejmě řekla: "Mohli byste mi, prosím, dát ty tři bakras, než si půjdete odpočinout? Pak už si s tím ráno nebudeme muset dělat starosti."

Za hodinu jsem se šla dolů zeptat, jestli by mi prodala masový koláč, protože na tržišti už měli zavřeno. Pořád mi ještě zbývaly dva bakras a Ran celý den nic nejedl.

"Jistě," řekla a hned mi ho ohrála. "Váš přítel - myslím váš manžel - toho moc nenamluví," poznamenala, když dávala koláč do trouby.

"Byl velmi nemocný," řekla jsem. "Má zasažené hlasivky. Nic nakažlivého," dodala jsem hned.

"Ach," pravila neutrálně. Za chvíli řekla: "Chtěli byste k tomu trochu tahu? Zdarma, samozřejmě."

"Ne, děkuji," odpověděla jsem. Propadla jsem tahu jako všichni Ivorani. A bylo dost těžké zvyknout tělo na pouhý jeden šálek denně, který se dával k snídani pro chudé. Kdybych si na něj zase zvykla, jak by to bylo dál? A Ran měl mnohem větší potíže při odvykání než já.

Ale nešlo o závislost, šlo o to, že jsme na něj neměli peníze. Ale stejně jsem měla špatný pocit, protože jsem věděla, že Ran by si šálek tahu dal rád.

Moje hostitelka vyndala masový koláč z trouby a zabalila ho do voskovaného papíru. Pak postavila vedle něj na tác dvě skleničky. "Alespoň vodu," řekla. "Koláč je hodně kořeněný."

"Jste velmi pozorná," řekla jsem a uvědomila si, že zívám.

Zachichotala se. "Nemohu si zvyknout na váš přízvuk." Vedla mě ke schodům.

"Jaký přízvuk?"

"No, vážně, jaký. Mluvíte jako ti namyšlení aristokrati z Hlavního města, jejichž hlasy posloucháme na Síti. Proto můj muž tak vykulil oči, když jste pozdravila."

"Já nemám žádný přízvuk."

Zasmála se. "Dobrou noc. Neobtěžujte se s tácem, můžete ho přinést až zítra."

Šla jsem nahoru do našeho pokoje a našla Rana, jak sedí na posteli. Podala jsem mu koláč a postavila jednu skleničku na noční stolek.

"Jestli mám nějaký přízvuk," řekla jsem, "pak je to tvoje vina."

Krátce ke mně zdvihl oči a pustil se do koláče. Občas to udělal; bylo to k zbláznění, když jsem nevěděla, co to znamená.

Řekla jsem: "Až budeme mít v kapse víc peněz, zjistíme, jestli je ve vesnici nějaký ranhojič. Tedy, předpokládám, že sis všiml, že máš nějaké problémy." Jedl dál. Stáhla jsem si svrchní šaty a posadila se na svou stranu postele. "Jestli máš nějaké námitky ohledně ranhojiče, měl bys je raději říci hned."

Po chvíli jsem dodala: "Věděla jsem, že nemáš."

Jestli vás to zajímá, tak spát s duchem není žádný vzrušující zážitek. Příští ráno, když jsem se myla v umyvadle, jsem zaslechla nějaké zvuky přicházející z náměstí, zvýšený hlas vydávající rozkazy a ťukání dřeva o kámen. Vyhledla jsem z úzkého okna, které vedlo na ulici (jako u všech dobře vyprojektovaných domů pěkná široká okna vedla do vnitřního dvora, ne ven do nebezpečného světa) a uviděla jsem asi tucet vesničanů, mladých a starých, kteří stáli na náměstí a v rukou drželi dřevěné tyče. Cvičili Řeku.

Pospíchala jsem dolů, abych zjistila, jestli bych se k nim mohla přidat. Neměla jsem samozřejmě tyč, ale ta pro Mladou a Starou Řeku není tak důležitá. Měla jsem na sobě kalhoty, ve kterých jsem nespala víc než tak dvacetkrát nebo třicetkrát; budou muset stačit.

Vplížila jsem se až na konec skupiny a doufala, že nikdo nebude nic namítat. Ale cvičitel ihned všechny zastavil.

"Co se to tu děje?" pravil. Bylo mu asi třicet, na Ivorana měl světlou pleť a pod čelenkou se dívaly překvapivě modré oči, které mi připomínaly Elna. Stejně jako Elna měl v sobě něco zvláštního; možná to dělaly ty barvy. Na rozdíl od Elna na mě pohlížel chladně.

"Promiňte," řekla jsem, protože koneckonců jsem sem vtrhla bez pozvání. "Myslela jsem, že se k vám mohu připojit. Ale jestli je to soukromé cvičení, neměla jsem v úmyslu vyrušovat."

Slyšela jsem, jak někdo zamumlal něco jako "tymon".

"No," řekl vůdce s jasným sarkasmem v hlase, "možná by náš vážený host chtěl vést dnes ráno skupinu. To by byla pro nás čest, že, přátelé?"

Řekla jsem: "Raději ne, děkuji."

"Ale jděte, přece nám to nemůžete odmítnout. Strašně rádi bychom viděli, jak se to dělá jinde, že?"

Následoval všeobecný souhlas. Bavili se.

A tak jsem přešla dopředu a zaujala místo cvičitele. "Budu potřebovat tyč," řekla jsem a on se zazubil a podal mi svoji. Pak se přidal k ostatním vesničanům.

Jednu sestavu Střední Řeky jsem na zahradě v Cormallonu dělala snad pětsetkrát a snažila jsem se alespoň jednou dosáhnout spíš ladnosti pohybů než prostého zapamatování jejich pořadí. Dokázala bych ji zacvičit, i kdyby mě vzbudili o půlnoci... pokud bych nebyla nervózní.

Odkášala jsem si a řekla: "Střední Řeka šest-osm-jedenáct, šest-osm-dvě, šest-dvě-dvě a dvanáctkrát opakovat. Začneme s tyčí v horizontální poloze."

Podívali se na sebe, chvíli štrachali kolem a drželi v rukou tyče.

"Pozor - teď," zvolala jsem a přešla do polohy Střední Řeka šest. V průběhu celé sestavy jsem cítila, že moje pohyby jsou toporné a mechanické. Oni byli samozřejmě překvapeni, že vůbec něco dělám, asi jako kdyby viděli, jak jejich sa'ret vede převlečená opice. Čert aby je vzal. Zavřela jsem oči a představila si, že jsem zpátky na zahradě s Elnem, pohybujícím se nad mou hlavou. A nechala jsem je zavřené celou dobu. Třetí sestava, čtvrtá, pátá. Prodlužovala jsem cvičení, jen abych viděla, jestli to zvládnu, a zdálo se, že ano. Odpočítala jsem jedenáctou sestavu a pak dvanáctou, trochu překvapená, že už jsme tak daleko. Možná jsem něco vynechala, ale nevádí, nebylo to tak špatné, jak jsem se obávala. "A dvanáct." Otevřela jsem oči. Stáli v půlkruhu, zpocení, s rozzářenými očima - já jsem zřejmě vypadala také tak.

"Prima!" řekl jeden z mužů. Zasmál se. "Souhlasím," řekla žena vedle něj. Dupla nohou a začala tleskat. Ostatní se přidali a já jsem teprve teď cítila, jak mi planou tváře.

Když potlesk utichl, řekla žena:

"Měli by nás častěji vést cizinci. Tanit dělá vždycky jen Mladou Řeku, protože se mu líbí."

Tanit, cvičitel, se tvářil kysele.

Zavolala: "No, a co dál?"

"Ano, co dál?" volalo několik dalších.

"Já jsem pouhý nováček," řekla jsem. "Vážně bych se raději učila, než vedla cvičení. Ovšem, jestli to Tanitovi nebude vadit."

Ten pokrčil rameny, ale zdálo se mi, že se mu dost ulevilo. Vrátil se na vedoucí místo. Podala jsem mu jeho tyč, ale on řekl: "Nech si ji. Mohu vést cvičení bez ní a zítra ti přinesu jinou."

Postavil se na místo. "Zpátky do řady, tymone," řekl, ale řekl to ironicky, jako někdo, koho si právě dobírali.

Od té chvíle jsem slyšela slovo "tymon" v Teshinu ještě mnohokrát, ale už to nebyla urážka, byla to pouhá přezdívka. Nevadila mi. Žila jsem až dosud na mnoha místech a volali mě různými jmény.

Kvůli cvičení jsem přišla pozdě do kuchyně na ochutnávání snídaně. Naštěstí se ve sváteční den mnoho lidí u snídaně neukázalo; vyspávali a šetřili si apetit na pozdější dobu nebo snědli doma něco studeného. (V domě, kde jsem bydlela, měli troubu a Mulletovi na to byli patřičně pyšní, protože takových domů bylo ve vesnici málo.)

Šla jsem za starostou Peradonem, kterého obklopovalo ještě víc lidí než den předtím, a snažila jsem se upoutat jeho pozornost.

"Pane starosto," řekla jsem konečně, "vy jste mi včera neřekl, o jaké místo se jedná."

Příjemně se usmál. "Určitě jsem to řekl, drahoušku, to jsi asi nedávala pozor. Ale slyšel jsem, že to děláš skvěle, tak jen v tom pokračuj."

Pustila jsem se s vervou do řeči: "Říkal jste, že když se mi to nebude líbit, mohu dostat nějakou jinou práci. To je dobrý nápad. A tak jsem si říkala: Vím, že nejsem kuchařka, vím, že nejlepší práci dostanou lidi, kteří jsou spříznění s jinými lidmi. Nejsem vůbec náročná. Mohu dělat jinou špinavou práci, mohu zametat podlahy -"

"Za zametání jsou jen dva bakras denně," řekl s politováním.

"Beru to."

Starosta si prohlížel boty. "Tak se mi zdá, že podlahy už jsou čisté dost, myslím, že další metače nepotřebujeme. Mám dojem, že momentálně jediné volné místo je to, co dělala Dana. A tobě to tak dobře šlo."

Jeho chvála na mě neudělala žádný dojem. Rychle pokračoval: "Ačkoli - jestli si chceš přibrat další povinnosti, pomoci s úklidem a tak - mohli bychom snad najít způsob, jak ti zvýšit plat na šest bakras na den."

"Sedm," řekla jsem ke svému překvapení. Opravdu jsem neměla v úmyslu dělat tu práci dál. Ale na druhé straně, sedm bakras denně... a čistá postel. A vážně bych měla jít s Ranem k ranhojiči, čím dřív tím líp.

"Pro tebe, kvítečku, to zaokrouhlíme na sedm."

Nemohla jsem se ubránit a musela jsem se na toho starého podvodníka také usmát. Ale nezapomněla jsem dodat: "Placených každý večer v mincích."

"Copak nemůžeš počkat do konce týdne jako ostatní? Důvěřuj strýčkovi Peradonovi. Stejně nemáš ty peníze kam schovat, když bydlíš u takových lidí, jako jsou Mulletovi, a já jsem tu ve vesnici bankéřem."

Copak všichni ve vesnici ví, kde bydlím? Asi ano.

"Každý večer," trvala jsem na svém. "Mějte rozum - na konci týdne už tu možná nebudu, abych si je mohla užít."

Zazubil se - zřejmě ho to právě také napadlo.

"Budiž, dítě, ale rve mi to srdce."

"Díky, strýčku. Prozatím bych ráda věděla, jestli je v Teshinu nějaký ranhojič."

"V Teshinu ne," řekl, "ale za Teshinem v kopcích. Je to ani ne půlhodinku cesty a vyrovná se komukoli v Hlavním městě. Jestli chceš, vezmi si dnes večer po práci s sebou malého Setha, aby ti ukázal cestu."

"Dobře. Děkuji."

"Potěšení na mé straně. Seth bude chtít jen jeden bakras."

Peradon se vrátil k účetním knihám; asi k úplně jinému souboru, než ten, který oficiálně vedl přes Sít' - jestli vůbec nějaký vedl. O čemž jsem pochybovala.

Toho večera nás Seth odvedl do kopců za vesnicí. Byl jasný večer, nebe bylo plné hvězd s jedním měsícem, který se

ukázal, když jsme obcházeli okraj zátoky a mířili na sever. Trávou profukoval vítr.

"Mé matce vyléčil artrózu," oznámil Seth.

Podívala jsem se na Rana. Jeho tvář byla zalitá měsíčním světlem a já jsem přemýšlela, jestli bude ranhojič schopen udělat něco s takovým případem, jako je on. Možná si od toho slibuji příliš. Pravděpodobně nejvhodnější místo, kam se obrátit o pomoc, je psychiatrické oddělení nemocnice na Tellys, ale za těchto okolností to bylo trochu z ruky.

"Jak se ten ranhojič jmenuje?" zeptala jsem se Setha.

"Tak jsme tady," řekl a ukázal na chatrč ve skupině stromů v polovině kopce, obrácenou směrem k zálivu.

Vyšplhali jsme se ke dveřím. Seth zaklepal.

"Jmenuje se Vale," vyhrkl náhle a stáhl si čepici z hlavy.

Dveře se otevřely. Stál v nich muž asi padesátiletý, hubený, s počínající pleší. Vypadal, jako by ho mohl odfouknout větřík. Křehký, s ptačím vzezřením, jako by jeho kosti byly duté.

Do jednoho pohledu zahrnul Setha, vysokého cizince v drahém, ale rozedraném oblečení a malou ženu cizí rasy.

Nepatrně zdvihl obočí a tváří se mu mihl úsměv tak rychlý, že jsem si nebyla jistá, jestli jsem ho vůbec zahlédla.

"Čím vám mohu posloužit, pocestní?" zeptal se.

"Nevím," odpověděla jsem. "Můj přítel..." Neurčitě jsem pokynula k Ranovi.

"Pojďte raději dovnitř," vyzval nás.

Uvnitř byla čistá dřevěná podlaha a cihlový krb. U ohně spala mourovatá kočka, a když jsem ji uviděla, zarazila jsem se.

"Co je?" zeptal se Vale. Zachytila jsem pronikavý pohled jeho očí a nebylo mi jasné, jestli se mi líbí.

"To nic. Jsem alergická na kočky," řekla jsem.

"Na tuhle ne," odpověděl.

Asi jsem měla použít ivorskou frázi "Mám averzi k", protože nemají ekvivalent pro slovo alergie, a nevěděla jsem jistě, jestli mi rozuměl. Zřejmě chtěl říci, že jeho kočka je milé stvoření. Avšak za celou dobu, kterou jsem v chatrči strávila - a nakonec jsem tam trávila hodně času - jsem nikdy nepopotohovala ani nekýchala. A to jsem naposledy, když jsem byla nucena pobývat v jedné místnosti s kočkami, měla pocit, že se z mého nosu stal vodovodní kohoutek, z očí mi teklo a z domu svých athénských přátel jsem odcházela s přáním zakopat hlavu někam pod zem a zemřít.

Vale odvedl Rana na rohož u krbu a nabídl mu šálek tahu. Pak ho pozoroval, jak pije. My se Sethem jsme seděli v koutě a čekali.

Světlo ohně je mihotavě osvětlovalo. Vale pomohl Ranovi položit se na rohož a pak si vedle něj klekl. Rychle, lehce pohyboval rukama nad jeho hrudníkem, rameny, nohama. Dlaň ruky přiložil na Ranovo čelo. Vzal ho za ucho a podíval se dovnitř. Pak mu přátelsky poklepal na rameno a pomohl mu zase vstát. Poslední dotyk nebyl kvůli stanovení diagnózy, měl jen dodat odvahy a pro mě byl prvním náznakem mnoha rozdílů mezi léčením na Ivory a jinde ve světě. Pak stáhl Ranovi boty a zkoumal mu chodidla, což mě vedlo k úvahám, jestli je sám léčitel duševně zdravý.

"Ano," řekl. Obrátil se ke mně. "A teď mi, prosím tě, řekni, proč jste přišli."

"Nemluví," špitla jsem.

"Možná nemá co říci."

"Podívejte se," řekla jsem a začala vstávat. Vale zvedl ruku.

"Snaž se mi říci pravdu." Usmál se. Poprvé jsem si uvědomila, že je to člověk s velkým osobním kouzlem, pokud se obtěžuje dát ho najevo. Není divu, že lidé z Teshinu o něm mají vysoké mínění. Dávej pozor, Theodoro, řekla jsem si. Zeptal se: "To se stalo náhle, že přestal mluvit?"

"Ano. Utrpěl šok. Slyšel něco zlého a od té chvíle to s ním takhle vypadá."

"Vůbec nic neřekl?"

Začervenala jsem se. "No, řekl mi nadávku. Ale potom už nic."

Vale přikývl. "Je to čaroděj, že?"

Překvapením jsem se nezmohla na slovo.

Vale řekl: "Sethe, ty počkáš venku."

Chlapec odešel. Vale přišel a klekl si proti mně.

"Je jasné, že je čaroděj."

"Možná. Vy jste odborník."

S nádechem ironie opáčil: "To jsem, když dovolíš." Od krbu přišel kocour a Vale si sedl na paty, aby se mu mohl posadit do klína. Pohlídl mu srst a řekl: "Myslím, že to není jen šok. Má tvůj přítel nějaké nepřátele?"

"A nemá je snad každý?"

"Některí víc, někteří méně. Myslím, že se někdo pokusil způsobit mu bolest. Může to být horší, než si myslíš... to je těžké říci. Alespoň, že ti vynadal. To je dobré znamení."

Konečně jsem se zeptala: "Můžete mu nějak pomoci?" A nevěděla jsem jistě, jestli chci slyšet odpověď.

"Možná. Budu ho muset prohlédnout."

"Myslela jsem, že jste to právě udělal."

"To byl jen úvod. Ví, že jsem tady a že jsem přítel. Něco málo se dozvěděl o mně a já zase něco o něm. Prohlídka bude trvat déle, tak asi hodinu."

"Dobrá."

"Mezi čtyřma očima."

Vykřikla jsem: "Ne."

Klečel tu a mazlil se s kočkou. Pak řekl: "Dala by sis šálek tahu?"

A po šálku tahu a troše zdvořilé konverzace jsem najednou zjistila, že sedím na kopci se Sethem a čekám, až prohlídka skončí.

Seth se zeptal: "Znáš nějaké příběhy?"

"Ne, a ty?"

Seděli jsme na trávě pod stromy. Vítr cloumal větvemi a já jsem si přitáhla kabát těsněji k tělu. Naštěstí bylo na tu roční dobu ještě teplo a vítr zatím nebyl tak lítý nepřítel, jakým se stane přibližně za měsíc.

"Já znám spousty povídek," pochlubil se. "Ale myslel jsem, že budeš znát nějakou novou, když jsi cizinka."

"No, momentálně si nemohu na žádnou vzpomenout. Pověz mi nějakou ty."

Řekla jsem to, protože jsem chtěla v klidu přemýšlet, ale vyprávěl nádherný, nervy drásající příběh plný kouzel o Kátě, Matce pluku a zlém Císaři desáté dynastie. Mrzelo mě, že nemám u sebe poznámkový blok. Každou chvíli jsem se ohlížela k chatě, odkud zavřenými dveřmi probleskovala podezřelá zelená záře.

"Nic se mu nestane," řekl jednu chvíli Seth a přerušil vyprávění o boji mezi hliněnými vojáky a ptákem Nohem.

"To doufám."

"Vale je ze všech nejlepší, každý to říká. Je tady, co pamatuji."

Sethovi bylo asi deset. "Povídej dál," požádala jsem ho.

Dokončil příběh, já jsem mu zatleskala a dupla nohou. Seth sklopil hlavu.

"Jsi král vypravěčů," pochválila jsem ho.

"Nedělej si legraci," odpověděl.

Dveře chatrče se otevřely.

"Pojďte dál," vyzval nás Vale.

Vešli jsme dovnitř. Ran seděl u krbu, mourovatá kočka se o něj otírala.

"Nevím," řekl Vale. "Mrzí mě, že ti nemohu dát jinou odpověď. Vím jen, že to bude trvat dlouho."

"Co mu je?" Poprvé jsem cítila, že mám pláč na krajíčku.

"Šok, jak jsi řekla. Ale to byl jen stimul. Došlo u něj k zablokování životní síly."

"Životní síla - panebože, takový nesmysl! Nepřišla jsem k vám a nevysedávám tady na tom zatraceném kopci, abych poslouchala takový kanz, jako je 'životní síla'. Myslela jsem, že nám můžete pomoci." Popadla jsem Rana za ruku a tahala ho nahoru. "Dělej, Sethe, pomoz mi."

Vale si stoupl před dveře. "Poslouchej mě. Je to čaroděj. Energii čerpá z magie. A teď nemá k tomuto zdroji energie přístup."

Vyhrkla jsem: "Jděte mi z cesty."

"Počkej chvíli. Ještě jsem se ani nezmínil o placení, že ne? Co tím získám, když ti budu lhát?" V zoufalství řekl: "Jak to, že vy, cizinci, nepoznáte kouzlo, když stojí před vámi?"

To mě zarazilo. Vzpomněla jsem si, jak jsem po cestě v kosmické lodi žertovala s athénskými přáteli o magii. Od té doby se moje názory na situaci značně změnily. Musela jsem se smířit s realitou u tolika věcí, které jsem dříve neschvalovala... mám snad zničit Ranovu poslední šanci jen proto, že se mi nelíbí Valeův způsob mluvení?

A pak mi to došlo. Zablokování. Ran má zablokovaný zdroj kouzla - a rozumět kartám byla vlastně Ranova schopnost, kterou jsem díky kletbě využívala v jeho prospěch. A teď už jsem nebyla několik měsíců schopná číst z karet.

Vale mě pozoroval. Odstoupil od dveří. "Mohu mu pomoci," řekl, "snad."

"Co chcete dělat?" zeptala jsem se.

"Každý den ho sem přivedeš. Budu se snažit odstranit blokádu - musí se to dělat kousek po kousku a on mi musí pomáhat."

"On neumí pomoci ani sám sobě. Takhle to s ním vypadá už několik měsíců, nemá zájem o to, co se s ním děje. Klidně bych ho mohla nechat někde v lese a on by nezvedl ani malíček, aby mi v tom zabránil." A navíc ho ani teď v nejmenším nezajímalo, co si říkáme.

"No, ale není mu úplně všechno lhostejné," usmál se Vale. "Dal si záležet na tom, aby ti vynadal. A ty si dáváš záležet na tom, abys celou tu dobu zůstala uražená."

Toho Valea bych ale opravdu měla za chvíli plné zuby.

"Potřebuješ ještě jeden šálek tahu?" zeptal se kousavě.

"No, dobrá, vyhrál jste. Přivedu ho zase zítra večer."

"Ráno," řekl Vale. "Necháš ho tu po cestě do práce." A když jsme odcházeli, dodal: "A kdyby se při práci objevily nějaké žaludeční potíže, ihned za mnou přijď."

Nezmínila jsem se o tom, co dělám. Zřejmě však i poustevník, žijící daleko od města, věděl, jaké mám zaměstnání.

Zima na Ivory trvá úředně pět standardních měsíců. Pět standardních měsíců se rovná jedné čtvrtině ivorského roku. Ve skutečnosti si vymezuje hranice sama a u jižního pobřeží trvá přinejmenším polovinu standardního roku. Byla jsem ráda, že jsme se usadili v Teshinu dříve, než opravdu začala.

Každé ráno jsem odvedla Rana a po práci jsem ho šla zase vyzvednout a celou cestu přitom cinkala v kapse sedmi bakras. (Sedm bakras bez dvou za nájem a jednoho za jídlo - protože já jsem měla jídlo v práci, musela jsem platit jen za Rana - znamenalo, že zbývající čtyři bakras jsem ukládala pod uvolněné prkno v podlaze v našem pokoji. A tím jsem dospěla k částce tři tabalů týdně, což nebylo špatné ve srovnání s nulou, kterou jsme měli před příchodem do Teshinu.) Když jsem každý večer čekala na Rana, viděla jsem hodně vesničanů vcházet a vycházet z Valeovy chatrče. Většina z nich vypadala dost zdravě. Jednou jsem po cestě do kopce potkala mistra Peradona a zeptala jsem se ho na to. "No, ovšem," řekl, "člověku se nechce šplhat do kopce, když je nemocný, že ne? Vtip je v tom, jak nemocem předcházet."

Myslela jsem, že Peradon byl poslední návštěvník, a tak jsem šla přímo ke dveřím a zaklepala. Obvykle jsem respektovala Valeovo přání, aby nebyl rušen, když má zrovna nějakou návštěvu.

"Okamžik," zavolal Vale. Otevřel dveře. "Ale, to jsi ty, tymone. Budeš muset chvíli počkat, teď tu zrovna někoho mám."

Za ním, na rohoži u krbu, jsem uviděla ležet jednoho z těch mladých rybářů svlečeného do půl těla. Hlavu měl položenou na pažích. Jak jsem tam tak stála, otočil tvář ke dveřím a líně zvolal: "Může tu počkat, jestli je jí zima. Nevadí mi to."

Vale se uklonil a pokynul mi dovnitř. Sedla jsem si do kouta, kde na mne čekal Ran. Měl na klíně kočku.

Vale si klekl vedle rybáře a lehce položil ruku doprostřed mužových zad. Pak zavřel oči a pomalu dýchal. Za chvíli si klekl trochu výš, sklonil se nad tělem na rohoži a začal pohybovat rukama po zádech směrem dolů, kousek od páteře. Byla to určitá forma masáže. Sledovala jsem tu proceduru asi čtyřicet minut. Probral záda, nohy, zadek, chodidla; pak obrátil muže na záda a zpracoval ho od chodidel až k obličejí. Neušetřil ani oblast pánve, což způsobilo, že jsem se pár minut dívala do tmy a snažila se potlačit ruměnek, který mi určitě zaplavil tváře. Pracoval radostně, ale klidně a já jsem nevěděla, co si mám myslet; v žádném případě to nebylo neosobní, ale nebylo v tom ani nic sexuálního. Nebyla jsem zvyklá vidět tělesný dotyk, který se nehodil do žádné z těch dvou škatulek.

Když skončil, ležel muž ještě pár minut na rohoži, zatímco Vale připravoval čaj.

"Ne tah," řekl mi, když mi nabízel šálek a rybář si se svým sedl k nám. "Po seanci by se neměl pít tah. Dráždí to nervový systém. A co se týká tebe, milý tymonku, ty už jsi za svůj život vypila víc tahu, než je ti zdrávo - poznám to z toho, jakou barvu mají tvoje bělma."

Mžourala jsem do lesklé hladiny v hrnečku a zkoumala bělma. Pokud jsem mohla soudit, vypadala docela dobře. "To byla zajímavá podívaná," řekla jsem Valeovi.

Rybář, který se jmenoval Pyre a kterého jsem v několika příštích měsících měla příležitost velmi dobře poznat, se na mě zešíroka usmál a podotkl: "A také zajímavý zážitek."

Zeptala jsem se: "Vážně se vám to líbilo?"

"Proč bych sem třikrát nebo čtyřikrát týdně chodil, kdyby se mi to nelíbilo?"

"Pyre je jeden z mých nejnadšenějších klientů," řekl Vale. "A není divu, když uvážíme, jak jeho ubohé tělo dostává zabrat."

"Tančím chakon," vysvětlil Pyre.

"Myslela jsem, že jste rybář."

"Jsem asi takový rybář, jako ty jsi ochutnávač jedu, tymone. To mě živí v zimě." Dopil čaj a nalil si další šálek a přitom dolil i můj. Pyre byl střední postavy, hnědovlasý, a působil dojmem síly. Teprve když si svlékl košili, jako před chvílí, bylo vidět, jak má vypracované svaly na pažích.

Když odešel, řekla jsem zamyšleně Valeovi: "Škoda, že něco takového neumím. Je to tak jednoduchá věc, ale vsadím se, že odešel v mnohem lepší náladě, než přišel. A když přijde na to, jak někomu pomoci, dá to vždycky zabrat."

"Mohla bys to zkusit, kdybys chtěla."

"Cha."

Vale řekl: "Ano, je to jednoduché a jako každá zdánlivě jednoduchá věc to trvá léta, než se to člověk naučí. Je to svým způsobem jako Řeka; můžeš se rychle naučit základní věci a pak se budeš učit od klientů. A to bude trvat jen celý zbytek života."

"Mám jen pár měsíců."

Zasmál se. "Pak to tedy bude muset stačit," řekl.

"Prosím vás, Vale, nechtějte mi prodat hnůj namísto telete. Jsem nešíkovaná, prostě už jsem taková. S tím se nedá nic dělat. Umím zase jiné věci."

"Můžeš se to naučit, když budeš chtít."

"Ted bych ale měla raději odvést Rana domů," řekla jsem.

"Počkej," řekl Vale a zavolal: "Rane, bud tak hodný a posbírej nádobí a pomoz mně ho odnést do kbelíku."

Ran vstal, přešel k nízkému stolu a začal brát hrnečky. Zírala jsem. "Rane?" zkusila jsem.

"Ještě ne," řekl Vale. "Ještě se úplně nevrátil. Ale už sleduje, co se mu říká. Myslím, že mu prospívá, když sem přicházejí různí zákazníci. Střídání energetických polí u něj vyprovokuje reakce."

Vale dokázal říci něco takového zrovna ve chvíli, kdy už jste si začali myslet, že mluví rozumně.

"Přemýšlej o tom," vybidl mě, když jsme odcházeli. "Už dvacet let jsem neměl žádného žáka a některým mým klientům by prospělo, kdyby se jich dotýkal někdo jiný."

"Jiný, no jo," mumlala jsem si, když jsem vedla Rana z kopce. Skoro zakopl o díru morčáka a já jsem pronesla: "Střídání energetických polí, má staropanenská tetičko."

Ale opravdu to s ním vypadalo líp a dokázal reagovat na jednoduché příkazy, i když ještě neprojevoval vlastní iniciativu. Přemýšlela jsem o něm a také o tom, že nežiji dost ve vlastním těle, ať už je tím míněno cokoli, a došla jsem k názoru, že kurs s Valem by mě mohl prospět. Je těžké vysvětlit mé pocity; ne, že bych se na to těšila a ne, že bych si myslela, že se mi to bude líbit; brala jsem to, jako když mám jít na krevní zkoušku, protože je to nutné.

A tak jsem o pár dní později zaklepala na Valeovy dveře a řekla: "Možná, že bych přece jen měla zájem se od vás něco naučit. Dohodneme se na finanční úhradě, Vale."

Opravil mě: "Pane nebo pane učiteli, ne Vale."

"Vy si na téhle planetě potrpíte na jasné vztahy, že?" odpověděla jsem.

Usmál se a pokynul mi, abych vstoupila.

Peníze byly samozřejmě první starost. Zjistila jsem, že si Vale představuje, že se objevím na jeho prahu hned ráno a budu pracovat až do večera. "To je jediný způsob," pravil. "Řekla jsi, že máš jen pár měsíců."

"To je jediný způsob, jak umřít hladu," odsekla jsem. "Jak si myslíte, že se obejdu bez prachů, které dostávám v kuchyni? A z čeho myslíte, že vám zaplatím?"

"Nemůžeš si mě dovolit, a tak si nedělej starosti. Když vidím otrhaného přivandrovalce bez groše jako jsi ty potloukat

se kolem pobřeží, určitě nečekám, že si bude moci u mne zaplatit hodiny."

Řekla jsem podezíravě: "Tak vy mi nebudete nic počítat? Je to zdarma?"

"Není. Placení je jen odložené. Když vidím přivandrovalce bez groše v kapse ve společnosti čaroděje první třídy, v šatech, které ho kdysi musely stát majlant, dojde mi, že je možná jednou čeká lepší osud. Zvlášť, když ten čaroděj je Ran Cormallon," dodal. "Jednou jsem ho viděl v Hlavním městě."

Zírala jsem.

"Velmi pozoruhodný mladý muž. Ale už o tom nebudeme mluvit. Tady máš rohožku, vidíš, že ti dávám tvou vlastní a čekám, že ji budeš udržovat v čistotě."

"Nikdy jste nic neřekl."

"Neměl jsem co říci. A teď na rohož a já ti ukážu úvodní postavení. Klekni si, narovnej záda, rozlož váhu -"

Udělala jsem, co mi řekl. Než skončil den, dostala moje kolena, paže, lýtka a zadek pořádně zabrat. Také jsme se s Valem dohodli, že mi bude platit čtyři bakras denně, aby mi vynahradil ušlý výdělek, na dvacetiprocentní úrok splatný týdně. Právil, že by bylo nemorální, abych brala peníze od klientů, s nimiž budu pracovat, protože jsem jen nezkušený učeň. Zeptala jsem se, jestli mu dvacetiprocentní úrok připadá také nemorální a on odpověděl, že ne.

Příštích několik měsíců jsem žila i dýchala prací. Když jsem netrénovala u Valea, studovala jsem v pokoji u Mulletů schémata lidského těla. Musela jsem se ráno vzdát Řeky, byla jsem příliš vyčerpaná. Učit se u Valea bylo fyzicky mnohem náročnější, než jsem tušila a další tělesná námaha už byla nad moje síly. Ale naučila jsem se, co jsem si předsevzala. Přišla jsem sem jako trénovaná studentka s duší, která potřebovala pořádně očistit, jak později řekl Vale. Strávila jsem hodně času na Ivory studiem umění jak škodit, místo jak pomáhat. Skoro jsem si ani nevšimla, že nějaké takové existuje. A když, tak jsem netušila, jak je složité.

To, co jsem se učila, se jmenovalo tinaje. Vale mi dal vybrat ze tří různých uzdravování pomocí dotyku: bratelle, perthes a tinaje, z nichž ten první byl nejdrastičtější. Tinaje byl nejjemnější způsob. Zbývající byly bolestivé. "Jsou velmi oblíbené," řekl Vale. "Mně se nelíbí," odpověděla jsem.

A tak dal Vale vědět svým klientům, že má učeň na tinaje a jestli by měli zájem o bezplatnou proceduru. Mnozí měli.

Nejochotnější byl Pyre, který se ukázal každý den a někdy i dvakrát denně.

Jak tak ležel na břicho a já ho zpracovávala, chodil Vale kolem mě a nečekaně mě zatahal za nohu nebo poklepal na záda, aby mě dostal do určité pozice.

"Tak je to lepší," říkal.

"Ale takhle na něj přenesu všechnu svou váhu!"

"Přesně tak," odpověděl.

Zeptala jsem se Pyrea: "Nebolí to?"

"Nee," pravil samolibě.

"Nebud' tak bázlivá. Ty jsi mrňavá a slabá, on je velký a zdravý chlapec."

Když Pyre odešel, Vale vytáhl své tabulky a pronesl přednášku o nepochopitelných ivorských teoriích toku energie. Pokud jsem tomu rozuměla, považoval lidské tělo prakticky za něco, co existuje pouze v představách, vhodnou záminku pro skutečnou lidskou existenci, kterou nazýval "energií v neustálém proudění". ("Skupiny svalů a počet žeber si necháme na pozdější dobu," řekl mi. "Kdybys byla Ivoranka, začal bych tím.

Ale my začneme nejdřív s nejdůležitějším systémem. Opravdu jsem nevěděla, jak přijmout věc, která má, jak se zdá, pevný základ v lidové víře. Ale pak jsem si řekla, že Vale je učitel a já jsem tu proto, abych se učila a že se rozhodnu později, až získám víc praxe. A do té doby, bude-li to fungovat, v pořádku... tak jsem se vyrovnala s ivorským názorem na tento problém.

Seděla jsem a zoufale přemýšlela, jak dlouho mi bude trvat, než se naučím tyhle teorie. Každá tabulka byla plná složitých grafů a tabulek byly tucty. Myslela jsem, že stačí, když si zaznamenám, kde udeřit a kde zmáčknout.

"Tak dobrá, tymone, polož se," nařídil Vale.

"Cože?"

"Na rohož," pokračoval trpělivě. "Budu demonstrovat čáry ohně a hlavní body. Dneska večer uděláme nohy a záda."

"Na mně?" Lekla jsem se a stáhla si košili. Při tinaje zůstává člověk většinou oblečený, ale dolní část zad je vždycky obnažená.

"Na kom jiném to mám ukázat? A kromě toho, zdá se, že na tebe nikdo moc nesahá."

"Co to má jako znamenat?"

"Ale, ale, to jsou mi věci, podívej na to napětí v zadních svalech. A teď: Čára ohně číslo jedna, bod Soustředěného hřmění."

Prováděl to, jak řekl, trochu víc do hloubky, než bylo nutné. Bylo to spíš cvičení perthes než tinaje, a teprve když jsem vstala, pochopila jsem proč. Stále jsem cítila tu palčivou cestičku, táhnoucí se dolů po zádech a nohou. Těžko se na ni dalo zapomenout, přinejmenším po celý zbytek večera, a po cestě domů jsem si na ní mohla opakovat body. Alespoň tak mi to Vale navrhoval.

Jenže po cestě domů jsem narazila na Setha, který šel do kopce k Valeovi s nějakou pochůzkou od starosty Peradona a vyslechla jsem od něj další příběh o psanci Annurianovi a jeho bandě v Severozápadním sektoru. Zdálo se, že o Annurianovi existuje spousta pověstí, byla to v provinciích legendární postava. V mém novém zápisníku (koupeném za půl bakras po dlouhém rozmyšlení) byly o něm přinejmenším tři povídky a Seth pravil, že zná ještě spousty dalších. Když jsem byla zpátky v pokoji u Mulletů, měla jsem studovat body tinaje, ale místo toho jsem naškrábala Sethovu povídku a pak ležela s otevřenýma očima a snila o životě plném dobrodružství v Severozápadním sektoru. Ale o tom bezpochyby sní všichni učňové v provinciích.

Po několika týdnech výcviku se přihodila neobvyklá věc. Vale mě poslal k jednomu svému zákazníkovi, který už byl

přiliš starý a nemohl přijít sám. Ale je to znalec a je těžké ho uspokojit, pravil Vale, a tak se mám ze všech sil snažit.

"Nebude mu vadit, že mu tinaje dělá učnice?" zeptala jsem se.

"Vůbec ne," odpověděl Vale, ale určitě to byla lež.

A tak jsem se ocitla na převozní pramici, která jednou týdně zajižděla na ostrov Kado uprostřed zátoky, abych navštívila Currana Lormera... což bylo jeho jméno, jak jsem zjistila po dlouhém pátrání. Avšak vesničané mu neřekli jinak než Stařec z ostrova Kado.

Převozní pramice byl vlastně malý parník, postarší a omšelý, ale pořád ještě lepší než lodě, které se obvykle v Teshinu používaly. Kromě mě bylo na palubě ještě asi patnáct dalších lidí. Nečekala jsem, že tolik lidí pojede na ostrov, ale žilo tam asi dvacet nebo třicet rodin a zřejmě si jednou za týden vyřizovali v Teshinu svoje záležitosti. Loď se otáčela dvakrát, jednou se vracela v poledne a pak při západu slunce a brala na palubu každého, kdo cestoval tam či zpátky. Kdybych ale zmeškala večerní odjezd, zůstala bych tam třet celý týden.

Zakotvili jsme v malé zátce na úpatí kopce. Dlouhá řada dřevěných schodů vedla nahoru na kopec, nad nímž se klenula modrá obloha. A to bylo všechno, co bylo na ostrově Kado k vidění. Když jsem vystoupila z lodi, uviděla jsem dva muže v rybářských kalhotách a kazajkách, jak si razí cestu po schodech. Kalhoty jim plandaly kolem nohou a šály měli omotané kolem čepic, aby je nesrazil vítr. Když přišli blíž, všimla jsem si, že jsou šedovlasí a mají vrásčité ošlehané tváře. Usmívali se a kývali na mě, když mě míjeli, a mířili k lodi. "Promiňte!" zavolala jsem na ně. Obrátili se a uklonili, s rukama nacpanýma v kazajkách. "Můžete mi říci, kde bych našla Currana Lormera?"

Podívali se po sobě. "Prosím?" řekl jeden. Zdáli se být zdvořilí, ale trochu vyvedeni z míry, jako by si vzájemně říkali, no, co může člověk čekat od cizince.

"Curran Lor - Stařec. Stařec z ostrova."

Úsměvy se rozšířily. "Ano, ovšem," řekl ten první s ulehčením, že přece jen mluvím normálním jazykem. Ukázali mi cestu přes kopec dolů do osady. Poděkovala jsem jim a oni se uklonili a pospíchali k lodi, hovoříce přitom vzrušeně o setkání se světoobčanem.

Stejně jsem ale nemohla zabloudit. V osadě byl asi tucet chatrčí se studnami, dobyt看, psy a dětmi. Všichni Starce znali; byli celí žhaví, aby svoji znalost ukázali před cizincem. Stará veranda, z níž se odlupoval nátěr, a měkká podlahovka prkna vedly ke dveřím srubu. Nad dveřními sloupky visela na provázku dřevěná zvonkohra.

Zaklepala jsem. "Milostivý pane?" zavolala jsem. Možná špatně slyší.

Pomalou otevřel dveře. Skutečně byl velmi starý a měl bledou pleť. Byl rozložitý, úplně holohlavý, s bystrými černými očima. Byl oblečený do tlusté zelené róby, pod níž měl oranžovou spodní tuniku. A byl malý! Nebyl o moc vyšší než já.

"Curran Lormer?" zeptala jsem se.

"Ano. A ty jsi ta malá přebornice v tinaje?"

Malá - od něj to opravdu sedělo. "Coral Passuranová," souhlasila jsem.

A tak náš vztah začal lží. Avšak tenkrát jsem si uvědomila, že jediný, kdo lže, jsem já.

Dělat pro něj tinaje byla poklidná práce. Věděl přesně, co chce a potřebuje, protože Vale pro něj pracoval už přinejmenším deset let a byl ochotný mě vést, když jsem o to požádala. Byl velmi tolerantní. Když si zpětně uvědomím, jak málo jsem tehdy znala, je jasné, že musel být tolerantní. Řekl mi, že je v posledním stadiu otravy jedem zvaným hemgee, kterým ho před mnoha léty otrávil jeden starý nepřítel. Odolával jí za pomoci bylinné léčby a dotykové terapie, ale postupně nad ním vítězila.

"Takže moje ohňové čáry vyžadují zvláštní pozornost, maličká," řekl mi.

Chudák, bylo mi jasné, proč si vybral tinaje a ne nějaký jiný způsob. Přesto, že vypadal statný a čilý, vždycky když jsem se o něj opřela, cítila jsem, jak má křehké kosti a viděla, jak se svíjí bolestí. Jeho kůže měla strukturu, kterou jsem spojovala s vysokým stářím, alespoň na této planetě; ve srubu za svitu dvou svící, které byly jediným zdrojem světla, vypadala šedá.

"Kde máš domov, maličká?" zeptal se.

Odsunula jsem stranou jeho přívěsek. "Jednou tady, podruhé jinde," řekla jsem. Nechtělo se mi moc tlačit na jeho tělo. Vale mě naučil sklonit se a nechat působit vlastní váhu a nebát se... ale také řekl, že každý případ je jiný. A tak jsem se rozhodla takto: jednou nohou jsem poklekla na zem a část tělesné váhy jsem přenesla na druhé koleno.

Nezdálo se, že by ho to nějak moc bolelo.

"Dělají v té tvé zemi Jednou tady, podruhé jinde tinaje jinak?" zeptal se.

"Skoro stejně." Zabývala jsem se páteřními čarami ohně. "Jak by se mohlo odvážit být jiné, když Ivory je středem vesmíru a Teshin středem Ivory?"

Zaslechla jsem něco jako potlačovaný chichot. "Ty nejsi spokojená v provinciích, že ne?"

Něco jsem zamumlala. Pravdivá odpověď by byla urážlivá. Abych změnila téma hovoru, zeptala jsem se: "Znáte nějaké příběhy?"

A on mi vyprávěl příběh, a protože vám řekne něco o tom, jak se Ivorané dívají na lidové léčitele, povím vám jej.

Příběh dvou rodin

Byl jednou jeden léčitel, který se jmenoval Starý Kenthik a patřil k rodině Solovayů. Byli znepřáteleni s rodinou Davisů, velmi starou a váženou rodinou, která bydlela hned vedle nich. Solovayovi muži přišli k Davisům a řekli, že chtějí uzavřít mír, protože všichni žijí ve městě na břehu moře (ale větším, než je Teshin) a chtějí spojit svoji lodní linku s jejich. Souhlasili s tím, že zaplatí Davisům zbožím v hodnotě dvou set rolí hedvábí a osmdesát džbánů oleje. Když se tak stalo, vyhlásili Davisové mír a pozvali Solovaye na hostinu. Všichni muži od Solovayů, kteří něco znamenali, byli pozváni, včetně Starého Kenthika, který přišel z hor. Po prvním chodu se Starému Kenthikovi udělalo špatně a zvracel

na podlahu, což bylo trapné, protože v sále, kde se pořádaly bankety, měli andalusinský koberec s překrásným vzorem. Tak se omluvil a šel zvracet na zahradu. Ale jedna z žen od Solovayů se procházela ve vedlejší zahradě a podívala se přes zeď, protože byla zvědavá, co se děje na večírku, na který ji nepozvali. A uviděla Starého Kenthika, jak zvrací pod růžovými keři. I řekla si: Starý Kenthik už padesát let cvičí každý den Řeku a se svým tělem žije v přátelství. A tak poslala vzkaz svému mladému manželovi: "Muži, otrávil tě." A její muž obešel svědomitě všechny příbuzné a řekl jim to. Jeden po druhém se omluvili, že musí na vzduch, šli na zahradu a vyzvraceli jed. Mladá manželka jim přes zeď podala nože a krátké dýky. A když se vrátili zpátky na hostinu, byli všichni ozbrojeni. Pak dal mladý muž signál a pustili se do svých hostitelů, pobili je a zapálili dům. Když sousedé uslyšeli ten hluk, přišli zjistit, co se stalo, ale když uviděli, že mají muži v rukou zakrvácené zbraně, neodvážili se nic říci. A muži jim řekli: "Jděte zpátky domů, dobří sousedé. Nestalo se to proto, že byste něco provedli, ani proto, že bychom se na vás zlobili. Je to jen jedna z těch věcí, které se stávají, protože žijeme v tomto světě."

"No, to je tedy pěkný příběh," řekla jsem Starci. "Napišu si ho, až se vrátím zpátky do Teshinu."

"To není skutečný konec příběhu," pravil. "Ve skutečnosti to končí tak, že imperiální policie vybírala každý týden od Davisů úplatky a neschvalovala to, co rodina Solovayů udělala. A tak se všichni mužští příslušníci v noci vytratili z města a uprchli do Severozápadního sektoru."

"Severozápadní sektor... řekněte mi, znáte nějaké příběhy o Annurianovi?"

"Nuda," pravil a pak dodal: "Au," protože jsem se začala zabývat jeho nohama.

"Mně se líbí," namítla jsem zklamaně.

"Já mám rád pravdivá vyprávění... vsadím se, že i ty máš po ruce nějaký příběh," řekl. Zazubil se a zatřepal prsty u nohou.

Jemně jsem ho popleskala po chodidlech. "Nuda," pravila jsem.

"Nuda," opakoval lehce. "Viš, proto mám rád provincie. Jednou, až budeš stará a bělovlasá, budeš ráda za místo, kde je klid."

Když byla procedura u konce, poděkovala jsem mu, jak bylo zvykem, za to, že byl tak hodný a svěřil se mi a odjela jsem večerním parníkem zpátky do Teshinu.

"Jméno," říkával v těch dnech Vale, když demonstroval jednotlivé body na Pyreově trpělivém těle. "Jemný déšť," odpovídala jsem. "čára," pokračoval Vale. "Země," odpověděla jsem. "Orgán," následovalo. "Játra," zase já. "Jedy, které na ně působí," nato Vale. "Hethra, genroot, tiril... na jiné si nevzpomínám." "Způsob léčby," utrl se na mne Vale, který nesnášel zaváhání. "Tekutiny. Červený tah a rozdrčená semena tannisu. Žádná projímadla." A pak mě to buď nechal zopakovat, přičemž jsem přemýšlela, co jsem vynechala, nebo přešel k dalšímu bodu a řekl zase: "Jméno."

Současně jsme spolu probírali anatomii, které jsem alespoň rozuměla. Musela jsem spočítat žebra a ukazovat, v kterém mezižebním prostoru je který bod, kde je perikardium, co hledat na místě, kde končí hrudní koš. Tehdy už mi bylo naprosto jasné, že něco takového jsem ani v nejmenším nečekala, když jsem se rozhodla, že budu studovat u Valea. Do té doby jsem rozhodně nepovažovala znalost pěti set druhů jedů a správné léčení bodných ran za součást všeobecné péče o zdraví, zatímco Valeovi se zdálo, že by to měla vědět každá mladá dívka.

Alespoň že jsem se mohla těšit na vyprávění. Zákazníci mi vždycky nabízeli peníze, které jsem musela odmítnout, a často jsem říkala: "Ale jestli mi můžete vyprávět nějaký příběh, ráda si ho poslechnu." Valeovi to nevadilo, protože sám také poslouchal. Nic na světě nemají Ivorané tak rádi jako vyprávění, a tak prázdné stránky v mém sešitu ubývaly. A já jsem začínala uvažovat, že až se vrátím na Athénu, vydá mi to na doktorát... a že léta strávená tady nejsou tak úplně ztracená.

Pokud šlo o Rana, neviděla jsem žádný rozdíl, ale Vale mi řekl, ať se od něho ani na chvíli nevzdaluji. Brzy se dostaví krize, jak pravil, a je důležité, aby měla hladký průběh. A tak jsem vzala Rana s sebou i na převozní pramici na ostrov Kado, kam jsem každý týden jezdila, a nechala ho sedět na verandě, když jsem dělala Starci tinaje.

Zima už dost pokročila, když jsem na jedné z pravidelných týdenních návštěv stála v přístavišti a uviděla ty dva zdvořilé šedovlasé muže, kteří mi při první návštěvě ukázali cestu a kalhoty jim přitom plandaly kolem nohou. Jak nás míjeli, usmívali se na mě i na Rana. Museli počkat na jednoho z převozníků, který cosi prováděl s lodním můstkem, a jak tam postávali a čekali, jeden z nich ke mně přistoupil. "Víte, je to Annurian," pravil důvěrně.

"Prosím?"

"Náš Stařec," opakoval s tímtež vyšínutým úsměvem. "Je to Annurian."

"Vathcar Annurian?" zeptala jsem se, protože mě nic jiného nenapadlo.

Přikývl. "Myslí si, že to nevíme, ale ví to každý."

"Annurian je historická postava," řekla jsem, ačkoli jsem to vlastně nevěděla určitě. Možná je to postava z legend. V každém případě žil před mnoha lety.

"Samozřejmě je historická postava. Odešel do ústraní před třiceti lety. Bylo to před třiceti lety, že?" dovolával se svědectví svého společníka, který přikývl.

Seth mi vlastně nikdy neřekl, kdy se měly jeho příběhy odehrát. Předpokládala jsem jen, že to bylo před tisíci lety.

"Samozřejmě je to pro nás čest," dodal druhý muž a oba pospíchali na loď. Nebylo mi jasné, co je pro ně ctí - rozhovor se mnou nebo to, že poskytl na svém malém ostrově útočiště slavnému uprchlíkovi.

Jestli ovšem, technicky vzato, je Annurian uprchlíkem; vůdce tlupy nájezdníků v Severozápadním sektoru, která doháněla Imperátora dlouhá léta k šílenství. Do doby, kdy byl psancem, je také zasazena většina příběhů. Později ho chytli a odsoudili ke službě v imperiální armádě. Tam postupoval v hodnostech a je dost pravděpodobné, že zatkl mnohé ze svých bývalých druhů. Nakonec se stal vrchním velitelem a později ministerským předsedou. Byl to příběh jako o Popelce, pitomoučký, ale jejich.

"Milostivá paní!" ozvalo se.

Otočila jsem se. Kousek odtud, přes vodu, na mě volal muž, se kterým jsem právě mluvila. "Nikde o tom nemluvte, milostivá paní! Myslím, že ho nový Imperátor nemá v oblibě."

Jsou to pravděpodobně jen pověsti, říkala jsem si, když jsme s Ranem šlapali nahoru do kopce. Náhle jsem ztuhla. Vzpomněla jsem si, jak jsem dávala stranou Starcův přívěsek, když jsem mu dělala tinaje; v tu chvíli jsem neměla čas o tom přemýšlet, moje mysl byla plně zaujata cvičením a zčásti také posloucháním jeho příběhů. Teď jsem si ale vzpomněla na to, jaký jsem měla pocit, když jsem se ho dotkla, a ta vzpomínka byla stále velmi živá. Byl teplý, teplejší než tělo a byl vyřezán z oblíbeného materiálu, který se hojně vyskytoval v knihovně na Cormallonu, materiálu, který nejlépe uchovává vzpomínky - co dělá starý muž žijící v chudobě s přívěskem z modrého kamene?

Ale co to dokazovalo? Jen to, že Curran Lormer je velmi podezřelý chlapík, nic víc. Dokazovalo to, že má mnohem pestřejší minulost než ostatní obyvatelé ostrova Kado. A co se týká ostatního, nedá se říci... ale, přece jen ano. Nemůže to být Annurian. Kdepak má tetování?

Pocítila jsem okamžitou úlevu, zase jsem stála na pevné zemi. Ačkoli, když už jsem začala o tom přemýšlet, uvědomila jsem si, že jsem ho nikdy neviděla en face za slunečního svitu. Jen ve světle dvou laciných svíček v tmavém srubu... a samozřejmě tetování mohlo za ta léta vyblednout.

"Pojď dál, malá umělkyně," zvolal Stařec, když jsem zaklepal.

"Kdo že je malý?" zeptala jsem se, protože ho to vždycky potěšilo. Ale když jsem vstoupila a uviděla jsem ho, zesmutněla jsem, protože byl ještě unavenější a scvrklejší než obvykle. Takhle to s ním v několika posledních týdnech vypadalo. Jed ho pomalu rozleptával.

Musela jsem dělat tinaje mnohem jemněji a opatrněji než dřív. Jeho kůže byla nepřírodně teplá. Když jsem skončila s krkem a hlavou, otočila jsem mu lehce obličej doprava... a bylo to tam, v mihotavé záři svíček jsem to spatřila. Sotva patrné šedé písmeno O na světlejší šedobílé pokožce.

Zvedl oči, které se setkaly s mými. "Tak tedy, malá umělkyně," zašeptal. I ta nejprátelejší tvář může vypadat hrozivě. "Viděla jsi to, co jsi chtěla?"

"Prosím?"

"To ti nikdo neřekl, ty můj tymonku, že se mezi dvěma lidmi, kteří spolupracují při tinaje, vyvine intuice? To, o čem jsi přemýšlela, jsem ucítil jako studený závan větru."

"Myslím na samé nudné věci," řekla jsem opatrně.

Odpověděl: "V řemesle jsi ještě nováček. Bude to trvat léta, než se ho pořádně naučíš. Vypadáš ale slibně, jinak bych tě byl poslal zpátky k Valeovi. Nepokazíme přece tvoji kariéru nedorozuměním."

To tedy v žádném případě.

Pokračoval. "Jsem starý člověk, nejstarší na ostrově Kado. Ale spím s nožem pod rohožkou a nad dveřmi mám krátký meč. A jestli si myslíš, že by ses k jednomu či druhému dostala dřív než já, tak ti musím říci, že se mýlíš."

"Aha."

Svaly na krku pod mými prsty byly silně napnuté. Napadlo mě, co by se stalo, kdybych mu sevřela hrdlo. Výsledek byl nejistý; on byl starý, ale já jsem byla slabá. "Takže otázka zní, přítelkyně, vrátíš se do Hlavního města a poviš všem, kde jsem?"

"Zabil byste mě, kdybych řekla, že to udělám?"

"S největší pravděpodobností."

"V tom případě se o tom nezmíním."

Svaly na krku povolily a on se zasmál. "Moje drahá barbarko, když už nemůžeme věřit tomu, kdo s námi celou dlouhou studenou zimu cvičí tinaje, komu pak můžeme důvěřovat?"

Při zpáteční plavbě jsem byla jako omámená. Když jsme v přístavišti vystoupili z lodi, vzala jsem Rana s sebou na trh sehnat nějakou večeři a tehdy jsem zažila už třetí šok toho dne.

Kráčeli jsme úzkou ulicí, která vedla kolem zadní části radnice, když jsem uslyšela hned za rohem nějaké hlasy. Bylo na nich něco cizího a zároveň důvěrně známého. Zamračila jsem se a cítila, že je v těch hlasech něco důležitého, co bych měla znát, a najednou jsem to poznala právě ve chvíli, kdy vycházeli z ohybu cesty a my jsme se ocitli tváří v tvář skupině turistů. No, ovšemže to byli turisté, mluvili totiž standardní ivorštinou s athénským přízvukem! Byli ve věku od osmnácti do šedesáti, na sobě měli athénské šaty se svrchním pláštěm, přehozeným přes oteplovací kombinézy, a jak tak bez přestávky zaujatě a nezávazně brebentili, zastesklo se mi po domově. Co asi dělají v díře, jako je Teshin?

Vypadalo to, že uvažují stejně jako já. Pár jich zachytilo můj pohled a zarazili své kolegy, kteří se o něčem dohadovali, většinou tím, že je důrazně zatahali za šaty. A tak jsme tam stáli a navzájem se měřili očima. "Nazdar," řekla jsem spisovnou ivorštinou.

"Nazdar," odpovědělo nejmladší děvče - zřejmě studentka prvního ročníku. S největší pravděpodobností to byli její nejbližší příbuzní, a museli být bohatí, když si mohli dovolit Velkou cestu. Ale pak bylo ve skupině víc dospělých důchodového věku než mladých. Já sama jsem plánovala, že si ušetřím peníze, a až půjdu na odpočinek, vydám se na okružní jízdu na Tellys a Ivory, vynechám ale Pyrene, obvyklou třetí zastávku na cestě.

Jak to tak vypadalo, asi polovina skupiny se nechtěla vzdát debaty o jakýchsi provinčních formách umění, ale druhá půlka se shlukla kolem mne. "Jste Athéňanka?" zeptalo se děvče. Měla nejistý hlas.

"Legendy a lidová literatura," odpověděla jsem a podala jí ruku.

"Tak to musíte mluvit s Clementem. Jeho obor jsou starověké mýty. Já se jmenuji Annamarie a ještě jsem se nerozhodla."

"Jsme na okružní jízdě provinciemi," vstoupil do hovoru chlapec, který nevypadal o mnoho starší než Annamarie.

"Clement chce zkoumat duševní postoje obyvatel provincie."

"Vážné?" otázala jsem se.

"Jejich světový názor, víte. Je tím slavný."

Annamarie pravila: "Máme štěstí, že máme možnost s ním cestovat."

"Kdo je váš přítel?" zeptal se chlapec a kývl na Rana.

Mezitím muž, na kterého ukazovala Annamarie, když vyslovovala "Clement", mluvil se svým společníkem stále hlasitěji.

"Srovnejme si fakta, Tome," říkal. "Naši hostitelé v Hlavním městě jsou jedna věc, zvlášť aristokrati. Propastně nevědomí, ale to je stěží jejich chyba. Přinejmenším však ví, jak se mají chovat. Ale tady jsme mezi primitivy, od těch nemůžeš čekat nějaké kultivované projevy. Ovšem nástěnné malby v radniční síni jsou reprezentativní. Myslíš, že tu někdy slyšeli o Kohlerově abstrakcionismu dvojitého efektu? Možná, že bychom se mohli některého z nich zeptat. Co třeba tamhle toho mladého divocha?"

Zcela jasně tím myslel Rana...

Odpověděla jsem chlapci a Annamarie: "Je to můj průvodce." Přitom jsem uvažovala, jak by se "Clement" vyjímal přivázaný ke kůlu na pobřeží během vysokého přílivu, kdy z vody vylézají draví hlavouni a hledají potravu.

"Ale," podivil se hoch.

Annamarie řekla: "Ale poslyšte, to je vynikající! Kdo by si pomyslel, že se tady v tom zapadákově potkáme s někým z domova? Musíte s námi jít na večeři - budeme tu tři dny, přijďte kterýkoli večer."

"Kde jste ubytováni?" zeptala jsem se, protože jsem moc dobře věděla, že ve vsi není žádný hostinec.

"V přístavišti máme zakotvenou loď. Je to báječná věc, najali jsme si ji v Hlavním městě. Jsou na ní kajuty a kuchyně a velká jídelna, všechno je luxusní," pronesla se šťastným obdivem. Správně, ve školní učebně bývají věci trochu míň luxusní a víc praktické.

"Vážně, Clemente," řekl jeden z diskutujících. "Vykládáš mi tyhle věci, jako by to bylo něco nového. Nečekám od dětí, že budou létat. Ale hodně zdejších lidí má moderní způsob myšlení. Vezmi si třeba obchod, který nám nabídl v Hlavním městě ten chlapík - zapomněl jsem jeho jméno, hlava rodiny Cormallonů."

Cítila jsem, jak Ran vedle mne ztuhl.

Muž pokračoval: "Docela chytrý plán. Myslím, že kdybychom se dali jako soukromníci dohromady, podařilo by se nám vyrazit z Tellys pár nových modelů, než se na nás vyspí a obviní nás z porušování monopolu. Má pravdu. Takové věci by neměly být v rukou vlád; vlády neudrží tajemství, není to jejich podstata. A moje oddělení by mohlo určitě použít ten nový vyhledávací systém."

"No, snad máš pravdu," pravil Clement smířlivě. "Já se od technických věcí distancuji, není to můj obor. Přenechám je tobě, i když Eln Cormallon pořádá tak kolosální večírky na uvítanou. Pořád se mi ještě třese žaludek. Jen nevím," pravil a ztišil hlas, "jestli jsme s sebou měli brát mládež."

Ran rychle kráčel ulicí. Vyběhla jsem za ním.

"Počkejte chvílku, přítelkyně!" zavolala Annamarie. "Přijdete na večeři?"

"Zítra," odpověděla jsem.

"Neznáme vaše jméno!"

"Coral Passuranová," zavolala jsem bez zaváhání.

Ran seděl na posteli v pokoji u Mulletů a něco si mumlal. "Eln. Věděl jsem, že je to Eln. Musel to být on. Věděl jsem to celou dobu."

Byla jsem vylekaná. Vale mi zvlášť zdůrazňoval, že až se Ran z toho dostane, mělo by se to odehrát "v atmosféře pomalého získávání sebedůvěry". Zdálo se mi, že tohle popisu neodpovídá... jestli ovšem vůbec jde o návrat k normálu; tím jsem si stále ještě nebyla jistá.

"Rane? Ty víš, kde jsi?"

Podrážděně zvedl oči. "V domě Mulletových, v Teshinu, hodně daleko od místa, kde bychom měli být. Ty nevíš, že za tím vším je Eln, že? Ale nevím, jak je to s Kyllou."

"Páni. Uvědomuješ si vůbec, co se všechno v posledních několika měsících udalo? Vzpomínáš si na to?"

"Přirozeně." Vysypal na postel balíček karet. "Raději bychom sebou měli hodit. Máme toho na práci hodně... důležité je nikomu nedůvěřovat."

Takhle se bál. Když Ivoran vyloučí z okruhu důvěryhodných osob vlastní rodinu, stane se strašně nedůvěřivý.

"Vyndež karty," řekl.

"Nic jsem z nich nedostala. A už jsem je hrozně dlouho neměla v ruce."

"Ted už budou zase fungovat."

Začala jsem je vytahovat, pak jsem se zarazila. "Poslyš, neměli bychom s tím ještě počkat? Prostě... teď jsem z nich zrovna trochu nervózní."

Byl ve střehu. "Jak nervózní?"

"A z tebe jsem taky nervózní!"

Ulevilo se mu. "Obyčejná nervozita. Není divu, že jsi podrážděná. Nevadí. Když už jsme tak dlouho čekali, můžeme počkat ještě chvíli. Ale kde jsou tvoje zbraně? V ranci nejsou."

"No, mám nůž. A také smrtící tužku, kterou jsem strčila pod matraci, ale ta se po cestě vybila."

"Kontaktní zbraně," zabručel s pohrdáním. "Mluví o skutečné zbrani - v Issinu mi zkonfiskovali pistole."

"Já jsem nikdy pistoli neměla. Jsou drahé."

"Vážně, Theodoro, přece jsi dostávala dost vysoký plat -"

"Šetřila jsem!"

Zvedl ruce. "Dobře, dobře." Položil se na postel a přemýšlel.

Po chvíli jsem řekla: "Hodláš tu takhle ležet a přemýšlet celou noc?"

"Pravděpodobně ano," odpověděl.

"No, dobře, stejně je fajn, že s tebou zase mohu mluvit." Zalezla jsem pod příkrývky. Po chvíli jsem dodala: "Jestli dokážeš přemýšlet ve tmě, raději bys měl sfouknout svíčku. Platíme za ně Mulletovým navíc."

A on ji bez další diskuse zhasl.

Když jsem se probudila, byl už pryč. Na nočním stolku ležel vzkaz: "Na pochůzkách. Peněženka je o dvě bakras lehčí." Žádný podpis, neboť diskrétnost spolu se zdvořilostí byly dvě vlastnosti, které byly v každém Cormallonovi zakořeněny nejlouběji. Popravdě jsem ani neuměla celý vzkaz přečíst, ale poznala jsem symboly pro 'pochůzky' a 'bakras' a zbytek už byl jasný.

Umyla jsem se a vyšla na náměstí, kde právě končila Řeka. Zamávala jsem účastníkům. Když jsem vycházela z náměstí a zahýbala za roh, rozhlédla jsem se ulicí a uviděla Rana, jak stojí ve stínu radnice a hovoří s mužem, kterého jsem občas vídala na cvičení Řeka. Byl to člověk se špatnou pověstí a já jsem se rozhodla (ačkoliv mě nikdo před ním konkrétně nevaroval), že se jeho společnosti vyhnu.

Pustila jsem to z hlavy a vyšla ven do kopců na obvyklou hodinu s Valeem. Moje studium se ocitlo v obtížné fázi; jaksi se ode mne očekávalo, že spojím všechny vědomosti se všemi tělesnými technikami a vším tím, co jsem během učení pochytala, do jednoho skvělého celku.

"Teď už bys to ani na chvíli neměla pustit z hlavy," pravil Vale a cenil přitom zuby jako žralok.

"Už toho víc nevydržím. Je to čím dál nesnadnější. Pokaždé, když už si myslím, že jsem udělala nějaký pokrok, překvapíte mě něčím, na čem hned poznám, že to bude znamenat měsíce studia. Nezvážnu to. Je toho příliš, co je nutno vstřebat, trvá to léta, pane učiteli, a vy dobře víte, kdy jsem s tím začala."

"No, no," pravil.

"Nejsem ještě ani učeň! Nemám ani znalosti učně! Pořád jsem ještě v začátcích začátku!"

"Ale, neber si to tak," řekl. "Já už to dělám půl století a jsem teprve na začátku prostředku."

"A to mě má rozveselit? Jestli vy nejste odborník, co jsem potom já?"

"Na to já nemohu odpovědět," opáčil a klekl si vedle mne. "Někde začít musíš, tymone, nebo nezačneš vůbec. Já nevím, proč jste vy cizinci tak posedlí odborností. Nejsi přece stroj. Ani jeden z tvých zákazníků si mi nestěžoval, to by ti pro tuhle chvíli mohlo stačit." Ozvalo se zaklepání na dveře a on si zase sedl na paty. "To je někdo, koho jsem pozval, abych si tě na něm vyzkoušel. Ale můžu mu říci, aby přišel jindy, jestli... trápí tě snad něco jiného? Dneska jsi nepřivedla Rana a říkáš, že je zase normální..."

"To je." Popotáhla jsem. Chvíli jsem cítila, že mám slzy na krajíčku, ale už to minulo. "Řekněte mu, ať vejde, pane učiteli. Jen to se mnou zkuste."

A tak pozval dovnitř zákazníka, neznámého muže mezi čtyřiceti a pětáctýřiceti, který byl oblečený jako rybář. "Kde bys začala proceduru?" zeptal se Vale a hned jsem věděla, že v tom bude nějaký háček. Prohlédla jsem si klienta od hlavy až k patě a pozorovala jsem jeho chůzi - bylo na ní něco nepatřičného - a tak jsem ho požádala, aby si lehl a pozorovala jeho končetiny, když byl uvolněný. Pak jsem vzala jeho boty a podle podrážek bylo zřejmé, že plně nezatěžuje vnitřní stranu levého chodidla. Zeptala jsem se Valea: "Artritida?" A Vale odpověděl: "Mě se neptej, zeptej se jeho." Chvíli jsem to zvažovala a pak jsem řekla zákazníkovi: "Promiňte, milostivý pane, nechtěl byste mi něco říci, než začneme?" A on se usmál a provedl nádherně klasický popis tohoto druhu artritidy. Sledovala jsem zauzlení ve svalu na noze směrem nahoru a provedla malou extrapolaci, abych zjistila, kam by měl přesunout váhu, aby kompenzoval tento nedostatek. Došla jsem až k ramenům a položila ruku na svalový úpon po pravé straně krku.

"Tady," oznámila jsem.

Vale zatleskal a dupl nohou do podlahy.

Klient se na mne zazubil. "Soudím, že na tymona to není špatné," pochválil.

Ten den mě Vale pořádně prohnal. Byla jsem ráda, když jako poslední přišel můj přítel Pyre. Pyre byl tolerantní, spokojil se se vším a mně bylo jasné, že už toho moc nezvážnu. Ale když jsem si k němu klekala, něco mě napadlo. Vale mi neustále připomínal, abych se před začátkem seance "dezaktivovala" a já jsem vždycky poslouchala s vážným výrazem na tváři, ale v duchu jsem si myslela: dezaktivovat, to určitě. Až začnu, tak začnu.

Ale cítila jsem se úplně vyždímaná a nechtělo se mi Pyrea ošidit. A tak jsem tam klečela a snažila se uvolnit a vymetla jsem z hlavy všechno smetí a říkala jsem si, že se musím soustředit jen na seanci. A když jsem pak pokládala ruce na Pyreova ramena, řekl: "Ach, tymone." Trochu mě to překvapilo, ale pokračovala jsem dál, a když byl konec, prohlásil: "No vážně, ale začínáš být opravdu dobrá," a jeho hlas zněl tak překvapeně, že jsem uvažovala, jaké měl předtím o mně skutečné mínění.

Pak mě Pyre požádal, abych mu udělala ještě ruce, protože nacvičuje scénu z Cleriny, klasického divadelního tance chakon, v němž tančí na rukou. Vale zametal podlahu, což dělal jednou denně a snažil se, aby přitom neuhodil kočku. Už dlouho předtím jsem shodila svrchní šaty a Pyre byl stále ještě vysvělečený z košile. Seděli jsme pohodlně u krbu a smáli se příběhu, který Pyre vyprávěl o svém tanečním partnerovi a já jsem přitom držela jeho ruku v klíně a stlačovala mu svaly na dlani. Vtom vešel Ran.

Smáli jsme se tak hlasitě, že jsme neslyšeli klepání, a kromě toho jsem byla plně soustředěná na cvičení. Ran nás přelétl pohledem a já jsem pustila Pyreovu ruku. Bylo to poprvé od začátku výcviku, kdy jsem pocítila rozpaky nad tím, že se někoho dotýkám. Ran prohlásil: "Přišel jsem si promluvit s Valeem." Jeho přístup mi byl proti mysli - člověk by čekal, že Ivoran by měl rozumět tinaje - a současně jsem chtěla, aby věděl, že jestli má Pyre o někoho sexuální zájem, pak to nejsou ženy.

Pyre řekl: "Já už stejně musím jít." Oblékl si košili a rybářskou kazajku. "Uvidíme se zítra, tymone."

"Tymone?" opakoval Ran a zvedl obočí. Obrátil se ke mně. "Ty bys udělala nejlíp, kdybys šla taky. Chci mluvit s Valeem mezi čtyřma očima."

Pokud se jeho edikt všeobecné nedůvěry rozšíří i na mne, poslechně ho. "Poslyš, jestli chceš něco říci -"

"Brzy to uslyšíš," odpověděl.

Ted promluvil Vale: "Myslím, že je na mně, abych se rozhodl, jestli chci s tvým přítelem mluvit mezi čtyřma očima. Snad bys měla počkat venku, tymone."

"Počkej u Mulletů. Tohle bude chvíli trvat." Nedíval se přitom na mne.

No dobrá, nechme toho. Ale pak si bude muset poslechnout on mě.

Když se Ran do hodiny nevrátil, šla jsem na večeři k athénským turistům bez něj. Mohla jsem ušetřit za jeho večeři, kdyby byl šel se mnou, a to, jak jsem si říkala, bylo jediným důvodem mé rozmrzelosti.

Jejich loď byla bohatá, jak bylo proklamováno. Annamarie na mne čekala nahoře na můstku. "Jsem tak ráda, že jste přišla, všichni umíráme touhou si s vámi popovídat."

Odvedla mě do jídelny, kde byl dlouhý stůl (a pro cizince dost vysoký) a pohovky se saténovým potahem. "To musí být peklo pro sluhy tohle čistit," řekla jsem a ona reagovala zmateným pohledem.

"Posadili jsme vás vedle Clementa."

"Děkuji," odpověděla jsem a potlačila sarkasmus v hlase.

Byla to docela dobrá večeře. Jídla nebyla zdaleka taková, na jakých jsem si pochutnávala na svatbě v Issinu, ale několik chodů převyšovalo běžný standard obecné kuchyně. Víno volně kolovalo, ale já jsem zůstala u jedné skleničky. Zato Clement ne.

Myslela jsem, že budu muset vysvětlovat, na čem jsem pracovala na Athéně a trochu jsem z toho měla obavy, protože už mi hodně detailů vypadlo z hlavy. Avšak to se po mně nežádalo. Clement mi vykládal o svém připravovaném článku o mýtech provincií a způsobu myšlení jejich obyvatel. Pověděl mi o svých třech posledních vědeckých pojednáních a posledních dvou povýšeních.

Řekl mi, že mu jeho manželky nerozuměly.

Konečně spočinul bradou na polštáři pohovky. Jedním z příjemnějších aspektů stolování v horizontální poloze je, že to lidi jako Clement uspí dřív, než vám začnou jezdit rukou po stehně. Teprve pak jsem se mohla zúčastnit všeobecné diskuse.

A nebylo to špatné. Vcelku to byli příjemní lidé a já jsem si dokonce vzpomněla na pár zajímavostí z mého pobytu na Athéně, kterými jsem přispěla do debaty, a také jsme si vyměnili anekdoty o cestování na kosmických lodích jako je Královna. Líbili se mi.

Někdo začal vykládat o vědeckém institutu rozšířeného výzkumu, který se pokouší otevřít další pobočku na Ivory pro Tellys a Pyrene. Ale vypadá to, že nemohou sehnat ke koupí vhodnou budovu ani povolení k vlastní stavbě.

"Představte si," řekl muž, který o tom mluvil, "že když naposledy žádali o povolení, úředník příslušné kanceláře, která povolení vystavuje, chtěl úplatek. Žádal pět set tabalů - ví bůh, kolik je to v dolarech."

Kolem stolu se ozvalo pohoršené mumlání.

"Ale to není všechno," pokračoval muž. "Úředník, který tam byl předtím, chtěl šest set tabalů."

"Tak měli vzít tu druhou nabídku." Dopila jsem poslední doušek vína, který zbyl ve sklenici.

Stůl se ponořil do mlčení.

Zvedla jsem oči. "No, tím, že budou čekat, si nepomůžou."

Muž mi opakoval, jako by mluvil s dítětem: "Je to úplatek, víte. Chtěl úplatek."

"Ano. Já tomu slovu rozumím."

"Chcete snad říci," zeptala se nějaká žena pomalu, "že bychom měli podporovat korupci? Souhlasit s vydíráním? Zdá se mi, že je to na Athéně podivný názor."

"Na Athéně by to byl úplatek. Na Ivory je to obvyklý byznys. Nevidím smysl v tom, aby člověk lpěl na osobních zvycích, když by to znamenalo nemožnost uzavřít obchod s někým jiným - tedy, chtějí tu otevřít pobočku nebo ne? Protože bez úplatku - vlastně bez spousty úplatků - se jim to prostě nepodaří."

Někdo namítl: "Ale to je špatné."

"Já nevím," odpověděla jsem. "Na Athéně musíte dát sporné číšníkům za dobrou obsluhu a na Pyrene se to považuje za vydírání. Je to spíš otázka geografická. Smíte se s tím, na Ivory nepoužijete ani koupelnu, aniž byste za to někomu zaplatili."

Rozhlédla jsem se kolem. Annamarie, celá nesvá, zírala upřeně do talíře. A nebyla jediná na rozpacích. Viděla jsem jejich tváře a prostě mi bylo jasné, že není žádný způsob, žádný způsob na světě, jak se jim přiblížit.

Vstala jsem. "Promiňte, že už musím odejít. Děkuji za skvělou večeři."

Ozvalo se několikrát "rádo se stalo" a "není zač, není vůbec zač" - ale nikdo se nepokoušel mě zdržovat.

Sešla jsem po můstku a stanula v přístavišti za svitu hvězd a praskající pochodně na palubě. Do přistavní hráze narážela voda. Zhluboka jsem se nadechla mrazivě štiplavého nočního vzduchu. Pak jsem se vydala zpátky k Mulletovým.

Když jsem dorazila, Ran stále ještě nebyl doma, a tak jsem si šla lehnout. Nepřišel ani do rána. Vstala jsem a s mlhavým pocitem zášti vůči Ranovi, Valeovi a všem athénským turistům jsem se pokusila uklidnit rozbouranou mysl i žaludek. Správně jsem měla jít přímo k Valeovi, ale jakási zarytá paličatost mě zadržela ve vesnici. Zapsala jsem si pár poznámek, zacvičila si zase jednou Řeku a povídala si se Sethem o jeho povídkách o Annurianovi. Uvažovala jsem, jestli pojedou za Starcem, až budu mít čas; ráda bych mu ukázala, jak jsem se zlepšila, ale současně jsem měla dojem, že je to trochu nebezpečné. Na druhé straně mu ale bude divné, jestli se neukáží a on bude na mě čekat... a neexistuje žádný zákon, který by mu ukládal, že musí zůstat na ostrově, pokud nebude chtít. S krátkým mečem umí zřejmě zacházet kdekoli.

Ten den si pamatuji obzvlášť jasně. Když nastal večer, šla jsem na večeři do obecní kuchyně. Než jsem si sedla k večeři, pozdravila jsem se s kuchyňským personálem. Ochutnávačka jídel Dana už byla zpátky v práci a myslím, že jí to

šlo líp než mně. U stolu, který jsem si vybrala, sedělo už pět žen v rybářských kalhotách a kazajkách, ale zdvořile mi udělaly místo.

Byly v Teshinu cizí, a tak jsme se zvědavě vzájemně prohlížely. Vypily spousty vína, mluvily a pohybovaly se volnými širokými gesty nejnižší obchodnické vrstvy. Jedné bylo teprve čtrnáct, ale ostatním bylo kolem třiceti a čtyřiceti let. Zeptala jsem se, kdo jsou, a ony mi řekly, že jsou převoznice z řeky Kiris (na západě), ale že teď přivezly své nákladní čluny po řece Silver do zátoky, a proto jsou tady v Teshinu. "A co ty, mimozemšťanko?" zeptala se ta nejstarší. "Ty jsi myslím dál od domova než my."

"Z čeho soudíte, že pocházím z jiné planety?"

Chichotaly se a já jim vyprávěla kousek svého příběhu - alespoň v hrubých rysech a změnila jsem Ranovo jméno. Na příslušných místech mi vyjadřovaly soucit a pár žen udělalo gesta, kterými se odhání cizí smůla.

"A teď mi řekněte," pravila jsem, "co přimělo pět převoznic, aby ujely po řece Silver takovou dálku?"

A ony mi to uprostřed vzájemného hojného překřikování pověděly. Ale protože to netvoří součást mého příběhu, nebudu to tady opakovat. Stejně byly některé části jejich vyprávění značně intimní, i když nanejvýš zajímavé.

Byla to společensky mnohem úspěšnější večeře, než předchozí večer plný athénské pohostinnosti. Výsledkem celého rozhovoru bylo, že mi ženy daly svou adresu v městě Bentham a řekly, že je mám vyhledat, kdyby mi v Hlavním městě hořela půda pod nohama. Na druhé straně hor byl život zřejmě volnější, neboť jak podotkla nejstarší žena: "Není to Severozápadní sektor, ale je to místo, kde mu jsi nejbliž a přitom nežiješ v ilegality."

Když jsem odcházela z jídelny, necítila jsem se tak úplně hloupě, jako včera po těch nešťastných událostech. Ale když jsem šla ulicí, uviděla jsem, jak se ke mně blíží Annamarie a ten athénský chlapec (jeho jméno jsem nepostřehla). Už bylo příliš pozdě, abych zmizela za rohem, tak jsem šla dál a doufala, že si mne nevšimnou.

"Ale, nazdar," pozdravila Annamarie.

"Nazdar," odpověděla jsem a chtěla jít dál. Ona se ale zastavila, a tak jsem se musela zastavit také, pokud jsem nechtěla být vysloveně hrubá.

"Ten včerejší večer mě mrzí," začala. "Doufám, že jsme vám nepřipadali moc nezdvořilí. To víte, vypilo se hodně vína."

"No, jistě. Omlouvám se, jestli jsem někoho urazila."

"Ba ne, to my bychom se měli omluvit, vy jste byla host. Svoboda projevu je základní kámen athénské pokroky,"

řekla škrobeně, "a Clement byl na nás pěkně našťavaný, když přišel..., když se probudil. Ale na co jsem si nemohla vzpomenout... víte, všichni se mě ptali a já jsem to zapoměla... myslím, můžete mi ještě jednou říci vaše jméno?"

Včas jsem potlačila reflex a řekla: "Vlastně se jmenuji Theodora."

Rozšířily se jí oči. "Theodora z Pyrene?"

"No, ano -"

V tu chvíli utíkal ulicí Seth. Přihnal se ke mně a popadl mě za ruku. "Musíš se hned vrátit. Poslal mě Ran. Musíš se hned vrátit." Sotva dechu popadal.

"Co je, co se stalo?"

"Musíš tam jít," řekl, "zatkli Valea."

"Dva imperiální policajti," vysvětloval Ran. Byli jsme v pokoji u Mulletů a cpali věci do ranců. "Před hodinou přišli k Valeovi. Odvedli ho do sklepení pod radnici - předpokládám, že ho chtějí vyslechnout."

"Imperiální policajti? V Teshinu? To nedává smysl."

"Rozhodně tu ale nezůstaneme, abychom zjistili důvod. Zkus koupit od Mulletů nějaké jídlo než - ne. To ne. Neřekneme jim nic a odejdeme oknem."

"Jsme ve druhém patře."

"Nad spodním oknem je římsa. Můžeme na ni slézt a skočit odtud. Stejně je venku na ulici samé bláto."

Přemýšlela jsem o tom. "Rane, třeba se na nás nebudou ptát."

"Co tím myslíš?"

"O Valeovi se ví, že se přátelí s jedním uprchlíkem, který žije na ostrově Kado. Možná se to doslechli... ne."

Nevysvětluje to tu časovou shodu." Annurian žil na ostrově celá léta. Ran se probral z tranzu teprve včera a hned druhý den odvedou nejbližšího léčitele k výsledku.

Ale co Vale? Možná, že kdybych dala vědět Annurianovi, mohl by pro něj něco udělat; během té zimy jsem získala k Starci z ostrova Kado velký respekt. Kdyby mě vzali na některý z rybářských člunů, mohla bych ho varovat... zkus uvažovat trochu logicky, Theodoro. Necháš těm dvěma poldům stopu, která je dovede k Annurianovým dveřím? Za to tě Stařec vážně zabije a za takovou pitomost by sis to opravdu zasloužila.

"Tak co?" zeptal se Ran, který čekal, co řeknu dál.

"Na tom nezáleží. Lezeme oknem."

"Správně." Podal mi můj ranec.

"Jak ses dozvěděl o tom zatčení?" Vylezla jsem na parapet. To bude peklo prolézt tou šterbinou, úzkou i pro trpaslíka.

Nedovedla jsem si vůbec představit, jak se protáhne Ran. Nejdřív jsem hodila dolů ranec.

"Starosta Peradon to vzkázal po Sethovi, a tak jsem ho poslal, aby tě našel. Nevím, jestli Peradon něco tuší nebo je opravdu přesvědčený, že policajti a cizinci by neměli přijít dohromady. Jen si představ, kdyby mu nabídli kousíček své moci, pravděpodobně bychom byli ve sklepech my místo Valea. Ušetříme jim spoustu problémů. Jsi připravená?"

Podívala jsem se dolů. "Snad ano."

"Ale byli to typičtí imperiální poldové. Pamatuji si, Theodoro, že se hrubost nikdy nevyplácí."

První věc, kterou tě naučila Babička, měla jsem na jazyku, ale Ran řekl: "Snaž se svinout do klubička, než dopadneš," a přátelsky mě postrčil.

Dopadla jsem do bláta. Bylo to jako když mě uzemní obří pěst. Vyrazila jsem si dech a pár minut jsem byla jako ochrnutá.

"Theodoro? Jsi v pořádku?" Ran nade mnou klečel, v hlase se mu ozýval strach. Nestalo se mi nic, ačkoliv jsem měla bolesti, ale nemohla jsem popadnout dech, abych mu to řekla. "Theodoro?"

Po chvíli jsem vydechla: "Je to dobrý."

"Cože?"

"Jsem v pořádku," zašeptala jsem. "Jen mě chvílku nech."

Posadil se zase na bobek. "Řekl jsem ti, že se máš sbalit, až budeš padat."

"Taky jsi řekl... že je tam římsa."

"Jo, to - uvědomil jsem si, hned jak jsi vylezla na okno, že je moc úzké a už neprolezeš, když do tebe nestřím. Nikdy bys na tu římsu nedosáhla. Ale vždyť to není zase tak vysoko. Řekl jsem ti, aby ses sbalila do klubička!"

"No dobře... udělám to, jen co se zase budu moci hýbat."

Za chvíli jsem vstala a toporně kráčela za Ranem, který mířil ven z města. "Jak ses dostal skrz to okno?" zeptala jsem se.

Usmál se. "Co bych to byl za čaroděje, kdybych neuměl švindlovat," pravil.

Pár minut chůze severně od Vergerova brodu byla v lese mýtiny. Hodila jsem rance na zem a posadila se na ně. Ran oznámil: "Musíme na někoho počkat."

A tak jsme čekali. Pořád jsem byla ještě ztuhlá a bála se pohnout zády. Přemýšlela jsem o spoustě věcí: především o Valeovi a Sethovi, o Starci a o lidech, se kterými jsem cvičila Řeku a o lidech z kuchyně. S nikým jsem se nerozloučila. A teď už je pozdě.

Míjely hodiny. "Na koho čekáme?" zeptala jsem se.

"Na přátele," odpověděl.

Uběhl delší čas. Pak se ozval nějaký šelest a Ran vstal. Tvářil se, jako když ho mrzí, že jsem nekoupila pistoli, a mne začalo napadat totéž. Pak jsme slyšeli, jak se někdo prodírá stromy.

Byl to Seth! Přiběhl a objal mě. "Tymone," řekl. Zvedl oči k Ranovi. "Přivedl jsem je," dodal.

Za ním následovali dva muži, jeden z nich byl ten člověk se špatnou pověstí, kterého jsem předtím viděla s Ranem. Byl to asi čtyřicetiletý muž s bradkou. Na hlavě měl čapku se štítkem zdobeným korálky, znak následovníka Tiché cesty (organizace lidí, vyznávajících na' telleth, což byl sám o sobě rozpor, který nutil k zamyšlení nad logikou člověka nosícího takovou čepici). Žil sám v malém domku v Teshinu a bylo o něm známo, že dokáže sehnat levné pivo v době, kdy je zavřená obecní jídelna. Druhý muž byl mnohem mladší, tak osmnáct, devatenáct let, ale byl vysoký a svalnatý; toho jsem neznala. "Můj strýc a bratranec," vysvětlil mi Seth a uklonil se.

"Peradonové?" zeptala jsem se.

"Somerinové," opravil.

"Ale dlouho už asi ne," řekl starší muž, když se také ukláněl. "Já jsem Karlas a tohle je můj synovec Tyl. Seth i Tyl jsou mí synovci, ale z různých stran." S úsměvem bouchl Tyla přes záda a ten se nejistě uklonil.

To mě mělo napadnout; v téhle malé vesnici jsou všichni nějak vzájemně spříznění.

"Dlouho už ne?" opakovala jsem.

"Slíbil jsem jim členství v rodině Cormallonů, jestli to vyjde," vysvětlil Ran.

"Aha."

"Mému bratrovi Haletovi také," řekl Karlas, "ale ten se k nám bude muset připojit později."

"Aha," opakovala jsem.

Ran mě vzal za ruku a odtáhl stranou. "Vale tvrdí, že jsou spolehliví. Proto jsem k němu šel, abych se poradil, kteří vesničané by přicházeli v úvahu."

"Ach," řekla jsem, protože jsem nechtěla opakovat znovu "aha".

"Poslyš, Theodoro, co je s tebou? Co ode mne chceš?"

"Chci vědět všechno, co se děje, a všechno, co máš v plánu," odpověděla jsem.

Krátce se zasmál. "To je všechno?"

Podívali jsme se na sebe. "Hned jak se naskytne příležitost." Obrátil se k Sethovi. "Děkuji a poděkuj za mne starostovi. Teď se raději vrať zpátky a trochu se vyspi."

"Počkej chvíli, Sethe," řekla jsem. "Myslím, že až zjistí, že jsme pryč, pustí Valea -"

"Už ho pustili," řekl.

"Je v pořádku?"

"Slyšel jsem, že ano."

"Dobře." Vytáhla jsem zápisník a vytrhla list papíru. Napsala jsem "Na shledanou" a podala papír Ranovi. "Připiš k tomu 'pane učiteli'," požádala jsem ho.

Vzal pero. "Vale pozná, že to není tvůj rukopis," řekl.

"Ale dostane vzkaz."

Ran to napsal a podal papír Sethovi, který ho přeložil a nacpal do kapsy svého pláštěku.

"Na shledanou, tymone," řekl.

"Na shledanou, Sethe. Jsi král vypravěčů."

"Ty si vymýšlíš, tymone," opáčil a zmizel mezi stromy.

Ran sebral rance ze země. "Už jsme tady dost dlouho. Raději bychom měli odtud zmizet." Podal mi můj ranec. "No, tymone? Chceš tu snad zůstat celou noc?"

Tymone, no ne? "Už je skoro ráno," podotkla jsem.

"No, právě."

A tak jsme se vydali na sever. Všichni čtyři.

Karlas a Tyl nám dost pomáhali, to jsem musela uznat. Ve skutečnosti dělali víc, než bylo jejich povinností, protože si často předávali mezi sebou můj ranec. Po několika prvních hodinách jsem přestala nabízet, že si ho vezmu zpátky. (Nabídla by tohle snad Babička? Nebo Kylla? Určitě ne. Kromě toho mě čím dál víc bolela ramena a dolní polovina zad a tak mi ty abstraktní úvahy o tom, zda je to morální či ne, připadaly čím dál bezvýznamnější.)

Ten neslavný pád z okna Mulletových mi způsobil větší šok, než jsem si myslela. Když jsme se konečně posadili, byla jsem už úplně vyčerpaná. To odpoledne jsme se zastavili, abychom si odpočinuli, a já jsem se probudila až příští den ráno.

Ran mě probudil těsně před východem slunce. "Asi čtvrt hodiny chůze odtud je město. Karlas tam dojde pro nějaké zásoby. Nepotřebuješ něco?"

"Hm, raději bych šla s ním."

"Blázníš? Jsi moc nápadná."

"Ale ne, Rane. Omotám si hlavu šálou a budu jen malá a bledá ženská." Vytáhla jsem ji z ruksaku; méně nápadné ale bude, když ji tu nechám.

"To není špatný nápad," ušklíbl se.

"V Hlavním městě jsem potkávala lidi s blond vlasy a světlou pletí každý den."

"Tohle není Hlavní město. Tady dávají lišky dobrou noc."

Karlas řekl: "Je to dost velké město. Moje minějí, že jestli si milostivá paní vzala do hlavy, že půjde, nikdo si ji nevšimne. Pokud si ale nechá na hlavě šálu."

Ran pokrčil rameny. A tak jsme se s Karlasem vydali do Jerrinos, což bylo slušně velké město na břehu řeky, asi třikrát větší než Teshin. Na Karlase udělalo dojem - ulice byly dlážděné, alespoň ve středu města, a osvětlení kolem náměstí moderní. Přiznal se mi, že vždycky snil o tom, že odejde do Hlavního města, kde je víc příležitostí pro člověka s širokým duševním obzorem, a tady v Jerrinos vidí, že je to přesně takové místo, jaké by mu vyhovovalo. Pak odešel nakoupit nové pláště, boty, a jak jsem pochopila, i pistole. Přemýšlela jsem, jestli si mám koupit boty, ale už bylo skoro jaro a ty, co jsem měla, ještě držely. Také jsem si pohrávala s myšlenkou opatřit si vlastní pistoli... ale byly drahé. Pokud jsou ceny těch, které vystavovali na tržišti, pevné, pak bych zůstala bez haléře - a proč vlastně? Neuměla jsem s nimi zacházet, a kdyby někdo na mě vytáhl pistoli, stejně by už bylo pozdě. Možná bych nějakou sehnala z druhé ruky, ale nevěděla jsem, kam se obrátit. Nakonec jsem udělala kompromis a koupila jsem novou náplň do smrtící tužky, misku s poklopem na ohřívání jídel a větší čutoru na vodu.

Pak jsem se posadila na schody u radnice a čekala, až začnou rozdávat jídlo pro chudé. Přece nebudu utrácet za jídlo. Podávali rýži s masem a celerem a navrch posypali jídlo rozemletými ořechy. Na město jako Jerrinos to nebylo špatné.

Polovinu jídla jsem dala do své misky pro Rana. Pak jsme se zase sešli s Karlasem na náměstí a vrátili se do lesa.

"Všechno šlo hladce," řekla jsem po návratu Ranovi. Karlas mu podal pistoli a jednu dal také Tylovi. Ranovi koupil lehký zelený plášť. Zatím mu ho uložil do rance, než se oteplí.

"Jdeme?" zeptal se Tyl a vstal.

"Za chvíli," odpověděl Ran. Pak mě vzal za ruku a odtáhl stranou.

"Co je?" zeptala jsem se.

"Nic. Chtěla jsi znát moje plány."

Zasmála jsem se. "A ty mi je opravdu řekneš?"

"Nikdy nevím, co ti přijde k smíchu," pravil. "Tak poslouchej, co hodlám udělat. Nejdřív se musím co nejdřív dostat do Hlavního města. Tam to znám a mám tam kontakty. Myslím, že ve městě máme oba větší šanci se ukrýt než v malé vesnici, kde nám nikdo není ničím zavázán. V Teshinu úplně stačili dva policajti, aby se všichni začali chovat vzorně. Takže zatím O.K.?"

"Zatím ano. Jít do Hlavního města je dobrý nápad. Stejně jsem tím směrem šla, než jsme se dostali do Teshinu."

"Fajn. Jakmile se dostaneme do Hlavního města, zkusím vyhledat staré přátele, trochu se porozhlédnu a uvidím, co se dá zařídít ohledně rodinné rady. Nemohu dělat žádné zvláštní plány, dokud nezjistím, jak to vypadá. Spokojená, tymone?"

Pomalu jsem řekla: "Ale poslouchej, Rane, za předpokladu, že za tvé potíže může Eln - a já myslím, že do toho musí být zapletený - tak ti nejspíš zabráni v tom, abys navázal kontakt s rodinnou radou. Nebo možná někdo, kdo mu pomáhá." Na to neřekl nic.

Pokračovala jsem:

"To už tě určitě také napadlo."

"S tím si nedělej starosti," odpověděl, sebral větvičku a oškraboval si bláto z bot.

"Podívej," řekla jsem.

"Je tu jeden problém." Vzal větvičku, sedl si na bobek a naškrábal do země pomyslnou mapu. "Můžeme jít celou cestu kolem horského masívu a pak průsmykem podél pobřeží. Tudy chodí všichni a bude nám to pěšky trvat dobré tři měsíce. Nebo můžeme jít rovnou Similským údolím a pak budeme v Hlavním městě za šest týdnů. Problém je, že jsme v časové tísní. Každé jaro roztaje led kolem pohoří a promění Similské údolí v jezero, které odtéká do Stříbrné řeky. Proto jsou od Vergerského brodu směrem na sever do údolí všude hráze."

"Už je skoro jaro," podotkla jsem.

"Ano, proto je to riskantní. Budeme muset jít hodně rychle. Mluvil jsem o tom s Karlasem a Tylem, jsou ochotni té šance využít."

"Aha."

Čekal a já jsem prohlásila: "No, jestli tudy chtějí jít všichni, tak nejspíš půjdu také." Vypadal potěšené. "No, vlastně, proč bych se měla nechat sama sebrat policajty, když můžeme zemřít všichni společně? A stejně bych byla raději, kdyby příčinou mé smrti byla nějaká přírodní síla."

"Toho si cením, Theodoro, vážně. Co říkají karty?"

"Ale počkej." Vyndala jsem misku s jídlem. "Sehnala jsem to ve městě. Snad by ses měl vydat na cestu s plným žaludkem."

Odklopil misku a nabral si trochu rukou. "Hm, dobré ořechy." Snědl ještě trochu a řekl: "Ale to je přece večere. Copak se teď ráno prodávají obědy?"

"No, ano i ne. To jsou zbytky z veřejné kuchyně - snídaně pro chudé."

Přestal žvýkat a chvíli jsem si myslela, že jídlo vyplivne. Další chvíli to vypadalo, že ho vyklopí na zem. "Cože?"

Řekla jsem nejistě: "Snídaně pro chudáky."

"Hodláš mě urážet? Co si vlastně myslíš? Ty žebráš na schodech u radnice - teď, když patříš ke cormallonskému Domu?"

Z hlasu mi čísel chlad, když jsem odpovídala: "Tak podívej, příteli, možná, že jsi hlava rodu Cormallonů, ale za to si tady v téhle pustině nekoupíš ani rohlík. A pokud se upamatuješ na svoji nedávnou nemohoucnost, vzpomeneš si také, že jsi seděl na mnoha radničních schodech na cestě do Issimi - a nebýt toho, byl bys už dnes mrtvý. Tak proč mě kritizuješ? Jsem pouhá cizinka. Jak mám vědět, že trpíš komplexem z dobročinných snídaní?"

Ran na mě zíral. Bylo to poprvé, co jsem mu odmlouvala. A navíc se zdálo, že nebudu vědět, kdy přestat.

"A co se týká dnešního dne, dostala jsem jídlo zdarma. Chceš snad, abych se ti za to omluvila? Víš, kolik bakras mi zbylo v peněžence? Mohu tě ubezpečit, že to nestojí ani za zmínku. A kde seženeme finance? Myslíš, že tví dva noví spojenci hodí své celoživotní úspory do společného hrnce - ne že by jich zase bylo tolik, že? A jestli mají zdravý rozum, tak to neudělají. Nechají si je v rezervě pro případ, že by plán nevyšel."

Takže zbýváme my dva. Já sice nevím, kolik máš u sebe ty, ale..."

Uvědomila jsem si, že mi dochází dech a začínám popotahovat. Ran vypadal zděšeně.

"Mrzí mě to, Theodoro. Promiň." Znovu si nabral do úst jídlo a žvýkal. Tvářil se přitom, jako by kousal šváby, ale odhodlaně polykal.

"Pane Bože, který ochraňuješ studenty." Už jsem nevěděla, jestli popotahuji nebo se hihňám. Ran dojedl a vytřel misku hadříkem.

Pak mi ji podal zpátky. "Mockrát děkuji," řekl a dodal: "Omlouvám se za své chování. Ale - Theodoro - už to nebudeme dělat."

"Dobře," odpověděla jsem.

Znovu jsme se připojili k našim dvěma spojencům, kteří se snažili předstírat, že neslyšeli nic z toho, co jsme si za těch pár minut řekli. Sebrali jsme výbavu a vydali se na pochod. Snaž se to brát jako výlet do přírody, říkala jsem si při chůzi. Jak se ukázalo, náš nový známý, Tyl, byl téměř neuroticky stydlivý, takže teprve po nějaké době nám řekl, že si vymkl kotník. A to se nejdřív zdráhavě svěřil svému strýci Karlasovi, který to pak řekl nám. V tu chvíli jsem si neuvědomila, co to pro mě znamená, ale bylo to vůbec to nejlepší, co mě mohlo potkat. Už jsem měla potíže, abych udržela krok s ostatními, což nebylo nic divného. Všichni mí tři společníci byli vyšší než já, měli mnohem delší nohy, takže jsem musela téměř běžet, abych jim stačila. A terén, ve kterém jsme se pohybovali, rozhodně nebyl vhodný pro jogging. Ale všichni jsme museli zpomalit kvůli Tylovi, který se opíral o hůl a snažil se nezatěžovat levou nohu.

Hned ten první večer, co jsme vyšli z Jerrinos, jsem vytáhla karty. Ran mě pozoroval od ohně, ale dál se zabýval rozvěšováním spodní tuniky, kterou si právě vypral. Začala jsem vykládat kolem střední karty, která představovala Rana, což jsem obvykle nedělala. Jeho situace mě ale stále znepokojovala. Když jsem kartu obrátila, byla to karta Dozvuky a na ní obraz lidí, kteří utíkají ulicí nějakého města. Jedna žena drží v náručí dítě, jiní vylézají z ruin zničených domů. Ta žena symbolizovala znovuzrození. Když jsem se karty dotkla, z rozvalin se složil obraz Cormallonu, ulice se změnila v kopec a z ženy s dítětem byla Kylla s pochodní v ruce. Na vrcholu kopce se připojila pod noční oblohou k Elnovi a začali něco odříkávat. Všechny moje obrazy byly samozřejmě němé, ale věděla jsem, že se jedná o oficiální akt Ranová zneuznání.

To nebylo pro mě nic nového. Ale jak jsem se tak prsty dotýkala karty, napadlo mě, že se možná nedostanu tak daleko, abych se dozvěděla všechno. Zacházela jsem s kartami jako s přenosy ze Sítě. Přijala jsem to, co přinesly a předpokládala, že je to všechno. Ale co když je tu něco víc? Vale mě naučil najít za určitou rovinou jinou rovinu... a najednou mě něco napadlo. Sice jsem si pořád ještě myslela, že "dezaktivovat se" je prázdná fráze, ale zdálo se, že uvolnění a soustředění mi pomáhalo při tinaje. Možná, že mi pomůže i tady. Několikrát jsem se zhluboka nadechla a přiměla jsem se co nejvíce uvolnit. Snažila jsem se nemyslet vůbec na nic a po chvíli jsem nechala myšlenky pomalu, zvolna přenést na kartu, ne za účelem zmocnit se nějaké informace, ale jen tak ze zvědavosti...

A náhle se mi to podařilo. Bylo to jako pád do studně. Octla jsem se znovu na vrcholu kopce, ale tentokrát tu chyběla reálná atmosféra jako předtím; to bylo divné, protože teď jsem měla pocit, že jsem při tom a že se nedívám jen na obrázek. Ale o co tu vlastně jde? Kylla zase držela pochodně - ale byla to vůbec Kylla? Její tvář se zdála starší a ne tak laskavá jako vždy. Vzala Elnovi jeho pochodně a podala ji někomu, kdo stál za ní. Pak zapálila oheň v obrovské mramorové míse na nejvyšším bodu kopce. Eln řekl - a já jsem ho slyšela! - "Zapálím zbytek pohřebních ohňů". Ona odpověděla: "Už je příliš pozdě. Nemáš pochodně." Zdálo se, že je na něj rozzlobená. Vzpomínám si, že jsem si pomyslela, že to od ní za těchto okolností není tak úplně fér.

Někdo mi vytrhl kartu z ruky. Nade mnou se nakláněl Ran a tvářil se nešťastně. "Theodoro? Co to děláš, není ti něco?"

"Samozřejmě, že ne. Četla jsem karty. Co je to za nápad, přerušovat mě?"

"Nemohl jsem tě přerušit. Neslyšela jsi mě. Co jsi to dělala?"

Pověděla jsem mu to a myslela si, že mi hned řekne: "Zkus to ještě jednou" - potřeboval informace a už řadu dní se mě snažil přimět, abych vyložila karty. Ale on se jen zamyšleně podíval a vzdychl: "Nevím, jestli je to nejlepší nápad."

"Docela dobře to šlo, dokud jsi mi nesebral kartu."

"Jak to - šlo? Nikdy jsem neslyšel o takovém způsobu vykládání karet. Říkáš, žeš měla pocit, jako by nešlo o skutečnou událost -"

"Ne, bylo to spíš něco symbolického nebo něco z budoucnosti -"

"Nelíbí se mi to. Jak dalece můžeme takovým informacím věřit?"

O věštách jsem nikdy neměl valné mínění - a může to být pro tebe nebezpečné."

"Cítila jsem se dobře. Neměla jsem strach."

"Ne, nevíme, co by se bylo stalo, kdybych tu nebyl a nesebral ti tu kartu."

"S největší pravděpodobností by byla ta scéna skončila." Mluvila jsem podrážděně, jako někdo, komu vypnuli terminál před koncem napínavé hry.

Ale Ran opakoval: "Ne." A tak jsem prozatím karty odložila. Karlas seděl na bobku na druhé straně ohniště a zdvořile čekal, až přestaneme mluvit. Pak ke mně přistoupil a řekl: "Můj synovec by vás rád požádal, abyste mu udělala tinaje. Doufá, že by mu polevila bolest v kotníku."

Zahleděla jsem se na Tyla. Seděl přitom s odvrácenou tváří a jednou rukou si svíral kotník. Řekla jsem Karlasovi: "Není ale žádná záruka, že bolest povolí. Je to sice možné, ale ne jisté." Podle toho, co mě učil Vale, bych se dnes večer kotníku nedotkla. Místo toho bych zaktivovala energetické pole kolem něj, což by mu možná mohlo pomoci.

V každém případě mi Vale tohle poradil. Karlas řekl: "Já vím. Proto chce Tyl vědět něco o vašich morálních vlastnostech."

"Prosím?"

"Váš charakter. Je zřejmé, že úspěch seance do značné míry závisí na morálních vlastnostech léčitele. To je známé."

Mozek mi pracoval na plné obrátky. "Vážně, je to tak? Poslyšte, Karlasi, pochopil jste to obráceně. Jestli to má něco společného s povahou, pak to záleží spíš na postoji osoby, která tinaje podstupuje. Jestli se dokáže uvolnit a aktivně spolupracovat, odrazí se to v jeho těle a má z toho užitek. Ale to je všechno."

Karlas pokračoval: "Ale já už jsem ho ubezpečil, že máte příkladný charakter, protože jinak byste tu nebyla s námi. Víím určitě, že by sir Cormallon s sebou nevzal někoho, kdo není na úrovni."

"Tak to vám děkuji," odpověděla jsem a vzdala se naděje, že se domluvíme. "To je od vás laskavé."

"Tak podíváte se na mého synovce? Je to prima chlapec. Víím, že si nestěžuje, ale bolí ho to."

"Dobrá." Vstala jsem a přešla k Tylovi. "Ahoj," pozdravila jsem.

Tyl pohnul mohutnými rameny a něco zamumlal. Předpokládám, že to byl pozdrav.

Obyčejně jsem si s klientem povídala, abych se o něm něco dozvěděla a uklidnila ho. Tady by to pravděpodobně mělo opačný účinek. "Otočte se," rozkázala jsem.

Vděčně poslechl.

Při práci přišel Ran. "Mohu se dívat?" zeptal se.

"Když chceš."

U Tyla jsem poznala, co myslel Vale tím, když říkal, že lidé s vypracovanými svaly mají jiný tok energie než tanečníci jako Pyre. Oba typy tvrdě trénovaly, ale Tyl měl energii soustředěnou v jednotlivých bodech, zatímco Pyreova proudila jako řeka. "Nebolí to, že ne?" zeptala jsem se. Šla jsem víc do hloubky než jindy.

"Skoro to ani necítím, jste jako motýl," odpověděl. Nebesa, on umí vážně mluvit. Když jsem skončila, láskyplně jsem ho pleskla přes záda a on se usmál. Měla jsem s ním takový příjemný pocit, byl jako velký rodinný pes.

Ran mi řekl: "To jsi musela pěkně studovat, že?"

"Ano, musela."

Pokýval hlavou, jako by si něco představoval. Později mi přinesl ze svého rance příkrývku. "Vím, že jsi příliš šetrná, než aby sis koupila jednu navíc. A ještě pořád není jaro."

"Díky." Vzala jsem si ji od něj. Byla z temně rudé vlny, Karlas ji musel sehnat v Jerrinos. "Tak dobrou noc."

"Ano, dobrou noc." Na chvíli se odmlčel. "Máš ještě pořád tu onyxovou kočku?"

"Ano, mám ji v ranci. Chceš ji?"

"Ne. Jen mě to zajímalo. No nic, tymone, hezky se vyspi."

V několika příštích dnech mohl Tyl pokračovat v cestě zase rychleji. Snažili se kvůli mně jít pomaleji, ale vždycky tak za půl hodiny už byli kus před námi, a když jsme je s Ranem mnohem později dostihli, seděli někde na kmeni nebo za balvanem a čekali na nás. "Promiňte, paní," říkal Karlas. "Je těžké jít tak pomalu."

Měla jsem za to na ně zlost a bylo mi nepříjemné pomyšlení, že Ran jde kvůli mně pomaleji. Ne, že by něco říkal - a to mě taky švalo. Nepřetržitě mě bolely nohy a záda. Jednoho večera jsem tupě seděla u ohně a měla černé myšlenky. Ran se posadil vedle mne. "Ještě jsem neviděl, aby někdo vypadal takhle mizerně."

"Děkuji."

"Nemyslím tebe, ale výraz na tvé tváři. Měla by ses vidět."

Něco jsem zabručela.

"Vím, že je to pro tebe těžké, ale... chceš o tom mluvit?"

Sfoukla jsem nějaké smetí. "Nemám už žádnou fyzickou výdrž," řekla jsem.

Zdálo se, že čekal něco víc. "No co? Předtím tě to nikdy netrápilo."

"Předtím jsem to nevěděla!" No prosím, už jsem na něj zase začala křičet. "Promiň, omluv mě na chvíli." Poodešla jsem kousek mezi stromy, abych mohla být se svým trápením sama.

Tohle jsem nikdy neznala. Ať jsem zkusila cokoli, ve všem jsem si vedla dobře, ve škole jsem vždycky bez problémů

patřila k těm nejlepším - a pokud se mi snad něco nedařilo, považovala jsem to beztak za málo důležité. Nevěděla jsem, že moje tělo snese tak málo. Neměla jsem ani tušení, jak zahanbujícím způsobem reaguje duše na tělesný stav, a byla jsem protivná a vztekla na lidi, kteří mi nic neudělali.

Když jsem si za to dostatečně vynadala, vstala jsem, abych se vrátila k ostatním. Pak jsem se ale pořádně lekla. Na kameni, kde jsem seděla, byla krev. Rychle jsem si zkontrolovala šaty a objevila krev na spodní tunice a na vnitřní straně nohou. Byla jsem šokovaná a vyděšená. Myslela jsem si určitě, že vnitřně krvácím. Mám vůbec možnost dostat se včas k lékaři? A je tady někde na cestě do Hlavního města nějaký lékař, který studoval na Tellys? Celá jsem se třásla.

Udělal jsem pár kroků směrem k tábořišti, když tu jsem si náhle vzpomněla na jinou neškodnou příčinu krvácení u ženy. Ivoranka by těžko pochopila, že jsem na to zapomněla, ale vždyť jsem neměla menstruaci od svých třinácti let, kdy jsem ji dostala poprvé. Pravidelně každé tři roky jsem si nechala dát obvyklý implantát, který zabraňoval ovulaci. Předpokládalo se, že implantáty vydrží tři až pět let, ale byla jsem raději opatrná. Ten poslední se musel jednoduše opotřebovat. Velký Platone, co budu teď dělat?

Napadlo mě, že kromě nepříjemných pocitů je tu také možnost, že otěhotním - nedobrovolně. To je tedy představa! Možnost, že porodím v bolestech na planetě, kde nejbližší zdravotnické zařízení, kterému bych důvěřovala, je geograficky i finančně zcela mimo můj dosah. A co Ran? Ale nemyslela jsem konkrétně na něho, ale na to, jestli Ivory šla opravdu jinou cestou než ostatní planety a my jsme odlišné druhy? Definice říká, že příslušníci téhož druhu jsou schopni se pářit a plodit životaschopné potomstvo. Ale je spousta odlišných druhů, které jsou schopné se pářit a plodit, no, něco. Ale není žádná záruka co. A možná by vyžadovalo i složitou lékařskou techniku takové dítě donosit. Ale na takové věci nemá dál smysl myslet, nebo ztratím poslední zbytek odvahy. I tak už je to opravdu poslední kapka. Vylezla jsem zpátky na kámen, vyhnula jsem se skvrně od krve a měla jsem pláč na krajíčku. Byla jsem úplně otupělá. Neměla jsem ani nejmenší ponětí, co s tím budu dělat. Také jsem nevěděla jistě, jestli se mohu se svým problémem svěřit ostatním; možná je hovor o takové věci na Ivory tabu, nikdy předtím jsem tomu nevěnovala pozornost. Proč člověka nikdo nikdy nevaruje před takovými věcmi? Myslela jsem na všechny ty kouzelné příběhy, které jsem četla na Athéně, legendy, které jsem si zamilovala - na hrdiny, kteří se vydávali na cesty hledat bohatství a dobrodružství. Rytíři a panny se vrhali do nebezpečných bitev u hradů a dívky neměly nikdy takové problémy. Hobiti a velcí elfové si to rázovali nad zemí a hobitům nikdy nedělalo potíže držet krok s elfy. Ovšem bylo samozřejmé, že hobiti mají velkou výdrž.

Škoda, že také nejsem hobit. Mužského rodu.

No, nedá se nic dělat, budu se jich muset zeptat. A jestli to budou považovat za společensky nevytříbený námět, budou se s tím muset prostě smířit. Nemohu tady věčně sedět na balvanu.

Vrátila jsem se zpátky do tábora a řekla Ranovi o svém problému. Tvářil se rozpačitě. "Copak ty nemáš idritak?" zeptal se.

Cože? "Ne," odpověděla jsem.

"Domníval jsem se, že sis nějaké opatřila v Jerrinos," řekl mi. "Už je pozdě, ale nedá se nic dělat. Pošlu Karlase do Spur, aby ti jich pár přinesl, je to jen několik kilometrů odtud. Vážně, Theodoro, předpokládám, že budeš na takové věci myslet včas."

"Ale co mi může Karlas přinést? Mluvíme oba o implantátu?"

"O čem?"

Pak následovala poněkud zmatená výměna informací. Nakonec Ran zavrtěl hlavou a šel promluvit s Karlasem, který pokrčil rameny a odešel z tábora. Za hodinu se vrátil s malým váčkem, který obsahoval spoustu malých bílých věcí. Zdálo se, že jsou z nějaké nasákové látky.

"Co s tím mám dělat?" zeptala jsem se.

Karlas se zatvářil rozpačitě. "To, co s tím vy ženy obvykle děláte."

"Dáš si ji dovnitř," řekl Ran.

"Vážně? A kolik najednou? A jsou sterilní?" Nedůvěřivě jsem se na ně podívala.

Ran i Karlas byli na rozpacích. Nad touto věcí nikdy moc nepřemýšleli.

Pak promluvil Tyl. "Jestli dovolíte," řekl klidně. A pak mi dal jasné instrukce. Ran s Karlasem na něj jen zírali. "Mám pět sester," pravil a pokrčil rameny.

A tak jsem vzala váček s idritakem a odešla "udělat to, co my ženy s tím obvykle děláme". Hezky se to řeklo, ale hůř dělalo. Říkala jsem si přitom, že je to všechno proto, že jsme primáti. A od toho dne mě kolikrát napadlo, že bych byla raději vačnatec.

Myslela jsem si, že už jsem se dostala až na dno svých sil. Mýlila jsem se. Následující ráno jsme došli na okraj Similského údolí.

Bylo dlouhé, úzké a holé. Říkali, že je v létě pokryté vegetací, ale teď tam bylo jen bláto. Řekli, že máme štěstí, že tudy nemusíme procházet v létě. Nepřidala jsem se k tomu chvalořečení, protože jsem si šetřila dech na sestup. Šli jsme dolů dlouhou cestou po úbočí. Přestože bylo teplé počasí, měli jsme na nohou zimní boty.

"Už je skoro jaro," řekl Ran tiše Karlasovi.

"Hm," zabručel Karlas s vážným výrazem na tváři.

Údolí mi připadalo dlouhé - příliš dlouhé na to, abychom ho přešli za tři dny, jak to bylo plánováno. Ale pochodovali jsme dolů a já jsem si přísahala, že budu držet krok s ostatními bez ohledu na to, jak rychle budu muset utíkat blátem. Být pomalý by tu znamenalo ohrozit život všech.

Slíbila jsem, že už nebudu chtít další přestávky na odpočinek, a také jsem to dodržela. Věděla jsem, že nejdu tak rychle, jak by ostatní mohli jít, ale šla jsem pořád dál a dál. Brzy se bolest z nohou a zad rozšířila na krk, lýtko a hrudník.

Přitiskla jsem si pěst na kříž ve snaze zmenšit ji a šla. Nestěžovala jsem si - ale to nebyla žádná velká zásluha. Po několika hodinách jsem neměla ani dost inteligence ani dost energie, abych si stěžovala. Mluvení bylo nad moje síly. Nejdřív jsem toužebně myslela na cestu z Issinu, kdy jsem šla svým vlastním tempem a odpočívala, kde se mi zachtělo; to bylo jiné putování. Brzy nato jsem přestala přemýšlet úplně. Byl to jeden dlouhý neskutečný horor, krok za krokem a pořád vpřed. Už jsem si ani neutírala pot. Klást jednu nohu za druhou, na víc jsem se nezmohla.

Ucítila jsem Ranový ruce na ramenou. "Theodoro, můžeš se zastavit. Zastavíme se tu. Slyšíš mě?"

Svalila jsem se do bláta a zůstala ležet.

Okamžitě klečel vedle mne. "Jsi v pořádku?"

"Ano. Jdi pryč."

Zřejmě vycítil, že to myslím vážně, a odešel. Za nějakou chvíli - vůbec nevím, jak dlouhou - se vrátil s Karlasem. "Pomoz mi ji postavit," řekl. Každý mě vzal za jednu ruku a šli jsme dál. Tak to bylo ve dne. Večer jsem se neúčastnila posezení u ohně a vaření. Nechali mě na pokoji, za což jsem jim byla vděčná. Tělo mě v noci bolelo, na chodidlech jsem měla puchýře a na různých místech vyrážku, kterou jsem předtím neznala. Strašně svědila, ale když jsem viděla, jaké následky má škrábání, snažila jsem se s tím přestat.

Den, dva, tři. Stále ještě jsme byli v údolí. Ran s Karlasem si dělali starosti. Pořád poslouchali, jestli neuslyší zvuky řítící se vody, ale já jsem byla mimo. Vlastně jsem byla v partě jediná, kdo neměl strach. Ale toho třetího dne něco selhalo.

Neměla jsem ani ponětí, co se chystá. Než jsme došli do tohoto údolí, netušila jsem, že člověk tak nečekaně rychle dosáhne hranice svých možností. Stalo se to mezi dvěma kroky - zastavila jsem se a sedla jsem si.

Nikomu jsem nic neřekla a trvalo několik minut, než si uvědomili, že s nimi nejsem. Potom se vrátili a obstoupili mě.

Ran promluvil jemně: "Theodoro, musíme jít dál. Nemůžeme se ani vrátit, už je příliš pozdě. Jsme tu v nebezpečí. Mohli bychom být kdykoli zatopeni a to je zlé. Slyšel jsem o tom, Theodoro. Voda tudy projde jako nůž papírem. Nezůstali bychom nejspíš naživu."

"Jdi," opáčila jsem.

"Cože?"

"Jdi. Zachraň se."

Podívali se na sebe.

Ran řekl: "Theodoro -"

"Jdi. To je v pořádku. Mně je to jedno." A také mi to bylo jedno. Teď je těžké vžít se do toho, co jsem tehdy cítila, ale skutečně mi to bylo jedno. Všechno se pro mě ohromně zjednodušilo. Nemohla jsem jít dál. A z toho se muselo odvíjet všechno ostatní. Smrt už se mi nezdála jako něco, čemu je třeba se vyhnout, jako když jsem ještě uvažovala normálně. Odešli a pár minut spolu mluvili. Slyšela jsem je, ale nezajímalo mě to. Po chvíli se Ran vrátil.

"Poslal jsem je napřed," vysvětlil mi.

"Ty jdi také." Hovor pro mne znamenal námahu, ale musela jsem to říci. Nechtěla jsem být odpovědná za jeho smrt. To už by byl vrchol všeho. Kdyby tu zůstal, asi bych se pokusila za chvíli vstát a to jsem nechtěla.

"Ne."

"Prosím tě."

"Ne. Poslyš, Theodoro, miláčku, nesmíš mluvit. Lehni si, jestli chceš. Dělej, jako bych tu nebyl."

Otupěle jsem tam seděla a zlobila se, že se musím zabývat jeho přítomností. Po několika minutách - nebo možná to bylo později - jsem si uvědomila, že mi stáhl boty.

"Co to děláš?"

"Jestli si nelehneš, tohle ti alespoň trochu pomůže." Nalil vodu z polní láhve na tuniku, kterou vytáhl z rance, a pak mi začal umývat nohy. Bylo to šílenství, ale zastavit ho by stálo moc námahy. "Tvoje nohy vypadají příšerně," pravil konverzačním tónem. "Nevěděl jsem, že někdo může mít tolik puchýřů a vyrážek na tak malé ploše. No ne! Na barbara máš citlivou pleť." Když mi smyl pot a špinu, zvedl mi jednu nohu a začal stlačovat chodidlo palcem. Použil přitom techniku tinaje.

"Nevěděla jsem, že to znáš," slyšela jsem se říkat.

"Dívám se a učím se," odvětil, "zrovna jako ty."

Seděli jsme tam několik hodin jako sochy. Nakonec jsem pronesla: "Je mi to moc líto."

"Co je ti líto?" Vypadal opravdu nechápavě.

"Všechny jsem vás zdržela. Nejsem z rodu hrdinů, Rane. Nejsem ani taková jako Karlas a Tyl. Nestojím za to, abys se mnou ztrácel čas."

Asi minutu byl zticha a pak řekl: "Často jsem měl problém to pochopit, Theodoro, ale nikdy ne větší než teď. Nevím, co má rychlost, s jakou dokážeš jít Similským údolím, společného s tvou povahou. Nejsi žádná přebornice v chůzi, nemůžeš se rovnat těmto lidem a zvláště ne v tomhle terénu. To je mrzuté, ale stejně jsem tě vždycky považoval za městské dítě, tymone. Já sám jsem ryze městský člověk, a když jdu do přírody, беру s sebou spoustu městského komfortu - jak jsi viděla. Nejspíš už nikdy nebudeš muset něco takového znovu podstoupit. A až budeš v Hlavním městě, kdo se bude starat o to, jestli děláš kratší kroky?"

Tak jsem o tom nepřemýšlela. A vůbec, on si mohl dovolit být zdvořilý - on přece neselhal.

A pak pokračoval: "Vím, že nemáš důvod mě poslouchat. Odpadl jsem zrovna ve chvíli, kdys mě potřebovala. Když jsem zjistil, že nebudu na každém kroku podporovaný rodinou, prostě jsem rezignoval na život. Vím, že Vale tvrdí, že bych nebyl tak zranitelný, kdybych se hned sám nevzdal. Ty ses musela starat o všechno. S tím jsi nepočítala, že ne? Nemysli si, že o tom nepřemýšlím každý den od chvíle, co jsme odešli z Teshinu -"

"Zbláznil ses?" Nevím, jak dlouho by byl pokračoval s tím nesmyslem, kdybych ho nezarazila.

"Podívej, já chápu, že tahle rodinná záležitost pro tebe znamená víc, než pro nějakou cizinku z Pyrene. Tvůj svět se před

tebou rozbil na padrt', Rane, jak jinak jsi na to mohl reagovat?" Vypadal tak zničeně. Zvedla jsem mu hlavu. "Naštvalo mě to, samozřejmě, když ses takhle choval. Ale mě dopaluje spousta věcí. A to je všechno, co si o tom myslím. Opravdu."

Chvilí jsme tam seděli a snažili si navzájem dodat odvahy. Konečně jsem si všimla, že se různé bolesti, které v posledních několika hodinách ustoupily a změnily v pocit celkové mizérie, začínají zase ozývat. Vzdychla jsem. "Raději bychom měli jít."

Vstal a podal mi ruku. S kulháním jsme vykročili do bláta. Cítila jsem se dost bídne, ale tak úplně špatně zase ne. Než jsme došli do poloviny cesty, která vedla průsmykem nahoru z údolí, určitě jsem si nejmíň desetkrát myslela, že slyším hukot vody. "V téhle výšce už jsme v bezpečí," oddychl si Ran. Když jsme se dostali na vrchol horského hřebenu, otočila jsem se.

"Škoda, že nevidím, jak se valí voda. Po všech těch trápeních bych ráda viděla to, co mě mohlo zabít."

"No, teď už není žádný spěch. Chceš si počkat?" navrhl Ran.

Nějaký čas jsme seděli a dívali se na to všivé údolí. Měla jsem pocit, jako bych v něm strávila celý život. Slunce se přehouplo doleva za vrcholky hor.

"Myslím, že bychom měli jít dál," řekla jsem.

Pokrčil rameny. "Bohužel, takové věci nepřicházejí v pravou chvíli."

"Nejspíš bych měla být ráda, že jsme to propásli."

Zasmál se a pomohl mi vstát. Přešli jsme horský hřeben. Na druhé straně jsem se zastavila.

"Co je?" zeptal se.

"Myslela jsem, že slyším vodu. Ale na tom nesejde," promluvila jsem, když jsem zase vykročila. "Asi se mi to jen zdá." Řev za mnou zesílil. Ran se na mě tázvavě zadíval.

"Ne, děkuji," řekla jsem. "Teď už jsme z toho venku. Věř mi, Rane, že by ti nestačily všechny peníze z vaší rodinné pokladnice, abys mě znovu dostal do toho údolí. Ten zvuk," dodala jsem pevně, "si budeme do smrti pamatovat."

"Souhlasím," řekl Ran. "Babička mě učila, že nikdy nemám žádné dárce z Cormallonu odmítovat."

S Karlasem a Tylem jsme se setkali ve městě Tenrellis, vzdáleném několik dní cesty od Hlavního města. Teď už se objevovalo víc měst a silnice byly frekventovanější. Ubytovali jsme se v hostinci - tak levném, jak jen bylo možné, aniž bychom tím urazili Ranovy city. Mým požadavkům každopádně vyhovoval, což znamená, že tam bylo minimum hmyzu a jiné havěti. Nic víc nežádám.

Ran souhlasil s tím, že tam zůstaneme pár dní a odpočineme si. Ačkoli toužil jít dál, nechtěl, abychom se v Hlavním městě potáceli v hadrech. Byli jsme příliš unavení na to, abychom čelili situacím, které nás tam čekají. Příští den ráno po našem příchodu jsem odešla na tržiště a nechala Rana s Karlasem u staré otlučené šachovnice, kterou někde vyhrabali. Šachy mě nikdy nebavily, asi proto, že jsem tak špatná hráčka. A chtěla jsem si koupit něco dobrého k jídlu a posedět pod pruhoanou markýzou a myslet na to, že dneska nemusím nikam chodit. Bylo krásné, už téměř jarní ráno. Seděla jsem pod pruhoanou plátěnou stříškou a lízala citrónovou zmrzlinu, když jsem uslyšela hlas, který jsem velmi dobře znala.

"Jsi drobnější," řekl ten hlas zamyšleně, "nebo jsem já vyrostla?" Byla to Kylla. Stála nade mnou ve svých nejlepších vycházkových šatech, vlasy zapletené do střízlivého copu, ale se zlatými kruhy v uších a zlatým popraškem na lících. Podívala jsem se dolů na sandály, které vykukovaly z róby, a viděla, že i nehty na nohou má natřené zlatým lakem. "Určitě jsem zhubla," řekla jsem. A mžourala proti slunci do její tváře. "Myslím, že už toho ze mě opravdu moc nezbylo."

"Ale, ale," namítla a posadila se způsobně vedle mne. "S tím budeme muset něco udělat. Jak se má můj bratr?"

"Dobře."

"A ty sama?"

"Pohublá, ale jinak nezraněná."

"Dobře." Hrála si s okrajem róby. "Theodoro, myslím, že bychom si měly promluvit. Co kdybys se mnou zašla do místních lázní Asuka? Mohly bychom si objednat jídlo a maséry a cokoli jiného a udělat si pěkný den."

Pomyšlení na plnou vanu horké vody bylo velmi lákavé. "A ty bys to zaplatila, Kylla?"

"Přirozeně."

Trvalo mi snad jen vteřinu se rozhodnout. "Platí. Nechám jen v hostinci vzkaz pro Rana."

Zavrtěla hlavou. "Jestli ti to nevadí, byla bych raději, kdybys mu o tom neříkala. Nečeká, že s někým z vás navážu kontakt... a je velmi pravděpodobné, že by to nepřijal dobře, kdyby se dozvěděl, že jsi se mnou mluvila."

"Z toho soudím, že Eln neví, že jsi tady."

"Přesně tak. Ale nebudeme si kazit krásný den vyhrabáváním všech těch odporných detailů, ano?"

"Podle rozkazu - ty platíš."

A tak jsme prošly pár ulic a došly ke dveřím, které vypadaly jako vchod do jeskyně a vedly do nitra kopce v severní části města. Tahle pobočka lázní Asuka se velmi lišila od výškové budovy ze skla a oceli v Hlavním městě. Skutečně byly vybudované z jeskyně, jejíž část byla upravená, ale ostatní ponecháno v přírodním stavu.

"Vezmeme si apartmá," řekla Kylla ženě u vchodu. "To nejlepší v ženské části. Jaké máte bezpečnostní opatření?"

Statná žena vojenského typu ve středních letech zvedla obočí, když Kylla odpočítala na stůl mince. Jinak ale vypadala lhostejně.

"Pevná skála, jak sama vidíte, milostivá paní. Přinejmenším šedesát centimetrů silná v každé místnosti, ale obvykle ještě víc. Každý pokoj má ocelí vyztužené dveře. Žádná okna." Vyndala dýmku, zapálila si ji a dodala: "Jsme zajištěni proti odposlouchávání. Každé ráno a každý večer se zjišťuje speciálním kouzlem, jestli je všechno v pořádku. A řeknu vám, že v tomhle městě i jinde jsme nejlepší - můžete se nechat nalíčit, pokud jdete večer do společnosti, namasírovat, cokoli

chcete."

"Tinaje?" zeptala jsem se.

Chvilku váhala, pak řekla: "Ovšem. Moje děvče Celia je specialista na tinaje. Už jste to s ní někdy zkusila?"

"Ne," odpověděla jsem. "Nikdy jsem neměla plně profesionální sezení. Prošla odbornou přípravou?"

"Ovšem, jinak by tu nebyla. Budete si ji žádat před koupelí nebo až po ní?"

Kylla na mne pohlédla. "Až po ní, myslím," řekla. "Dáme vám vědět."

Odvedli nás do velké místnosti, vytesané ve skále - přírodními silami nebo lidmi, to jsem nedokázala uhodnout, ale ani to nebylo důležité. Důležitý byl bazén uprostřed, krásná věc s kamennými schody, které vedly do vody, ohřáté rozpálenými kameny, z níž stoupala pára. Když jsem se postavila přesně doprostřed, sahala mi voda až k bradě. Byl dost prostorný, tak pro osm nebo devět lidí, a mohli jste se posadit ke stěně a nechat vodu stékat po hrudi, ale s tím jsem ovšem neztrácela čas.

"Hmm," pokývla jsem Kylla, když jsem si chtěla popovídat.

"Ano," pravila. Opíraly jsme se o stěnu bazénu s rozpaženými rukama a občas jsme se položily na vodu a pak zase klesly dolů. Bylo to pěkné pomyšlení, že je to jediné, co mám ten den na starosti.

"Chceš mluvit o Ranovi a Elnovi?" zeptala jsem se konečně.

"Ne," řekla.

"Já také ne," odpověděla jsem a zase se položila na vodu.

Po chvíli jsem se zeptala: "Tak proč jsi mě vyhledala?"

"No, vlastně..." Zkroutil si cop a připnula ho na temeno hlavy. "Babička mě sem poslala."

"Cože? Jak to mohla vědět? Myslela jsem, že je nemocná."

"Je nemocná. Ale drží se, to tedy ano. Včera večer si mne zavolala a řekla: 'Drahoušku, naše Theodora bude zítra ráno na tržišti v Tenrellis, bude velmi unavená a bude potřebovat trochu rozptýlit.' A tak jsem si vypůjčila aeroauto a tady mě máš."

"Propána. Babička má přehled, že?"

"Snaží se."

Osahávala jsem kámen. "Tady jsou nějaké vypínače. Myslíš, že bychom si mohly udělat vířivou koupel?"

"Ty chceš vyzkoušet všechno, že, Theo?"

"Nestěžovala jsem si -"

"Jistěže si můžeme udělat vířivou koupel." Odklopila kryt a zmáčkla knoflík. Vodou začal vířit proud ve směru hodinových ručiček. "Tak co, potřebuješ trochu rozptýlit?"

"Možná ano. Myslím, že by mi to neuškodilo."

Pousmála se a zvedla sluchátko domácího telefonu u schodů bazénu a požádala o oběd. Když ho přinesli, vylezly jsme z vody a osušily se obrovskými šedými osuškami. Jedly jsme na lehátkách u bazénu kousky masa, chléb a koláč a popijely z konvice zelený čaj. Pak zamrkala v údivu nad tím, v jakém stavu je moje tělo. Stále ještě jsem měla dost puchýřů a vyrážku. Posadila se k nízkému stolku se zrcadlem v rohu místnosti a začala vytahovat ze zásuvek krabičky a lahvičky. "Tak tady to máme," řekla a začala mi je podávat.

A tak jsem si dávala pudr na místa, která mi mokvala, a olej na místa, která vypadala moc suchá. Bylo to tak báječné, že se to nedá ani popsat slovy. Některé z těch svědivých vyrážek, které jsem dostala v Similském údolí, už vymizely a já jsem si slavnostně odpřísáhla, že se už v životě nevzdám městské civilizace.

"A teď si trochu pohrajeme," řekla Kylla a vyndala ze zázračné zásuvky další nádoby a dózičky, které tentokrát obsahovaly barvy na tvář, laky na nehty a dekorální motivy na tělo. "A teď jen drž," řekla, "a věř mi, umím to líp než jejich dekoratéřky."

To jsem jí docela věřila a ani jsem se nepohnula. Když o celou hodinu později skončila, ukázalo mi zrcadlo někoho úplně cizího. Ta osoba byla vyšší než já, měla jemnější rysy a větší, tmavší oči; zřejmě nevěděla, co je strach, protože měla na tvářích i po těle ornamenty, které bych já v životě neměla odvahu nosit. Vstala jsem a přešla k vedlejší stěně, kde bylo zrcadlo od podlahy až ke stropu. "Počkej chvilku," řekla Kylla. Šla k hromádce klenotů, které shodila, než vstoupila do bazénu, a vybrala zlatý kruh s drahokamy a odstrčila stranou plnou hrst dalších drobností. "Hm, ty nemáš propíchnuté uši. No, tak zkus tohle." A zavěsila mi kolem krku kruh a na paže mi navlékla dva široké, jemně spojené náramky, na ušní lalůček mi připevnila zkroucený prut zlata. Pak ustoupila a řekla: "Ne, potřebuješ symetrii." A zase mi ten zlatý prut sundala. "Teď se podívej." Otočila jsem se k obrazu v zrcadle.

Měla jsem zvláštní pocit. Viděla jsem se stále ještě v pozadí toho, co Kylla vytvořila; ale snad proto, že udělala tolik změn, viděla jsem ve svém odrazu to, co jsem obvykle nepostřehla. Byl to rozechvělý zážitek, zpola objektivní, zpola neznámý. Byla jsem mírně opálená, tmavší než kdy předtím a někde na té cestě na sever, pravděpodobně v Similském údolí, jsem ztratila svoji dětskou baculatost. Teď už by mi neseseděla přezdívka medvídek Teddy - bylo dost možné, že by mě na Athéně ani nepoznali. Určitě by mě nepoznali s touhle pirátskou parádou, kterou jsem byla ověšená. Dokázala jsem se pohybovat s tak křiklavě nápadnými šperky a nevypadat přitom hloupě. Vypadala jsem jako jedna z těch světa znalých dam, které jsem viděla vycházet ze soukromých salónků v Lucernových zahradách, obklopených bohatými rodinnými příslušníky.

"Ach, Kylló," vypravila jsem ze sebe nakonec.

"Není to špatné," podotkla, jako by hodnotila dokončený obraz na plátně. "Příště bychom měly udělat oční linky modré nebo zelené - pro tak neobvyklou pleť jako máš ty, by to bylo lepší, vypadala bys víc exoticky."

Exotický nebylo to pravé slovo, které jsem až dosud ve vztahu k sobě užívala. Podívala jsem se znovu na svůj obraz v zrcadle. Byl krásný, to jsem musela uznat, i když mě to pomyšlení poněkud znervózňovalo, nebyl totiž athénský.

Namítla jsem: "Trochu mě to vadí."

"Mysli si, že je to hra," odpověděla Kylla. "Můžeš to setřit, kdykoli chceš, a změnit svůj vzhled; tohle ti jen rozšíří možnosti výběru."

Zřejmě by mě vyloučili z etiky, kdyby se to dozvěděli na Athéně, kde panuje všeobecný názor, že prostý černý nebo zlatý prstýnek a možná nějaké jednoduché korále jsou vše, co si žena s dobrým vkusem může dovolit. No, ale, jaká je asi pravděpodobnost, že by to někdo zjistil? "A co tinaje?" zeptala jsem se, "pokazí mi nalíčení, že?"

"Ne, pokud to děvče nepoužívá olej. Myslím, že olej nepoužívají, ale nevím to jistě."

"Nepoužívají," řekla jsem. Podívala se na mne. "To je náhodou jedna z věcí, které znám," vysvětlila jsem.

"Aha," řekla a zavolala správkyni a požádala o specialistku na tinaje.

Za chvíli přišla Celia. Vypadala, jako by to byla dcera správkyně a nejspíš také byla. Na nic se mě nezeptala, což by Vale neschvaloval - a jednoduše mi řekla, abych si lehla na břicho na lehátko. Také bez jakékoli předběžné přípravy začala s horní částí zad.

"Au," zaúpěla jsem. "To bolí."

"Někteří lidé mají rádi, když přitlačím," odpověděla a ohrnula rty.

"Já vím, že to někteří mají rádi, ale já k nim nepatřím."

Pokračovala a já jsem se snažila, abych nesténala. Ale zdvořilost má své meze a po několika minutách jsem ji zastavila.

"Vy nejste specialista na tinaje, že? Cvičila jste se na perthes, možná dokonce bratelle."

Znovu se posadila bokem a podezíravě si mě prohlédla. "Říkala jste, že je to vaše první seance."

Kylla vstala z pohovky. "Nevadí, slečno." Dala děvčeti minci a propustila ji. "Nevěděla jsem, že mám co do činění s odborníci," řekla a zdálo se, že ji to pobavilo. Přemýšlela asi nad tím, jak dlouhou cestu jsem musela urazit od chvíle, kdy mě Ran přivedl domů, špinavou od požáru v hostinci, a navlékl do sestřiných šatů. No, neškodí připomenout si začátky.

A tak jsme jen tak ležely na lehátkách a povídaly si. O posledním skandálu Imperátorových manželek, o tom, co se šušká o Imperátorově impotenci a čeho se dopustili jeho potomci. Zkorumpovaná vláda je alespoň vděčným námětem ke konverzaci, zvláště v případech, kdy se v lázních za krásného dne nechce mluvit o soukromých záležitostech.

Řekla jsem Kyllě, že se ráda vrátím zpátky do Hlavního města a že budu šťastná, když se už nebudu muset nikdy dívat mezerou mezi stromy na souhvězdí na zimní obloze. To už jsme spolu popijely víno z láhve, kterou nechala přinést, bez skleniček či vinných misek. Zasmála se a zadeklamovala: "Příliš dlouho, příliš dobře znám ty tajné schůzky hvězd na půlnoční obloze, tu zář nebeské klenby, ty pány světla, jejichž královský vzhled nám ukazuje čas. A jak jdou po řadě za sebou, dělí rok a přináší mráz či oheň."

Zatleskala jsem. Chtěla jsem dupnout nohou, jak je zvykem, ale to by znamenalo vstát z lehátka. Kylla řekla: "Děkuji. To byla hra, ve které jsem hrála ve Škole pro vzdělání a výchovu nejvznešenějších mladých dívek lady Degrammontové. Měla jsem v ní právě roli nočního hlídače. Chtěla jsem sice hrát Agamemnona, ale tu roli dostala Edra Simmeronethová, protože její rodina přispěla na nové kulisy."

Některé věci se v akademickém světě nikdy nemění, pomyslela jsem si nepřítomně; a pak mi to došlo: "Agamemnon?"

"Ano, je to hra o králi, který se vrátí domů z války -"

"Já ji znám, znám ji. Mají ji ve fragmentech v Knihovně starých tisků na Athéně. Ale jak ji můžeš znát ty? Myslela jsem, že ivorská historie šla svou vlastní cestou a že neexistují žádné písemné doklady z minulosti -"

"Nevím, jak je stará," pravila a zdálo se, že ji to ani nijak zvláště nezajímá. "Ale je to pěkný příběh, Theo. A lidi nezapomínají pěkné příběhy, že ne?"

"Kdybys ho přeložila do spisovného jazyka, katedra klasické literatury na athénské univerzitě by ti dobře zaplatila. Myslím, že ani netuší, že stejný příběh existuje ještě někde jinde."

Pokřčila rameny. "S tím by bylo moc práce," odpověděla a dodala: "Abych nezapomněla," a z kapsy své róby, kterou hodila na lehátko, vytáhla kousek papíru. Něco na něj napsala a podala mi ho.

Byla to nějaká adresa. "Co je to?" zeptala jsem se.

"Pro případ, že by ses potřebovala se mnou setkat. To je jeden můj přítel z Hlavního města. Zařídí, abych každý vzkaz brzy dostala."

Přítel? Na lístku bylo jméno Lysander Shikron. Žádný Cormallon ani nikdo z jejich spojenců, o kterých jsem věděla. Vzpomněla jsem si, jak jí tehdy při večeři vmetl Eln do tváře, že si na Cormallon přivedla milence. Rozhodla jsem se, že se nebudu na nic ptát.

Poprvé od chvíle, kdy jsme se setkaly, se Kylla zatvářila trochu provinile a poprosila mě: "Theo, schovej si tu adresu pečlivě. Ani Ran ani Eln se o ní nesmí dozvědět."

Když jsem se později vrátila do hostince, našla jsem Rana s Karlasem, jak sedí u třetí partie šachu.

"To jsem ráda, že jsem tu nezůstala."

Zvedli oči. "Co se to s tebou stalo?" zeptal se Ran.

"Byla jsem v lázních a nechala jsem se nalíčit."

"Jste krásná, moje paní," pravil Karlas.

"Děkuji. Co je, Rane, tobě se nelíbím? Nebylo to zase tak drahé."

"Já nevím," odvětil pomalu. "Už nevypadáš jako cizinka."

"A to je špatné?"

"Nevím," opakoval. Díval se na šachovnici a mračil se.

O tři dny později jsme dorazili do Hlavního města. Byl první jarní měsíc. Od chvíle, kdy se Ran posadil proti mně na Obchodním náměstí a nabídl mi práci, uplynul celý rok.

Najali jsme si dům v jedné z levnějších čtvrtí. Hned poté, co Ran podepsal nájemní smlouvu falešným jménem, začal se protahovat úzkou uličkou mezi naším domem a vedlejší krčmou, a když se vrátil, přešel na protější stranu, kde se

pomaloučku, krok za krokem, sunul kolem obchodu s oděvy, a to všechno s výrazem hlubokého soustředění. My ostatní jsme po tu dobu jen stáli v průjezdu. Měla jsem při tom stejný pocit, jako když blesk osvítl v noci místnost a člověk čeká, že bude následovat hromobití.

Když byl hotov, připevnil na hlavní dveře úhlednou tabulku, na níž bylo vytištěno: OBCHODNÍCI ANI NÁVŠTĚVNÍCI ZDE NEJSOU VÍTANI. První osoba, která nebude dbát tohoto varování, přivolá na sebe sedm let neštěstí.

Řekla jsem mu: "Ale čarodějnictví je nelegální, že? Tím přece upozorníme na to, že je dům začarovaný."

"To dělá každý. A vůbec, strážník na obchůzce nepřekročí dělicí čáru - pokud není úplný idiot. A to určitě nebude, když mu budeme pravidelně platit."

A tak jsme se nastěhovali. Byla jsem ráda, že mám zase střechu nad hlavou, i když byla shnilá. Po prvním dešti jsem dala na podlahu, kde nejvíc kapala voda, rendlík a zeptala se Rana: "Co budeme dělat, až spustí pořádný liják?"

"Budeme potřebovat fůru dalších rendlíků," opáčil s klidem.

A v tomto duchu se nesla celá nastávající sezóna. Ran se vydal nejdřív do ulice Zlatých mincí, aby si tam zařídil čarodějnickou živnost. Použil jméno, kterým se podepsal na nájemní smlouvu, a hned první den ho zatkli. Jak později vykládal, byli to dva značně znudění policisté, kteří neměli zájem zabásnout jednoho bezvýznamného rušitele zákona v ulici plné jemu podobných, ale neměli na výběr. Jakýsi anonymní informátor na něj podal oficiální stížnost Úřadu pro městské záležitosti. Jeden znuděný soudce, který soudil v oddělené místnosti na policejní stanici, nechťel ztrácet čas, a tak ho jednou větou prohlásil vinným, odsoudil k pokutě a zároveň se mu omluvil.

Za dva dny to celé zkusil znovu pod jiným jménem. Zase ho zatkli a opět musel zaplatit pokutu. Docházely nám peníze. Den nato šel Ran na Obchodní náměstí, rozložil na zem deku, položil na ni Karlasovu otlučenou šachovnici a nabízel kolemjdoucím partii. Domů se vrátil s třemi tabaly.

"Měl by sis počítat za hru víc, když uvážíme, jak dlouho trvá," řekla jsem mu.

"Můj drahý tymone," odpověděl v jednom ze svých méně snesitelných záchvatů aristokratického chování, "já si přece nemohu počítat vyšší částku. Tohle je sázka. Když se o nějaké peníze vsadíš, musíš je mít. My jsme dnes v situaci, kdy si nemohu dovolit riskovat víc než tři tabaly. Ale samozřejmě, po nějaké době nahromadíme dost kapitálu -"

"Dobrá, dobrá." Byla to pravda a měla jsem si to uvědomit, než jsem vůbec něco řekla, ale jeho tón mě dráždil. Také jsem si s jistým pocitem viny pohrávala s myšlenkou, že bych se měla přiznat k financím, které jsem si uložila u pokoutního bankéře, než jsme odjeli do Issinu, a dát je k všeobecnému použití. Cítila jsem, že je to moje povinnost, ale současně by to znamenalo odsunout zpáteční cestu domů ještě dále do mlhavé budoucnosti. Pomýšlení na Athénu už však pro mě začínalo být slabou útěchou.

Nicméně mi bylo jasné, že bych měla také přinést do domácnosti nějaké peníze. A tak jsem příští ráno šla na Obchodní náměstí s kusem provazu a zelenou látkou a vyhledala jsem svoji starou známou z tržiště, Irsu.

"Nazdar, mladice," zavolala, jakmile mě uviděla. "Zrovna jsem si říkala, když jsem tě tak dlouho neviděla, jestli si někde žiješ na vysoké noze anebo jestli jsi už po smrti." Položila ovoce a srdečně mě objala.

"Jak se daří dětem, Irso?"

"Mám s nimi trápení. Velké trápení. Věř mi a nikdy se nevdávej," což říkala vždycky. "A co ty? Trochu jsi zhubla, že? Doufám, že jsi nebyla nemocná?"

"No, je to tak, jak říkáš, Irso. Jednou jsi dole, jednou nahoře. A proto jsem tě chtěla poprosit, jestli bys mi nepronajala kousek tvého místa na tržišti, a ráda bych požádala Asociaci obchodníků, aby mi vrátili členství."

Pokývala hlavou. "Takhle je to vždycky, víd? No, miláčku, ráda bych ti nechala to místo zdarma, ale doba je zlá, a tak... deset procent z výdělku?"

To bylo přehnané - to jsem od Irsy nečekala. Za starých časů mi počítala jen tři procenta a někdy ani to ne, když šly obchody špatně.

Ale byla jsem v situaci, kdy jsem nemohla smlouvat, a tak jsem kývla: "Když to musí být."

Výcenila na mě v úsměvu své ulámané zuby. "Ale s Asociací si nedělej starosti, drahoušku, jsi pořád ještě její členkou."

"Cože?"

"Vzala jsem na sebe tvoje splátky, to ti musím říci. Myslela jsem si, no, kdyby se něco přihodilo a ono se vždycky něco přihodí, proč jim pak říkat, aby tě zase vzali zpátky? Od té doby, co odešel předseda, v tom mají binec a každý člen výboru chce vlastní úplatky. Je to soužení."

"Chceš říci, že za mě platíš celou tu dobu, co jsem odešla?"

Přikývla. Byla jsem dojatá. To, co musela zaplatit, vysoko převyšovalo těch deset procent, které ode mne chtěla. "Irso, nevím, co mám říci. Zachránilas mi život. Děkuji ti."

"Ale nech už toho. Dělej, rozlož si karty, přicházíš o zákazníky."

"Vlastně ani nemám v úmyslu vykládat karty. Stejně jsem ten starý balíček už dávno ztratila."

"Tak co tedy -"

"Tinaje."

Zamrkala očima. "Jak -"

„Myslím, že bych si mohla udělat přístřešek, kdybych natáhla provaz od tvé káry tam k té tyči. Látky mám dost a dovnitř dám jen rohož."

"Nevěděla jsem, že ses učila léčit."

"Loni jsem nějaký čas strávila studiem tinaje u nejlepšího léčitele, jakého znám."

Zamračila se. "Myslela jsem, žeš odešla s tím hezkým chlapcem v přepychových šatech."

"To je dlouhá historie, Irso."

Vzdychla si a řekla: "Kolo osudu se točí a nikdy tě nezanechá na stejném místě. Já nevím." Obrátila se ke svému vozíku.

"Tinaje... alespoň se v tomhle koutě náměstí trochu povzneseme."

A tak jsme to jaro s Ranem začali - každý v jiném koutě Náměstí. Ran si s Asociací starosti nedělal, dával přednost vlastní obraně před zloději a policajty. A ti už ho po těch dvou prvních případech přestali obtěžovat. Věděla jsem, že se činí i v jiném směru, ale nezlobila jsem se na něj pro jeho tajnůstkářství hlavně proto, že jsem se necítila morálně pevná, když jsem si vzpomněla na svůj soukromý účet v bance.

Obchody na Náměstí mi nešly špatně. Dost jsem váhala, jestli mám vybírat za tinaje peníze. Vale mi k tomu nikdy nedal svolení, ale vždyť jsem opustila Teshin ve spěchu. Řekla jsem si, že jsem lepší než to děvče v lázních v Tenrillis, a tam byli více než ochotní brát peníze. A docela dobře to klapalo - jestliže byl zákazník příliš špinavý a zanedbaný, jednoduše jsem ho vyhnala. Přitom jsem měla někde po ruce nůž. Ale stejně by bylo stačilo, kdybych vykřikla a Irsa by byla smluveným znamením přivolala ochránce z Asociace. Ale ve skutečnosti bylo problémů mnohem méně, než jsem čekala. Nejlepší zákazníci tinaje jsou tanečníci. Studenti tanečního umění si stěželi mohli dovolit renomované praktiky. Pořád sháněli někoho nového. V krátké době jsem zjistila, že začínám být mezi studenty Imperiální taneční akademie populární.

Brzy nato, co jsem se usadila na Náměstí, mě navštívil jeden zákazník. Byl asi třicetiletý, vysoký a dobře oblečený, a když jsem ho uviděla, už jsem v duchu zvyšovala poplatek za tinaje. Posadil se na rohož a já jsem se zeptala: "Máte nějaký zvláštní problém, o kterém mi chcete povědět?"

"Ne, pokud nepovažujete za problém malou lest," odpověděl a podal mi kus papíru. "Nepřišel jsem na tinaje. Tohle je vzkaz pro vás."

Přečetla jsem ho. Byla to adresa, kterou mi dala Kylla v lázních Asuka, pod ní byl datum a čas. Podívala jsem se na svého návštěvníka. "Nejste náhodou Lysander Shikron?"

"K vašim službám, vzácná paní."

Byl pohledný, měl pronikavé černé oči a šibalský úsměv. Zdálo se, že si Kylla nevybrala tak špatně; možná neměl souhlas rodiny, ale můj rozhodně. "To je dnešní datum," řekla jsem.

"Dnes s vámi potřebuje mluvit."

"Dobře, budu tam, pokud se něco nestane."

Zvedl se k odchodu. Řekla jsem mu: "Předpokládám, že jste přišel sem, abyste odvrátil podezření. Nechtěl jste mi předat vzkaz před zraky všech na trhu."

"Prosím?"

"No, nezdá se vám, že to bude vypadat divně, když odejdete v několika minutách? Tinaje obvykle trvá alespoň půl hodiny."

"Třeba jsem si to rozmyslel."

"Ale to zas uškodí mé pověsti."

"No dobře, tak co navrhuje?"

Vytáhla jsem zápisník. "Znáte nějaké příběhy?"

Dům jsem našla v jedné z lepších obytných čtvrtí města. Podle očekávání tam na mne čekala Kylla. Řekla, že nemá moc času, ale dala mi třicet tabalů (všechno, co mohla v té chvíli sehnat) a pravila, že Babička je na tom pořád stejně a Eln že v poslední době stráví spoustu času u terminálu. Měla s sebou také košík morčáků, červená vejce a láhev ducortského vína. Rychle jsme to přendaly do pytle a vyměnily si polibky na rozloučenou, potom ovšem následovalo úplně jiné líbání s Lysandrem Shikronem. Strávila jsem přitom přinejmenším minutu prohledáváním pytle s jídlem. Pak jsme opustily dvůr a vydaly se každá jiným směrem, já zpátky k Ranovi a Kylla k příbuzným, u nichž údajně pobývala.

Když jsem přišla domů, našla jsem Tyla, jak chystá k večeři zeleninovou polévku a osmažený chleba. "To bude dobré jako příloha, ale můžeme si dopřát něco lepšího," řekla jsem a odevzdala mu pytel s dobrotami. Jeho obličej se rozjasnil.

"Jak se vám to podařilo, moje paní?"

"Barbaři, kteří nemají žádné způsoby, mají svoje metody," odpověděla jsem skromně.

"Takové víno jsem neviděl od výročí našeho Imperátora. A, paní, byla byste tak hodná - od toho mimořádného cvičení s posilovači svalů mě dneska ráno bolí ramena -"

"To není žádný problém, Tyle, chceš, abych se do toho dala hned nebo až po jídle?"

"Nejdřív jídlo," odpověděl, když přehlédl to bohatství.

Když přišli později ke stolu Ran s Karlasem, nevěřícně zírali na to impozantní menu. "Tyl?" řekl Karlas. Tyl se podíval na mne.

"Theodoro?" zeptal se Ran.

"Šťastný den na tržišti," odpověděla jsem.

Ran zvedl svoji sklenku, trochu upil, sjel pohledem obsah sklenice, postavil ji na stůl a zvedl tázavě obočí.

Neodhodlala jsem se k odpovědi. Už tak bylo těžké představit si, jak vysvětlím, že jsme přišli ke třiceti tabalům. Ale nějak to udělat musím. Ran může ty peníze využít mnohem líp než já a kromě toho jsou jisté etické normy, které nikdy neporuším. Stejně jsem nevěřila, že mi Kylla dala těch třicet tabalů jako příspěvek na zpáteční cestu na Athény.

Už bylo po večeři a já jsem pořád ještě nic neřekla. Udělala jsem Tylovi slíbené tinaje na bolavá ramena a pomohla mu umýt nádobí od večeře. Ran na mě občas pohlédl, ale vůbec jsem netušila, co se mu honí hlavou. Nakonec prohodil:

"Děláš tinaje pro všechny, jen pro mě ne."

"To mě mrzí, ale myslela jsem, že o ně nemáš zájem." Což bylo lepší, než kdybych vyšla s pravdou ven a řekla, že dělat tinaje Ranovi by mi způsobilo v hlavě zmatek. Hned když jsem s tím začala u Valea, musela jsem přijmout skutečnost, že tinaje je umění, které nemá nic společného se sexem. To byla definice, které jsem rozuměla. Vyznávám v životě zásadovost a nemám ráda nejednoznačné definice, přísně odděluji jednotlivé kategorie... zkratka Ranovi jsem tinaje dělat nechtěla.

"Tak co?" řekl.

"Sedni si na rohož, na celou seanci jsem příliš unavená."

Poslušně se posadil. Klekla jsem si za něj. Trvalo mi minutu, než jsem se zkoncentrovala, a pak jsem začala s obvyklým rituálem. Soustředila jsem pozornost jen na nezbytné pohyby a dařilo se mi to. Udělala jsem svaly na ramenou, paže, horní část zad a potom jsem se přesunula k hlavě. Existuje určitý pohyb, kterým se uvolňuje ztuhlé svalstvo na krku, kdy léčitel pokládá ruce nad uši po obou stranách hlavy a otáčí s ní. Dala jsem ruce na správné místo a náhle jsem zapomněla na celou seanci a pomyslela jsem si: Jaké má pěkné, jemné vlasy.

Ve chvíli, kdy mi hlavou projela ta myšlenka, svaly na krku mu ztuhly.

Vale mě varoval před občasnými záchvěvy telepatie, ale já jsem to brala na lehkou váhu. Seanci jsem dokončila v profesionálním stylu, každou osobní myšlenku jsem nemilosrdně udusila hned v zárodku a soustředila jsem se jen na rituál.

"Hotovo," oznámila jsem a myslela jsem si přitom, proč mu zatraceně tak vadí moje myšlenky? Když ode mne vzal tu onyxovou kočku, také rychle všechny své myšlenky zablokoval. Telepatie se zřejmě jako prostředek k sbližování lidí přeceňovala.

No, nedá se nic dělat, konec s přešlapováním. "Musím ti něco ukázat," řekla jsem mu, šla nahoru do svého pokoje a vydala měšec s mincemi, který mi dala Kylla. Odnese jsem ho dolů a vysypala obsah na zem před Rana. Ten na něj jen zíral.

"Tricet," řekla jsem, když je začal počítat. Zvedl ke mně oči.

"Stříbrné mince?" zeptal se. Ivory není křesťanská planeta, ale mělo mě napadnout, že tu dobrý příběh nezapomenou.

Vstala jsem, že odejdu. Vztáhl ruku a zadržel mě. "Promiň," řekl.

Čekala jsem.

"Rád bych věděl, kdes k nim přišla."

"Víš to jistě?"

Když jsem se za celou dobu, co jsme odešli z Teshinu, jedinkrát zmínila o Kylle, požádal mě, abych o ní už nikdy nemluvila.

Uvažoval o tom. Zřejmě jsme byli ještě stále naladěni na stejnou vlnu, skoro jsem viděla její jméno napsané v jeho očích. "Není to nutné," dodal pak. Zvedl pár mincí a nechal je propadnout mezi prsty. "Dobrá, tymone, necháme to být."

Vstala jsem a chystala se odejít. Zavolal: "Theodoro."

Otočila jsem se: "Ano?"

"Na čí straně vlastně jsi? Nikdy jsem se tě nezeptal."

Chtěla jsem se zeptat: proč musím být vždycky na něčí straně. Ale pro Rana by to znamenalo totéž, jako kdybych mu řekla "na tvé ne." A tak jsem jen poznamenala: "Jdu spát. Jestli tě napadne ještě nějaká zajímavá myšlenka, nezapomeň ji do rána."

Hrubost je tradičně považována za přijatelnou odpověď, když někdo pochybuje o vaší loajálnosti. "Dobrou noc," odpověděl Ran.

Příští ráno jsem se probudila s vědomím, že se mi zdálo něco ošklivého, ale nevěděla jsem co. Stála jsem u umyvadla a snažila se vzpomenout. Nevybavila jsem si ale nic než zvuk padajících kapek, nějakou ozvěnu a to, že jsem byla na nějakém špatném místě. A tak jsem to pustila z hlavy a odešla na tržiště.

To ráno se nic nedělo, zákazníkům moc nebylo, a tak když mě Irsa požádala, abych jí pohlídala zboží, souhlasila jsem. Brzy poté, co odešla, začalo pršet, proto jsem zakryla vršek a strany jejího vozíku a sedla si do svého stanu. Přitom jsem úzkým otvorem bedlivě hlídala. Byl to jeden z náhlých a prudkých jarních dešťů, snad nebude trvat déle než deset či patnáct minut. Tržiště se mezitím vyprázdnilo jako převržená kára.

Ucítila jsem, jak se stan chvěje a vystrčila jsem hlavu, abych zjistila příčinu. A byl to Eln Cormallon. Seděl na svém vznášedle, suchý a bez poskvrnky uprostřed lijáku. Vedle něj stál bratranec Stefan, držel mu nad hlavou deštník a tvářil se hloupě. Vznášedlo bylo také suché, muselo v tom být nějaké kouzlo.

"Nazdar, Theo." Usmíval se, na tváři tentýž výraz vlídné sounáležitosti, který měl vždycky v mé přítomnosti, jako bychom právě včera spolu cvičili na zahradě. "Dej hlavu zpátky, zmokneš."

"Když dám hlavu zpátky, neuvidím tě."

"To je pravda. Stefane, dá se ten provaz zvednout, abych se vešel do stanu se vznášedlem?"

Stefan zhodnotil situaci s výrazem oddaného politování. "Myslím, že ne."

"Tak dobře. Já jsem suchý dost, a když se spustím k zemi, mohu se pohodlně bavit s Theou a ty můžeš držet deštník nad její hlavou."

"Ale mám jen jeden deštník," pravil Stefan.

"Ano, já vím," odsekl Eln.

A pak se spustil se vznášedlem dolů a Stefan se zachmuřeně posadil s deštníkem na bobek vedle mne.

"Dlouhá doba," začala jsem.

"Ano, mrzí mě to. Ale často jsem na tebe myslel."

"Já také."

"V životě mě nenapadlo, že tě uvidím, jak provozuješ tinaje. Kylla by to schvalovala, ta má ráda, když jdou věci postaru. Mně samotnému tradice nevádí, když je z ní prospěch..." Chvilu váhal, jako by o něčem přemýšlel. "Theo, problém je, že bys tu neměla být."

"Byla jsem tu už předtím. Jestli dovolíš, Elne, tvoje rodina má víc než snobské názory na to, jak si vydělat peníze."

"Měl jsem na mysli, že bys neměla být na Ivory."

Ztuhla jsem.

"Měla bys být na Athéně a připravovat se na obhájení disertace."

Trochu se mi ulevilo. "To sedí."

"A protože se ti moje rodina připletla do života, cítím trochu odpovědnosti. A tak jsem udělal něco, abych ji zmínil. Za pár týdnů má přistát pravidelná kosmická loď z Tellys, jedna z Královen. Zdrží se v přístavu deset dní a potom se vydá na další úsek cesty."

"Na Athénu?"

"Ano, na Athénu."

"No, to je od tebe hezké, že mě informuješ o jízdním řádu, ale kdybych si mohla dovolit cestu na kosmické lodi, byla bych odtud odjela už dávno."

Mírně se zasmál. "Měl jsem také ten dojem. Proto jsem přišel, abych ti řekl, že tvoje cesta je už zaplacená."

"Cože?" zeptala jsem se příškrčeným hlasem.

"Tvůj lístek a identifikační karta jsou zaregistrované u Přepravní společnosti. Ty už si je jenom vyzvedneš." Odmlčel se, a když jsem nic neřikala, pokračoval: "Navrhoval bych, abys s naložením počkala až na poslední den, ušetříš si tím problémy. A teď, drahoušku Theo, ač tě mám rád, nemohu si dovolit koupit jízdenku na každou kosmickou loď, směřující na Athénu, která se zastaví v tomhle městě. Takže tohle je jednorázová záležitost. Jenom tahle loď." Náhle se obrátil k Stefanovi. "Zapomněl jsem jméno."

"Královna Emilie," řekl Stefan, promoklý až na kůži.

"Královna Emilie," opakoval Eln. "Tak to bychom měli. Mimochodem, pokud bys pocítovala mimořádnou vděčnost, mohla bys promluvit s několika lidmi, s nimiž jsem tam na fakultě jednal. Pověz jim, jaký jsem sympatický a důvěryhodný člověk, a snaž se je přimět k rychlejšímu rozhodnutí." Zase se odmlčel, ale zdálo se, že ze mne nic nevyjde. "No, není nutné to všechno teď probírat. Nechám ti pár pokynů ohledně té záležitosti na Síti v tvé lodní kabině a jestli máš chuť mi pomoci, bude to fajn. Jestli ne, nic se neděje. Theo?"

"Ano."

"Vnímáš, co ti říkám, že?"

"Vnímám."

"Dobře." Tvářil se sejistě. "Viš, byl bych ti zaplatil cestu mnohem dříve, kdyby ses byla vrátila s lidmi z Issinu do Hlavního města. Ale doufám, že ti nikdo neublížil."

"Ne, nikdo. Elné -"

Zpozorněl. Vážně nevím, co jsem chtěla říci, protože zrovna v tu chvíli Stefan vyskočil na nohy. Dešťová voda mi bušila do obličeje a uslyšela jsem Ranův hlas: "Theodoro, nestalo se ti nic?"

"Ne, jsem v pořádku," zavolala jsem.

Mezi proudy silného deště jsem uviděla Rana, jak tam stojí s Karlasem a Tylem. Stáli u Issina vozíku ostražitě a neústupně, a jestli byli ve stejném rozpoložení jako Stefan, byly jejich nervy napnuty do krajnosti. Viděla jsem, jak Stefanovi zběhly klouby na ruku. Doufala jsem, že žádný z nich není ozbrojený. Ale jak jsem si mohla něco takového myslet? Všichni byli ozbrojeni; doufala jsem jen, že nikomu z nich nepovolí nervy.

"Myslím, že už jsou na odchodu," řekla jsem.

Ran kráčel pomalu směrem k nim, následován Karlasem a Tylem. Eln se zvedl se vznášedlem do výše. "Vlastně jsem se zrovna chystal jít." Ran šel pořád dál. Když došel ke vznášedlu, zastavil se.

"Tak tedy jděte," řekl.

Eln se na něj díval. Nakonec pravil: "Kylle nedávej vinu za to, co se stalo. Neměla možnost si vybrat."

"Každý si může vybrat."

Elnovi uniklo ze rtů něco jako smích, který nemohl zadržet. Podíval se dolů na mne.

"To musí být fajn, když tomu někdo věří," řekl zlehka.

Děšť začínal slábnout. Eln, který jediný z nás zůstal suchý, pomalu odjížděl z tržiště, následován Stefanem.

"Co chtěl?" Ran počkal, dokud jsme nedošli domů a nezavřely se za námi dveře, a teprve pak se ke mně obrátil. Ze zeleného pláště mu kapala voda na podlahu. Tyl se mu ho snažil vzít, ale mávnutím ruky ho odehnal.

"Nevím přesně. Mluvili jsme spolu jen krátce, než ses objevil. Navrhoval mi, abych opustila Ivory."

"To rád věřím," řekl Ran. "To je tedy drzost." Chvilí přecházel salónekem, pak ze sebe strhl plášť, sbalil ho do koule a hodil Tylovi. Ten pokrčil rameny a odnesl ho usušit.

Nechápala jsem, proč mu neřeknu o té rezervaci. Potřebovala jsem čas na rozmyšlenou... první impuls byl ignorovat tu letenku, předstírat, že žádná neexistuje. Bylo důvodem snad to, že jsem hledala nějakou výmluvu, abych mohla na této planetě zůstat? Podváděla jsem v poslední době sama sebe? Tak to určitě nebylo... způsobily to okolnosti... Po rozhovoru s Elnem jsem měla pocit, že jsem naprosto volná a mohu odjet, jen když dám stranou morální ohledy.

Takový odchod jsem neměla v úmyslu a přesto mě celý ten plán naplňoval pocitem viny. Proč? A proč je nečestné odejít teď a ne až později? I když se Ran z té krize dostane, bude stejně bez kartárky ve velice nebezpečném postavení. A copak už neplatí fakt, že jsem byla do celé té věci zatažena podvodem?

Ran odešel do svého pokoje, nejspíš rozjímal, a já jsem udělala totéž. Nikdy jsem si nelibovala v spletítych etických problémech.

Té noci se mi opět zdály ošklivé sny. Probudila jsem se s pocitem, že se mi znovu vrátila noční můra, ale nemohla jsem si vzpomenout, co se mi zdálo. Ale pak jsem si řekla, že je to dobře; měla jsem i tak dost problémů v reálném životě. Za několik dní jsem se setkala s Kyllou u Lysandera Shikrona. Seděly jsme ve spíži pro služebnictvo blízko hlavní kuchyně, obklopené policemi se zapečetěnými džbány. Byla ověšená šperky a nalíčená, bezpochyby kvůli svému milenci, ale pod tím vším vypadala unaveně a vyčerpaně. Přinesla další peníze, dvacet pět tabalů.

"Eln tráví veškerý čas u terminálu, a když ne tam, tak je se Stefanem. Nikdy jsem neměla o Stefanovi valné mínění, ale teď mi z něj naskakuje husí kůže. Chodí pořád za Elnem jako mlsný pes."

Lysander byl v té chvíli pryč, a tak si Kylla povytáhla šaty a položila si své dokonalé nahé nohy na lavičku. Opírala se přitom o stěnu. "Ani nevíš, jakou mám chuť vyndat si teď dýmku. Ale snažím se zvykat Lysandera na své neřesti postupně." Letmo na mě pohlédla a dodala: "A něco si asi nechám až po svatbě."

Překvapilo mě to. "Vy se hodláte vzít?" A v mém tónu se ozývalo: Dokážete to proti vůli rodiny?

Usmála se. "Chce to trochu času, Theo. Doposud jen hlavní role v Agamemmonovi bylo to jediné, co jsem v životě nedostala."

Zavrtěla jsem hlavou a ona náhle s provinilým výrazem rychle sundala nohy z lavičky. "To je Lysander?" zeptala se, protože někdo zabušil na dveře od kuchyně. Ale nikdo nevstoupil, a tak zase vrátila nohy na původní místo. "Některý ze sluhů. Vidím, Theo, jak zdvořile potlačuješ chichotání, ale tak se nedívej. Ty si určitě myslíš, že bych tyhle zvyky neměla před svým budoucím manželem tajit, že?"

"Není na mně, abych to posuzovala, Kylo."

Zasmála se a zapálila si imaginární dýmku. "Není to nejlepší způsob, jak na to svého miláčka připravit? Nedala bys mu také čas, aby se seznámil s tvými, no, řekněme, horšími stránkami?"

"Ne."

"A co bys dělala?"

"Sepsala bych seznam a řekla bych mu, aby se k tomu vyjádřil a později mě s tím už neobtěžoval. A pak bych mu to nechala podepsat."

Srdečně se tomu zasmála, ale nebyly to stříbrné zvonky, jak se na dámu sluší, ale pořádný řehot. Přitom položila ruku na moji. "Theo, zlatíčko," řekla konečně. "Teď už je mi jasné, proč tak dobře vycházíš s Ranem."

Počkala jsem, až se uklidní. "Jak se daří Babičce?"

Její úsměv pohasl jako sfouknutá svíčka. "Vůbec nevstává z postele. A pustí k sobě jediné mne a Tagru." Chvilí se dívala do zdi. "Někdy mě tak napadá, jak strašné je pomyšlení na to, že je bezmocná. Děsí tě stárnutí, Theo? Mě ano."

"Já nevím," odpověděla jsem poctivě. "Mne děsí smrt. Stárnutí, ztráta krásy - nikdy jsem jí neměla tolik, abych se o ni začala bát. A stárnout přece znamená v ivorské rodině získat větší moc... v každém případě skoro až do smrti. Vaši lidé mají ke stáří úctu. Ivory je planeta, na které se stárne dobře, alespoň pokud má člověk rodinu jako je ta vaše."

Pořád zírala na zeď. "Děkuji," řekla pak měkce, "jsem ráda, že to vím."

Vrátil se Lysander a ona rychle položila nohy na zem.

Kylla mi vyprávěla některé věci z období Elnova života, o kterém nechtěl na Cormallonu nikdo mluvit. Bylo to období jeho roztržky s rodinou, když k ní zaujal postoj ishin a' tellet a odešel do Hlavního města. Ukázalo se, že tam žil plně dva roky, déle, než jsem z nějakých důvodů předpokládala. Jak si vydělával na živobytí? Věděla jsem, že měl určité možnosti, každopádně uměl číst a psát - ale bez rodinných styků to bylo zatraceně těžké. A tehdy ještě neměl vznášedlo z Tellys, a to bylo něco, co jsem si těžko dokázala představit, a ani jsem nechtěla. Kylla řekla, že se musel po městě pohybovat na provizorním vozíku na kolečkách. Pomyšlení na Elna, pohybujícího se v úrovni lidských kolen, mi připadalo jako urážka.

Chtěla jsem vidět místo, kde žil. Kylla mi také pověděla, že když ho našli, bydlel v místnosti nad jedním obchodem v ulici Marsh na druhé straně obchodní čtvrti. Říkala, že tam prodávají použité klenoty a funguje to napůl jako zastavárna. V ulici byly takové obchody dva. Vybrala jsem si ten, který vypadal, že prosperuje hůř.

Uvnitř byly nádoby plné trefek, korále cizího původu, s kterými se turisté loučí s lehkým srdcem, falešné zlato a zašlé stříbro. Ve vitrínách u zdi bylo vystaveno lepší zboží. Byly zamčené. Za zadním pultem seděl muž a probíral se nějakými papíry. V dohledu nebyl žádný terminál, tady se zřejmě platilo hotovými penězi.

Přistoupila jsem k muži. Byl mladý, mohlo mu být tak dvacet čtyři, dvacet pět let, což znamenalo, že má o pár let víc než já, ale nějak mi připadalo, že jsem starší já. Měl světlou pleť, spíš dozlata než dohněda, světlé vlasy a šedé oči. Když jsem se přiblížila, odložil papíry.

"Čím posloužím?"

Žádná "milostivá paní", ačkoli jeho tón byl klidný a zdvořilý. Možná bych se měla snažit lépe oblékat. "Nevím," odpověděla jsem a nevěděla, co proboha řeknu dál. "Sháním nějaký dárek."

"Pro muže nebo pro ženu?"

"Pro muže."

"Máme velký výběr," a ukázal na vedlejší vitrínu. Přistoupila jsem k ní. "Prsteny, náhrdelníky, náušnice, přezky... máte na mysli něco konkrétního?"

"Vlastně ne." Což byla bohužel pravda. Nebyl to špatný obchodník, když mě zavedl rovnou k dražšímu zboží. Ale možná jen usoudil, že bych ho neobtěžovala, kdybych chtěla jen nějaký šmejd, kterého tam byly plné nádoby. Těmi jsem se mohla prohrabávat sama.

"No, třeba tahle přezka je unikátní. Je na ní mystický pták, takových moc nevidíte." Vzal ji a položil na pult, abych si ji mohla prohlédnout.

"Ano, zdá se, že je to opravdu unikát." Pták vypadal, jako když pozřel něco, co neměl. "A co tamhle ty zlaté věci?"

"Tyhle?" položil je vedle ptáka. "Ostruhy ve tvaru salamandra. Samozřejmě ozdobné. Ale ve městě se moc nevyužívají."

"No, já nevím. Mému příteli by se možná líbily."

"On jezdí na koni?"

"Svým způsobem. Ale možná ho znáte - Eln Cormallon."

Ruce, dotýkající se ostruh, ztuhly a pak se začaly křečovitě chvět. Zírala jsem v údivu. Nikdy jsem nic takového neviděla. Vypadal lhostejně, jako když se pevně ovládá a není si vědom vlastních reakcí. Jeho tvář si podržela

neosobní výraz.

"Eln Cormallon?"

"Ano. Možná, že by se mu ty ostruhy líbily. Má neobvyklý smysl pro humor."

"On vás poslal?" Zvedl tvář od šperků a podíval se mi do očí. "Vy víte, kde je?"

"Nevím. Nejspíš na Cormallonu." Ted' jsem sklopila oči já. Nezvádla jsem to. Do takových očí jsem se nechtěla dívat.

"Tak tedy není ve městě?"

"Opravdu nevím."

"A neposlal vás?"

"Ne, je mi líto." Nebylo mi jasné, za co se omlouvám, ale v skrytu duše jsem věděla, že mu dlužím omluvu.

Vrátil předměty do vitríny. Jeho pohyby byly strnulé. "Ne. Samozřejmě vás neposlal." Náhle vzhledl. "Promiňte.

Opravdu jste měla zájem o ty ostruhy?"

"Ne. Ne, dejte je pryč," zarazila jsem ho. "Nevšímejte si mne. Stejně už odcházím." Dala jsem se na ústup středem místnosti. Plést se lidem do života - člověk by řekl, že mi stačila ta lekce s Pinou. Měla jsem stejný pocit, jako kdybych sem vtrhla se dvěma hromotluky a nechala ho zmlátit.

"Ehm, milostivá paní?"

Neochotně jsem se zastavila u dveří. Vystoupil z přitímní za pultem a já jsem viděla, že jeho levá ruka, kterou nepoužíval, je kovová. Mimoděk jsem zaznamenala zlaté prsteny a drahokamy na kovových prstech. Na zdravé ruce neměl žádné.

"Milostivá paní, jestli uvidíte Elna, řekla byste mu, že... že je tady vždycky vítaný?"

Přikývla jsem a vyšla ze dveří. Neudělala jsem ani dva kroky, když se za mnou otevřely dveře a uslyšela jsem jeho hlas.

"Milostivá paní!" Otočila jsem se.

"Nechme to být. Prosím, neříkejte nic, ano?"

"Dobrá."

Obrátila jsem se a rychle odcházela, aby mě nedohonil a neřekl, že si to zase rozmyslel. Měla jsem pocit, že by svůj vzkaz změnil nejméně dvacetkrát, kdybych mu v tom nezabránila.

Ten večer jsem přišla domů a zjistila, že máme návštěvu. Byl to Karlasův bratr Halet, muž středního věku, příslušník střední vrstvy, úctyhodný obchodník oblečený do pruhované bavlněné róby. Vedl dva obchody v Summringu, městě nejbliž Teshinu, a musel tam ještě nějakou dobu zůstat, než pověřil někoho vedením obchodu. A teď přišel, aby nám pomohl s naší věcí.

"Je mi ctí," pravil, když nás Ran představil. "Upřímně doufám, že budeme mít úspěch."

Vyměnili jsme si pár květnatých poklon a pak jsem se zeptala Rana: "Jak jsi ho dostal přes ochrannou linii?" Zdálo se mi, že uvrhnout na spojence sedm let neštěstí by nám moc neprospělo.

Ran vzdychl. "Musel jsem zrušit celé kouzlo, a když vstoupil do domu, zase ho obnovit."

Zamračila jsem se. "A jak jsem se pak dostala dovnitř já? Byla jsem přece venku."

"Důvěřuj mi, Theodoro. Jsem profesionál."

To jsem doufala. V té chvíli mě Halet zatahal za šaty. "Moje paní, mám pro vás něco."

"Cože?"

Otevřel peněženku a něco z ní vyndal. Vložil mi to do dlaně. Bylo to malé a tvrdé, zabalené do jemného papíru. Rozbalila jsem to a v úžasu zírala.

"Stařec z ostrova Kado zemřel," řekl.

Byl to ten přívěsek, kousek jemně žilkovaného říčního kamene na tenkém stříbrném řetízku. Čáry vypadaly jako modré žíly na alabastrové pleti.

Halet se zeptal: "To je přívěsek z modrého kamene, že? Ještě jsem žádný neviděl."

"Jak jste k němu přišel?"

"Přinesl mi ho léčitel Vale. Stařec vám ho posílá."

Nevěděla jsem, proč užil přítomný čas, zdálo se mi, že nemá s gramatikou problémy. Znervóznilo mě to. "Proč ho nedal Valeovi?"

Halet pokrčil rameny. "To nevím. Snad nechtěl, aby zůstal v Teshinu."

Posměšně jsem si odfrkla. Stařec čeká, až umře, aby se dostal z Teshinu jediným možným způsobem. Pořád ještě jsem držela kámen v papíru.

"Ale určitě znal někde někoho jiného, komu ho mohl poslat."

"Pokud vím, jste odbornice v tinaje. Bezpochyby chtěl, aby byl v dobrých rukou, u někoho, kdo má vysoké morální kvality."

To bylo ještě smutnější a podivnější. A bylo to poprvé, kdy mi někdo svěřil odpovědný úkol čistě na základě mé profese. Z morálního hlediska to bylo ještě větší břímě než samotný přívěsek.

Držela jsem opatrně kámen v ruce a zeptala se: "Mohu ho zaslat Valeovi zpátky?" Ale odpověď už jsem znala.

Halet i Karlas byli takovým návrhem očividně šokováni. Ale Ran řekl: "Ovšem. Můžeš udělat cokoli, Theodoro. Chceš, abych ho poslal zpátky?"

"Ne," odpověděla jsem. "Kdyby chtěl, aby ho měl Vale, byl by mu ho dal."

Haletovi se ulevilo a obdaroval mě souhlasným pohledem. Byl nepochybně rád, že může sdílet domácnost s někým jako já, cizincem bez povolení k pobytu, ale se skvělým charakterem.

Byla to odpovědnost, ale také útěcha. Když jsem šla ten večer spát, vzala jsem přívěsek (stále zabalený do hedvábného papíru) s sebou a položila ho pod polštář. Nevím, proč jsem to vlastně udělala. Ale poprvé po dlouhé době se mi nezdály ošklivé sny.

Bála jsem se, že ho ztratím, proto jsem si pořídila váček z červeného hedvábí (ušil ho Tyl) a vložila přívěsek do něj; a tak

jsem ho nosila pod šaty. Za pár dní jsem skoro zapoměla, že ho tam mám. Jednou večer za mnou přišel Ran a řekl: "Chci, abys mi vyložila karty."

"Ale minule se ti to nelíbilo," namítla jsem.

"Je to nutné. Podívej, budu celou dobu u tebe."

"Ale já se nebojím. Jen je mi divné, proč jsi změnil názor."

Tvářil se rozpačitě. "Všude číhá nebezpečí. Půjdeš po ulici a srazí tě povoz."

"No, o tom není pochyb."

"Tak dobře, prostě děje se něco podivného. Před nedávnem jsem použil zrcadlové kouzlo -"

"Zrcadlové kouzlo?"

Netrpělivě mávl rukou.

"Zpětný reflex. Jakýkoli fyzický útok proti mně se jím odrazí a udeří zpět na útočníka dvojnásobnou silou. Tedy, vlastně na Elna, jemu je kouzlo určeno."

"No a?"

"Nefungovalo to." Začal přecházet po místnosti. "To nedává smysl. Vypadalo to, jako by už sám byl v zrcadle."

"No, možná, že už je. Předběhl tě a nechal si udělat kouzlo. Všichni pořád říkají, jak je chytrý."

Ran se na mě podíval a udělal nesouhlasné gesto. "Nemůže být v zrcadle. To by se musel sám začarovat. Takové kouzlo může udělat jen čaroděj sám sobě a on není čaroděj."

"No dobře, tak mi to tedy vysvětlí."

"Tady žádné vysvětlení neexistuje. Máš u sebe karty?"

"Ovšem." Vyndala jsem balíček. Ran se usadil na podlaže a já také.

Středová karta byl Vozataj se spřežením, jedním koněm červeným, druhým bílým. Jestli existuje nějaká karta, se kterou by se mohl Elna ztotožnit, pak je to tato. Potom jsem se znovu zamyslela a uvažovala, jestli si to nenamlouvám - mohlo to ve skutečnosti představovat kohokoli z této schizofrenické rodiny. Přestala jsem o tom bádát a sejmula jsem další kartu. Byl to Nosič vody, mladý muž, svlečený do půl těla, s vědrem vody u cihlové studně. Naléval vodu do džbánu a u nohou mu stály další džbány. Položila jsem ji vedle středové karty, držela jsem na ní prst a úplně jsem se uvolnila. Ocítla jsem se v místnosti se stěnami ze starobylých neopracovaných kvádrů a kamennou podlahou. Nebyla tam žádná okna. Vycítila jsem podle vůně syrové zeminy, že jsem v podzemí. Místo bylo temné a vlhké jako mokré květiny. Uprostřed místnosti stála dvě nízká lehátka bez opěradel. Leželi tady dva lidé. Vypadali jako mrtvolky, s obličejí, jež trčely vzhůru, a s ochablými pažemi. Přistoupila jsem o kousek blíž a prohlédla si je. Jeden byl Stefan, druhý Elna. Očekávala jsem to. Jejich předloktí byla navzájem spojena průhlednou plastickou hadičkou a ta se náhle zbarvila do rudá. Ozval se zvuk kapek a odrážel se od kamenných zdí. Najednou jsem si vzpomněla na svoje sny, tu noční můru, která mě pronásledovala v posledních několika týdnech, a věděla jsem, že jsem v těch snech byla tady. Už jsem tam ale nechtěla být a někde daleko odtud jsem pustila kartu a dívala jsem se do tváře Ranovi. "Chvilí jsi vypadala rozrušeně," řekl.

"To není důležité." Pověděla jsem mu o té místnosti, lehátkách a kdo na nich ležel.

"Vypadá to jako sklepení na Cormallonu. Ale o co tam šlo? Krevní transfúze? Proč?"

Zavrtěla jsem hlavou. "Pamatuj, že je to jiné než obvyklé obrazy. Nemusí to být realistické."

"Když jsi tahala karty," zeptal se pomalu, "myslela jsi přítom na problém, o kterém jsem ti pověděl? Na zrcadlové kouzlo?"

"Důvěřuj mi, Rane. Jsem profesionál."

Mírně se usmál. "Tak dobře. Děkuji, Theodoro. Jdu pryč a budu o tom přemýšlet, dokud se nezblázním nebo mě něco nenapadne." Pak zdvihl mou pravou ruku, políbil ji a odešel nahoru.

Tak, to bychom měli. Zvedla jsem se z podlahy, odebrala se do svého pokoje, klesla do postele jako podřátý dub a tvrdě spala až do svítání. Byla to vcelku velmi zmatená noc.

Příští ráno přišel Ran do kuchyně celý šťastný. Tyl mi zrovna servíroval další porci osmaženého chleba; bylo to levné a jedno z mála jídel, které uměl dobře připravit. Doufala jsem, že dostanu brzy další vzkaz od Kyllý, přišla by nám vhod nějaká vejce. "Už to mám," zvolal Ran.

"Ano?" Moje verbální schopnosti jsou po ránu značně omezené. Lepší je nechat věci až po snídani... kdyby tak Tyl používal místo oleje máslo...

"Theodoro, ty nedáváš pozor. Je to tak, přišel jsem na to."

"To jsem ráda, Rane. Tyle, nemůžete sehnat na Náměstí máslo? Musí tam někde být trh pro turisty -"

Ran ke mně přišel a sebral mi talíř.

"Hej! Co to děláš?"

"Budeš mě poslouchat?"

Položila jsem vidličku. "Dobrá. Máš moji plnou pozornost. Ale dej si říci, že bych to chápala líp, kdybys mě nechal najíst."

Vrátil mi talíř. "Tak jez a poslouchej." Sedl si vedle mě. "Uvažujme logicky: proč nefunguje zrcadlové kouzlo? Odpověď zní: protože cíl je už chráněný. Dobrá, logicky, jak může být cíl chráněný? Protože použil vlastní zrcadlové kouzlo." Mluvil rychle a radostně. "To je jediná možná odpověď."

"Včera v noci jsi mi ale vysvětlil, proč to není možné. Elna by se musel začarovat sám a on přece není čaroděj."

"Je teoretik. Ví o čarodějnictví všechno na ryze teoretické bázi. Není čaroděj, protože pro to nemá vlohy."

Dojedly jsem poslední krajíček chleba. "To je ale významná překážka, ne?"

"Dobře, ale poslouchej. Má zrcadlové kouzlo, kterým se může začarovat pouze sám. To je přímo podstata tohoto kouzla, základní součást magie, je to prostě... nepopíratelný fakt. Spíš se dá uvěřit, že by Elna získal někde to, čemu

říkáme 'talent', než že by už neplatily základní zákony magie. To by bylo stejné jako věřit, že kameny padají do nebe a voda teče do kopce -" Zarazil se. "Umírám hladý," řekl, jako by si toho všiml teprve teď. "Je tu ještě něco k jídlu?" Tyle-

"Za chvíličku," odpověděl Tyl.

"Ale nemůžeš jít prostě na trh a koupit si talent do džbánu," dopověděla jsem za Rana.

"To je přesně to, kam míří tvoje karty. Víš, co udělala Babička, když mě zaklela? Přesunula moje schopnosti v konkrétní oblasti na tebe -tedy ne speciálně na tebe, ale na někoho, kdo má stejné parametry jako ty. Není to nic zvláštního, ve skutečnosti udělala jen to, že nás spojila pomocí nějaké hmotné substance, v našem případě balíčku karet. Vlastně se to příliš neliší od přenosu štěstí nebo smůly z jedné osoby na druhou pomocí nějakého předmětu. To všechno si pamatuješ z učebnice, že?"

"Něco mi to připomíná." Velmi vzdáleně. Vlastně to byl Eln, kdo mi tyhle věci vysvětloval - teoretik Eln.

"Už dlouho panuje názor, že musí existovat nějaký způsob, jak přesunout magické schopnosti z jedné osoby na druhou. Ale dosud to nikdo nedokázal."

"Eln? Nevím, proč si myslíš, že by zrovna on mohl -"

Netrpělivě potřásl hlavou. "Jestli na to někdo mohl přijít, pak jedině Eln. Je to nejlepší mozek, který se magií zabývá teoreticky. Představ si, co by to znamenalo pro naši rodinu! Ti, kteří by měli zájem, by si mohli zaplatit členství v cormallonské rodině a my bychom jim mohli zaručit, že se z nich po vyškolení stanou kouzelníci. Samotní členové rodiny s talentem pro magii, kteří by chtěli být, dejme tomu, třeba obchodníci, by svůj talent mohli prodat někomu jinému, kdo by ho dál rozvíjel. To by dalo naší živnosti úplně jiný ráz, a přitom bychom to měli pod kontrolou - byla by to cormallonská specialita."

"Nezdá se mi, že by Eln planul touhou zveřejnit své znalosti v tomto ohledu. Pokud ovšem k něčemu takovému došlo."

Z Rana náhle vyprchal všechn předchozí elán. "Ne." Tyl před něj postavil plný talíř, ale on na něj zíral zcela bez zájmu.

"Samozřejmě to nezveřejnil. Jak bych mohl něco takového od něj čekat? Zajímalo by mě, kdy na to přišel." Podíval se na mě. "Nekoupil si talent, krade ho."

"A jak si to představuješ?"

"Ano, každopádně ho nějakým způsobem krade. Nevěřím, že by s tím Stefan dobrovolně souhlasil. To by neudělal žádný opravdový čaroděj."

"Aha. Ta transfúzní hadička. Začínám chápat, kam míříš."

Vstal a začal přecházet po místnosti, jak to dělal vždycky, když byl něčemu na stopě. Když hledal odpověď, změnil se v chodce, v lovce, všechna ta energie musela někudy ven. Ze mne se za podobných okolností stávala panenka v koutě. Vysedávala jsem tam, přemýšlela o věcech a nikdy o nich nemluvila, dokud jsem neměla úplně jasno.

Pak řekl: "Musíme to vědět. Musíme vědět, jak to dělá. Jiná možnost není. Musíme ho odříznout od jeho zdroje a zjistit, jak k němu získává přístup."

Slovo "přístup" mi to připomnělo. "Dozvěděla jsem se, že v poslední době tráví hodně času u terminálu."

Ran se na mne podíval. "Jak by ses to mohla dozvědět?"

"Jak myslíš?"

Bubnoval prsty na stůl.

"Kdybych se tak dostal na pět minut k jeho terminálu! Kdybych byl na Cormallonu -"

"Myslím, že můžeme klidně předpokládat, že přístup k jeho informacím existuje pouze prostřednictvím jeho vlastního terminálu a že ho zakódoval, aby se k němu nedostal někdo jiný."

"Kdybych tam byl..." Jeho hlas dozníval. "Peníze," zvolal náhle úplně jiným hlasem. "Potřebujeme peníze."

S něčím takovým jsem vždycky souhlasila. Ale co to má společného s Elnovým terminálem, mi uniklo. Ran sebral plášť a bez prodlení vyrazil na Náměstí v zjevné touze shromáždit potřebné peníze co možná nejdřív. Následovala jsem ho, sice o něco pomaleji, ale se stejným záměrem.

Vzhledem k Ranovu novému duševnímu rozpoložení už bylo jen otázkou času, kdy mi povolí nervy a já mu prozradím svůj neoficiální bankovní účet. Ve skutečnosti k tomu došlo ještě téhož večera.

"Kolik?" zeptal se okamžitě.

Řekla jsem mu to. Tvář mu poklesla. "No," řekl zdvořile. "Pro potřeby jednoho člověka je to určitě dost peněz."

"Vždycky jsi mi říkal, že příliš šetřím a málo utrácím!"

"Přirozeně. Říkal jsem to, protože jsem nechtěl, aby sis koupila lístek a odletěla na jinou planetu."

Teď jsme se oba odmlčeli, každý z jiného důvodu. Já jsem přemýšlela o letence, registrované na mé jméno u Převážní společnosti. Ne že by to snad bylo pro mě zvlášť důležité, ale Královna Emilie měla v příštích dnech přistát.

Ran pravil: "Ale ty máš přece bankéře. Předpokládám, že jste si jeden druhého prověřili."

"Mohu mluvit jen za sebe. Ale vyptala jsem se na něj a Asociace obchodníků proti němu nic nemá. A Irsa říkala, že má dobrou pověst. S tou si nemohou dovolit zahrávat, pokud chtějí u branže vydržet."

Přikývl a pak mi podal ruku. "Dělej, chci, abys nás představila."

"Ty chceš, abych tě představila svému bankéři?"

Zvedl mě ze židle a vydali jsme se z domu směrem k ulici Zlatých mincí. Šli jsem městem jarním večerem a já jsem vdechovala vůni skořicových květů. "Co znamená ta náhlá posedlost penězi? Myslela jsem, že vyděláváme dost," poznamenala jsem.

"Potřebujeme finanční krytí. Víc, než máš na svém osobním kontě a víc, než Karlas nebo Halet mohou dát - nebo spíš jsou ochotni dát, pokud mají zdravý rozum."

"A co máš tedy za lubem? A proč myslíš, že by měl být můj bankéř ochotný na něco přispívat?"

"Poskytují přece půjčky."

"Ano, ale o takové půjčky snad nestojíme. Nehodlám ručit svým tělem, Rane."

Usmál se. "Uklidni se, tymone. Za určitých okolností poskytují obchodní půjčky za procento ze zisku. Řekněme, Theodoro, že bychom chtěli vyloupit tu malou kancelář na konci ulice Marsh, která směňuje athénskou měnu za ivorskou. A řekněme, že by kancelář nebyla hlídána ochrankou. Šli bychom pak k bankéři, seznámili ho se svým plánem a pokud by se mu zdálo, že je proveditelný, poskytl by nám na jeho uskutečnění peníze. Je to úplně jednoduché."

"A kdyby se mu ten plán zdál neproveditelný? Co by mu zabránilo, aby nás nevydal policii?"

"Jak říkáš, tymone - tihle lidé mají jen svou dobrou pověst." Zasmál se. "Tu a pak ještě haldu peněz."

Došli jsme do ulice Zlatých mincí, kde měl můj bankéř kancelář. Na dveřích nebyla žádná tabule, nic, co by odlišovalo ten dům od ostatních. Ran zaklepal a řekl mi: "Až nás představíš, počkej tady venku."

"Ty se chceš svěřit se svými plány úplně cizímu člověku a mně ne?"

Zatvářil se překvapeně. "On má přece peníze," zdůraznil.

"Od tebe budeme potřebovat, aby ses dostala do domu Cormallonů," sdělil mi Ran.

Seděli jsme v salónu: Karlas, Tyl, Halet a Samanta, manželka a obchodní partnerka mého bankéře. Pochopila jsem, že její přítomnost má za cíl ochránit jejich investice a zarazit je, kdybychom chtěli udělat nějakou nepředloženost. Sem tam jsem byla v pokušení chovat se hloupě, ale držela jsem se na uzdě.

"No tohle, zbláznil ses - tedy, co tím vlastně myslíš?"

"Můj názor je," pravil Ran, "že se potřebujeme dostat k Elnovým informacím. Já se teď nedostanu přes ochrannou bariéru, protože jsem byl oficiálně zneuznán. Ani nikdo jiný z přítomných se přes ní nedostane, všichni jsou cizí osoby. Zbýváš jen ty, Theodoro."

"Ale je možné, že ji nastavili i proti mně," podotkla jsem.

"To není pravděpodobné. Změny se neprovádějí pokaždé, když někdo projde - bariéra rozeznává jen to, co bylo definováno jako přítel, to je všechno. Moji definici změnili po vynesení zneuznávajícího verdiktu. Tvoji definici mohli změnit, to uznávám. Ale je to dost pracné a proč by to dělali? Aby zabránili bezvýznamné cizince vstoupit na pozemky? To mohou klidně obstarat sluhové."

Zdálo se mi to rozumné. Eln mě nepovažoval za nějakou hrozbu. Pravděpodobně čeká, že teď někdy nastoupím na Královnu Emili.

"Zlaté kroužky mě ale určitě vyženou, pokud mě hned na místě nezabijí."

"To je nepravděpodobné." Podíval se mi přímo do očí. "Eln tě má rád."

"A jak dlouho mu to vystačí, až zjistí, že jsem se vetřela do domu?"

"No ano, je tu určité nebezpečí."

"A bariéra není jediná zbraň v obranném systému."

"To je pravda," řekl překvapeně. "Jak to víš?"

"Znám Cormallony."

Ran se ke mně naklonil. "Ručím za to, že tě bez úhony převedu přes ostatní překážky. Jestli tě chytí, nebude to z tohoto důvodu."

Rozhlédla jsem se po ostatních; Karlas a jeho příbuzní vypadali napjatě, Samanta nezúčastněně.

"Tak dobře," souhlasila jsem.

Karlas se usmál. Halet se mi uklonil. Tyl se zamračil.

"Ale ještě je tu zablokování údajů na terminálu," řekl Ran.

"Je toho mnohem víc, ale nějak se s tím vypořádáme," dodala jsem.

A tady mě máte - královna válečníků Theodora z Pyrene vyráží s kopím v ruce, aby vzala útokem hrad zeleného rytíře. V posledních dnech jsem se cítila hloupě a divila se, jak jsem mohla souhlasit. Také jsem odškrtařovala dny, které zbývají, než Emilie dosedne v přístavu, a tak jsem k fantastickému hrdinství přidala i fantastickou zradu. A když jsem se potloukala v tomto duševním rozpoložení domem, Ran byl vždycky někde po nákupech.

"Tobě ty peníze protékají mezi prsty jako voda," řekla jsem mu, když se vrátil domů s aeroautem. Stáli jsme na střeše.

"Jen přines plachtu," odpověděl. Když jsem mu pomáhala auto přikrýt, dodal: "Počkej na další."

"Další co?"

"Další auto."

Nevypadal na to, že by žertoval. "Prosím?" Aeroauta jsou na Ivory nesmírně drahá kvůli vysokým daním. Pořád se snaží dostat zpátky, co museli zaplatit Tellys za první model.

"Budeme potřebovat dvě, Theodoro, tohle a jednosedadlové pro tebe, až poletíš přes bariéru. Bude se s ním líp manévrovat a my s Karlasem budeme sedět v tom větším za hranicemi cormallonského území."

Přestala jsem si pohrávat s plachtou. "Rane, já neřídím."

Také se zastavil. "Co myslíš tím, že neřídíš? Jsi přece z planety, která je na vysoké technické úrovni."

"Ano, to je - jsou tam velká, hustě obydlená města. Kdyby měl každý vlastní aeroauto, vznikl by chaos. Proto používáme veřejnou dopravu." Stále mě upřeně pozoroval. "V životě jsem nic takového neřídila."

"Tomu nevěřím." Posadil se na okraj aeroauta.

"Doufám, že teď začínáš chápat, že je lepší, když mě zsvětiš do svých plánů vždycky hned na začátku."

"Nikdy? Nikdy v životě?"

"Nikdy."

Vstal. "Nasedni."

"Poslyš, Rane, teď už je trochu pozdě na to, abys mě začal učit -"

Řekl ponuře: "Naši bankéři pochopí, když nebudeme úspěšní - ale nepochopí, když teď couvnem. Pokud tedy nechceš, abychom museli splatit půjčku prostitutě - nasedneš."

Poslechla jsem. Sedl si dopředu na druhé sedadlo. Vyjmenoval půl tuctu různých řídících pák a pak náhle přestal a řekl: "Kdybych tě nezaskvěl do svých plánů hned na začátku, začala by celá akce dnes v noci a to už by opravdu mohlo být pozdě."

"Máš pravdu. Tím jsi to trochu vylepšil. Omlouvám se."

Přikývl a vrátil se k řídícím pákám.

Další věc, která mi dělala starosti, byla bezpečnostní zařízení. Kdykoli jsem s tím vyrukovala, říkal: "Ale to je zbytečné. Jsou velmi jednoduchá."

No, fajn, ať je tedy po jeho. Mezitím se ze mne stala opravdová přebornice v létání. Jen dvakrát musel Ran rychle zasáhnout, abychom se nerozbili při přistání na louce za městem. Nekřičel na mě, jen silně zbledl.

Královna Emilie dosedla v přístavu a my jsme zahájili nácvik vloupání. Ran mi dal seznam možných hesel, kterými jsem měla zkusit dostat se do počítače k Elnovým údajům a na mé naléhání vzal Tyl pár mých rób a ušil mi nové kalhoty.

"Vypadáš jako venkovanka," pravil Ran, když je uviděl. "Nejdeš přece lovit ryby."

"No, skoro," odpověděla jsem, "něco přece lovit budu."

Vsadím se, pomyslela jsem si, že Kylle nevyčítá její lovecké kalhoty.

Ovšem Kylle projde skoro všechno.

Konečně ten den nadešel. Ran trval nesmlouvavě na tom, že operace musí proběhnout beze svědků. Nechtěli jsme mít za zády celou oficiální cormallonskou Radu. Nezeptala jsem se, co bych měla dělat, kdyby se nějaký svědek objevil - měla jsem pocit, že předpokládá, že si budu vědět rady.

Zahájení akce bylo určeno na dvě hodiny po půlnoci. Cormallon nebyl ve skutečnosti opevněný tábor, přestože tomu vše nasvědčovalo. Byl to v podstatě venkovský dům a prakticky všichni v noci spali. Nebyly tam žádné patroly, žádné hlídky - obranu zajišťovala jen kouzla a pověst nedobytné pevnosti. A proč ne? Už dvě století nenapadla nikoho taková hloupost, aby se pokusil vniknout násilím do domu.

"Ale může se klidně stát, že Eln bude vzhůru," podotkla jsem. Bylo po západu slunce, Ran a Karlas seděli se mnou v kuchyni, kontrolovali si výstroj a dojívali misku rýže se zeleninou, kterou uvařil Tyl. Já jsem nedokázala sníst víc než pár lžic a ty mi ještě ležely v žaludku jako kámen. "Bud' jsem moc nervózní, nebo by měl Tyl zůstat u smaženého chleba."

"Obojí," pravil Ran a zastrčil pistoli do pouzdra na opasku.

"O Elnovi se traduje, že se potuluje v noci po chodbách," připomněla jsem.

"Dělával to. Ale to bylo předtím, než se stal - předtím, než musel zvládnout všechny ty nové oficiální povinnosti. Ted' už nepochybně vede pravidelnější život."

"Ty jsi se vždycky věnoval úředním povinnostem nepřetržitě několik dní."

"Však ona ho Babička s Kyllou donutí, aby to nepřeháněl." Podal Karlasovi batoh.

"Ale pokud je opravdu vzhůru, s největší pravděpodobností je..."

"Zrovna v místnosti s terminálem. Ano, chtěl jsem ti ještě říci, abys byla velmi opatrná, než tam vejdeš. Děkuji ti, žeš mi to připomněla." Vrhł rychlý pohled na Karlase. "Máš tu věc?"

"Tady je." Vytáhl z pláště malou lahvičku. "Dal jsem za ni poslední peníze," dodal.

"Spolehlivá?"

"Věřte mi, prověřil jsem to velmi pečlivě."

"Dobrá," řekl Ran.

Položil lokty na stůl a naklonil se ke mně. "Pozemní obranný systém," začal.

"Aha, mluví orákulum."

"Chceš to slyšet, než do toho půjdeš? Pozemní obranný systém. Žádný neexistuje."

"Tak počkej - to není to, co -"

"Tedy reálně neexistuje. Obranná zařízení jsou naprosto iluzorní. Na různých místech jsou rozmístěny pasti, o které procházející osoba zavadí. Představují smyslovou iluzi nebezpečí - která v osobě vnímající iluzi vzbudí strach. Strach oběti se pak přenáší zpátky na past na pozitivní okruh a ten vrací iluzi zpátky s větší intenzitou a to se opakuje, dokud oběť neztratí hlavu. Chápeš to?"

"Víc, než je mi milé. Ale poslyš, jestli ve skutečnosti neexistují, proč je nemohu prostě ignorovat a jít rovnou do domu?"

"Okruh zpětné vazby," odpověděl. "Jdeš v noci lesem, uslyšíš za sebou řev - tvoje první reakce je panika. O vteřinu později, pravda, by sis řekla, že je to jen trik. Ale to už je pozdě, už jsi napojená na okruh."

Nechala jsem si to projít hlavou. "Tak proč máme pak v úmyslu uskutečnit tu veselou expedici? Zdá se, že je to nemožné."

"Není to nemožné. Například pokud dokážeš okamžitě odvrátit strach a nenecháš okruh, aby se zapnul, žádné nebezpečí nehrozí. Bohužel na to nejsi ještě dost na' telleth."

"A kdo to říká? Jsem stejně na' telleth jako kdokoli jiný na této planetě."

Vyměnili si pohledy. "A proto jsme ti opatřili tohle."

Podal mi lahvičku. Obsahovala spoustu malých bílých pilulek. Překvapenýma očima jsem je zkoumala, po mně i Ran a Karlas. "Nevím, co je to za látku."

"Anarin," řekl Karlas. "Velmi dobrá kvalita. V Teshinu jsem s ním občas obchodoval - ale tomuto se nevyrovnal."

Pak přišel Tyl a nesl láhev. "Je to ono?" zeptal se Rana.

"Ducort devadesát devět," pravil Ran potěšeně. "Jestli prášek nezabere, dáme si odchod ve velkém stylu." Sundal skleničky z police a postavil jednu přede mne. "Alkohol znásobuje účinek."

"To určitě. Vzbudím se vůbec zítra?"

Nalil si skleničku, pak naplnil poháry pro ostatní. "Soustřed' se jen na dnešní noc. Teprve pak si budeme dělat starosti

se zítřkem."

Po půl hodině a půl tuctu malých pilulek vypadalo všechno trochu rozmazaně, ačkoli jsem myslím vypila jen dvě skleničky vína. A pokaždé, když se Karlas pokoušel nalít mi znovu, nasupeně jsem na něj pohlédla a zeptala se: "Chcete snad, abych toho uprostřed té vysoce komplikované loupeže musela nechat a dovolit se, jestli smím jít na záchod?"

"Ne, to bychom nechtěli," pravil Ran a sebral Karlasovi láhev. "Myslím, že to pro tuhle chvíli stačí. Raději už bychom měli vyrazit. Anarin rychle vyprchá, že?"

"S alkoholem bude účinkovat o něco déle," odpověděl Karlas.

Všichni jsme šli na střechu. "Ty pojedeš taky?" zeptala jsem se Tyla.

"Samozřejmě," odpověděl a mířil k jednosedadlovému aerobu zaparkovanému v rohu. Moc místa už na střeše nezbývalo.

"Hej!" zaječela jsem. "Vždyť s tím taky neumíš létat."

Tyl se zašklebil a šel dál. "Nastup si, Theodoro," nařídil Ran.

Poslechla jsem a řekla: "Ale on s tím neumí zacházet, Rane."

Vystartovali jsme. Tyl se za námi držel skvěle. Moc si toho z té cesty nepamatuji, jen to, že mi v určitých intervalech někdo vždycky podal další malou bílou pilulku. Museli jsme ale letět strašně rychle, uvědomila jsem si to v jedné chvíli, kdy jsme přelétali nad nějakou vesnicí.

Přistáli jsme u skupiny stromů, přímo u bariéry. Karlas vyndal další pilulku, ale Ran ho zarazil: "Potřebujeme přece, aby to v pravou chvíli přestalo účinkovat, ne?" a vrátil mu ji. Vystoupili jsme a stáli tam mezi oběma auty. Ran se mě zeptal: "Jsi v pořádku?"

"Je mi fajn."

"Zůstaneme přesně na tomto místě. Je to přímo na jih od domu. Až nastartuješ, drž přímý směr. Vidíš tamhlety kopce?"

"Jistě."

"Můžeš se podle nich řídit, pokud to bude nutné. Auto je předem naprogramované, aby se vrátilo sem, ale bude lepší, když budeš připravená, kdyby něco selhalo."

"Fajn."

"Poletíš asi pět minut, než přeletíš bariéru. Nebudeš muset jít pěšky daleko. Ale přistaneš mimo dohled domu."

"Správně."

"Pamatuješ si všechny kódy, které jsem ti dal?"

"Hm."

Vypadal ustaraně, zato já ne. "No, dobře," souhlasil. Pak mě políbil. "Hodně štěstí, Theodoro."

"Pro tebe královna Theodora."

To ho zmátlo a zamračil se. "Podej mi mé věrné kopí," požádala jsem a ukázala na zadní část aerobu. Podal mi moji kabelu. Hodila jsem si ji přes rameno. Chvilí čekal, pak sundal pouzdro s pistolí a páskem a sám mi ho připnul k pasu. Odstoupil.

"Víš, kam pojedeš?" zeptal se nejistě.

"Přes bariéru na sever. Poletím jako šíp až k hlavní budově. Přistanu mimo okruh viditelnosti. Dám pozor, než vejdu do místnosti s terminálem. Zpátky použiju automatické ovládání nebo se budu řídit podle těch dvou kopců."

"Říkal jsem vám, že to nepůsobí na inteligenci," řekl Karlas. "Aspoň ne moc."

Chystala jsem se vystartovat směrem k bariéře. "Myslíš, že dokážeš řídit?" zeptal se Ran.

"Jasně."

Opět zbledl.

Malé aerobu se snadno ovládalo. Přistála jsem za kopcem jižně od hlavního domu, na vnější straně přední zahrady. Zahrada před domem sestávala z velkolepého parku s potůčky, vysokými živými ploty, malými mosty, mramorovými lavičkami a zahradními pavilóny. Vždycky se mi víc líbila zahrada za domem, kde vegetace bujela v divoké zmlsti a kde stálo zařízení na sařet. Pustila jsem se cestičkou bludištěm, která vedla na trávník před domem. Noční vzduch byl ostrý, vzpružil mě a pročistil mi hlavu, což bylo přesně to, co jsem v té chvíli nemohla potřebovat. Všimla jsem si, že mi jedna bílá pilulka uvázla v záhybu tuniky. "Ať to vezme čert," rozhodla jsem se a spolkla ji.

Potom to začalo být mnohem zábavnější. Zjistila jsem, že se mi tu líbí. Uvažovala jsem zrovna o tom, jak krásně vypadá zahrada v noci, když jsem uviděla, že vchod na Karmínový most je zatarasěn obrem s handžarem v ruce. Byl vysoký osm metrů a hrozivě mě očekával, klepal přitom čepelí o dřevo mostu. Když jsem se přiblížila, temně zavrčel. Začala jsem se chichotat; skvěle zapadal do prostředí zahrady. "Odporný vkus," okomentovala jsem ho, když jsem prošla a zamířila k Centrálnímu květinovému bludišti. Šedá krysa si klestila rypákem cestu květinovými záhony přímo proti mně, byla velká jako Ranovo aerobu. Šla za mnou k Centrálnímu bludišti a občas mě kousala do pat, a když jsem došla ke Stezce mnoha kamenů, otočila jsem se a předstírala výpad imaginárním mečem. "Tumáš," řekla jsem, ale ona se vypařila. "Zatraceně," pomyslela jsem si.

Kráčela jsem Stezkou mnoha kamenů a hledala dveře, o kterých mi Ran řekl. Mělo by to být někde v blízkosti křemencových balvanů, ne? Odpočítala jsem je, ztratila stopu a musela začít znovu. Sedm, osm, devět. Tenhle to musí být. Do pekla, byla tu další obrovská krysa, seděla na kameni a cenila zuby. To je ale otrava. Začala jsem deklamovat, hlasitěji, než bylo moudré. "Proč jsou tvé léčky prosty nové krásy, tak vzdálené od rychlých změn a málo vynalézavé?" - Vida, netušila jsem, že si to ještě pamatuji. To je určitě těmi prášky. Podívaly jsme se na sebe. Pokračovala jsem: "Jediné, co umíš, je strojit staré krysy do nového, utrácet to, co již utraceno bylo." Olízla si úhledné bílé zuby. "Hni sebou," dodala jsem. Seděla dál. Vytáhla jsem pistolí a udeřila ji pažbou přes rypák. Zmizela. S bručením jsem odsunula balvan a zkoumala vlhkou zem pod ním. Ukazováčkem jsem nakreslila pěticípou hvězdu a položila na ni magický

symbol. O sekundu později se na tom místě otevřela velká díra se schody vedoucími dovnitř.

Sestoupila jsem do zaprášeného, špinavého tunelu. Podlaha byla osvětlená nazelenalou luminiscencí, odhalující popraskaný kámen a zbytky různé havěti. Ran říkal, že nouzový východ z Cormallonu není používán už řadu generací, a podle toho to tam páchlo. Prošla jsem tunelem až k dřevěným dveřím na konci, otevřela je a ocitla se v přístěnku, kam se ukládalo zahradní náčiní, mezi hráběmi a motykami. Velmi pomalu jsem otevřela dveře přístěnku.

Byla jsem v "tom" sklepe. Rozhlížela jsem se po zdech z hrubě opracovaného kamene, po podlaze z pečlivě usazených kvádrů i po stropě. Skoro jsem čekala, že tam uvidím dvě lehátka, ale nebylo tam žádné. Nicméně jsem byla nervózní jen z pocitu, že jsem v té místnosti a chtěla jsem pryč. Znovu jsem otevřela dveře přístěnku, jen abych si zkontrolovala případnou únikovou cestu, a na jeho konci jsem už žádné dveře neviděla. Položila jsem ruku na zeď - cítila jsem zeď.

Ale pořád ještě jsem si nedělala starosti. Na to jsem vzala příliš mnoho anarinu. Vydala jsem se po schodech vedoucích ze sklepa, snažila jsem se jít pokud možno tiše. Schody vyústily do obrovské kuchyně, tmavé a opuštěné. Se zhasnutými světly to byl úplně jiný svět, tak odlišný od místa, kde se člověku dostalo jídla a přátelského popovídání, když kuchařka Herel přijímala hold od svých obdivovatelů. Dávala jsem pozor, abych nic nepřevrhla.

Nikdo nebyl na chodbě, nikdo na hlavním schodišti. Uvědomila jsem si, že mi srdce bije rychleji. Kdoví, v jakém stavu bych teď měla nervy, kdybych nebyla předem nadopovaná. Elnův terminál byl v prvním patře. Nikdy jsem v té místnosti nebyla, ale Ran mi nakreslil plánek... a teď jsem tu stála. Na dveřích byl jen závěs a uvnitř nebyly slyšet žádné zvuky. Ovšem někteří lidé dokáží být strašně tiší, když pracují s terminálem. Není žádný zákon, který by nařizoval, že musíš použít zvukový vstup; když počítáte, je jednodušší ho nepoužívat. Že by se Eln zabýval matematikou? Několik minut jsem nervózně přešlapovala u vchodu a sbírala odvalu nahlédnout dovnitř. Jen pomýšlení na to, že může jít každou chvíli někdo po chodbě mě přimělo, abych konečně na sebe vzala to riziko a strčila dovnitř hlavu.

Pokoj byl prázdný. Uvědomila jsem si, že jsem celou tu dobu zadržovala dech. Vešla jsem dovnitř a zatáhla za sebou závěsy.

Tak a co teď?

Klávesnice byla pokrytá prachem. Zřejmě používal zvukový vstup a nebo také obrazovku a světelné pero. Na tom nebylo nic divného - tohle byl další dědičný terminál první generace a písmena byla ve standardním jazyce. Tellys měla velké problémy, aby Sít' akceptovala fonetický přepis ivorských slov do standardní abecedy. Ivorština prostě měla příliš mnoho zvláštností, které doháněly techniky z Tellys k šílenství. Výsledek byl, že téměř nikdo na Ivory nepoužíval vlastní klávesnici, raději mluvili nebo psali na obrazovku. Ran byl jeden z mála lidí, kteří mačkali klávesy. Zřejmě to mělo něco společného s jeho agresivním instinktem.

Já jsem klávesnici potřebovala.

Ale když se dotknu kláves, setřu z nich prach a Eln pozná, že tu někdo byl. Chvíli jsem tam stála a přemýšlela, jestli existuje nějaký způsob, jak vrátit zpátky prach na klávesnici, až budu hotová, než jsem si uvědomila, že se chovám jako idiot. To je tím anarinem, usoudila jsem.

Zaktivizovala jsem terminál a vypnula zvuk.

ČÍM POSLOUŽÍM? objevilo se na obrazovce. Naťukala jsem ve standardním jazyce: PROSÍM, POUŽÍVEJTE STANDARD.

MOHU PRO VÁS NĚCO UDEĚLAT? reagovala obrazovka úslužně, čitelným písmem.

ANO.

IDENTIFIKUJTE SE, PROSÍM.

ELN CORMALLON, 53462, napsala jsem.

ELNE CORMALLONE, VŠECHNY ÚDAJE VE VAŠÍ SÍTI JSOU ZAJIŠTĚNY HESLY. PRO ZÍSKÁNÍ SPECIFICKÉ INFORMACE UDEJTE PŘÍSLUŠNÝ KÓD. KTEROU OBLAST SI PŘEJETE?

PŘÍSTUP PODLE ZVOLENÉHO TÉMATU.

SPRÁVNĚ.

TÉMA JE PŘENOS KOUZLA.

SPRÁVNĚ. PROSÍM, UDEJTE KÓD.

KOLIK NESPRÁVNÝCH KÓDŮ MOHU ZKUSIT, NEŽ SPUSTÍ SIRÉNY?

PROSÍM?

KOLIK POKUSŮ MÁM, NEŽ SE ZAPOJÍ BEZPEČNOSTNÍ SYSTÉM?

TŘI. ALE MŮŽETE UKONČIT SPOJENÍ A ZKUSIT TO ZNOVU, KOLIKRÁT CHCETE, TAK PROČ SE OSTÝCHAT?

TAKOVÉ INFORMACE SE MI LÍBÍ.

DĚKUJI. ZA DALŠÍCH 86 000 IVORSKÝCH TABALŮ MŮŽETE ZAKOUPIT JEŠTĚ SPOLEHLIVĚJŠÍ BEZPEČNOSTNÍ PROGRAM OD FIRMY SOFTSTAR Z TELLYS, KTERÁ VÁM HO NAINSTALUJE ZDARMA.

TÉMA JE PŘENOS KOUZLA.

SPRÁVNĚ. PROSÍM UDEJTE KÓD.

napsala jsem STEFAN.

NESPRÁVNĚ. PROSÍM UDEJTE KÓD.

MODRÝ KÁMEN, napsala jsem.

NESPRÁVNĚ. PROSÍM UDEJTE KÓD.

RAN.

NESPRÁVNĚ. KÓD "RAN" NEPATŘÍ K TÉMATU PŘENOS KOUZLA. TATO INFORMACE JE ULOŽENA V JINÉ ČÁSTI.

KONEC, napsala jsem. Pak jsem znovu navázala spojení. Pokračovali jsme úplně stejným způsobem, požádala jsem počítač, aby užíval standardní jazyk, udala jsem Elnovo jméno a identifikační číslo a zkusila tři z hesel, která mi napsal

Ran. Žádné z nich nebylo to pravé. Zkusila jsem to celé znovu s dalšími třemi hesly. Nic. A znovu. Bez výsledku. Během půl hodiny jsem prošla celý Ranův seznam se čtyřiceti osmi hesly. Mnohé z nich byly původní cormallonské kódy - Eln je zřejmě všechny vymazal poté, co byl Ran zneuznán.

Znovu jsem navázala spojení a zamyslela se. Pak jsem napsala KYLLA.

NESPRÁVNĚ. PROSÍM UDEJTE KÓD.

THEO.

NESPRÁVNĚ. KÓD "THEO" NEPATŘÍ K TÉMATU PŘENOS KOUZLA. TATO INFORMACE JE ULOŽENA V JINÉ ČÁSTI.

V KTERÉ ČÁSTI? OSOBNÍ ZÁZNAMY.

Bylo to velmi lákavé, ale tlačil mě čas. PŘEDMĚT PŘENOS KOUZLA, napsala jsem.

SPRÁVNĚ. MÁTE POSLEDNÍ POKUS O SPRÁVNÝ KÓD.

V téhle sérii. Ale stejně už mi docházely nápady. Vzpomněla jsem si na prodavače v klenotnickém obchodě v ulici Marsh. Kylla mi řekla jeho jméno, ale jaké? Snažila jsem se vzpomenout si a rozhodla se, že udám ještě jeden kód, ukončím sérii a zase začnu nanovo.

MARSH.

SPRÁVNĚ.

Zrovna jsem se chystala napsat KONEC a překvapením jsem ztuhla.

SPRÁVNĚ? DOSTALA JSEM SE DO TÉMATU PŘENOS KOUZLA?

JSTE V TÉMATU PŘENOS KOUZLA.

DĚKUJI.

RÁDO SE STALO. PŘEJETE SI POKRAČOVAT V PRÁCI NA GRAFU ČASU A INTENZITY?

NE, DĚKUJI. CHCI OPSAT VŠECHNY INFORMACE NA TOTO TÉMA NA PŘENOSNÉ MEDIUM.

JAKÉ MEDIUM? UVĚDOMTE SI, ŽE VAŠE TISKÁRNA NENÍ PŘEVEDENA NA STANDARD.

CÍVKOVÝ GENERÁTOR.

PROSÍM UVĚDOMTE SI, ŽE CÍVKOVÝ GENERÁTOR NENÍ POUŽÍVÁN OD DOBY, KDY BYL PŘED 53 LETY INSTALOVÁN. BEZ PŘEDBĚŽNÉHO PŘEZKOUŠENÍ MOHOU NASTAT POTÍŽE V NAHRÁVÁNÍ NEBO MŮŽE DOJÍT K PŘERUŠENÍ ÚDAJŮ.

I TAK SE DO TOHO DÁME.

SPRÁVNĚ.

Podívala jsem se na cívkový generátor umístěný vedle terminálu; malá skleněná skříňka s cívkou. Opravdové sklo, ne umělá hmota. To je prostě cormallonský styl - klidně by to mohlo být broušené sklo. Tahle rodina mi jde někdy na nervy.

Mezitím se cívka začala otáčet. Točila se stále rychleji a navijela jemný šedý materiál. Jeho množství rostlo. Když byl kotouček asi centimetr široký a tři centimetry vysoký, cívka se zastavila. Chvilí jsem čekala, než kotouček ztvdne, pak jsem otevřela skříňku, vyndala ho a zastrčila do pouzdra.

Napsala jsem: DĚKUJI, MÁM TO.

PŘEJETE SI TAKÉ MATERIÁL PŘÍBUZNÝCH TÉMAT?

JAKÁ JSOU TO TÉMATA?

KOUZLA - TEORIE

KOUZLA - PRAXE

KOUZLA - CORMALLON

KOUZ-

Zmáčkla jsem knoflík BREAK. - NE, DĚKUJI. Pak jsem dostala skvělý nápad. Napsala jsem: PŘÍSTUP PODLE ZVOLENÉHO TÉMATU.

SPRÁVNĚ.

BEZPEČNOSTNÍ SYSTÉM DOMÁCNOSTI.

PŘÍSTUP K INFORMACÍM VYŽADUJE TŘI SPECIFICKÉ KÓDY. MÁTE DVĚ MINUTY NA URČENÍ PRVNÍHO, POKUD BUDE TENTO KÓD NESPRÁVNĚ UVEDEN NEBO BUDE DOSAŽEN DVOUMINUTOVÝ LIMIT, SPUSTÍ POPLAŠNÉ ZAŘÍZENÍ UMÍSTĚNÉ V DOMĚ. V TOMTO OKAMŽIKU ZAČÍNÁ BĚŽET ČASOVÝ LIMIT.

Panebože, ochránce všech studentů! Vyletěla jsem ze židle. Pak jsem se zastavila, sklonila nad klávesnici a napsala KONEC.

TENTO PROGRAM SE NEDÁ PŘERUŠIT.

Začala jsem se potit.

Utíkala jsem dolů po hlavním schodišti, na chodbě jsem prudce zabrzdila a uvažovala, jestli se mám pustit k hlavnímu vchodu. Ale možná nepůjdou dveře tak snadno otevřít a spustí poplach ještě o něco dřív. Vyplýtvala jsem na to půl vteřiny a pak jsem, nevím z jakého důvodu, proběhla kuchyní a utíkala po schodech do sklepa. Ale nouzový východ tam nebyl. V zoufalství jsem bušila do stěn přístěnku a v tu chvíli spustilo poplašné zařízení. Vyběhla jsem nahoru a brala přitom schody po dvou a mířila k hlavnímu vchodu. Ale pak jsem se zarazila - po hlavním schodišti začínali přibíhat lidé. Obrátila jsem se a utíkala zpátky do kuchyně. Budu muset použít postranní východ, i když to bude znamenat další poplach, a pak ještě dlouhý běh kolem východního křídla, abych se dostala před dům a do auta, než mě někdo předběhne; nesplnitelný úkol, ale teď nebyl čas o tom uvažovat. S jazykem na vestě jsem dorazila do kuchyně. Když jsem obíhala stůl, otevřely se druhé dveře.

Byla to Kylla. Měla na sobě noční háv a v ruce držela pistoli. Zírala na mě.

Za daných okolností mě nenapadlo nic, co bych měla říci. Otevřela jsem ústa a zarazila se. "Dělej," řekla.

"Cože?"

"Pojď za mnou," poručila s naléhavostí v hlase a odvrátila se. Poslechla jsem, protože mi nic jiného nezbývalo. Odvedla mě dolů do haly ke dveřím, kterých jsem si nikdy pořádně nevšimla. Za nimi bylo pár schodů, které vedly do garáže. Stála tam dvě aeroauta, obě čtyřmístná. Řekla mi: "Nastup do tohoto. To druhé potřebuje opravu." Pak stiskla vypínač a otevřela dveře na střechu. "C27 ho uvádí do chodu," křikla na mě do okénka. Prudce jsem ho zapnula a palubní deska se rozsvítila. Pak jsem vzlétla.

Nebyl čas, abych se na něco zeptala, poděkovala, ani na to, abych se ohlédla a zamávala. Měla jsem plné ruce práce s řízením.

Tohle aeroauto byl jiný typ, než na jakém jsem se učila. Výšková páka se ovládala nohou, co si ti výrobci vlastně myslí? Za letu jsem v jednom kuse ztrácela výšku. A zatímco jsem se snažila vyznat v řízení, neustále jsem myslela na to, že možná provedli něco s bariérou. Jednou rukou jsem zvýšila rychlost a seřídila zase výšku. A kde jsou ty zatracené kopce, podle kterých se mám řídit? A proč musím tvrdnout v té předpotopní kocábce, vyvinuté nejspíš Výzkumným a vývojovým ústavem markýze de Sade? A kde jsou ty kopce?

Prorazila jsem bariéru. Měla jsem ten pocit, ale ve skutečnosti jedině, k čemu došlo, bylo přátelské chvění vzduchu, když jsem bez úhony projela. Právě včas - teď ať už si dělají, co chtějí. Pátrala jsem očima napravo i nalevo a hledala nějaké záchytné body a v té chvíli jsem ztratila výšku. Náhle jsem se ocitla mnohem níž, než jsem předpokládala, a přede mnou se vynořil horský svah, který se na mne řítí.

V rychlém sledu jsem šukbla výškovou pákou, prudce stočila stroj doleva a zjistila, že ani jedno mi moc nepomůže. Na jeden nekonečný zlomek sekundy jsem ztuhla děsem a ucítila v hrudi palčivou bolest. Pak jsem prudce zabrzdila.

Snad každému, kdo má všech pět pohromadě, bude jasné, že použít brzdy bylo to první, co jsem měla udělat. Ale od chvíle, kdy jsem spustila poplašné zařízení na Cormallonu, jsem byla naprogramovaná na principu jednoduchého obvodu, který mi přikazoval PRYČ, PRYČ, PRYČ. Zastavit znamenalo v daném okamžiku naprostou změnu programu. Podařilo se. Ale přistání bylo drsné, tomu se nedalo zabránit. Zaskřípala jsem zuby. Vytáhla jsem záchrannou síť (tohle nouzové opatření de Sadeovi lidé zvládli) a instinktivně jsem se přikrčila. Zdálo se, že jsem celá, i když poněkud potlučená. Ale v té chvíli bylo možná ještě důležitější, že je v pořádku auto. Stiskla jsem signalizační kontrolku, a když jsem čekala, až se rozsvítí zelená, napadlo mě, jaké mám štěstí, že jsem v takové krizi dokázala dupnout na brzdy.

Poplácáme tě po zádech, Theodoro, a přehlédneme fakt, že jsi předtím ztratila nad strojem vládu. Ale bolest na prsou nepřestávala, a tak jsem rozepnula tuniku, abych se podívala, co se mi stalo.

Pořád jsem ještě nosila Starcův přívěsek z modrého kamene. Byl teplý, ale zadní část ochranného hedvábného obalu byla propálená tam, kde se dotýkala mé hrudi a na kůži jsem měla puchýře jako po nemírném opalování. Zajímalo by mě, jestli ví Annurian něco o tom, jak se řídí aeroauto. Možná, že jsem si za ty brzdy nezasloužila takovou pochvalu, jak se mi zdálo. Ale neměla jsem chuť o tom v té chvíli meditovat, měla jsem na starosti jiné věci, které bude třeba bezodkladně udělat. Zároveň jsem však nechtěla nechat přívěsek na těle, a tak jsem ho sundala a uložila do pouzdra. Naskočilo zelené světlo signalizační kontrolky. Napadlo mě, že mohu dotyčné kopce obletět zleva, což by znamenalo zajiždím jen pár kilometrů směrem na východ. Jak jsem tak vyhlížela oknem ven, uviděla jsem, že se v kroví něco pohnulo. Vypadalo to jako lidská hlava, která rychle zmizela. To místo okamžitě upoutalo moji pozornost. Nebylo to fér, už i tak jsem tu trčela dost dlouho. Jinak nebylo vidět nic, ale byla jsem si jistá, že se mi to nezdálo, že to nebyly jen nervy. Vystoupila jsem z aeroauta s pistolí v ruce.

"Vylezte!" zaječela jsem.

Nic. Zapraskalo v jiném keři.

"Raději vylezte nebo budu střílet nazdařbůh."

Za keři se pomalu narovnávala mužská postava. Vyšel ven. Hubenějšího člověka jsem už dlouho neviděla a jeho šaty byly na první pohled nouzovým řešením. Měl šedivé vlasy, ale vypadal nanejvýš na čtyřicet pět let.

"Co jste zač?"

"Arno Serren, vznešená paní. Prosím, neubližujte mi."

Mluvil se silným přízvukem, ale nedokázala jsem ho zařadit.

"Co tu děláte? A raději mluvejte hezky rychle."

"Jsem z okresu Tamas," odpověděl.

"Tak?"

"Slyšela jste o Tamasu, vznešená paní? Je to tam velmi zlé."

No ano, vzpomněla jsem si. Byly tam nějaké nepokoje, a tak povolali imperiální oddíly. Ale mě osobně se to nijak netýkalo, proto jsem se tím nezabývala; stejně jako nikdo jiný, pokud vím.

"Ale to jste ušel pěkný kus cesty, pane Serrene." Z deště pod okap.

Nervózně přešlápl. "A ještě mám před sebou dlouhou cestu, vznešená paní, nechtěl jsem vás v ničem vyrušovat - ani se někam vetřít nebo vás jinak obtěžovat. Raději se vydám zase na cestu."

"Kam?"

"Ehm, šel jsem do Severozápadního sektoru, vznešená paní."

Bohové, jaká naivita. Odejít z Tamaského okresu do Severozápadního sektoru. Nemohu ho zastřelit, prostě to nejde.

"Pane Serrene, udělám vám laskavost."

"Ach? " Nezdálo se, že by planul nadšením.

"V Severozápadním sektoru byste nevydržel ani týden. A já vás tady nemohu nechat potloukat, aby vás pak někdo vyslýchal. Tak já vám povím, co udělám - vezmu vás s sebou."

"To nesmíte udělat, vznešená paní. To je pro mne příliš velká čest, věřte mi. Hned odejdu -"

"Nastupte si."

"Vážně, vznešená paní -"

"Tak už si nastupte. Mám naspěch." Udělala jsem výmluvné gesto s pistolí. Velmi pomalu se blížil ke dveřím auta. Jak se jich dotkl, uslyšela jsem z křoví zakvílení, pak odtud vyrazila malá hnědá postavička a přiběhla k němu. Byla to žena. Byla podobně oblečená a viditelně rozrušená. Začali překotně mluvit, příliš rychle na to, abych rozuměla jejich cizímu přízvuku.

"To je moje žena Heida," řekl Arno Serrer.

"Těší mě," odpověděla jsem. "Rychle si nastupte."

A tak jsme společně odstartovali. Bylo to pouhých šest minut, ale velmi bohatých na události.

O tři minuty později jsem přistála na smluveném místě. Vystoupila jsem z auta a Ran mě popadl za ramena.

"Viděli jsme auto, jak najednou šlo dolů." Vypadal, jako když je mu špatně. "Nestalo se ti nic?"

"Jen malý otřes."

Vydechl si stejně jako já, když jsem zjistila, že místnost s terminálem je prázdná.

"Musíme si pospíšet, spustila jsem poplašné zařízení."

Zaklel. "Ale není to tak zlé. Kylla mi řekla, že druhé auto potřebuje opravit - budou muset použít pozemní auta nebo koně a to jim bude trvat déle," řekla jsem.

"Kylla? No, to je jedno, řekneš mi to později."

Mezitím Arno Serren a Heida vystupovali z auta a tvářili se velmi nejistě. Vypadali jako lidé, kteří raději zůstávají v pozadí, ať se ocitnou kdekoli. Ranovy oči se rozšířily úžasem.

"Co je to za lidi?"

Pověděla jsem mu to. "Ty jsi s sebou za téhle situace přivezla úplně cizí lidi?"

"Řekl jsi žádné svědky."

"Ale nemyslel jsem tím, abys je vzala s sebou!"

"Já bez nich nikam nepojedu, Rane."

Asi vteřinu tam stál a těžce oddychoval. Pak zavolal. "Karlasi, Tyle. Pojdte sem."

Karlas si stoupl vedle mne z jedné strany, Tyl z druhé. Karlasova ruka se dotýkala mého lokte, zřejmě se chystal mě na pokyn popadnout a strčit do druhého auta.

Ale Ran řekl: "Odvedte ty dva zpátky do auta. Tyle, ty je odvezeš do města. Karlasi, ty pojedíš s námi."

Karlas se tvářil zmateně. Ale šel a pomohl Tylovi naložit moje nové přírůstky do ukradeného auta.

Pak přikázal Ran Tylovi: "Ukryj auto někde daleko od domu. A ať ty naše hosty neztratíš."

"Ano, pane." Tyl natáhl ruku, aby pomohl Heidě Serrenové nastoupit.

"Tak pojedeme?" zeptal se Ran.

Vlezla jsem dovnitř, za mnou Karlas. Ran nastartoval. Když jsme uletěli asi dvacet kilometrů, zeptal se mě tiše: "Kylla ti pomohla dostat se ven?"

"Ano."

"Ale."

Pár minut jsme mlčeli. Pak se Ran zeptal: "Co se stalo?"

Pověděla jsem mu o dveřích od přístěnku, které zmizely, a o tom, že je v domě instalováno bezpečnostní zařízení.

Zamračil se. "Tomu prostě nemohu uvěřit. Jak jsi mohla udělat něco tak hlou - tak riskantního, Theodoro? Obvykle jsi tak opatrná. Copak jsi nemyslela hlavou? Neuvědomila sis, že kdyby existovalo něco, co bys měla o bezpečnostním systému vědět, byl bych ti to řekl? Ovšem, že je daleko přísnější než základní program, byl instalován zvlášť v době, kdy dědeček nechal zavést do domu Síť. Sám jsem ten program nejméně stokrát procházel, Theodoro -"

"Poslyš, vím, že jsem to přehnal, ale vážně, Rane. Nalejete do mě Ducort a nadopujete mě anarinem a pak se ptáš, proč jsem udělala nějakou hloupost."

Kousl se do rtu. Karlas pronesl: "Ale na inteligenci to nepůsobí."

"Alespoň ne moc," připomněla jsem mu.

Ran se na něj obrátil. "Ale vždyť je to jen malá a subtilní cizozemšťanka. Možná nemá její organismus schopnost se s tím vyrovnat," uvedl Karlas na svou obranu.

Po chvíli řekl Ran: "Ale stejně, vzít s sebou ty dva uprchlíky nebylo zrovna nejmoudřejší. Respektuji tvoje city, Theodoro, ale vážně bychom se jich měli zbavit."

"Zkus využít příležitosti. Copak není na Cormallonu tradicí využívat uprchlíky směřující do Severozápadního sektoru?"

Uvažoval o tom. Po chvíli se začal usmívat. Napadlo mě, že zřejmě postrádá sluhy, které měl na Cormallonu. Karlas a Tyl nebyli nejhorší, ale nestáli mu v pozoru za patami. A myslím, že mu také chyběl pocit domácnosti. Chtěli ji mít, i když měla děravou střechu a hluk z vedlejšího baru nikdy neutichal.

Nakonec dodal: "To bych rád věděl, jestli někdo z nich umí vařit." Zazubila jsem se: "Na to se můžeme vždycky zeptat."

Když jsme přijeli domů, šla jsem rovnou nahoru a padla do postele. Ran musel počkat, až dorazí Tyl a naši dva uprchlíci, aby mohl obnovit imaginární ochranný kruh kolem domu. Zaspala jsem jak jejich příchod, tak i následné přerodělování ložnic. Většina domů ve městě má spousty pokojů, ale náš limit byl pět komůrek na spaní; Ran se v žádném případě nehodlal o můj pokojík dělit a nedovolil by to ani mně. Serrenovi měli jako manželský pár právo na vlastní místnost. A tak vytáhli z postele Haleta a požádali ho, aby se přestěhoval k Tylovi. Když jsem druhý den dopoledne vstala, našla jsem Haleta, podrážděného a s očima rudýma od nevyspání, jak se převaluje na polštářích v salónu. Tyl nejspíš chrápal.

Alespoň Ran vypadal spokojeně. Vstal dřív než já, stejně jako Serrenovi, a Heida před něj právě stavěla veliký talíř s vejci morčáků, uzenou rybu a půlku pellfruitu. Arno se ještě točil kolem kamen. Asi museli vstát brzy za úsvitu a jít na trh.

Posadila jsem se vedle Rana. "Vypadá to skvěle."

"A také to tak chutná."

A to je ještě včera v noci hodlal bez váhání zastřelit ku prospěchu nás všech. Jakmile se však jednou ocitli v domácnosti, stali se jejími členy jako všichni ostatní. A teď tu seděl u snídaň a tvářil se samolibě, jako by to všechno byla jeho zásluha.

"Já také dostanu vejce morčáků?" zeptala jsem se.

"Zeptej se svých patolízalů," odušil Ran s plnou pusou uzené ryby.

"Nejsou to žádní patolízalové."

Heida přispěchala se šálkem tahu. "Vznešená paní," začala a postavila ho přede mne na stůl. "Vaše porce bude hotová za chvíličku. Také máme koření, jestli chcete sůl nebo pepř."

"Heido, to ti nikdo neřekl, že já nejsem vznešená paní?"

Tvářila se zmateně. Ran se lišácky usmíval nad porcí vajec.

"Promiňte, vznešená paní. Nechtěla jsem být nezdvořilá."

Nabyla jsem dojmu, že než bych dosáhla u téhle ženy, aby mě oslovovala "Theodoro", dalo by to hodně práce, a i kdyby se mi to povedlo, byla bych jediná v domě, komu by řikala křestním jménem. Vzdala jsem se pokusu podstrčit jí své zásady, které byly z jiného světa. "A co 'moje paní' ? Teď přece patříme ke stejnému domu."

S úlevou se usmála. "Ano, moje paní. Nakrájeli jsme červené papriky, kdybyste chtěla?"

Odešla pomáhat Arnovi a já jsem řekla Ranovi: "To mi připomíná chvíli, kdy jsi mě poprvé požádal, abych ti řikala 'pane'."

"Neposlušná malá divoška, že?" odpověděl.

Ignorovala jsem to a dala si doušek tahu. "Předpokládám, že budeš dnes analyzovat materiál, který jsem přinesla."

"Ovšem."

"Chceš, abych byla po ruce? Na Athéně jsem nějaké analýzy dělala."

Zavrtěl hlavou. "Jdi na Náměstí jako obvykle. Jestli příliš okatě změníme každodenní zvyky, vzbudíme podezření."

"A záleží na tom? Elnovi bude stejně naprosto jasné, že to byl jeden z nás."

"Ale ne Radě a bylo by zbytečné teď vzbuzovat jejich pozornost."

Nechtělo se mi s tím ven, ale musela jsem to říci.

"Předtím také jednali bez jakéhokoli důkazu."

"Měli podvržený důkaz a taková věc vyžaduje spoustu času."

"A stejně nemáš kód účastníka Sítě."

"Budu používat Haletův."

Víc už se k tomu říci nedalo. Upíjela jsem po douškách tahu.

Zřejmě to s tím dodržováním každodenních zvyků myslel smrtelně vážně, protože se pozdě odpoledne objevil na Náměstí. Než se usadil mezi ostatní hráče, zastavil se u mého stanu. "Jak to jde?" zeptala jsem se, když jsem poslala posledního zákazníka pryč.

"Hrůza," pravil a posadil se na chvíli. "Spousta číslic, spousta tabulek. Zabere to nějaký čas."

"Máme ale ty správné údaje, ne?"

Vypadal unaveně. "V to upřímně doufám."

"Mohu ti pomoci, jestli potřebuješ."

"Tady nejde jen o výsledek analýzy, ale také o to, co znamená. Mám například pěkný graf, je na něm křivka, ke které ti mohu říci vzorec, ale nemám ponětí, jaký to má význam. Z bodů na svislé ose jsem usuzoval na nějaký lunární cyklus, ale není to tak." Prohrábl si rukou vlasy. "Eln na to měl celé roky, já teprve začínám."

Někdo zaškrábal na stan; zákazník dožadující se vstupu. "Zatraceně," zaklela jsem.

Vstal. "Stejně už musím jít. Uvidíme se večer."

Ten večer jsme strávili nad výstupy z počítače. Seděli jsme na podlaze v salónu a zkoumali jeden list po druhém. Žádný z nich mi nic neřikal; už mi bylo jasné, proč Ran neskočil po mé nabídce, že mu pomohu. Tohle byl těžký rébus.

Chvilí po půlnoci odložil Ran roli tabulek, opřel si hlavu o polštář a zavřel oči. "Ne," prohlásil.

"Vyspi se trochu. Půjde ti to líp, když si odpočineš."

"A podívejme, kdo nám radí. Zrovna včera v noci jsi nabourala auto za cormallonskou bariérou. A velmi drahé auto, musím dodat."

"Chtěl bys snad, abych nabourala nějaké laciné? Jdi spát."

Usmál se velmi vzdáleně, se zavřenýma očima. Nechala jsem ho tam a odešla nahoru.

Někdo mě tahal za ruku. "Probud' se. Dělej, Theodoro, vzbud' se."

"Co? Co je?" otevřela jsem oči. Nade mnou stál Ran a úzkým oknem vnikalo do místnosti kalné ranní světlo. "Kolik je hodin?"

"Bude svítat. Poslyš, přišel jsem na to."

"Na co?" Šel k umývadlu, nalil trochu vody na mycí houbu a vrátil se k mému lůžku. Začal mi s ní umývat obličej.

"Přestaň! Studí to!"

Hodil houbu zpátky na toaletní stolek. Dopadla na ručník a vydala zvuk jako rozplácená sněhová koule. "Poslouchej. Ty grafy. To jsou grafy intenzity v závislosti na čase."

"Ano?"

"Intenzita kouzla," dodal netrpělivě. "Na časové ose, protože se mění v průběhu času, dorůstá a ubývá, přesně jako měsíc."

"Nevím proč."

"Není to jeho kouzlo, jasné? Nedostává ho najednou - musí ho přivolávat postupně, někdy může čerpat víc, někdy méně. Takže musí přesně plánovat, kolik si kdy může vzít, chápeš?"

"Myslím, že ano. Částečně."

Usmál se. "Z toho pro nás vyplývá jediné řešení. My si také uděláme časový plán tak, aby souhlasil s jeho čerpáním kouzla." Posadila jsem se na postel, pomalu mi svítalo.

Ran s Karlasem začínali na dlouhou dobu odcházet z domu. To mě nijak nepřekvapovalo. Příštích několik dní jsem dál docházela na Obchodní náměstí a snažila se budít zdání normality. Ran mi u oběda řekl, že podle grafů dosáhne Eln za dva dny nejnižší úrovně v časovém plánu na příští dva měsíce.

"A co to znamená pro nás?" zeptala jsem se. "Říkal jsi přece, že ho zřejmě chrání zrcadlové kouzlo, ne? Co mu tedy můžeš udělat?"

"Když na to přijde, co může on udělat mně? Bere si kouzelnou sílu od Stefana - co kdybych tedy zaměřil svoje zrcadlové kouzlo na něj? Mám za sebou léta zkušeností s kladením nevinně vyhlížejících pastí. Já jsem se vždycky pohyboval v terénu, on nikdy. Byl by idiot, kdyby se o něco pokusil přímo."

"Takže bych měla radost plesat. Chceš přece říci, že jste oba nezranitelní? Ale já si myslím, že tě něco trápí."

"Dobrá. Ale nemusíš se tím znepokojovat. Netýká se tě to."

Odložila jsem vidličku. "O co se jedná?"

Byl celý nespůj. "Víš, Theodoro, chtěl jsem, abys věděla, že to mělo důvod, proč jsem ti neřekl dopředu o pozemním obranném systému na Cormallonu. Kdyby ses tím celé dny před akcí trápila, tak bys vzhledem k existenci zpětné vazby jednala vlastně proti sobě."

"Ano, to chápu. Ale pořád nevím, v čem je problém?"

"Jen jsem se chtěl ujistit, že to víš."

Má tohle snad být poslední vůle a testament? Doufala jsem, že jsem snad jen nervózní. "Řekni mi, co se děje."

"Podívej, první úder nás zasáhl nedaleko domova. A když se to stalo, ztratila jsi poprvé moc nad kartami. Valeovi trvalo měsíce, než mě vytáhl z toho druhého. Jsme spolu magicky spojeni. Nechci teď udělat něco, čeho bychom možná později litovali."

Zaklonila jsem se. "Jsem nespolehlivá osoba, je to tak?"

"Věděl jsem, že to řekneš. Ty mě neposloucháš. Eln je ve své generaci nejlepší teoretik na Ivory - dělá věci, které jsou zdánlivě pro člověka nemožné. Jako cíl svého útoku si může vybrat karty. Ty jsou neosobní."

Sklopila jsem oči na prázdný talíř. "O nic takového se ještě nepokusil," namítla jsem.

"Nikdy předtím ještě nebyl pod takovým tlakem."

mlčela jsem. "Je to nebezpečné," řekl. "Zvlášť teď, s těmi novými schopnostmi, jak jsi říkala. Nevím, na co můžeš narazit, a dělá mi starosti, že to třeba nezvládneš. A nemáme čas to studovat."

"V pořádku."

"Chápej. Není to věc momentální nálady -"

"Ano, v pořádku."

Chvilí mě zkoumal. Pak řekl: "V kuchyni máme ještě ducortské víno. Chceš trochu?"

"Ne, děkuji."

"Halet sehnal další půjčku od bankéřů. A možná nebudeme mít ani čas ji utratit. Chtěla bys jít do Lucernových zahrad?"

"Ne, děkuji. Už je pozdě." Zvedla jsem se ze židle.

"Zrovna bude začínat program."

Tyl přišel v průběhu večera a bez řeči shltl svoje jídlo jako obvykle. Ted ke mně zvedl oči a naléhal: "Půjdete, paní? Nikdy jsem v Lucernových zahradách nebyl. Rád bych šel také."

A tak dva dny předtím, než se stane, co se má stát, jsem navštívila Lucernové zahrady, doprovázena Ranem a Tylem. K nalíčení jsem použila veškerou kosmetiku od Kyllý a to nejen proto, abych dodala té příležitosti slavnostní ráz. Doufala jsem také, že si mě ředitel už nebude pamatovat.

Příští den jsem byla jako obvykle na Náměstí, když mě přišel navštívit Eln. Stefan tentokrát chyběl. Přijel sám na svém vznášedle, kterým se obratně proplétal mezi davem na tržišti. Bylo pěkné slunečné počasí, ne jako při jeho poslední návštěvě, kdy měl celé Náměstí pro sebe.

Měla jsem právě zákazníky. "Nazdar, Elne," pozdravila jsem.

"Krásný den, Theo, a jsem šťastný, když vidím, že jsi fit."

"Cože?" Chce mě snad obvinít z vloupání na Cormallon?

"Po těch dvou a půl sklenicích Růžového zvoníka, které jsi do sebe hodila včera večer v Lucernových zahradách."

"Ani jsem necítila, že jsem něco vypila, to mi věř."

"Věřím. A to jsi mi připadala jako velmi střídmá děvče, když ses poprvé objevila na Cormallonu. Začínají se u tebe projevovat nebývalé schopnosti. Byla jsi geneticky testovaná na alkoholismus? Na to bys neměla zapomínat, když se chceš dát na tuhle dráhu."

Zašilhala jsem vzhůru. "Ano, je krásný, slunečný den."

"Toho slunce je tu bohužel moc," řekl. "Já sám ho nesnáším. Kdybys mě pustila do stanu, byli bychom oba ve stínu."

Snad jsem dnes uvázala provaz dost vysoko, aby se tam vešel. "Jen pojd' dál," vyzvala jsem ho a vlezla do stanu. Podařilo se mu vmanévrovat dovnitř tak, že se vznášedlo pohybovalo asi centimetr nad zemí. "Útulné a úslužné. Doufám, že budeš ráda, že už nebudeš muset sedat na bobku pod provizorním stanem."

"Co?"

"Královna Emilie. Koncem týdne odlétá."

"Ach, ano."

Otočil ke mně hlavu. "Už nerozeznávám to vědecké nadšení v tvém hlase, Theo. Je tu snad něco, co bych měl vědět?"

"Eln..., jak se daří Babičce?"

Zatvářil se vážně. "Myslím, že jí moc času nezbývá. Už několik měsíců mě nepustila do svého pokoje." Chvilí mlčel a pak pokračoval: "Vyrosl jsem s přesvědčením, že Babička je jako hora nebo skála. Nedokážeš si představit, že by se jí za tvého života mohlo něco stát. Teď mi připadá, jako kdyby už tu nebyla. Víš, chodíval jsem každý den po večeri do jejího pokoje - i když jsem se u večere neukázal - a vždycky jsem ji přemlouval, aby se na mě nezlobila."

"Proč se na tebe měla zlobit?"

Usmál se. "Pro to, co jsem udělal."

"Bohužel toho moc nevím o rodinném životě. Nebo smrti. Nevím, co mám na to říci."

Náhle řekl: "Ty neodjedeš, že ne? Myslím na Emilii."

"Možná jsem se ještě nerozmyslela. Počkej pár dní a uvidíš."

Přikývl. "Neodjedeš. Myslím si to."

Někdo šukl s plachtou a já jsem zavolala: "Obsazeno! Přijďte jindy!"

Sjel pohledem na otvor stanu a řekl: "Děláš tinaje pro všechny, jen pro mě ne." Byla to přesná ozvěna toho, co mi řekl Ran a já jsem strnulá. Chtěl mi tím snad říci, že je náš dům odposlouchávaný? Ale zdálo se, že to myslí tak, jak to říká. Je to tedy pouhá shoda okolností? "A proč ne, Theo? Vyšetřil jsem si nějaký čas a každodenní jízda ve stejné pozici je na moje záda hrob."

Říkáš proč ne, pomyslela jsem si. Protože se od tebe vzdaluji a nechci udělat nic, co by nás mohlo zase sblížit.

Nepotopím se s tebou. Možná jsem stejná jako ty, ale vím, kdy se má přestat.

Posadila jsem se zase na paty a on si povzdychl. Rozhlížel se po stanu a utkvěl pohledem na mém zápisníku.

"Smím?" dovolil se.

Listoval jím. "Různorodá sbírka," řekl. A pak jsme strávili další hodinu tím, že jsme probírali povídky, které jsem si zapsala. Byl zřejmě jediný člověk na Ivory, který dokázal mluvit o mé práci jako Athénian. Shodli jsme se na tom, že za celá staletí došlo u ústního podání jen k nepatrnému posunu, a když jsme porovnali tématické rozdíly mezi severem a jihem, zeptala jsem se náhle: "Byl ten požár aerobauta tvoje dílo? Věděl jsi, že jsem uvnitř?"

"Ano." Jeho tón byl nešťastný, ale ne zahanbený. Klidně se mi podíval do očí.

"Ano na obě otázky?" Nikdy jsem neměla ráda nevyřčené odpovědi.

"Hodláš poslat tuhle kolekci Tiskovému centru athénské univerzity?"

"Ano."

"Tak mi dovol, abych ti také pověděl jeden příběh. Bude to pěkné pomyšlení, že ho budou číst jiní lidé, i když jsou to barbari."

"Ale jestli si ten příběh sám vymyslíš, nebudu ho tam moci zařadit. Nebylo by to poctivé. Mají to být lidové pověsti."

Usmál se. "Tehle je starý." A tak mi ho vyprávěl. Byl krátký, ale pěkný a já jsem si ho zapsala. A uvažovala jsem, který z těch dvou je pravý Eln, ten, který sedí vedle mne, nebo ten, který se nás pokoušel zabít? Zkusila jsem si představit Rana, jak se jeden týden pokusí o vraždu a další učí svoji oběť saret. Ale chyběla mi obrazotvornost. Ran je emocionálně příliš přímočarý. Aby byl současně přítelem i nepřítelem, by bylo pro něho absolutně nemyslitelné. (A proto, uvědomila jsem si náhle, se Eln dostal tak rychle dopředu. Ran se řídil železnými pravidly, nedokázal se přimět, aby zneuznal bratra, dokud nebude mít důkazy, které by mu strčil pod nos.)

Když skončil, pravila jsem: "Už jsem ten příběh slyšela. Existuje jedna verze ze Země. Vlastně několik verzí. Ale je z ní poznat ivorský rukopis."

"Také si myslím. Tak si ho necháš?"

"Nechám." A ponechala jsem si i pointu, která říkala, že se člověk nemá ptát, když nechce slyšet odpověď. A tak jsem prozatím otázky viny a odpovědnosti odložila ad acta.

"Musím už jít," řekl potom. "Mrzí mě to, Theo. Ale jak se říká, je to jedna z věcí, které se stávají, protože žijeme v tomto světě. Nebudu tak hrubý, abych ti řekl, že je to pro tvé vlastní dobro, i když je to pravda." Manévroval přitom vznášedlem k východu ze stanu a já jsem vyšla za ním.

"O čem to mluvíš -" zarazila jsem se. Před stanem stáli čtyři imperiální důstojníci v uniformách. "Do háje."

"Děkuji, že jste počkali," řekl Eln zdvořile velícímu důstojníkovi. "Prosím, přijměte toto za vaši námahu -" podal muži malý váček - a vyřídte mé díky vašemu kapitánovi. Pošlu mu co nejdříve své pozdravy."

"Potěšení je na naší straně," odvětil důstojník. Pak se obrátil ke mně. "Pojďte prosím s námi, milostivá paní."

Podívala jsem se na Elna. "To je v pořádku. Nehrozí ti žádné nebezpečí. Jen jdi s těmi dobrými muži, Theo."

Z jakéhosi důvodu jsem mu věřila a kromě toho ten důstojník užil slovo 'milostivá' - asi mu řekli, že má být zdvořilý, a proč by měl plýtvat zdvořilostmi na někoho, z koho bude za chvíli mrtvola?

"Brzy se setkáme," řekla jsem Elnovi.

"Obávám se, že ne," odpověděl, "ale nezapomeň na ty poznámky, které jsem ti nechal na terminálu v lodní kajutě." A když mě odváděli, korunoval své dílo tím, že mi zamával.

Myslela jsem, že půjdeme do vězení, ale místo toho jsem najednou zjistila, že mě vedou po schodech na athénské velvyslanectví. "Hej!" vykřikla jsem. Ignorovali mě. Vedli mě těmi dobře osvětlenými chodbami, vyzdobenými vkusným athénským minimalismem, který jsem tak dobře znala, a kam jsem přišla, když jsem se tehdy ocitla v zoufalé situaci. Sekretář velvyslance, mladý muž s nepříliš atraktivním světlým knírem, sdělil důstojníkovi, že nás velvyslanec s radostí přijme. Něco takového mi tu ještě nikdo neřekl.

Vstoupili jsme do velvyslancovy pracovny. Vstal, aby nás pozdravil, s úsměvem na tváři, který samozřejmě nepatřil mně. Byl to tentýž muž, se kterým jsem jednala v začátcích mého pobytu na Ivory a kterého jsem naposledy viděla v

Lucernových zahradách za poněkud zvláštních okolností; distingovaný, se stříbrnými vlasy, přesně tak, jak by takový velvyslanec vypadat měl. "Neposadíte se, pánové?" otázal se.

Mí únosci si obezřele prohlédli athénské židle s rovnými opěradly. "Ne, děkujeme," řekl velící důstojník. "Nebudeme vás zdržovat, vážený pane. Můžete identifikovat tuto ženu?"

"Ano, to mohu."

"Theodora z Pyrene?"

"Ano."

"Bezprizorní athénská občanka, bez pracovního povolení?"

"Správně," odpověděl velvyslanec.

"Ty prase," neudržela jsem se.

"Děkuji," řekl důstojník. "Jsou nějaké námitky proti deportaci?"

"Počkejte chvíli -"

"Žádné," odpověděl velvyslanec.

Rozčílila jsem se. "Ty úřednický prase. To ses oháněl předpisy, když jsi měl poslat na Athénu moji žádost o půjčku, a teď dáváš zase ruce pryč jako ostatní?"

"Je to všechno, pánové?" zeptal se.

"Opravdu chceš, abych se vrátila zpátky na Athénu? Mravnostnímu úřadu se možná nebude líbit, co mu hodlám říci." Trochu zbledl, ale řekl: "Děkuji vám, páni důstojníci, že jste se mnou tu věc konzultovali. Můj sekretář vás vyprovodí." Jeden z doprovodu mě vzal za paži. "Kanz!" Tak jsem ho nenáviděla, že jsem ztrácela kontrolu. Eln mě mohl klidně zabít, ale měl by pro to důvod. Tenhle člověk byl jen nedbalý a zlý. "Kanz," opakovala jsem. Další z důstojníků mě vzal za druhou paži a tahali mě ven. "Prase! Morální imbecile!" Uvědomila jsem si, že se můj slovník s narůstající zuřivostí vrací chronologicky zpátky. Než jsme došli ke dveřím, častovala jsem ho pyrenskými epithety: "Asociále! Nepříteli jednoty!" Odtáhli mě.

Tak tohle je Královna Emilie. Ovšem nepočítala jsem, že se ocitnu ve vězení pro posádku, ale alespoň to tu bylo čisté a pěkně zařízené. Byl tu i terminál, i když měl dost přísný ochranný systém. Mohla jsem si vybrat z několika románů nebo nahlédnout do lodního itineráře, ale to bylo všechno. Eln říkal něco o nějakých záznamech, ale ty byly možná načasované nebo omezené jen na terminál v mé kajutě.

Posadila jsem se na čalouněnou židli u terminálu - měkkou, s nastavitelnou výškou a opěradlem, židli z Tellys, která lahodila mým zádům. Byla pěkná a vnukala myšlenky na to, jak asi vypadají kajuty první třídy. Zvažovala jsem svoji situaci. Moje osobní věci, včetně "klenotů" (Starcův kámen) a "jeden balíček hracích karet" (hádejte jakých) byly uloženy v seifu lodního pokladníka na správním palubě. Měla jsem na ně potvrzení. Co se ale mezitím přihodilo Ranovi? Eln mě nenechal sebrat právě teď, aniž pro to měl nějaký důvod - improvizace nebyla vůbec jeho styl. Měla jsem Ranovi vyložit karty, ať by byly řekly cokoli; možná jsem mohla tohle předvídat.

Teď jsem ale tady, na prvotřídní kosmické lodi, směřující na Athénu, a dokonce jsem za to nemusela ani zaplatit. To byl cíl, ke kterému jsem celé tři dlouhé roky směřovala. To byl vrchol všeho mého snažení, práce a honby za penězi. Tomu se říká ironie.

Noc jsem strávila na posteli, která byla poněkud vyšší, než jsem byla zvyklá, a tak jsem si natloukla koleno, když jsem se z ní ráno skutálela. Dala jsem si sprchu v malé umývárně, která se objevila, když se stiskl knoflík na zdi. A pak jsem dál seděla a čekala.

Dělalo mi to starosti. Odlet byl plánovaný až na příští den; Eln mě odklidil z cesty dřív, než bylo nutné - proč? Po tisíci jsem litovala, že nemám u sebe karty.

Pozdě odpoledne se otevřely dveře. Vstoupili dva muži, oblečení v ivorských šatech. V rukou drželi pistole způsobem, který naznačoval, že by jich neváhali použít. Okamžitě mě napadly dvě věci: že Eln nehodlá ponechat nic náhodě a že jsem včera neměla urážet velvyslance. Vystrašení amatéři jsou schopní všeho.

"Theodora z Pyrene?" zeptal se starší z dvojice. Byl vysoký a měl bradku.

"Na co to chcete vědět?"

"Já jsem Hedron a tohle je Pory -"

Pory ho přerušil: "Připadá mi jako další z těch cizinců s prázdným mozkem. Jak můžeme vědět, že je to ona?"

"Poslala nás Kylla," řekl mi Hedron.

"Dokažte to," řekla jsem a opřela se o stěnu u terminálu.

Usmál se. "To je ona," řekl svému společníkovi. Otočil se zpátky ke mně. "Příliš dlouho, příliš dobře znám ty tajné schůzky hvězd na půlnoční obloze; tu zář nebeské klenby -"

"Dobře, dobře." Asi vteřinu jsem si myslela, že se zbláznil. "Proč jste tady?"

"Máme vás odvést z lodi."

"A kam potom?"

"Potom vám odevzdáme peníze a vzkaz a můžete jít," řekl Pory. "Tak zvedneme kotvy?"

"Tak co?" zeptal se Hedron.

"Dobrá." Sebrala jsem prázdnou peněženku a následovala je ze dveří.

Vězení bylo řízené automaticky a já jsem tu byla jediný host. A tak jsme narazili na lodní personál až o dvě paluby výš, když jsme směřovali k východu z lodi. Lidé, které jsme míjeli, nás ignorovali, zřejmě předpokládali, že jsme noví cestující na úseku Ivory-Athéna a máme právo se volně pohybovat po lodi. Ale než jsme došli k východu, zatahala jsem Hedrona za plášť. "Počkejte chvíli."

"Co se děje?"

"Nechala jsem nějaké věci u lodního pokladníka. Hlavně jednu věc, kterou nutně potřebuji."

Pory řekl: "My tu nejsme od toho, abychom hlídali váš majetek. My vás máme jen odvést z lodi."

"A měli bychom si pospíšet," dodal Hedron.

"Kdyby o tom Kylla věděla, byla by vám přikázala, abyste se pro to zastavili. Je to důležité."

Podívali se po sobě. Řekla jsem znovu: "Vlastně by mě pravděpodobně bez toho ani nechtěla."

"Správní paluba není odtud daleko. Tak dobrá," souhlasil Hedron.

Pory se tvářil nešťastně. "A ještě jedna věc. Mohu vás ještě o něco požádat?" zeptala jsem se.

"Co zase?" na to Pory.

"Musím myslet na svou pověst na Athéně. Jestli budou v pokladně lidé - a to asi budou - mohl by jeden z vás na mě mříž jako na svého vězně? Velmi bych to ocenila."

Něco mumlali, ale souhlasili. A to bylo také štěstí; vůbec se mi nelíbil pohled, jaký na mě vrhl pokladník, když ho Hedron požádal, aby otevřel sejf. A netvářil se o nic příjemněji, když mu Hedron svlékl košili, svázal ho s ní a zamkl v kanceláři.

Potom jsme už neztráceli čas a opustili loď. Pochodovali jsme rychle přístavem a dál do města a zpomalili, až když jsme dorazili k bludišti uliček za Levandulovým palácem. "Tak to bychom měli," pravil Hedron. Pory se zastavil, otevřel pouzdro na peníze a vytáhl malý váček s tabaly. Přijala jsem ho.

"A co ten vzkaz?" zeptala jsem se.

Hedron řekl Porymu: "Běž se podívat, co mají tamhle v tom klenotnictví pěkného za výkladem." Pory odešel, ale předtím mi věnoval mrzutý pohled. Když byl z doslechu, řekl Hedron: "Nemáte se vrátet zpátky domů. Máte si za ty peníze koupit nějaké zbraně, jaké uznáte za vhodné, najmout si vůz bez kočího a odjet z města Ostinskou silnicí. Asi dvě hodiny cesty za městem je na kopci, po levé straně silnice, skupinka ořešáků. Tam na vás bude někdo čekat."

"Kdo?"

"To nevím. Ale Kylla řekla, že ten, koho myslíte. Doufám, že je vám to jasné."

"Také doufám. Děkuji za všechno."

Uklonil se. "Bylo mi ctí. Až se budete nechávat příště zase zachraňovat, snažte se mít všechny svoje věci na jednom místě."

Rozhodla jsem se, že bude rozumné nejdřív obstarat vůz; nemá smysl kupovat zbraně, když je nemám kde schovat.

Povozník byl malý, břichatý a seriózní - chtěl mi pronajmout vůz se čtyřspřežím a kočím jen za poloviční sazbu (alespoň to říkal.)

"Mně stačí sólo."

"Sólo, vzácná paní - věřte mi, nikdo si vás nebude vážit, když budete řídit. Kočí a moderní čtyřspřeží -"

"Příteli, já nejsem naivní cizinka, která právě vystoupila z kosmické lodi. Já vím, co chci. Co třeba ten modrý vůz s plachtou? Je volný?"

"Byl v opravě s kolem."

"Tak je spravený?" zeptala jsem se a zacinkala mincemi.

"Ovšem, milostivá paní, je v perfektním stavu. Ale budete potřebovat alespoň dvojspřeží -"

"Chci jen jedno zvíře, přizpůsobené námaze, s implantovanými schopnostmi k tahu. Ovšem, jestli takové nemáte..."

"Že nemám! Nám patří všechna tažná zvířata na trhu. Podívejte se sama." Odvedl mě k ohradám a rychle jsme se dohodli na jednom šestinohém zvířeti. Líbilo se mi, nemělo rohy a obdařilo mě pohledem plným nezájmu, což mě uklidnilo. Majitel mi podal dálkové ovládání. "Deset tabalů denně a zvíře je právě nakrmené."

"Díky. Ještě jsem nic takového neřídila. Který knoflík je k čemu?"

"Prosím, vzácná paní? Snad tím nechcete říci, že si hodláte vypůjčit můj nejlepší vůz a neumíte ho řídit?" Tvářil se pohoršeně.

"Ale, přestaňte, pane. Je to přece jednoduché, ne? Zvíře je implantované a speciálně trénované. Vážně - když jsem pilotovala aeroauto, pane, tak si určitě poradím s povozem." A také jsem s aeroauty havarovala, měla jsem dodat, ale to jsem mu nechtěla věšet na nos.

A tak jsem nakonec, poněkud váhavě, řídila povoz ulicemi města. Můj šestinohý tahoun byl dost velký, ale majitel povoznictví přísahal na svou čest na jeho býložravost a kromě toho implantovaná zvířata mi nikdy moc nevdala; stejně jsou to prakticky stroje. U hradeb na severozápadním konci města u vjezdu na Ostinskou silnici byl obchod se zbraněmi. Vybrala jsem pár krátkých mečů, čtyři pušky, čtyři nože, čtyři pistole a čtyři smrtící tužky i s náplněmi. Pak jsem se zamyslela a vybrala si pistoli s pouzdem i pro sebe. Myslete si, že jsem zešílela, ale můj krátký pobyt ve vězení na Královně Emilii mě přiměl k zamyšlení nad tím, kam to chci v životě dotáhnout, a také nad tím, jak snadno se mohou zhatit plány obyčejného smrtelníka a nad spoustou dalších věcí, o kterých se píše v tlustých filosofických knihách univerzitní knihovny a které jsem předtím považovala za pouhé hypotézy.

Projela jsem kolem zbytků starých městských hradeb na louky, které začínaly hned za městem. Přes pozdní hodinu bylo slunce ještě vysoko a země, po níž jsem jela, vydávala sladkou vůni. Bylo už téměř léto. Jela jsem po Ostinské silnici směrem na západ - úkol to byl snadný, jet pořád rovně, dokud nenarazím na skupinu stromů na nějakém vrchu, za předpokladu, že nebude ještě úplná tma, až kolem pojezu, že poznám, kdy už jsem "dvě hodiny" cesty od města, že nepojezu ani moc rychle ani moc pomalu, že tam na mě bude někdo čekat a že, což by bylo nejhorší, tam nebude čekat nesprávná osoba.

Když jsem dojezda ke kopci, nastal už soumrak. Zastavila jsem vůz a čekala. Před hodinou jsem minula poslední město; v blízkosti nebyla žádná vesnice, žádná farma, žádný hostinec. Bylo to opuštěné místo. Zezadu mi foukal na krk večerní váněk.

Po chvíli se od skupiny stromů odlepila nějaká postava a sestupovala ze svahu směrem ke mně. Vytáhla jsem pistoli.

"Ahoj, tymone," uslyšela jsem Ranův hlas. "Máš trochu zpoždění, ale jsem rád, že tě -" Uviděl pistoli a zaváhal.

"Chtěla jsi mě zastřelit?"

"Nevěděla jsem, že jsi to ty, idiote." Vstrčila jsem pistoli zpátky do pouzdra, vyběhla do svahu a objala ho. Možná, že pobyt ve vězení na mě zapůsobil víc, než jsem tušila, ale pořádný, dlouhý polibek se mi jevil jako logické vyvrcholení. "Tak," vzdychl a na tváři se mu objevil poněkud přihlouplý výraz rozpačité radosti. "Tak," opakoval ještě jednou. Po chvíli se vzpamatoval a řekl: "Myslím, že bychom měli raději vyrazit, jsme v časové tísní."

"Vážně?"

Pomohl mi nastoupit a vylezl si dozadu. Obrátil se, aby podrobil zadní část vozu prohlídce a octl se tváří v tvář celému tomu zbrojnímu arzenálu, který jsem nakoupila. Začal se usmívat.

"Dostala jsem tvůj vzkaz."

"To vidím."

"No, nevěděla jsem, co budeš potřebovat," bránila jsem se.

"Řekl jsem snad něco netaktního?" Ale stejně jsem ho podezírala, že se dobře baví.

"Jedeme za Karlasem a Tylem?"

"Ne, ti mají na starosti něco jiného." Vzal do ruky dálkový ovladač. "Víš, když jsem řekl Kyle, že si máš najmout vůz bez kočího, nevěděl jsem přesně, jestli jej umíš řídit."

"Vlastně jej řídím poprvé."

Podával mi zrovna ovladač a ruka mu znehybněla. "Poprvé?"

"Ano, ale mám dojem, že mi to jde stejně dobře jako s aerouty."

"Aha." Položil si ovladač zpátky na klín. Potají jsem se ušklíbla; tím jsme byli vyrovnáni za ten jeho nadřazený úsměv nad zbraněmi.

Pokračovali jsme po Ostinské silnici směrem na severozápad. "Jak daleko pojedeme?" zeptala jsem se.

"Je to jen pár hodin jízdy. Dnes v noci by měl být měsíc v úplňku, takže se můžeme dobře orientovat. Nesmíme však minout odbočku; řeknu ti, až bude čas ji hlídat. Pak pojedeme asi čtvrt hodiny lesem a vjedeme na silnici Na'telleth.

Tevachinský klášter je nahoře na kopci, nemělo by být těžké ho najít."

Otočila jsem se na něj. "Proč jedeme do kláštera? Hodláš se snad vzdát světského života?"

Zasmál se. "Říkáš to hodně ironicky. Nejspíš na to vypadám ještě míň, než jsem si myslel. No, dobrá, nehodlám se tam uchýlit, jak jsi poznamenala, hodlám využít jejich služeb. Klášter je známé místo schůzek. Poskytují dohled, zajišťují bezpečnost a dokonce i rozhodování ve sporných záležitostech, pokud to někdo žádá. Mají pověst bez jediné poskvrnky - dohlížíjí na to, aby nikdo neporušoval pravidla stanovená pro setkání. Jsou naprosto nezainteresovaní, absolutně nepodplatitelní a poskytují své služby každému, kdo zaplatí požadovaný obnos."

"To je opravdu velmi profesionální." Po chvíli jsem dodala: "Setkáš se tam s Elnem, že?"

"Vadí ti to?"

Zavrtěla jsem hlavou. "Byla to stejně jen otázka času. Tahle situace nemůže trvat věčně." Byla jsem ráda, že je ochotný pokusit se vyjednávat, ačkoli ho překvapilo, že to navrhl Eln. Nebo on? "Čí to byl nápad?"

"To je na tom právě divné. Myslím na to už celé týdny, ale teprve před několika dny jsem se pevně rozhodl. Než jsem však mohl podniknout příslušné kroky, přišel ke mně na tržišti jeden tevachinský mnich s Elnovou předběžnou nabídkou." Zamračil se. "Naše údaje se shodují. Ale nelíbí se mi to. Jeho magické schopnosti by měly být na nejnížší úrovni, tak proč by měl teď riskovat veřejné vystoupení? A on opravdu je na nejnížší úrovni," dodal s tichým důrazem, jako by mluvil sám k sobě. "Vím to. Vím určitě, že je ta analýza správná."

"Čísla nelžou."

"Ne. Pokud nebyly ty údaje zfalšované - ne, to je trochu přitažené za vlasy."

"Ale stejně jsem ráda, že spolu s Kyllou zase mluvíte."

"Já taky." Natáhl si nohy a šťastně se usmál. "Zřejmě se rozhodla, že skončí s předstíráním neutrality."

Zvedla jsem obočí v údivu. "Předstírání neutrality?"

"Žádná neutralita neexistuje, Theodoro," řekl tiše. "Je jen lhostejnost a pak volba."

Do Tevachinského kláštera jsme přijeli o půlnoci. Pochodně, rozmístěné na jeho zdech, odhalovaly tůně z rezavě zbarvených žulových bloků. Přes pozdní hodinu chodili po nádvoří lidé, vodili koně do stáje, nosili konve s vodou a zdánlivě konali všechny obvyklé pochůzky. V tuto noční dobu bylo Obchodní náměstí prázdné, a jestliže tito lidé opustili normální svět, rozhodně si jeho podstatnou část vzali s sebou.

Ze schodů k nám seběhl nějaký chlapec v hnědé tunice bez svrchního pláště. Udýchaně stanul u vozu a položil ruku na schůdky. "Ran, prohlášený za Cormallona?"

"Ano," odpověděl Ran.

"A toto je váš svědek?"

"Ano."

"Je mi ctí, že vás poznávám," vychrlil. "Prosím, pojdte se mnou, milostivý pane a paní. Jste očekáváni."

Sestoupili jsme z vozu a vydali se po schodech za ním.

"O váš vůz se někdo postará."

Ran se ho zeptal: "Nevíte, jestli už přijela osoba, se kterou se mám setkat?"

"Očekáváme ho až zítra ráno," odpověděl chlapec. "Říká se, že ho něco zdrželo. Spíš jsou to ale klepy, milostivý pane."

Mně nikdo nic oficiálně neřekl, raději byste se měl zeptat opata."

Ran se usmál. "Na těch klepech bude určitě hodně pravdy. Nejspíš ho teď zaměstnává nějaký důležitý problém."

Chlapec na něj pátravě pohlédl. To už jsme byli v chodbě a já jsem se zeptala: "Ty portréty na stěnách, to jsou členové vašeho řádu?"

"Bývalí opati a učitelé, vzácná paní." Vedl nás další chodbou. Zajímavý řád; polovina z nich vypadá jako ředitelé školy

a další polovina jako zloději koní. Zastavila jsem se, abych si prohlédla jednu neoholenou tvář, která vypadala zvlášť nepoctivě. "Kdybyste laskavě pokračovala v cestě, paní," pobídl chlapec.

"Promiňte," omluvila jsem se a šla dál. Od takového bych si nekoupila ani starou herku.

"A jsme tu," řekl.

Nápis na dveřích hlásal: "Když hlupák setrvá ve své hlouposti, stává se z něj mudrc." Chlapec otevřel dveře dokořán a zůstal stát stranou.

"To zní nějak povědomě," řekl Ran a mračil se přitom. Vstoupili jsme do místnosti.

Opat byl vysoký, podsaditý muž, předurčený svými fyzickými vlastnostmi spíš pro dráhu zápasníka než duchovního pastýře. Ale možná, že byl zápasníkem předtím, než vyhlásil světu na' telleth. Uklonil se Ranovi a mně podal ruku.

"Vida, cizinka! Na Athéně si lidé podávají ruce, že?" A uvěznil moji ruku v drtivém, ale přátelském sevření. "Doufám, že jsem to provedl správně," pravil a pokukoval po mně zpod ježatého zrzavého obočí.

"Perfektně," ujistila jsem ho a vrhla rychlý pohled na zrudlé prsty.

Možná ho jednou představím athénskému velvyslanci; přála bych tomu pánovi pořádný díl té přízně, které se dostalo mně.

Ran řekl: "Jestli jsem to dobře pochopil, osoba, se kterou se mám setkat, přijde až ráno."

Opat si povzdychl. "Tak to tady vypadá se zachováním tajemství. Ale jinak vás, pane, ujišťuji, že ať už vám to řekl kdokoli, udělal to jen proto, že patříte k předním osobnostem. To jen abyste si nemyslel, že nedokážeme zajistit diskrétnost."

"To je v pořádku," odvětil Ran.

"Věřte mi, že žádná soukromá věc se nikdy nedostane z Tevachinu ven."

"To zaručuje vaši pověst," poznamenal Ran zdvořile.

Opat nám pokynul k rudým hedvábným polštářům.

"No, je pravda, že se váš člověk opozdil, čekáme ho před rozbřeskem, avšak - doufám, že to nikterak nenaruší vaše plány."

"Vejde se to do mého časového rozvrhu. Mohu se přizpůsobit."

"Dobře, dobře. A jestli si přejete, máme pro vás připravené postele. A také jídlo, koupel, místnost k meditaci - cokoli chcete. A nebo vás bratr Camery může vzít na prohlídku kláštera. Je zvyklý jednat s těmi, kteří se ještě neodpoutali od světského života - má na starosti novice. Často jedná s jejich rodinami; vůbec mu nevadí společnost neosvěcených, to vás ujišťuji."

"To je od vás velmi hezké," odpověděl Ran. "Ale nejdřív potřebuji vědět, jestli mám napevno počítat se schůzkou při východu slunce?"

"Okolnosti tomu nasvědčují. Právě v tomto okamžiku doprovázejí vašeho muže dva z našich mnichů a on se zavázal, že se ještě dnes objeví." Ivorský den trvá od svítání do svítání, takže Eln se tu musí objevit nejpozději kolem šesté. "Co k tomu ještě mohu dodat?" pravil opat. "Je to tak jisté jako všechno ostatní na tomto světě."

"V tom případě," řekl Ran, "bych dal přednost meditaci. Moje svědkyně by ale nejspíš uvítala prohlídku."

Překvapeně jsem se na něj podívala. "Pokud bys raději nešla spát, Theodoro. Ale vůbec nevypadáš ospale."

Obrátila jsem se na opata. "Prohlídku. Děkuji vám."

Ukázalo se, že bratr Camery je starý pán s tvářemi jako jablíčka a s hustými bílými vlasy, které mu splývaly po obou stranách hlavy, zanechávající na temeni růžovou pleš, která dobře ladila s růžovými kulatoučkými tvářemi. Byl roztomilý, upovídaný, ale měl bystré oči a vzhled člověka typický skoro pro všechny mnichy žijící v ústraní. "To je pro mě milá povinnost," usmál se, když jsem se omlouvala za pozdní hodinu, "často chodím spát až za úsvitu. Většinou konám své povinnosti v noci."

"Ale?" podívala jsem se. "A co dělají novici v noci, čistí stříbrné nádoby na snídani?"

"A jsme tu," pokračoval. Zatřepal velkým kruhem s klíči. "Můžeme se nejdřív podívat do kuchyně, pak do jídelny, do zahrady nebo do knihovny."

"Je to knihovna s knihami?"

"A jaká jiná? Nebo bychom mohli jít do Arény kouzel, Síň rozkoší nebo do Křídla zasvěcení. Většina návštěvníků," snížil důvěrně hlas, "si přeje vidět Síň rozkoší."

Opatrně jsem navrhla: "Snad bychom to mohli vzít postupně."

"Tak třeba Arénu?"

"Jak myslíte." Začali jsme sestupovat chodbou z červených dlaždic. "Bylo mi řečeno, že schůzka, u níž mám být svědkem, se bude konat až ráno."

"Také jsem slyšel," souhlasil. "Východ a západ slunce jsou tradiční chvíle pro setkání. Já sám mám být jedním z nezáčasných pozorovatelů. Docela se na to těším."

Prošli jsme kolem celé řady dalších portrétů a stáli jsme u širokých dveří, nad nimiž byl další nápis. Tady jsem neznala všechna slova. "Co je tam napsáno?" zeptala jsem se bratra Cameryho.

"Cesta zhýralství vede do Paláce moudrosti," odpověděl mnich. "To je vchod do Sálu rozkoší," zahihňal se. "Vzhledem k pokročilému času se tu zrovna asi polovina mých noviců pracovává k moudrosti." Sklonil se a přiložil ucho na dveře. Neodolala jsem a přidala se k němu.

Uvnitř se konaly buď orgie nebo mučení. Z občasných chichotání, které seanci provázelo, a z velmi mladých hlasů jsem usoudila, že jde spíš o orgie; pokud ovšem mučitelé nejsou zároveň sadisté. "Myslela jsem, že když sem někdo přijde, zanechá svět někde před branami."

Zasmál se. "Existuje více způsobů, jak se zbavit touhy. Je to nemoc, se kterou jsme se všichni narodili, a my tady proti ní očkujeme. Člověk nikdy nepozná, kdy má dost, dokud nepozná, kdy má víc než dost."

"Chodí sem všichni novici?"

"Většina. Někteří znají jiný způsob léčení. Ale většina lidí trpí pošetilostmi, které je třeba vymýtit. 'Ten, kdo svou touhu potlačuje, pěstuje morovou nákazu'."

Vrhla jsem na bratra Cameryho poněkud netrpělivý pohled. Tahle pořekadla mi už začínala jít na nervy, ale zároveň mi byla nějak povědomá. Oplatil mi vlídným úsměvem. Bylo těžké představit si ho v roli kuplíře, ale myslím, že znal své povinnosti a také je konal.

Po cestě do Arény jsem poznamenala: "Máte to tu velmi pěkně zařízené. Nečekala jsem to."

Zavrtěl hlavou. "Daně," pronesl truchlivě. "Nemáte představu, jak jsou vysoké. Ale snažíme se. Třeba já, mladá dámo, mohu říci s jistou pýchou, že moje služby přináší klášteru každý rok pěknou sumičku."

"Jak to?" Sestupovali jsme po dalších a dalších schodech. Začínala jsem být nervózní z pocitu, že jsem sama s úplně cizím člověkem. Snažila jsem se rozpoznat, jestli má moje nervozita nějakou konkrétní příčinu a nebo jestli jsem jen pochytila od Ivoranů jejich paranoický strach z nezvyklých okolností.

"Poplatek za noviciál," vysvětlil bratr Camery. "Obvykle požadujeme padesát procent majetku jako součást žádosti o vstup do kláštera. S dalšími padesáti procenty může každý naložit, jak je mu libo."

Teď už jsme museli být dobrých dvacet metrů pod zemí, příliš hluboko, než aby někdo uslyšel volání o pomoc.

"Nevěděla jsem, že jednotlivci mohou mít vlastní majetek. Myslela jsem, že členové rodiny vlastní majetek společně."

Eln zostudil svého bratra jen na základě obvinění, že oddělil svoje peníze od ostatních a dal tak jasně najevo, že jeho zájmy nejsou totožné se zájmy celé rodiny.

"Většina rodin má společné finance," souhlasil mnich. "Ale každý člověk může vždycky požádat o svůj podíl a odejít do ústraní."

"Podíl?" To jsem slyšela poprvé. "Nevěděla jsem, že se členství v rodině dá přeměnit na peníze."

"Všechno se dá převést na peníze," řekl mnich.

V tomto ohledu se asi tato planeta nejvíc přibližovala církevnímu pojetí ostatního vesmíru.

Pokračoval: "Často vrátí žadatel o vstup druhou polovinu majetku zpátky do rodinné pokladnice jako výraz dobré vůle, i když nestojí nikde psáno, že je to jeho povinnost. A tak z toho rodiny mají obvykle určitý zisk a o kláštích mají dobré mínění a nedělají povyk, když se někdo rozhodne, že tam vstoupí."

Chodba byla náhle zablokována obrovskými dřevěnými dveřmi. Měly jasně karmínovou barvu a uprostřed byl magický symbol, který obě křídla dělil napůl. Dveře byly zajištěné železnou závorou. Bratr Camery na ni sáhl. Jakmile se jí dotkl, vyletěly jiskry a ozvalo se přerušované prskání elektrického proudu. Rychle stáhl ruku zpátky a chytil se za ni.

"Ach, Bože!"

"Nestalo se vám nic?" zeptala jsem se. Ruka, kterou se dotkl závory, dostala nepříjemný růžový odstín.

"Ne, děkuji. To nestojí za řeč. Mělo mě to napadnout - ale schůzka je určena až na svítání. Doufal jsem, že se dostaneme do vnější arény. Zřejmě zajistili místnost, protože původně měla být použita o půlnoci. Už to tak nechali, i když se druhá strana opozdila." Zavolal směrem ke dveřím: "Smíme vstoupit?"

Odpovědi bylo dunění, podobající se zvuku, jaký vydává rozbourané moře a který nevěstil nic dobrého. Zvuk sílil, dokud nenaplnil celou chodbu a pak zase utichl.

"No, to nevypadá moc slibně," řekl. "Nedá se nic dělat, musím se omluvit, že jsem vás sem táhl pro nic za nic. Ale vy to stejně všechno ráno uvidíte, že? A v plné parádě, což se podaří málokomu. Já sám jsem byl přítomen akci jen dvakrát a to jsem tady už patnáct let. Ovšem v době, kdy se tu konají souboje, bývám často pryč, sháním novice."

"Kdy?" ztuhla jsem.

"Když se mají konat souboje. Mezi mé povinnosti patří hodně cestování -

"Jaké souboje? Co myslíte slovem souboj? A co s tím mám já společného? "

Zdálo se, že je na rozpacích. "Vy máte být přece svědkem u té schůzky za východu slunce, ne?" Tvářila jsem se zřejmě stejně zaraženě jako on, protože pokračoval: "Jestli jsem to dobře pochopil - má se tu konat pravý magický souboj kvůli nějaké vnitřní cormallonské záležitosti. My jsme k tomu měli propůjčit zápasíště, nezaujaté pozorovatele a soudce."

Zírala jsem dál.

"Vím určitě - ano, určitě vím - že se nemýlím. Zajisté je naplánovaný souboj. Všechno je zařízeno a připraveno. A musím říci, že si lepší klášter ani nemohli vybrat. Za posledních pět set let tu ani jednou nedošlo k porušení pravidel. A my se postaráme o všechno, takže duelanti mají na starosti jen svůj souboj. Otevřeme Arénu magii, neprodyšně uzavřeme zápasíště, máme odklizeč četu a zajišťujeme dokonce sami i pohřeb, pokud se toho vítěz nechce ujmout." Udělal pauzu.

"Ovšem za předpokladu, že je co pohřbívat. Není vám něco, dítě? Jste strašně bílá."

"Musím jít," řekla jsem.

"Samozřejmě. Tudy, drahoušku."

Než jsem vyběhla tři patra nahoru, byla jsem vzteky bez sebe. Mnicha s chřestícím svazkem klíčů jsem nechala daleko za sebou. Když jsem pádila hlavní chodbou, spatřila jsem chlapce, který nás uváděl dovnitř, a zastavila jsem ho. "Můj společník by měl být v některé meditační cele. Víte, kde je?"

Můj tón ho vyděsil. "No, ano, mohu vám ukázat -"

"Ukažte." Skřípala jsem zuby.

Odvedl mě dolů chodbou do jiného křídla. Před jedněmi dveřmi tam seděl na stoličce mladší mnich, ale teď vstal a postavil se, aby mi zabránil vstoupit dovnitř.

"Promiňte," řekl zdvořile. "Tohle je meditační místnost."

"Já vím," odsekla jsem a zamířila ke dveřím. Snažil se mi zablokovat vchod. Dupla jsem mu na bosou nohu a sáhla na kliku.

Pažemi mi sevřel ramena a přitiskl si mě na prsa. "Promiňte," opakoval tímž zdvořilým tónem. "Nejste snad Theodora z

Pyrene?"

"Ano," odpověděla jsem neochotně. Přestala jsem s ním zápasit, částečně proto, že jsem se cítila provinile kvůli jeho noze, která mu nejspíš do rána zmodrá, ale hlavně proto, že to stejně nemělo žádný účinek.

"Mám pro vás vzkaz." Otočil se i se mnou, a když jsme oba stáli zády ke dveřím, pustil mě.

"No?"

"Váš společník se ptá, jestli vám nevadí, že nechce být až do svítání nikým rušen."

"Vadí."

"Řekl, že vás prosí, abyste jeho přání respektovala, jestli je vám jeho život milý."

Krucinálřagot. "Přesně tohle řekl?"

"Vlastně - neřekl, že 'prosí'."

"Tak dobře." Otočila jsem se, pak jsem na něj ještě jednou krátce pohlédla. "Omlouvám se za tu nohu," řekla jsem nevlídně.

Mnich mi oplatil pohled. "Jakou nohu?" zeptal se.

Odcházela jsem a chlapec, který celý výjev sledoval s upřímným zájmem, šel za mnou. Byla jsem ráda, že je tu kromě mne ještě někdo, komu zůstaly obyčejné lidské vlastnosti, bez na' telleth.

"Kam jdete?" zeptal se. To byla správná otázka.

"Je tu ještě nějaká jiná volná meditační místnost?"

"Spousty. Jsou tu ohromné prostory."

"To jsem slyšela. Můžete mě tedy do nějaké odvést?"

"Ovšem." Ujal se vedení. "Jak se vám líbila Aréna?"

"Ještě jsem ji neviděla, ale myslím, že je to jen otázka času."

"Ale měl jsem dojem, že jste tam šla s Camerym."

"Bylo zamčeno."

Vypadal zklamaně. "Doufal jsem, že mi o tom něco řeknete, nikdy jsem tam nebyl. A myslím, že starý Camery tam byl s bídou dvakrát od té doby, co ztratil jméno."

"Ale on se jmenuje Camery, ne?"

Chlapec mi věnoval pohled typu "cizinci je nutno prominout", který jsem vídala tak často. "Camery je staré slovo, které znamená 'rádce'. Je to tradiční jméno, kterým se oslovuje učitel noviců. Ostatní bratři mají různé přezdívky. Ale nikdo si neponechává své původní jméno, milostivá paní. Omezovalo by to jeho chování."

"Omezovalo v čem?"

"V tom, co sám od sebe očekává." Byl trochu zmatený tím, že se na to vůbec ptám. "Tak jsme tady, milostivá paní."

Místnost se dá zevnitř zamknout, jestli si přejete."

"Děkuji. Poslyšte, mohl byste vy nebo někdo jiný pro mě před svítáním přijít? Nechci to zmeškat."

Zazubil se. "Žádný strach, půl hodiny před soubojem budou zvonit zvony. Víte, tady je to velká událost."

"Aha." Uklonil se a odcházel chodbou. Vešla jsem dovnitř.

Místnost byla malá a holá, bez oken. Byl tam jen šedivý tkaný kobereček a hromada polštářů. Lampa uprostřed stropu vydávala míhotavé světlo.

Možná děláme osudnou chybu. Možná, že bych tentokrát neměla ignorovat Ranovy rady a zachovávat opatrnost. Ale tonula jsem v nejistotě, potřebovala jsem odpovědi na své otázky a znala jsem jen jediné místo, kde je mohu dostat.

Vytáhla jsem balíček karet.

Seděla jsem na vybledlém modrém polštáři pod lampou a držela karty v levé ruce tak dlouho, dokud do nich neproniklo teplo mého těla. Nechtěla jsem nic uspěchat. Chtěla jsem postupovat pomaloučku, krok za krokem, a stále mít na mysli, kam chci dojít. A navíc jsem nechtěla myslet na to, kolik hodin zbývá do svítání.

Nikdy předtím mi čtení z karet netrvalo tak dlouho. Konečně jsem vytáhla středovou kartu, otočila ji a položila na hrubý šedý kobereček. Představovala Večernici, čtyřcípou hvězdu, visící nízko na zšeřelém horizontu přízračných kopců. K hvězdě vzhlížely dvě odvrácené postavy, u nichž nebylo ani možno rozeznat, jestli se jedná o muže či ženy.

Hvězda mě vysála jako rosu z trávy. Řítila jsem se soumrakem a obloha kolem byla stále temnější. Ted měla mnoho cípů a paží, které se, rozžhavené do běla, natahovaly všemi směry a dotýkaly se země i nebes. Z paží proudila energie do jejího středu, ke kterému jsem byla bezmocně přikovaná jako motýl napíchnutý na špendlík. Bylo to krásné a zároveň děsivé.

Někde daleko v Tevachinském klášteře se malá část mého já, která bděla, rozhodla v obavách přerušit fyzický kontakt s kartou. Náhle jsem měla pocit, jako by mě někdo zezadu udeřil do hlavy, a zjistila jsem, že opět sedím na polštářích v meditační místnosti, rozrušená, s myšlenkami, které se rozbíhaly na všechny strany, a s žaludeční nevolností. Spolu s úderem do hlavy se mi následně vybavil obraz: Eln uvězněný uprostřed hvězdy. Jeho paže a nohy splývaly s hvězdnými paprsky. Byl k ní nějakým způsobem připoután, ale přesto dosahoval na všechny strany. Vypadal jako mořská hvězdice nebo pavouk - stačila jsem si pomyslet - když vtom se obraz změnil ve světélkující pavučinu a já jsem spadla z nebe zpátky do Tevachinu.

Bohové. Něco takového člověkem otřese. Nikdy v životě jsem takový pocit neměla. A vím vůbec, co to znamená? Ani v nejmenším.

Z toho nekouká nic dobrého, říkala jedna část mého mozku. Raději ty karty odlož a nech Rana, ať se s tím vypořádá po svém. Nepochybně to byla ta část, která se stará o to, abych si zachovala zdravý rozum. Všimla jsem si, že se mi třese levá ruka, ve které jsem stále ještě držela karty. Snažila jsem se chvění potlačit, ale bez viditelného úspěchu.

Kolik hodin zbývá ještě do svítání? Než jsem si to stačila rozmyslet, rychle jsem vytáhla další kartu.

Ale už jsem nebyla soustředěná. Je to příliš mnoho informací, příliš mnoho různých významových rovin, pomyslela

jsem si neurčitě. Náhle jsem si uvědomila, že dosáhnout toho, co bych nazvala "symbolickou" úrovní čtení z karet, je jako číst poezii. Verše říkají hodně, ale záleží na tom, jak si je kdo vyloží.

Tak dost, řekla jsem si a uzavřela se jako škeble. Nepatřím k těm na' telleth, co rádi o věcech meditují. Řekněte mi to obyčejným srozumitelným jazykem. A konečně jsem se přiměla podívat se na kartu.

Byla to karta představující Vězně, kterou jsem si už jednou vytáhla. Muž v řetězech se náhle změnil na muže v provazech. Byl to Stefan. Jiný muž přibližně stejného věku v laciné hnědé tunice se pohyboval za židlí, na níž Stefan seděl. Tahal za provazy, jako by zkoušel jejich sílu, pak pokýval hlavou a řekl něco jiné osobě, která byla mimo obraz. Naklonila jsem se ve snaze uvidět víc.

Muž v hnědé tunice byl Tyl a nebylo těžké uhodnout, že osoba, s níž mluví, je Karlas. Narovnála jsem se a uvažovala, co to znamená. Tak Ran někde ukryl Stefana; to nebylo žádné velké překvapení. Bylo jasné, že to udělá, pokud ho rovnou nezabije.

Byla to součást přípravy na souboj. Chtěl odříznout Elna od jeho magického zdroje.

V meditační místnosti se sice připravoval na souboj duševně, ale nepatřil k těm, kteří přehlíží praktickou stránku věci. Vytáhla jsem třetí kartu a položila ji napravo od středové. Cestovatel s ruksakem a holí si vykračuje lesem v červených rybářských kalhotách. To mi vrátilo vzpomínky. Mám to být snad já? Nechtěla jsem, abych to byla já. Pomyšlení, že bych do toho byla zapletená, mě znervózňovalo. Náhle se šaty změnilly na vyšívánu róbů, hůl zmizela a postava seděla na koni - a byl to Eln. Pak se objevil na vznášedle v aerobautě a bylo to velmi přepychové auto. Letělo velkou rychlostí, noční obloha se v pozadí jen míhala. Místa po jeho boku byla obsazena dvěma zavalitými muži v mnišských kutnách. Chvilí jsem obraz pozorovala a viděla jsem, jak obloha dostává perleťový nádech a na Elnových rysech se zračí úleva. Vykládal něco mnichům, bezpochyby se snažil jako hostitel (předpokládala jsem, že auto je jeho) bavit svůj doprovod. Poslední věc, kterou jsem spatřila, jak se vynořuje za oknem auta, byla neúhledná kamenná hora s Tevachinským klášterem.

Takže on už je skoro tady nebo tu do východu slunce bude. Jak se připravoval on? Čekala jsem, že mi karty řeknou víc.

Složila jsem je, vložila do obalu a opustila pokoj. Chodba byla opuštěná. Na jednom konci bylo vysoké, úzké okno a mřížemi bylo vidět několik hvězd. Je tedy ještě noc. Možná, že to, co jsem viděla na poslední kartě, je budoucnost. Pokud to není minulost... ale bylo to napravo od středové karty... ne, podruhé tě mohly klamat smysly. Dej na první dojem, obvykle bývá správný.

Našla jsem cestu zpátky k Ranovu pokoji. Mnich, se kterým jsem se předtím hádala, tam pořád ještě seděl na strážní ve stejné pozici, v jaké jsem ho zanechala. Rozhodla jsem se, že půjdu dál.

Konečně jsem našla vstupní halu a vchodové dveře. Na čekání to tu nebylo pohodlné: žádné lavičky, žádné polštáře, jen kamenná podlaha. Ale když se to tak vezme, napadlo mě, je to místo, kde se nelpí na zvycích a kde opravdu nikoho nezajímá, co dělá nějaký cizinec. A tak jsem se usadila doprostřed haly, tváří ke vchodu, a čekala.

Alespoň že podlaha byla čistá.

Z tohoto místa jsem neviděla ani kousek oblohy, a tak jsem nemohla ani správně odhadnout čas. Zdálo se mi, že uplynuly celé hodiny. Měla jsem spoustu času k přemýšlení. Některé lampy už začaly prskat, když se otevřely hlavní dveře a vešel Eln se svým doprovodem.

Pokračoval v hovoru, s tváří naplů obrácenou k jednomu z mnichů, což bylo pro něj typické. Ale pak najednou jeho pohled utkvěl na mně a rázem zmlkl.

"Theo," vzpamatoval se za vteřinu. "Co tu děláš? Promiň, že kladu tak banální otázky."

"Řekli mi, že jsem tu jako svědek."

"Ach," přikývl. "To jsem si mohl myslet, posvátné staré zvyky a tak podobně. Škoda, že nemám čas si s tebou popovídat, miláčku, ale mám zpoždění. Nevěřila bys, jaké jsem měl problémy... ale možná bys i věřila. No, jednou se tomu oba zasmějeme, až něco vypijeme. Můžeme se třeba někdy večer sejít v Lucernových zahradách a zkusit to." Zdálo se, že hodlá v tomto duchu pokračovat.

"To je stupidní, Elne."

"Naprostou souhlasím. Chtělaš mi ještě něco? Opravdu jsem se zpozdil..."

"Tak proč v tom pokračuješ?"

Vzdychl. "Když je třeba něco udělat, tak se to prostě musí udělat, Theo. To je jediný zákon, který platí všude. Mám už toho všeho po krk jako všichni ostatní, věř mi." A v tu chvíli opravdu vypadal velmi unaveně, nejen tělesně, ale i duševně. "Chci, aby už to bylo za mnou. Stojí mi za to tohle všechno podstoupit, abych mohl za pár hodin říci, že je to za mnou. Vyřízeno. Hotovo." Dal se opět do pohybu, pak se zastavil a tvář mu zkřivil úsměv. "Hele, Theo, nemělaš teď někdy startovat do vesmíru?" Začervenala jsem se. "Nikdo nikdy nezůstane tam, kam ho postavím," řekl a popošel.

"Krucinál, Elne, vrať se domů," zavískala jsem.

Naposledy se otočil. Tvářil se, jako bych řekla něco zábavného. "Když si jen vzpomenu, kolikrát jsem já tobě říkal totéž. Poslyš, Theo, tehdy na Obchodním náměstí jsem ti lhal. Ta nabídka platí stále. Až tohle skončí, koupím ti jiný lístek, jestli budeš chtít." A byl pryč.

To nebylo vůbec fěr. Tolik jsem si přála, abych ho mohla z celého srdce nenávidět. Ví Bůh, že jsem ho měla nenávidět po tom, co udělal. Proč jen bylo tak snadné zapomenout na to, co způsobil a co se ještě snažil způsobit? Nemluvě o tom, co ještě udělá, pokud mu v tom někdo nezabrání... A náhle mi to bylo jasné. Eln i jeho sestra si byli v mnoha směrech podobní. Patřili mezi ty lidi, kterým skoro vždycky všechno projde. Nedokázala jsem si představit, že by všechno tohle dělal Ran a stále by byl milovaný, stále by byl oblíbencem. Jaké to muselo být vyrůstat v téhle rodině? A to jsem ještě ani nevyčísčila všechny ty proradnosti, kterých se dopustil na svém bratrovi, na mně, na Ranově první kartářce a také (pokud vím) na Stefanovi. A také tu byl ten klenotník v ulici Marsh, který se zajímal o jeho pobyty.

Tak proč je tak snadné na to všechno zapomenout? Protože je okouzlující? Dává mu to snad právo, aby škodil jiným lidem? Nebo je to proto, že uškodil tolik sám sobě? Někdy jsem při pohledu na něj cítila zlost.

Když Eln vešel, ani jsem nevstala. Stále jsem seděla ve stínu otevřených dveří a cítila se bezmocná. Po tváři se mi začaly kutálet slzy. Potřebovala jsem alespoň hodinu, abych se vzpamatovala z duševního kolapsu, avšak čtverec světla na podlaze vedle mne zešedl hrozbou úsvitu.

Vstala jsem a rychle se vydala k Ranovu pokoji. Po cestě jsem si utírala z tváře slzy. V tu chvíli začaly vyzvánět zvony.

Mnich už nestál na stráži a na chvíli se mne zmocnila panika. Co když Ran už také odešel? Rozrazil jsem dveře.

Stál uprostřed a oblékal se za pomoci dvou mnichů. Když jsem vstoupila, krátce vzhledl. Jeden mnich podával Ranovi zlatokarmíhový pás se zlatými třapci a on si jím opásal tuniku. "Myslíte, že si mám přes to vzít bílý plášť?" zeptal se jich. Pak pohlédl na mne. "Co si myslíš ty, Theodoro?"

Měla jsem napuchlý a zrudlý obličej jako obvykle, když jsem, byť sebemíň, plakala - ale Ran se úzkostlivě vyhýbal jakémukoli komentáři. "Co si k čertu myslíš, že budeš dělat?" řekla jsem.

Jeden z mnichů, který klečel a urovnával Ranovi vzadu plášť, vstal a vydal se ke mně. Ran ho zarazil: "Ne." Byla to jen jedna slabika, ale cítila jsem ten vynucený klid. "Postarám se o to. Theodoro, vím, že jsi tím vším rozrušená, ale přece jsme si to všechno probrali po cestě sem."

"Nevěděla jsem, o co se jedná! Já jsem přivandrovalec, nevím nic o vaší pitomé kultuře!"

"Mrzí mě, jestli jsem se nevyjádřil jasně -"

"Ale teď, když jsem se s ní seznámila, ti opakuji, že je pitomá!"

Ran požádal mnichy: "Byli byste tak laskaví a počkali venku? Stejně už jsem téměř hotový."

"Procesí má začít za deset minut," připomněl jeden z nich.

"Já vím. Budu připravený."

Odešli a mne ignorovali. Začala jsem: "Rane -"

Přerušil mne. "Ted poslouchej, protože už nemám moc času. Už je příliš pozdě něco měnit. Rozumíš? Smlouva je podepsaná. Je platná pro nás oba. Už od ní nelze ustoupit. Máš tedy dojem, že by bylo moudré vyprovokovat mě k hádce, když jsem posledních šest hodin strávil tím, že jsem se snažil před soubojem uklidnit? Jestli se chceš odtud dostat živý, musím se naprosto ovládat. Nebývám v nejlepší formě, když na mě někdo vyvíjí nátlak. Jestli mě rozčílíš, je to nejjistější způsob, jak mě zabít."

Ztišila jsem hlas a nutila se mluvit lhostejně, jako třeba o počasí. "Opravdu bych byla raději, kdybys to nedělal. Nevím nic o podmínkách smlouvy, ale musí být přece nějaký způsob, jak od ní odstoupit. Jaká je pokuta za nedodržení smlouvy? Konfiskace majetku? Obešli jsme se bez něj předtím -"

"Trest smrti," odpověděl stejně nezúčastněně.

To byl nejsilnější argument, jakého se mi kdy dostalo. Vždy jsem ho chtěla získat na svou stranu, a když se mi to podařilo, snažila jsem se ho maximálně ignorovat.

"Myslíš, že není žádná možnost úniku? Řekni mi pravdu," špitla jsem, jako kdybych to ve skutečnosti ani nechtěla vědět.

"Smíř se s tím, Theodoro. Už je to rozhodnuté. Stane se to." Přitom si navlékal bílý svrchní plášť. "Podívej se, jestli mi vzadu sedí," požádal.

Zkontrolovala jsem ho. "Vypadá pěkně."

"Chtěla jsi mi říci ještě něco?"

Za živého boha už bych nedokázala vymyslet nic, jen ho popadnout za šaty a křičet: "Nech toho, ty idiote". Ale zdálo se, že by to za daných okolností nebylo moudré. "Nic," odpověděla jsem tedy.

Otevřel dveře a pustil mě napřed.

Procesí vyšlo ze vstupní síně. Eln byl oblečený do tmavomodrého hedvábí a bílého pláště, podobného, jaký měl na sobě Ran. Možná byl jeho, možná mniši nešetřili penězi, když to šlo z jejich. A zřejmě to nakonec vyjde levněji, když už teď oba duelanty vyšňoří do decentního rubáše. Někdo mi podal svíčku.

Šla jsem hned za Ranem. Někdo z Cormallonu se tu musel setkat s Elnem; byl to mladý muž v šedém obleku, vzdáleně mi povědomý. Krácel za vznášedlem. Nemohl se objevit tak pozdě, určitě tu někde byl po celou dobu jako my s Ranem. Mniši si zřejmě přece jen dokázali nechat zprávy o cizincích ve zdech kláštera pro sebe.

Šli jsme v průvodu chodbami do zadní části kláštera. Na chodbách bylo víc mnichů než obvykle, postávali ve dveřích a sledovali průvod. Nezabočili jsme ke schodišti, jak jsem čekala, ale vyšli jsme ven z budovy a pokračovali dál krytým tunelem z šedivého kamene dolů pod kopec. Teď už nás bylo v průvodu asi dvacet; poznala jsem opata a bratra Cameryho. Bylo tam asi pět nebo šest žen, ale já jediná jsem vypadala, že je mi míň než devadesát. Rampa, po které jsme scházeli, se točila v nekonečné spirále.

Konečně jsme stáli před dvoukřídlými dveřmi s magickým symbolem, dvojníky těch, které mi v noci ukázal bratr Camery. Muž v čele průvodu se zastavil, sáhl do sametového vaku, vytáhl rudou čapku, která měla tvar tří válců nad sebou, a vážně si ji vložil na hlavu. "Mistr Protokolu," oznámil. Dveře se se skřípáním otevřely.

Když všichni vešli dovnitř, Mistr Protokolu ohlásil: "Eln Cormallon, hlava rodu." "Jeho svědek, Jermyn Cormallon."

"Mistr noviců." "Sekundant a rozhodčí." "Ran, prohlášený za Cormallona." Zvedl ruku, aby mě zastavil.

"Odevzdejte zbraně, prosím," řekl méně obřadným tónem.

Ran se ohlédl. "Žádné nemá. Nikdy žádné nenosí," prohlásil.

Rozevřela jsem svrchní róbu a ukázala pouzdro s pistolí.

Ran si povzdychl. "Jak se s tím jednou začne," zamumlal si.

"Byla jsem nervózní," hájila jsem se. Sundala jsem pouzdro s pistolí a podala je Mistrovi Protokolu. "A co můj nůž?"

zeptala jsem se, než mě někdo předběhne.

"Těhle kudle říkáte nůž? " zeptal se jeden z mnichů, který stál v řadě za mnou. Zároveň se svými jmény odkládali mniši pravidla společenského chování a chovali se buď hrubě nebo zdvořile, podle toho, jak se jim zachtělo. Procházelo jim to, protože tyhle na' telleth nikdo nebral vážně.

"Zajímáme se jen o střelné zbraně," vysvětlil Mistr Protokolu laskavěji, když viděl mé rozpaky.

"Mohly by narušit silová pole uvnitř. To by bylo velice nebezpečné."

"Ach," řekla jsem, protože jsem mu nerozuměla. Nechal mě projít.

Byla jsem naprosto zmatená. Šli jsme přece dolů, ne? Tak co tedy děláme venku, na svahu kopce? Stáli jsme na místě, které vypadalo jako amfiteátr, na okraji vnitřní arény, a kolem dokola stoupaly schody do výšky asi osmi metrů. Dál už bylo vidět jen nebe.

Mniši vešli jeden za druhým do amfiteátru a rozsvítili pochodně rozmístěné kolem vnitřní zdi. Dole byla stále ještě tma. Rozhlédla jsem se a viděla, že ostatní mniši už zaujali svá místa, a jak jsem tak na ně zírala, zdálo se mi, že se mi jejich obrysy rozplývají před očima. Pomalu jsem se otáčela po sedadlech a mračila se přitom.

"Pozorovatelům není dovoleno vměšovat se do událostí." Hlas mě polekal. Patřil sekundantovi, který stál vedle mne.

Byl to vysoký muž ve stříbrném šatě se starou, velmi starou tváří. Připomínal mi Starce z ostrova Kado a líbil se mi, i když poněkud bezdůvodně.

Řekl: "Chtějí si oba pánové vzájemně něco sdělit? Mají poslední příležitost. Ze slov, která budou nyní řečena, nebude nic zaprotokolováno ani písemně, ani na zvukovém záznamu."

Eln se právě chystal, že se odebere na druhou stranu arény. Zastavil a obrátil se s výrazem zdvořilého zájmu na tváři.

Ran se také zastavil. "Nemám, co bych dodal," řekl.

"Ani já ne," připojil Eln.

"Doufám, že se cítíš zdrav," řekl Ran.

"Přiměřeně. Já doufám, že ty rovněž."

"Ano." Otočil se na sekundanta. "Myslím, že jsme si řekli vše, co bylo třeba."

"Zřejmě ano," souhlasil a pokynul jim, aby zaujali svá místa.

Následovala jsem Rana. Přes všechny vnější chlad byl tento okamžik plný emocí, takových, jaké jsem nikdy neměla ráda, smíšených emocí. Nenávist, skrytá za uhlazeným chováním, že by ivorská specialita? Ale tady bylo něco navíc, něco známého, ale zároveň odpuzivého. Jako by si byli vzájemně tak blízcí, že jim to brání v dýchání, takže jim zbývají jen extrémní city. Přemýšlela jsem, jestli jsou tak silné a tak zmatené emoce vzácné nebo jestli se mi jednoduše zdají vzácné, protože jsem ještě nikdy nikomu tak blízká nebyla, abych si je uvědomila. Přemýšlela jsem, jestli bych jich byla schopna a kdybych byla, jestli by to bylo dobré nebo špatné. A jen tak letmo a bez jakéhokoli logického důvodu jsem zvažovala, co si asi myslela moje náhradní matka na Pyrene, když jsem odešla a ani se neohlédla. A bylo to vůbec poprvé, kdy jsem při pomyšlení na odchod z Pyrene nepocítila úlevu.

Spěšně jsem se obrátila k sekundantovi. "Kam mám jít? " zeptala jsem se. "Co mám dělat?"

"Zůstaňte tady stranou, pod pilíři. Buďte připravená pomoci svému muži, pokud to bude potřebovat. Dávejte na všechno pozor."

"To je všechno?"

"Téměř všechno." Shlédl na mě. "Jste cizinka. Vysvětlil vám někdo celou záležitost? "

"Ne, pane, nevysvětlil."

"Tak tedy, začíná se, až oznámím začátek. Po každém kole souboje následuje pauza na odpočinek, jedno kolo trvá asi pět minut."

"Pět minut není moc dlouhá doba."

"Když se dva čarodějové snaží vzájemně zabít, může být pět minut věčností. Nikdy jsem ještě neviděl souboj, který by trval déle než patnáct minut."

Nelíbilo se mi, jak otevřeně to řekl. Ale hlavně se mi nelíbilo to, co se bude dít.

"Musím teď přečíst smlouvu," pravil. "Tamhle je lavička, jestli si chcete sednout."

"Děkuji, zůstanu stát."

Odebral se do středu arény. Přišel Ran a postavil se vedle mne; na druhé straně arény jsem viděla čekat Elna a jeho svědky. Sekundant zvolal: "Pozor, duelanti a svědkové. Smlouva byla podepsána a souboj se má konat dnes pod záštitou Tevachinského kláštera. Všechna zrcadlová kouzla byla odstraněna. Nikomu nehrozí pomsta za to, co se tu má dnes odehrát. To ať všichni dosvědčí."

Ran se klidně posadil na lavici, já žasla. Sekundant pokračoval: "Tevachin potvrzuje skutečnost a bylo dáno na vědomí cormallonským stranám, že byly předloženy doklady o zproštění Rana Cormallona viny za jisté porušení pravidel a o přechodu dědičných práv zpět na jeho osobu. Tyto doklady mají být otevřeny v poledne, nedosáhne-li jinak původního hlavního postavení. Tevachin dále potvrzuje fakt, že byly činěny přípravy k osvobození Stefana Cormallona a k ukončení zaměstnání všech ostatních osob, jestliže jinak nezískají podíl. To ať všichni dosvědčí."

Zvedl přesýpací hodiny, obrátil je vzhůru a pak je zase vrátil nazpátek. Písek, pokud to byl písek, se třpytil jako zlatý prach.

"Tyto hodiny odměří jedno kolo. Pokud bude písek padat, platí všechna pravidla souboje a Tevachin zaručuje, že budou dodržena. V období mezi zápasy si můžete dělat, co se vám zlíbí - jakmile skončí první kolo, jste volní a můžete odejít, jestli budete chtít, a už se nevrátit. Ale jakmile začne zápas, jste povinni zůstat v aréně až do konce. Mluvím jasně?"

Viděla jsem, jak Eln na druhé straně arény přikývl. Ran vstal. "Jasně."

"Rane -" začala jsem a zarazila se. Sešel dolů do zápasíště. Eln tam přišel z druhé strany. Sekundant vyšel nahoru,

postavil se vedle mne a letmo se dotkl mé ruky.

Arénu tu tvořila proláklna v žule se zrnitým šedobílým povrchem, který se svažoval směrem do středu. Její dno pokrývala stoletá špina. "Slunce," zašeptal mi sekundant a já jsem se podívala přes rameno. Spatřila jsem záři na východě. Horní řady na druhé straně amfiteátru byly vystavené slunci. Jeho paprsky ozářily tři staré jeptišky zabalené v pláštích, které je chránily proti rannímu chladu. "Teď," řekl sekundant a protože to bylo tak tiše, myslela jsem, že mluví pořád ještě se mnou. Ozvalo se tlumené dunění vzdáleného hromu, které, jak se zdálo, přicházelo ze všech stran. Někde pod arénou se zvuky spojily a nabyly na intenzitě. "Zemětřesení," napadlo mě. Chtěla jsem utéci, ale zdálo se, že to ostatní nevyvedlo z míry. Zalétla jsem pohledem ke třem jeptiškám, ale horní řada opět tonula ve tmě; rychle jsem se otočila dozadu, a slunce bylo pryč. Neskrylo se za mraky, jednoduše zmizelo!

Konečně mi to došlo, trochu pozdě. Všechna ta čísla, všechny výpočty, ten hnací motor racionální myšlenky, kterou stvořili všichni předchůdci. Zapomněla jsem, že máme co dělat s magií. Síla si uchovává svou podstatu bez ohledu na to, jestli to je síla vody proudící přehradou či síla blesku. Ivorané přijali kouzlo za své, přiměli ho, aby jim sloužilo a poskytovalo pohodlí, z divokého vlka se stal ochočený pes. Vášnivý cit změnili v legální manželství, aby ho mohli denně využívat. A teď jsem viděla, že udělali dobře. Já dávám přednost soužití se psem než s vlkem. Jenže ten pes si ponechal vlčí tesáky a těla i srdce pod příkrývkami manželské postele zůstala nezměněná.

Pořád ještě stáli v aréně jako nehybné monolity v bílých hedvábných pláštích. Pak se Eln pohnul - neviděla jsem ten pohyb, ale uprostřed té bílé šedi se zableskla půlnoční modř jeho tuniky a on se náhle vznesl pár metrů nad dno arény a byl z něj orel, obrovitý pták. Ale nebyl to obyčejný orel, jeho pařáty byly nestvůrné. Na okamžik mě to tak vyděsilo, že jsem se bála podívat na Rana, a když jsem se k němu otočila, uviděla jsem krvavě rudého draka, nejméně deset metrů dlouhého, s úzkou hlavou vysoko vztyčenou. Z otevřené tlamy šlehal oheň, který ožehl orla. Ten rychle ustoupil, peří na boku mu zčernalo.

"Ach, Bože," vydala jsem ze sebe. Slyšela jsem sekundantův hlas, který jako by přicházel z velké dálky: "Ano, mýtické příšery jsou pro začátek vždycky nejlepší. Užij je, dokud jsi při síle, velí strategie."

Zřejmě jsem zasténala, protože se zeptal: "Jste v pořádku, malá cizinko?"

"Jak je něco takového vůbec možné?"

S pýchou v hlase řekl: "Tevachin má pro souboje nejlepší arénu na celém světě. Už patnáct set let se využívá jen k magii a myšlenky generací mnichů a jeptišek vytvořily tuto sílu. Rád bych viděl transmutaci takových rozměrů a rychlosti jako u orla v nějaké jiné aréně! A bez ohledu na to, o jak dobrého čaroděje se jedná."

Orel kroužil okolo draka a hledal nějaké nekryté místo. Znovu se přiblížil, opět vyšlehl plamen. "Orli nejsou mýtická zvířata," podotkla jsem bezvýznamně.

"Prosím?" nechápal sekundant.

Zatahala jsem ho za róbou.

"Je to, co se tu děje, reálné?" zaprosila jsem.

"Vy byste měla chodit do třídy, kde se nováčkové učí o podstatě reality. Ale já vím, co máte na mysli a jednoduchá odpověď zní ne, není. Jako všechny jednoduché odpovědi je to lež, ale víc pro vás, dítě, nemohu udělat."

"Co se stane, jestli orel zabije draka?" zeptala jsem se.

Zdálo se, že ho to trochu překvapilo. "No, já nevím, cizinko. Chcete po mně, abych rozvíjel úvahy o tom, jak se budou vyvíjet události, když jeden z nich zemře? Ale to byste snad jako osoba, která se zná s oběma duelanty, měla vědět líp než já."

Poslední plamen už nedosáhl tak daleko jako ostatní a zdálo se, že orlovi nijak zvlášť neublížil. Ten nachýlil tělo k útoku na drakov bok. Drak otočil krk, ale příliš pomalu a příliš pozdě; od ocasu až k hlavě měl rozpáranou kůži. Z rány začala kapat krev. Byla černá.

Orel znovu zaútočil. Stále se přitom vyhýbal drakově hlavě. Tentokrát ale v poslední chvíli neustoupil a došlo ke srážce, jejíž síla draka napůl srazila k zemi. Znovu zařal orel pařáty do jeho těla. Marně drak vypustil oheň, minul se cíle, zůstal nehybně ležet. Orel začal drásat drakovo břicho a rvát vnitřnosti.

A náhle drak zmizel. Na druhé straně arény stál, světe div se, medvěd grizzly. Vysoký tři metry, hnědý, přesná kopie toho, kterého jsem viděla v zoologické zahradě vyhynulých druhů na Athéně.

Zamručel. Orel zamával křídly, ale jen jednou a zdálo se, že se uzavřel do klubka. Když se klubko opět otevřelo, byl z něj lev v plné síle a mířil k medvědovi. Sledovat tuto fázi boje bylo těžké. Jednu chvíli jsem ani přesně nevěděla, kdo je kdo. Ale zlatá skvrna byl Eln a vztekle bručící chlupatá masa byl Ran. Váleli se spolu na dně arény, hnědá a zlatá, a všude byly rudé stříkance.

"Myslela jsem, že drak umírá," řekla jsem sekundantovi.

"Každý se může proměnit, kdykoli chce - dělá to většinou, když prohrává. Protivník se musí přizpůsobit. To trvá až do chvíle, kdy prohrávajícímu už nezbyvá síla, aby se proměnil. A pak musí zůstat a nést následky."

Medvědí srst byla spleená krví, ale nedalo se určit, či krev to je. Pokusila jsem se hodit něčím po lvovi, ale byli příliš blízko sebe. I na jeho zádech však byly krvavé šmouhy. Natahovala jsem krk a snažila se rozeznat, co se vlastně děje, a vtom se lví tesáky zakously medvědovi do krku. Hlava se mu zakymácela, tlapy se sotva znatelně pohnuly - a medvěd zmizel ve stříbrném záblesku. Oblouk zářícího kovu, tryskající pramen a vzduchem letěla ryba. Dno arény bylo nyní pokryté poněkud zamlženou vodou.

Výdechla jsem. Nevěděla jsem, že zadržuji dech.

Ryba byla necelý metr dlouhá. Nádherně rozrazila vodu a o chvíli později vyskočila nad hladinu. Kde je ten zatracený lev? Ryba skákala a plavala mlhavým kobercem vody a hledala ho. A pak něco vyrazilo na povrch. Kluzký červ, který se tyčil výš - a výš - a ještě výš. Panebože, mořský had, ale obrovský, stejně velký, jako byl orel. Copak mu nikdy nedojde síla? Hadí hlava se otáčela na všechny strany, z tlamy šlehal jazyk. Pak vklouzl zpátky do mlhavých vod. Ryba

znovu vyskočila nad hladinu a v tom okamžiku had vyrazil. Ovinul rybu vlastním tělem a začal ji dusit. Proměň se zase, sakra, proměň se v něco jiného! Ale věděla jsem, že je to zbytečné, nikdo by ze sebe neudělal tak bezbranné zvíře jako je ryba, kdyby nebyl na konci sil a nezbyvala mu už žádná jiná možnost. Had zesílil stisk. V závitěch odporného kluzkého masa už nebylo dusící se rybu ani vidět.

"Čas," řekl sekundant. Zapomněla jsem na něj. Slovo "čas" se odrazilo ozvěnou od zdí a mlhavé vody se stáhly nazpět. Ryba ležela pohozená uprostřed arény a namáhavě oddychovala. Had se rozplýval a zmenšoval a stal se z něj opět Eln. Seděl na vznášedle v neposkvrněných stříbrných šatech.

"Proč se Ran také neproměnil?" zeptala jsem se sekundanta.

"Nevím," odpověděl a v ten okamžik už jsem utíkala dolů. Nevím, co jsem chtěla dělat. Než jsem tam doběhla, začala se ryba hýbat a natahovat, až z ní byla lidská postava. Stále ještě lapal po dechu a šaty měl zničené z toho, jak se válel v blátě. Chytil se mých paží a pokusil se vstát. Vyklopýtali jsme nahoru do první řady a tam se bez hlesu stočil na zem. Podívala jsem se na sekundanta, jestli by nepomohl. Ale ten se posadil na lavičku a vytáhl knihu!

"Rane? Jsi v pořádku?"

Přikývl, ale stále se dusil.

"Co mám udělat?"

"Počkat," vypravil ze sebe nakonec. O chvíli později dodal: "Bude to dobré."

"Chceš přinést vodu?"

Vyrazil přidušený smích. "Vody jsem měl až po krk -"

Posadila jsem se vedle něj na žulový kámen. "Kolik ještě zbývá?"

Pokrčil rameny. "Možná pět minut. Nevím. Podle toho, jak rozhodne sekundant."

"Doufejme, že čte pěknou knihu."

Zdálo se, že se začíná dávat dohromady, a tak jsem řekla: "Rane, tohle nemá žádný smysl. Odstranil jsi Stefana - nedívej se tak na mne, je to přece jasné - tak odkud bere magickou moc? Už třikrát se proměnil a neztratil vůbec na síle!"

"To je jedno."

"Houby je to jedno. Hovno je to jedno. Už se tam nemůžeš vrátit, zabije tě."

"Potřebuji dostat zpátky Cormallon."

"Mluvím o tvé smrti, ty idiote."

"Musím to vykonat."

"Jestli se tam vrátíš, nedostaneš nic, ty maniaku. Viděl jsi, jak byl ten mořský had veliký? Možná, žeš to ani nezaregistroval, když ses dusil -"

Zvedl ke mně oči. "Poslouchej mne, Theodoro. Jestli se se mnou něco stane, jdi za opatem. Má pro tebe dopis, napsal jsem ho v meditační místnosti. Je tam něco, co ti pomůže dostat se zpátky na Athénu, jestli o to ještě stojíš."

"Jdi s tím k čertu! Každý mi chce pomáhat. Pomoz sám sobě!"

Nepochopil mě. Víc už jsem mu nemohla říci. Nepodařilo se to. Vždycky jsem byla racionální typ. Nikdy v životě jsem nepoznala, co je to vše stravující vášně. Ale i kdybych ze sebe vydala všechnu logiku světa, nestačila by na to, aby je zastavila. V příštích několika minutách jeden z nich zemře a mně bylo čím dál jasnější, kdo to bude.

Sekundant na nás nezúčastněně pohlížel a pohrával si se záložkou. Vstala jsem a šla k němu. "Dokončete kapitolu," řekla jsem mu.

Obrátil ke mně tvář s výrazem mírného pobavení. "Dobře." Otevřel zase knihu a přestal mi věnovat pozornost.

Poodstoupila jsem a vydala se zpátky k Ranovi. A vtom jsem na druhé straně zahlédla Elna, jak tam stojí vedle svého svědka, chladný a lhostejný, jako by byl středem vesmíru.

A také že je. Eln v srdci hvězdy a energie stoupá pažemi vzhůru - a najednou jsem pochopila.

Došla jsem k Ranovi a sedla si vedle něj na chladnou žulu. "Poslouchej," řekla jsem naléhavě. "Už vím, jak je to. Má víc než jeden zdroj."

"O čem to mluvíš?"

"Jakmile jeden vyčerpá, přesune se k dalšímu. Odřizl jsi ho od Stefana, ale on má jiné - klidně může pokračovat dál, zatímco ty budeš čím dál víc slábnout. Dnes je možná na nejnižším bodě u Stefana, ale u dalších může mít úplně jiný cyklus."

Zamračil se. "Jak víš, že má i jiné zdroje?"

"Vím to. Konec konců, co jiného v tom může být? Jeho třetí transmutace byla stejně silná jako ta první - takže jsi vlastně bojoval se třemi různými čaroději, Rane. A kdo ví, kolik jich ještě má?" Zatvářil se zamyšleně a já jsem začala naléhat. "Nemůžeš se tam vrátit - může mít v záloze ještě deset dalších."

Uvažoval o tom. "Nemůže to být deset. Nikdy by nenašel tolik lidí, kteří by se dobrovolně vzdali svých magických schopností, byť jen na čas. S trochou štěstí mohl najít tak čtyři kromě Stefana... což by znamenalo, že už zbývá jen jeden. Se čtyřmi si dokážu poradit."

„A jestli jejich pět?"

Tvářil se neústupně.

Vstala jsem. "Fajn," řekla jsem a vydala se do dolní arény. Eln stál na opačném konci a zdálo se, že ho zajímá, co se děje.

"Bud tak hodná a vrať se," ozval se Ran otráveně. "To není k ničemu." Šla jsem dál. "A vůbec, na čí straně vlastně jsi?"

"

Věděla jsem, že to říká proto, aby mě vyprovokoval k návratu, ale stejně mě to naštvalo.

Na opačném konci arény stál Eln s tázavým úsměvem na tváři. "Theo, miláčku, máš být přece na opačné straně; myslím ovšem z formálního hlediska."

"Ty vyhráváš," řekla jsem.

Zasmál se. "Znamená to snad, že měníš stranu?" Zavrtěla jsem hlavou. "Pocházíte s Ranem z jiného vesmíru, myslím tím samozřejmě jiné morální principy."

"No a? Promiň, nechceš se posadit?" Pokynul k blízké lavičce.

"Ne. Řekni mi, kolik jich ještě máš?"

Nezeptal se kolik čeho. "Už jsi zase četla v kartách, že? Zmínila ses o tom Ranovi?"

"Přirozeně."

"Přirozeně," souhlasil.

"Tak kolik?"

"Když ti to řeknu, povíš to Ranovi?"

"Ano."

Usmál se tím pokřiveným úsměvem jako při našem setkání za úsvitu. "Vážně, Theo, ale myslím, že mi za daných okolností nemůžeš zazlívát, když ti odmítnu odpovědět."

Elnův svědek slyšel s povzdálí útržky z našeho rozhovoru a teď se rozpačitě přiblížil. "Eln, neměl bys rozptýlovat pozornost. Pošli ji pryč."

Eln se na něj ani nepodíval. "Děkuji, Jermyne. Myslel jsem, že se budeš umět chovat, když tě vezmu s sebou."

Mladík sklopil zahanbeně hlavu a vzdálil se.

"Přiliš velký nadšenec," řekl Eln. "Ale má dobré srdce."

"Což neplatí o ostatních. Proč jsi tady? Máš, co jsi chtěl, proč nejdeš domů a neužíváš si to?"

"Nemám všechno," řekl prostě.

Jistě. Pokud je Ran nablízku, je to stálá hrozba. Co mu mám říci? Jdi domů a pokus se svého bratra ignorovat? Možná, že když ho nezabiješ, nezabije ani on tebe? Je tu vůbec nějaká šance, že bych mohla některého z nich přemluvit, aby to vzdal?

Ne. Vždycky, když jsem se v životě ocitla v situaci, kterou jsem nesnášela, odešla jsem. Třeba na druhý konec vesmíru, když to bylo nutné. Bylo na tom snad něco špatného? Kdyby Cormallonové znali něco z umění ustoupit, nemuseli jsme se ocitnout v této situaci.

Tak odejdi sama. Odejdi od Elna, odejdi z Arény - stejně víš, co se tu stane a nemusíš u toho být. "Na shledanou," pozdravila jsem a otočila se k odchodu.

"Brzy na shledanou," odpověděl bez stopy lítosti v hlase.

Ušla jsem pár kroků. Ale pak jsem se ohlédla, nevím proč - možná jsem si chtěla vtisknout jeho obraz do paměti.

Nehodlala jsem se s ním už nikdy setkat a Rana už dlouho neuvidím.

Jeho šaty nebyly po prvním kole ani pomačkané, modré hedvábí mu slušelo, na Ivorana měl světlé vlasy. Byl v každém ohledu zvláštní, to jsem si musela přiznat - fyzicky, duševně i emocionálně. Pořád jsem ho chtěla chránit. Bláznivý pocit - on žádnou ochranu nepotřeboval.

Ale ještě jsem cítila tu odzbrojující něhu. K čertu s tím a k čertu s touhle pitomou planetou, protože jsem neviděla žádný způsob, jak se z toho dostat. Vrhla jsem rychlý pohled na Rana. Seděl na široké římse na druhé straně arény a pozoroval mě, zhluboka přitom dýchal s viditelnými nádechy a chystal všechno, co mu zbývalo, na příští kolo. Což ale nebude stačit. Proč to Eln nemůže nechat, jak to je? Proč se nemůže držet tradice a omezit se na vraždy cizích lidí? A v ten okamžik jsem ho chtěla zastavit - třeba ho i zabít - aby už nemohl nikdy nikomu škodit. Cítila jsem, jak kámen, který jsem měla zavěšený na krku, pulsuje ve stejném horkém rytmu jako moje srdce. Chvilí po tom, co sekundant odloží knihu, bude Ran mrtvý a já jsem neměla ani ponětí, jak tomu zabránit.

Zato Annurian z ostrova Kado by to věděl velmi dobře.

"Eln," zavolala jsem a vytáhla ruku z batůžku, který jsem měla připevněný na boku, a hodila mu kulatou černou věc.

Elegantně ji chytil. Byla to onyxová kočka. Moje holá ruka zanechala na její kamenné kůži čerstvou vůni: něhu, porozumění a vděčnost, nenávisť a přání se vším skoncovat. Citový zmatek, který se více než vyrovnal jeho vlastnímu.

Zvedl oči z onyxové kočky a jeho tmavé zorničky se překvapením rozšířily. "Theo, miláčku -" začal. "Nemohu -" a podíval se dolů na svou hrud, na rukojeť nože, která z ní trčela, a já jsem také sklopila oči na prázdné ruce a prázdnou pochvu pod pláštěm. "Theo," opakoval. Přívesek z modrého kamene mě pálil na kůži jako oheň. Ignorovala jsem ho.

Na co jsem v té chvíli myslela? Jednu jedinou bouřlivou vteřinu jsem se snažila přesvědčit sama sebe, že jsem to neudělala, že za to nenesu odpovědnost, ačkoli jsem stále slyšela ozvěnu svých myšlenek: volba cíle, Valeův hlas, který mi vysvětloval polohu srdce, linie prsní bradavky u pátého mezižeberního tlakového bodu. Břišní tepna by byla snazší cíl, ale byla skryta za hlavou vznášedla - "ponyho". Tak krční tepnu, zdálo se mi, že slyším Starcův hlas. Ale to jsem odmítla. Tak se zabíjí dobytek.

Horní část Elnova těla jsem znala důvěrně z časů, kdy jsme cvičili na zahradě sa'ret. Ted se na modrém hedvábí rozšiřovala rudá skvrna, přesně nad levou prsní bradavkou. Na čele se mu perlil pot. Z obličeje zmizela barva. Jeho oči se nevěřícně setkaly s mými. V tu chvíli ztratil vědomí, tělo se nemotorně sesulo, řemeny, kterými byly upoutány nohy, ho však držely v sedle.

Ran mě odtáhl z arény. Sekundant mluvil, něco oznamoval. "Cormallonská záležitost je vyřízená." Vzpomínám si ještě, že řekl: "Děkuji za vaši pozornost a čas, který jste tu strávili."

Ran mi sevřel paže, ruce měl jako led. "Jsi v pořádku?"

Vytrhla jsem se mu. "Ovšem, že jsem v pořádku." Napadlo mě, že bude možná křičet, že si bude myslet, že jsem ho připravila o jeho mužské privilegium zabíjet, nebo něco podobného. Ale podcenila jsem ho. Měl praktický mozek. Eln byl mrtvý a Cormallon se stal jeho legálním majetkem; na detailech nezáleželo.

"Pojď, odvedu tě odtud. Můžeš jít?"

"Ovšem, že mohu jít." Ani mně samotné nebylo úplně jasné, proč se na něj tak zlobím. Prošla jsem kolem něj, vyšla nahoru po rampě a ven z Arény. Potom tunelem nahoru do kláštera, chodbami k východu a ven. Teprve tady jsem se zastavila a nevěděla, co dál.

Chodila jsem po dvoře od skupiny stromů ke schodům před vchodem a zase nazpátek. Po nějaké době vyšel Ran a řekl: "Domluvil jsem s opatem, že si vypůjčíme jeho aeroauto. Můžeš si odpočinout na Cormallonu. Než tam dorazíme, budou číst Elnovy dokumenty. Možná, že ještě nebudou mít jistotu, ale pustí nás dovnitř."

"Nepotřebuji žádný odpočinek." A opravdu jsem ho nepotřebovala. Překypovala jsem energií.

"Stejně půjdeš se mnou." Vzal mě za ruku. "Já ho potřebuji."

Byla to dlouhá cesta. Jednu chvíli Ran řekl: "Byl to báječný hod. Nevěděl jsem, že něco takového dokážeš."

Něco jsem zamručela. Zdá se, že to dokážu, ale musí mi někdo pomoci. Sáhla jsem na kámen, který jsem měla zavěšený na krku. Najednou mě napadlo, co se stane s Elnovým kamenem. S největší pravděpodobností ho nečeká čestné umístění v cormallonské knihovně. Odklidí ho mniši i s jeho šaty, spálí je nebo prodají? A co jeho svědek? Postará se o to on? Když jsem odcházela z Arény, už jsem se ani neohlédla. Jak je to na Ivory dobře zařízené, stačí jen zaplatit těm správným lidem a už se těmito detaily nemusíte zabývat.

Letěli jsme asi hodinu. Po chvíli jsem řekla Ranovi: "Raději bys měl přistát. Budu zvracet."

Přistáli jsme na blátivých kopcích blízko Amshilinu. Několik dalších hodin mi bylo zle. Mezi návaly nevolnosti mě napadla šílená myšlenka: "Musím jít a říci to Babičce." Byla hybnou silou celého Cormallonu a ostatní to také tak dělali. Nikdo jiný mi nemůže dát rozhrěšení. Možná nebude přijímat návštěvy, ale Kylla už to nějak zařídí, když jí řeknu, jak je to důležité. Ve skutečnosti ale není velká šance, že se mi z této strany dostane odpuštění. Eln byl vždycky její miláček. Ran sroloval plášť a položil mi ho pod hlavu do bláta. Chtěla jsem mu říci, že mi nesmí pomáhat. Chtěla jsem mu říci, že jsem stejně na' telleth jako kdokoli jiný, že nejsem rozrušená, že to, co způsobilo moji nevolnost je, že jsem se musela rozhodnout mezi ním a Elnem. Že jsem se nakazila virem volby. Naštěstí jsem byla příliš zesláblá, abych mu cokoli z toho řekla. Vyndal z auta polní láhev, nalil vodu na nějakou látku a otíral mi čelo. Když jsem zvracela, držel mě a říkal přitom: "No tak, vyhoď to ven a bude ti líp." A celý ten čas měl na tváři ztrápený a nepřítomný výraz, jako by tu ani nebyl.

Bylo odpoledne. Ran zavolal na Cormallon a zjistil, že si přečetli Elnovy spisy a že je před několika hodinami poslala Babička cormallonské Radě spolu s dopisem, v němž vyjadřuje Ranovi plnou podporu. Rozmrzele jsem si pomyslela, že kdyby byla podpořila Rana mnohem dřív, nemuselo možná dojít k dnešní tragédii. Mlčky jsme letěli šedými dešťovými mraky raného léta. Pod námi, na kopcích rozkládajících se okolo Cormallonu, hořely ohně. Podívala jsem se dolů a hlavou se mi mihla vzpomínka na mísu s ohněm, kterou jsem viděla v kartách, a pochodeň, kterou vzala Kylla Elnovi. Pohlédla jsem na Ranovu tvář staženou bolestí. Byla bílá stejně jako byla moje.

"Co je to?" zeptala jsem se.

"Pohřební ohně."

"Elnovy? Jak to mohou vědět?"

"Neví," odpověděl krátce.

Přistáli jsme před hlavní budovou a sluhové se zlatými kroužky, kteří se přišli poklonit a uvést Rana do domu, byli všichni oblečení v černém.

Byly to pohřební ohně za Babičku.

Žádné rozhrěšení, žádný vyšší soud.

Patřím k lidem, kteří si pořizují seznamy. Tohle patřilo na seznam hodnot, které se měnily s přibývajícím věkem. Zjistila jsem, že už mi nepůsobí duševní muka, když někdy ze sebe udělám hlupáka a že při špatném zacházení poznám, kdy se mám naštvat a kdy ne, a teď přibyla třetí položka: poznání, že jediný soud je ten, který mám v hlavě a všechny rozsudky, které vynáší, jsou na doživotí. Myslím, že časem přibudou ještě další poznatky... ty první dva na seznamu byly potěšující. Ted' jsem však poznala, že všechny takové nebudou.

Nezúčastnila jsem se žádného obřadu ani obřadů v úzkém rodinném kruhu, který trval celý týden (a na který by mě stejně v žádném případě nepozvali) ani toho, kterého se zúčastnili všichni příslušníci cormallonského Domu a který se konal dva dny po našem příjezdu. Většinou jsem zůstávala ve svém pokoji. Nikdo ode mne nic nechtěl a Ran s Kyllou měli plné ruce práce. Trvalo několik dní, než mi v Domě začali věnovat víc pozornosti než původní zdvořilé dotazy ohledně mého zdraví a pohodlí.

V té době jsem nic nejedla. Chci, aby bylo jasno; nepokoušela jsem se spáchat sebevraždu ani nic podobně dramatického - bylo to jen proto, že při pohledu na jídlo se mi dělalo zle. Ale hodně jsem pila - spousty vody, mléka a tahu. A i když jsem čas od času cítila, jak mi hlad svírá útroby, jakmile jsem uviděla mísu s polévkou nebo koláč, musela jsem se odvrátit. Věděla jsem určitě, že lidské bytosti mohou vydržet mnoho dní bez jídla a že jednou stejně přijde čas, kdy bude můj hlad větší než můj odpor k jídlu. Ovšem v Domě začínali být kvůli mému nechutenství znepokojení a z toho jsem měla špatný pocit.

Jednou večer jsem doprovázela Kyllu dolů do kuchyně, abych ji uklidnila. Řekla, že mi Herel připravila lehký náyp z vajec a slaniny, a i když se mi při pouhém pomyslení obracel žaludek, souhlasila jsem, že s ní půjdu a zkusím to.

"Tak, tady je," zvolala Herel a vytáhla lavičku, abych si mohla sednout. "Hřeje se to v troubě. Jen chvilíčku počkejte."

Nesnášela jsem, když se mnou někdo zacházel jako s pacientem, ale chápala jsem, že si dělají starosti. Sedla jsem si vedle Kyllu a Herel vyndala obřadně mísu z trouby a postavila ji před nás. Pak zavolala: "Tagro! Řekla jsem ti, že máš přinést talíře." A Tagra vyšla ze dveří přípravný a přinesla na stůl dva talíře. Položila je na stůl dost razantně, ale tak, aby to nemohlo být považováno za hrubé. Na chvíli jsem pohlédla do zjižené tváře a setkala se s očima jako dvě díčky. Doufám, že moje oči nemají výraz zvířete chyceného do pastí. Bože, kdy jsem se naposledy podívala do zrcadla?

Ironicky zvedla jedno obočí, stejně jako to dělával Eln. "Přejete si ještě něco? "

"Ne, děkuji," odpověděla jsem a ona odešla z kuchyně. Vzala jsem do ruky vidličku. "Nečekala jsem, že tu zůstane," řekla jsem Kylie.

S obtížemi oddělovala porci z nákypu. Aniž vzhledla, odpověděla:

"Kam jít by šla? Je to její domov." Položila mi plátek na talíř. "Tak tady to máš," pravila spokojeně a podala mi ho. Olízla si prst a řekla: "Dobrá práce, Herel. Dej se do toho, Theo, nečekej na mne." Položila jsem vidličku zpátky na stůl. "Promiň, Ky."

Uběhly dva týdny. Procházela jsem se zahradou za domem, vdechovala vůni linoucí se z kuchyně a přemýšlela, že snad lidská rasa nechybila, když se rozhodla čerpat energii z jídla. Možná, že bych to měla zase zkusit. Zrovna jsem si sedala pod zařízení na sařet, když se ke mně připojil Ran.

"Uvažoval jsem, že to celé nechám strhnout," a ukázal na břevna a plošiny. "Ale pak jsem si řekl, že to možná budeš chtít využít, až začneš zase cvičit Řeku. Co chceš, abych s tím udělal?"

"Nech to stát," odpověděla jsem. Slunce bylo vysoko a kreslilo přes mřížoví klád vzorky na jeho tvář i šaty.

"Dobře."

Po chvíli mlčení jsem se ozvala: "Je pěkný letní den. Ne moc horko."

"Ano," souhlasil.

Herelin hlas pronikl mezi stromy. O chvíli později přišel sluha a nesl tác. Byl mi povědomý, ale na jeho jméno jsem si nevzpomněla. Naklonil hlavu k Ranovi a řekl: "Hovor pro vás na Síti."

Ran vzdychl. "Nejspíš další vyjádření soustrasti. Za chvíličku jsem zpátky, Theodoro." Zvedl se a oprášil si róbu.

Zlatý kroužek postavil tác na zem vedle mne. "Promiňte, ale tohle vám posílá Herel."

Na tácu ležely tři malé koláče. Ran chvíli otálel a prohlížel si je. "Ukradl bych jeden, ale byly upečené zřejmě jen pro tebe." A to asi byly. Každý zdobila tlustá vrstva tmavé polevy. Všichni "ví", že cizinci mají rádi spoustu cukru. Herel mě s těmi zdvořilými pozornostmi zničí - nepřešel den, aby nezapálila troubu a nepřipravila mi něco na zub. Ale jak se toho mám elegantně zbavit? Nemohla jsem je ani rozdřít a schovat někde ve svém pokoji nebo je hodit do odpadků. Některý ze sluhů by si toho při uklízení určitě všiml a řekl jí to. V domě se služebnictvem se nic neutají.

Sluha, který tác přinesl, řekl: "Vzkazuje, že je pekla pro vás a máte je sníst."

"A vsadím se, že se nesmíš vrátit se zamítavou odpovědí," ušklíbl se

Ran. "Nedělej si starosti, Theodoro, je tu spousta balvanů, pod které se dají schovat. Jen počkej, až budeme z dohledu."

Doufám, že ke všem svým dovednostem nepřidal ještě telepatii. Odešli a já jsem si lehla pod klády a nechala sluníčko, aby mi hrálo tvář.

Koláčky byly čerstvé a báječně voněly. Po několika minutách jsem se posadila a řekla si: "No, dobrá." Vzala jsem jeden a ukousla jsem si.

A byl to pro mě šok, když ke mně přiskočil Ran a vyrazil mi koláč z ruky.

"Vyplivni to," poručil.

"Cože?" zeptala jsem se s plnou pusou polevy.

"Vyplivni to!" opakoval a já jsem to vyplivla na zem.

"Spolkla jsi něco?"

"Ne. Kdo -"

"Tagra." Sedl si znovu na zem a přejel si rukou po čele. "Poděkoval jsem Herel za koláčky a ona řekla, že žádné nepekla. Jad přiznal, že mu příkazy dala Tagra. Zjistil jsem, že z jejího pokoje zmizely všechny věci." Těžce oddychoval.

Sluha - Jad - přiběhl. "Lékaře?" zeptal se. Ran zavrtěl hlavou. Jad řekl: "Poslal jsem do stájí. Tagra si asi před hodinou vzala koně - to muselo být hned potom, co mluvila se mnou - a požádala mě, abych vyndal ty koláče z trouby. Teď už musí mít za sebou nejmenší pětinu cesty přes cormallonské území... jestli míří na severozápad."

"A to určitě míří," souhlasil Ran.

"Aeroauto je v dobrém stavu. Tím směrem je hodně míst, kde se dá ukrýt, ale my máme zkušenosti s hledáním lidí, kteří přecháží do Sektoru. Můžeme ji dohonit, pane."

Ran zavřel oči. Vzal mě za levou ruku. Po chvíli řekl: "Ne. Nechte ji jít." Otevřel oči a podíval se na mne. Přikývla jsem.

"Jak poroučíte," řekl Jad.

Asi tři týdny po návratu z Tevachinu jsem se náhodou zatoulala do cormallonské knihovny. Začala jsem zase pravidelně jíst; k Herelině velké úlevě a do jisté míry i mé vlastní. Snídaně, oběd a večeře dodávaly mým poněkud vykořeněným dnům alespoň zdání pořádku. Knihovně jsem se vyhýbala možná proto, že tady jsem se poprvé setkala s Elnem. Ale teď se mi začala jevit jako potenciální útočiště. Tam se mi mohlo dostat jisté osobní útěchy ve vzpomínkách minulých Cormallonů, někdy tvrdohlavých a báječně bezstarostných. Nikdo v domě se nezmínil o Elnovi - ani jednou - a to mi šlo na nervy.

Bylo snadné najít nový přírůstek. Všude kolem byly kytice květín, vázy, které stály na podlaze a další, nacpané na policích. Byly tu květiny, které jsem nikdy předtím neviděla a které pocházely z jiných částí kontinentu, drahé ohnivé lilie ze skleníků v Hlavním městě a v jedné váze byly dokonce krbové píšťalky z luk kolem Cormallonu. A na polici jediný osamělý přívěsek z modrého kamene. Vzala jsem ho do ruky.

A byl to jeden z největších šoků, jaké jsem v životě zažila. Uslyšela jsem své jméno.

Měla jsem tolik duchapřítomnosti, že jsem ho neupustila na zem; našla jsem polštář a posadila se na něj.

"Theodoro, drahoušku," uslyšela jsem něco, v čem se neomylně ozývaly tóny Babiččina hlasu. "Theodoro, opakuj tohle stále dokola v naději, že mě uslyšíš. Ty jsi jediná, které je toto určeno. Jestli vezme kámen můj vnuk, uslyší něco úplně jiného. Chtěla bych tě požádat o odpuštění."

Cože?

"Když se narodil můj první vnuk, jeho otec nechal přechřít jeho budoucnost z karet. V kartách bylo, že Eln jednou způsobí Domu velké nepříjemnosti. Konfigurace byla jasná; vím to, sama jsem mu četla z karet. Nemohla jsem lhát, ale postavila jsem si hlavu, když chtěl otec Elna poslat někam pryč na vychování. Poslat dítě z dohledu, abychom neviděli, co dělá? Můj syn byl odjakživa hlupák. Člověk by řekl, že v životě neslyšel staré příběhy.

Ale já jsem nemohla dopustit ani to, aby Elna zabili. Všechny nás to uvrhlo do nebezpečí, ale prostě jsem to nemohla dovolit. Byl to můj první vnuk a bylo to krásné dítě. A konec konců, nevěděli jsme, odkud ty nepříjemnosti povstanou; možná to ani nebude Elnovou vinou. Ale vím, že to byla jen výmluva. Pro bezpečnost Domu nebyl žádný rozdíl v tom, jestli to bude jeho vina nebo ne.

Byl to vždycky rozkošný chlapec, strašně ráda jsem si s ním povídala. Pro mne to bylo dvojnásob cenné, když uvážím, co mi dalo práce, abych ho udržela naživu.

Ale zároveň jsem ho musela stále sledovat. Věděla jsem, kdy se rozhodl, že získá 'své' právoplatné místo v rodině. Věděla jsem, kdy se rozhodl zabít svého bratra. Chtěl počkat, až mu nebudu stát v cestě a pak chtěl náš Dům znesvětit vraždou. A až bych já byla mrtvá, byl by už možná dost silný, aby se mu to podařilo - to jsem ale nechtěla dopustit. Začala jsem přehánět příznaky své choroby, ale příliš přehánět jsem nemusela, věděla jsem, že umírám. S Kyllinou pomocí jsem se začala stranit všech každodenních událostí na Cormallonu. Stáhla jsem se do svých pokojů a držela jsem se při životě.

Jak jsem přepokládala, Eln se cítil dost bezpečný, aby začal uskutečňovat své plány. Bylo to nebezpečné pro tebe i pro Rana, ale nebezpečí by bylo stejně přišlo a takhle jsem alespoň mohla na události dohlížet. Kylla mě neustále informovala o všem, co se v Domě dělo. Dělal jsem, co se dalo. Jen díky mému zásahu jsi nezemřela při požáru aerobusa - Ran nebyl dost rychlý - a byla jsem to já, kdo přikázal Kyllě, aby zařídila tvůj návrat z Královny Emilie. Dnes vím, že všechno skončilo, vykonala jsem svoji povinnost, konečně mohu odejít. Konečně.

Prosím tě, abys mě nesoudila příliš příkře. Budeš mi možná zazlívát, že jsem se ti pletla do života. Ale něco se stát muselo, musela jsem se rozhodnout. Elna jsem milovala ze všech nejvíce, ale nemohla jsem mu dovolit, aby převzal Cormallon a aby kvůli tomu zabil svého bratra. Tohle je Ivory, Theodoro, my nemůžeme spoléhat na soudy a policii jako Athénané. Tyhle instituce tady existují hlavně proto, aby vybíraly daně. Rodiny si zajišťují spravedlnost samy a tragédie bývá, že někdy musíme soudit ty, které milujeme.

Něco pro tebe mohu udělat. Jestli si opravdu upřímně přeješ vrátit se na Athénu, myslím, že ti v tom Ran nebude bránit. Nech si tu onyxovou kočku, jestli chceš, mně posloužila tím, že mě vždycky informovala o tom, co si myslí mí vnuci. A co je z tvého hlediska nejdůležitější: sňala jsem z Ranových karet kletbu, takže jsi volná. Ačkoli, víš... není nutné, abys mu to říkala, maličká."

Hlas pomalu utíchal spolu s krátkou vzpomínkou na Babiččinu ložnici, stůl s mapami hvězd a Kyllu, jak vstupovala dovnitř s tácem.

Dlouho jsem seděla a přemýšlela.

Po chvíli jsem znovu zvedla přívěsek. Tentokrát byl vzkaz pro mne slabší, promísený s jinými myšlenkami, jinými vzpomínkami. Tahová plantáž na jihu, rostliny s obrovskými listy. Tváře opatřené etiketami jako těžký parfém: otec, matka, manžel. Eln jako dítě. Také Ran... na etiketě stálo "malý spratek", ale bylo to láskyplné a já jsem byla ráda. Jestli tu byl vzkaz pro Rana, nemohla jsem ho slyšet. Konečně jsem vrátila přívěsek na polici.

Ted začaly věci pro mne nabývat významu, jaký předtím neměly. Začínalo mi být jasné, že Babiččiny plány zdaleka nestačily na to, aby odvrátily všechno špatné, co pocházelo od Elna. Ta zatracená onyxová kočka... už se nedivím, proč se jí Ran tak bál tehdy v Braece. Vyrostl v tomhle Domě, znal Babičku, věděl, jak nelítostně manipuluje s lidmi. Věděl, že by ji nikomu nedala, kdyby nečekala, že zůstane v rodině.

To byla také látka k přemýšlení.

Opustila jsem knihovnu a vydala se do zahrady. Dole v chodbě jsem potkala Rana. Zvedla jsem ruku a on se zastavil.

"Byl jsi od té doby, co Babička zemřela, v knihovně?" zeptala jsem se ho.

Věděl moc dobře, na co se ptám. "Ne," odpověděl bez sebemenších rozpaků. Jako oddaný vnuk tam měl jít, ale chápala jsem jeho přání vyhnout se právě tomuto vyjádření úcty.

"Myslím, že bys tam měl jít."

"Nikdy jsi mi ještě nedělala kázání o rodinných zvycích."

"Myslím, že ti tam Babička nechala vzkaz."

Odmlčel se. Pokračovala jsem: "Nevím nic o tom, jak dlouho je modrý kámen schopný udržet vzkaz. Když ale budeš čekat příliš dlouho, nemůže se ztratit v proudu životních vzpomínek?"

"To je možné," řekl pomalu.

"No, je to tvoje věc. Já jdu na zahradu."

Nechala jsem ho stát u schodů.

O hodinu později za mnou přišel na jedno z mých oblíbených míst na zahradě, kde se pnula mirelis. Nepoznala jsem, jestli byl v knihovně nebo ne.

Mohutná liána mirelis byla právě v květu. Ležela jsem opřená zády o kámen a Ran si lehl na trávu. Mlčení, které mezi námi zavládlo, bylo přátelské, ale nic jsem z něj nevyvozovala.

Slyšela jsem, že květy mirelis mají sladký střed. Ran stáhl jeden květ, otevřel okvětní plátky a vytáhl malou stříbřitou kuličku. "Dáš si?" nabídl mi.

"Ne, děkuji. Stačí mi závislost na tahu."

"Tohle není návykové."

"Ne, ale způsobuje to euforii, že?"

"Zbabělče," řekl Ran a strčil bobulku do úst.

Pak položil hlavu zpátky na trávu. Po chvíli řekl: "Uvažoval jsem, Theodoro. Už je po pohřbu a smutek se drží ještě půl roku... ale tyhle věci zaberou čas, a tak jsem si myslel, jestli bychom už neměli začít s přípravami."

"S jakými přípravami?" Váhala jsem, jestli bych přece jen neměla okusit mirelis.

"Na svatbu. Kylla se mě také pořád ptá a měli bychom stanovit datum."

Rychle jsem se posadila. "Prosím?"

Otočil hlavu. Tvářil se naprosto vážně. "Chápu, že to chceš odložit, mám stejné pocity. Všechn ten povyk kolem toho a příbuzní a dohadování detailů - to je jako když má člověk znovuotevření čarodějnické praxe. Ale musíme si to už konečně vyjasnit."

"Neušlo mi snad něco?" zeptala jsem se. "Kdy jsme se zasnoubili?"

Zamrkal. "Myslel jsem, že s tím počítáš. Všichni ostatní s tím počítají. Jsi moje kartárka, dříve nebo později musíš přijít do rodiny... A já jsem se domníval, že my... eh, totiž, že... spolu vycházíme... už jsi trochu stará na to, abych tě adoptoval, Theodoro. Rozhodně z tebe nehodlám udělat svou dceru."

"No, to také doufám!"

"Tak, a je to." A usmál se. "Barbar v rodině je přesně to, co potřebujeme. Myslím já osobně." Opřel se o loket. Napadlo mě, jak nebezpečně blízko jsou naše ústa, ale pak jsem si vzpomněla na všechny ten čas, který jsme spolu neškodně strávili na cestě z jihu, a přiklonila se k názoru, že toho nevyužije.

Ale mylila jsem se. Asi za deset minut - nebo možná za patnáct - jsem si uvědomila, že nad námi stojí sluha.

Byl to Jad. Tvářil se absolutně lhostejně a vůbec ne rozpačitě. "Pane," ohlásil. "Večeře je hotová."

Ran se překulil, vzdychl si a zeptal se: "Kampak se poděla diskrétnost?"

"Herel mi řekla, abych se bez vás nevracel. Dnes večer připravila dva chody jen pro vás."

"A ty se bojíš víc toho, že urazíš Herel než mě?"

"Ano, pane," přiznal tiše Jad.

Ran přikývl. "Už jdeme." Vstal a nabídl mi ruku. Přijala jsem ji.

To byl určitě ten vzkaz, co mu nechala Babička. Na cestě do jídelny jsem se rozhodla, že si příští ráno vyhledám na Síti informace o odletech meziplanetárních lodí.

Ran považoval spoustu věcí za samozřejmé. Uvažovala jsem, jestli mu nezůstalo ještě něco z toho "malého spratka".

K večeři jsem toho moc nesnědla (k velkému zděšení Herel, která měla strach, aby nedošlo k recidivě) a uprostřed noci mě probudil strašný hlad. Vydala jsem se do kuchyně. Našla jsem ji rozsvícenou a Kylla v kalhotách, zpcená a pocákaná krví, stála u příborníku a šhubala velkého ptáka. Další dva morčáci, už oškubaní, leželi na stole hlavami u sebe. Luk stál opřený o zed'.

Vzhlédla od práce. "Theo!" zavolala radostně. "Jdeš jako na zavanou. Neodvážila jsem se probudit Herel. Popadni jednoho a začni šhubat a možná to do svítání stihneme."

"Eh, já jsem si přišla jen pro sklenici vody."

Zasmála se. "Chtěla jsem tě jen postrašit. Tenhle je poslední. Ale jestli mi chceš pomoci, můžeš tamty dva opláchnout, zabalit a dát do mrazáku."

Udělala jsem to. Kylla byla hotová s posledním ptákem a podala mi ho. "Jsem tu hned zpátky," a zmizela. Očistila jsem ho a odnesla. Pak se znovu objevila v županu. Stačila si i opláchnout obličej a ruce. "Drahoušku, to je ale noc," řekla.

"Takové noci zbožňuji, noci s oběma měsíci a hvězdami po celé obloze." Prudce se posadila na lavičku. "To musí být nějaká divoká noční romance, která ti nedovolí spát."

"Hlad," řekla jsem. "Vynechala jsem u večeře většinu chodů."

"Víš, už je mi jasné, proč spolu s Ranem tak dobře vycházíte."

"To už jsi mi jednou řekla. Poslyš, Kylla, když už mluvíme o tom, kdo s kým vychází -"

"A co s tím? Myslíš tím snad, že už jsi to slyšela? Chtěla jsem ti to říci jako první."

"Cos mi chtěla říci?"

Spokojeně se na mne usmála. "Rodina přijala oficiálně Lysandera Shikrona jako mého snoubence. Ran mi dal požehnání a přesvědčil rodinnou Radu. Cormallonové a Shikronové jsou od tohoto okamžiku v přátelských vztazích."

"Kylla!" Objaly jsme se. Pak jsme si povídaly o svatebních přípravách, o fyzických přednostech Lysandera Shikrona a vůbec všeobecně o životě. Kylla pořád ještě neřekla budoucímu manželovi, že kouří dýmku a ráda sedí s nohama nahoře. ("K tomu se dopravujeme," pravila.)

"Budeme si muset dát pozor, abychom neměli svatbu ve stejný den. Dvě svatby v rodině v jednom dni přinášejí smůlu."

Zamračila jsem se. "Ky -" začala jsem.

"Copak on ti to ještě neřekl? Nebesa, chtít něco takového po mužích. Budu si s ním muset promluvit -"

"O to se nejedná, Ky."

"Tak o co se jedná?" Zdálo se, že je upřímně zmatená. "Stalo se něco? Theo, drahoušku, ať je to cokoli, smeteme to ze stolu a nikdy víc se o tom nezmíníme. Nejsi už vdaná, že ne?"

"Ne!"

"No, tak potom je to v pořádku." Usmála se. "Ačkoli, i kdybys měla na Athéně manžela, mohli bychom prostě předstírat, že neexistuje. Změníš jméno, zaplatíš příslušným úředníkům nebo si najmeš někoho, kdo ho poučí, jak se má chovat. S tím bychom si nedělali starosti... Mám žízeň. Chtěla bys trochu tahu? Je to moje vlastní směs, polovina zeleného a polovina ducortského tahu."

"Ano, díky."

Za chvíli se vrátila se dvěma vinnými miskami a dvěma šálky tahu. Misky na víno byly velmi staré. Kolem vnitřního okraje byly zdobené nějakými výjevy. "Tah se vaří," oznámila, "ale já mám lepší nápad." Nalila víno. "Ducortský tah a

ducortské víno, dvě věci, pro které stojí za to žít. Eln to také vždycky ří -"

Zarazila se uprostřed věty.

"Jen pokračuj."

"Mrzí mě to, Theo."

"Kyllo, mám dojem, že tady nikdo nechápe, že já o tom chci mluvit. Když se nechcete, vy, lidé na téhle planetě, něčím zabývat, tak to jednoduše ignorujete, předstíráte, že to neexistuje. Ale já taková nejsem. Musím chápat věci takové, jaké opravdu jsou. Nebo byly."

"Ale takhle nikdy nedosáhneš na' telleth."

"To je možné."

Naklonila se ke mně. "Tak dobře. Nikdo tu není. Popovídáme si."

Za čtyři hodiny začalo vycházet slunce. Na Herelině obrovském sporáku na druhé straně kuchyně stál hrnec se zbytky nudlí, přilepených ke dnu. Po stole byly roztroušené špinavé talíře. Kylla se opřela o zed' a poplácala si břicho.

"Myslím, že mi bude špatně," řekla.

"Mně taky."

"Víš, myslím, že se do nudlí nedává olej."

"Opravdu chutnaly trochu divně. Ale s omáčkou to docela šlo."

Přikývla. "Nevím, jestli vylezu do schodů."

"Já nevím, jestli se budu moci vůbec hnout." Ale pomohla jsem jí vstát a vydaly jsme se ke dveřím. "A vůbec," pravila jsem, "jestli nakonec přece jen povedu tuhle domácnost, zůstaneš nablízku, abys mi mohla radit."

"S tím nepočítej," řekla smutně. "Budu mít plné ruce práce se Shikronem."

"To je veselé pomyšlení."

Zazubila se. "Snaž se nebrat si to tak."

Jak jsem zjistila na Siti, v příštích nejméně třech měsících neletí na Athénu žádná loď. Na konci léta odlétají dvě nákladní lodi a několik týdnů po nich mají podle jízdního řádu letět dvě pravidelné osobní kosmické lodi. Vymazala jsem svůj dotaz z paměti pro případ, že by Rana napadlo mě kontrolovat. Babička mohla být přesvědčená, že mi nebude bránit, ale já jsem nechtěla nic riskovat. Až do odjezdu budu relaxovat a užívat si prázdnin.

No, nebyly to tak docela prázdniny a to ze dvou důvodů. Tím prvním byla vázaná kniha, kterou jsem konečně držela v ruce s titulem ve standardním jazyce: Větev společného stromu: hádanky, přísloví a lidové pověsti z hory. Sebrala a přeložila Theodora z Pyrene. Nebyl to samozřejmě můj původní zápisník; ten byl v ivorštině, v kombinaci skutečných znaků a mého fonetického ztvárnění. Konečnou verzi jsem nechala vytisknout na počítači a v jednom obchodě v Hlavním městě mi ji svázali.

Chtěla jsem ji věnovat Elnovi, ale Ran by to mohl zjistit a nikdy, nikdy by to nepochopil. Pak jsem uvažovala, že ji věnuji Valeovi, Irse nebo dokonce Sethovi, který mi vyprávěl většinu příběhů. Ale to se mi také nezdálo a stejně by to nikdo z nich neocenil.

Nevěděla jsem ani, co se s knihou stane na Athéně - možná, že se nebude líbit. Možná bude popírat něčí nafoukanou teorii. To všechno je možné. Ale k čertu s tím vším; není to zase tak důležité, abych se tím musela trápit.

Dost důležité... otevřela jsem stránku, kam se píše věnování, a zapsala: "Ishin na' telleth".

Ted už zbýval jediný problém, jestli to mám poslat nebo doručit osobně.

Mezitím se objevily další věci, které mi zabíraly čas. Ran vyhrál svůj zápas a muselo se zaplatit lidem, kteří mu pomáhali. Znáám všechny podrobnosti, protože mě zaučoval do vedení domácích účtů (záhada ze všech největší), a zdálo se mu, že zjistit, kolik máme zaplatit našim spojencům, bude příjemný úvod do problematiky.

"Ty chceš, abych vedla účty?" zeptala jsem se ostražitě.

"Jsou to přece peníze," smál se. "Ty nejsou nudné."

("Jsou to čísla," řekla mi později Kylla, "a je to nuda.") V každé větvi cormallonského rodu měli jen dva lidé přístup k penězům, tady to byl Ran s Kyllou.

"Chceš-li žít v klidu, svěř ženě starost o peníze," citoval Ran. "Po svatbě převedu moje právo manipulovat s penězi na tebe."

Zabručela jsem něco vyhybavého.

"Kylla ti ukáže, jak mi zařídíš výdajový účet. Vždycky si tak jednou týdně vyzvedávám určitou částku. Víš, že není dobré nosit u sebe příliš mnoho peněz."

"Svatá pravda," souhlasila jsem. A on odešel a nechal mě tam s účty.

Karlas, Tyl a další členové jejich bývalé rodiny byli přijati do cormallonského Domu a dostali své podíly. Založili dovozní společnost a dováželi nějaké zboží z jihu do Hlavního města. Co tam dopravují, jsem se nezeptala.

Serrenovi pronesli krátkou řeč o své nehynoucí vděčnosti ke cormallonskému Domu, pak požádali o svoje podíly, poděkovali a otevřeli si jídelnu (se stoly a lavicemi) na severní straně Obchodního náměstí. Bylo to dobré místo. Nejen, že si přišli na pěkné peníze od trhovců, ale severní stranou Obchodního náměstí procházely spousty turistů z přístavu, když směřovali do Levandulového paláce. Heida a Arno mě požádali, jestli bych se mohla prvních pár týdnů u nich občas zastavit a povědět, kterým jídlům dávají cizí barbaři přednost. Samozřejmě to nevyjádřili přesně těmito slovy. Pochopila jsem, proč si vybrali právě náměstí.

O Tagře už jsme nikdy neslyšeli. Počítala jsem, že už je v Severozápadním sektoru. Ran se domníval, že je pravděpodobně mrtvá, ale na mě dělala dojem, že nepatří k lidem, kteří se snadno vzdávají. Nepřála jsem jí nic špatného. Stejně to byla, spíš než pokus o vraždu, hra o osud.

Nechala to na mně - bude-li mi pořád špatně a nebudu jíst, zůstanu naživu. Pokud ne, bude o jednoho barbara na Cormallonu míň.

A tak mýjely týdny. Pravidelně jsme pořádali večírky pro Lysandera Shikrona, a když nebyl na Cormallonu, byla jsem často pozvaná na oběd k jeho rodině. Ran chtěl, abych s ním chodila všude, kam byl pozvaný on, a mně se zdálo snazší pozvání přijímat. Byla bych ale strašně potřebovala radu od někoho, komu bych mohla důvěřovat.

V těch dnech jsem se často vracela do knihovny. Byla v tom jistá útěcha, dotýkat se rytmu Babiččiny mysli. Bohužel s každou návštěvou bylo stále více patrné, že až do poslední chvíle považovala Rana za téhož chlapce, který se v den zasvěcení odmítl slušně chovat. Myslela si, že potřebuje popohánět, aby plnil své povinnosti, a že se za to na ni až do její smrti zlobil.

"Trávíš tam spoustu času," vytkl mi Ran jednou, když jsem vyšla z knihovny.

"Snažím se chápat věci."

"Tak se ptej mne."

Co jsem na to měla říci? Vyšli jsme na dvůr. Na hladinu nádrže se snášela lehká sprška.

"Ode dneška za šest dní bude v Hlavním městě banket. Pár oficiálních hostů a delegace Cormallonu z poloostrova Serenth. Doufám, že se zúčastníš."

Takový byl už několik měsíců, zamyšlený, ale ohleduplný. Buď se takhle má chovat muž k budoucí ženě, anebo si ještě není jistý, jestli nevezmu roha.

Ale i kdyby cítil nejistotu, nedával by ji najevo. "Rane, řekni mi, když jsem ti poprvé dala onyxovou kočku, myslel sis, že je to nějaký Babiččin trik, vid'?"

Neodpovídal a tvářil se rozpačitě.

"Mrzí mě to. Bylo to jen proto... zdálo se mi, že o mě stojíš. Tak jsem usoudil, že - poslyš, Theodoro, nebudeš se mě už na to ptát, že ne?"

"Ne, pokud mi teď odpovíš."

"Domníval jsem se, že ji Babička začarovala kouzlem lásky. A že proto - tedy, že jsi pod vlivem toho kouzla. Počkej, je to tak směšné?"

"Promiň," řekla jsem a snažila se potlačit smích. "Myslíš tím všechny ty symptomy, které jsem se učila z paměti, jako zrychlený tlukot srdce a tak podobně - myslel jsi, že jedná pod vlivem kouzla?"

Neodpověděl. "Rane, musím ti to bohužel říci na rovinu. Tyhle příznaky jsem měla už pár minut poté, co sis poprvé sedl na mém stanovišti na Obchodním náměstí."

Tentokrát vypadal překvapeně. Možná má Kylla s těmi muži pravdu.

Toto je příběh, který mi vyprávěl Eln na tržišti předtím, než mě zatkli.

Byl jednou jeden bohatý obchodník a ten se oženil s ženou, která, jak mnozí říkali, byla pro něj příliš mladá. Jednou se neočekávaně vrátil z obchodní cesty a u dveří na něj čekala hospodyně. Řekla: "Už nějaký čas mě znepokojuje, jak se má paní chová k mužům. Dnes jsem se dvěma důvěryhodnými sluhy vstoupila neočekávaně do její ložnice, abych se pokusila odhalit pravdu. Trvalo několik minut, než jsme vyrazili dveře. Když jsme vstoupili, našli jsme paní sedět na té velké dřevěné truhle, do které ukládá prádlo. Nedovolila nikomu z nás truhlu otevřít, i když jsme jí řekli, že tak nejlépe prokáže svoji nevinu, než se vrátíte." Obchodník hospodyně poděkoval za její snahu a šel, velmi nešťasten, za svou ženou. Řekl jí: "Moje drahá, myslím, že bych měl tu truhlu odemknout." Ona odpověděla: "Tak to udělej, když chceš důvěřovat své ženě a matce svých dětí. Hodila mu klíče a důstojně odkráčela. Obchodník chvíli přemýšlel, pak zavolal sluhu. Nechal truhlu odnést ven a pohřbít na zahradě, aniž by ji otevřel. A nikdo už se o tom nikdy nezmínil."

Byl to příběh, který jsem slyšela ve třech podobných verzích, když jsem studovala na Athéně. Jedna verze pocházela z místa, které se nazývalo Francie. Možná ji Eln někdy slyšel od Babičky. Ale měla jsem dojem, že ze všech příběhů, které jsem kdy slyšela, tenhle nejvíce připomíná ivorský způsob myšlení.

Nevím, jestli bych chtěla, aby mi někdo takto důvěřoval.

Banket se zástupci rodu z poloostrova Serenth se konal v pozdním létě. Zúčastnila jsem se ho jako Ranův host.

Zasedací pořádek u stolu se měnil po každých třech chodech. Mezi třetím a sedmým chodem jsem si příjemně popovídala s jedním chovatelem psů z Mramorových útesů na severní straně poloostrova. Až při posledním společném chodu jsme zjistili, že oba patříme ke Cormallonu. Konečně jsem si vzpomněla na své společenské povinnosti a otočila se krátce k ženě po levici, kterou jsem celou dobu ignorovala, a představila jsem se.

Nějak divně se na mě podívala, já na ni také a v tom jsem si uvědomila, že ji znám. "Vy jste byla s tou partou z Athény, se kterou jsem se setkala ve vesnici Teshin...?"

"Ano. Máme odjet za týden na Královně Grétě."

"Bohužel jsem zapomněla vaše jméno."

"Annamarie."

"Ano. Omlouvám - se, že jsem vás nepoznala - v ivorských šatech vypadáte starší."

Mlčela. Konečně se zeptala: "Opravdu se jmenujete Theodora?"

"Ano. V Teshinu byly bohužel naše záležitosti poněkud komplikované..."

"Theodora z Pyrene."

Nervózně jsem se zasmála. "Nedlužím vám snad peníze, že ne?"

"Ale, Theodoro, copak jste nebyla na velvyslanectví?"

"Mnohokrát. A proč?"

"Fond, nikdo vám o něm neřekl?"

"Ne."

A tak mi to pověděla. Správa studentských záležitostí na Athéně (podněcovaná svými společníky z cesty na Ivory, kteří teď trpěli pocitem neodpuštělné viny) zřídila fond na mé jméno. Ten obíhal spolu s jinými fondy na podporu divadelního a tanečního umění a do této chvíle už sebrali tři sta tisíc dolarů. Při současném směnném kursu –

"Je to víc než polovina ceny letenky," řekla jsem.

"Ano, to je ono," roztáhla Annamarie ústa do širokého úsměvu. "Vybrali jsme tu částku, vzali ji s sebou a uložili do athénské banky tady v Hlavním městě. Oznámili jsme to na velvyslanectví, cožpak vám to neřekli?"

Ten špinavý lotr. S tabaly ve zlatě, které jsem měla u svého bankéře, jsem měla vyhráno. A bez cormallonské dobročinnosti.

"Řekněte mi rovnou, stačí, když prokážu v bance svoji totožnost a oni mi dají tři sta tisíc dolarů?"

"Ano," odpověděla a dodala: "Mají otisky vašich prstů a sítnice."

Usmála jsem se na ni. Právě skončil šestý chod a museli jsme všichni vstát a vyměnit si místa. "Tak vám mnohokrát děkuji."

Zatvářila se zmateně. "Vy nechcete zůstat a povídat si dál?"

"To by bylo nezdvořilé." A kromě toho jsem potřebovala přemýšlet. Sympatický chovatel psů mě zatahal za róbu.

"Uvidíme se zase někdy?"

"Nevím," odpověděla jsem poctivě.

A pak jsem se musela posadit vedle jednoho imperiálního úředníka, který se usmál a řekl: "Vy jste zasnoubená s mladým Cormallonem, že?"

"Ano," odpověděla jsem, abych to zkrátila.

"A slyšel jsem, že také vynikáte v tinaje."

Hodlá si snad sakra ověřovat všechny informace, které o mně získal? Co vlastně chce? Chce mi snad nabídnout úplatek v nějaké cormallonské záležitosti?

Naklonil se blíž. "Možná byste mi mohla prokázat jednu laskavost."

"Ano?" odtáhla jsem se od něj.

Zatvářil se rozpačitě. "Mám takový problém s dolní částí zad..."

Co mám se všemi těmi fakty dělat? Vplouvají do mého vědomí a zase vyplouvají ven, zdánlivě nespojitelné právě teď, kdy je potřebuji nějak utřídit.

Víte, že celou tu dobu myslím na Rana, i když dělám něco jiného? Říkám to proto, že až budu hotová, vymažu tuhle část ze záznamu. Už jsem slyšela o takové posedlosti (archaický výraz pro to je bláznivá láska), ale říká se, že přejde.

Vroucně doufám, že je to pravda, jinak by se to mohlo stát neúnosné.

Pokud jde o Rana, ten si myslí, že mě má jistou, což je do určité míry velký kompliment. Je ochotný spojit se se mnou na celý život, přestože neví nic o mém genetickém základu, a domnívá se, že jsem daleko schopnější, než si myslím, že jsem... ten není zamilovaný v tom smyslu slova, které jsem před chvílí použila. Ivorské slovo pro tento druh duševní a tělesné posedlosti by se dal přeložit jako "zblázněný". Četla jsem z karet a znám ho. Jeho erotická dobrodružství byla přinejmenším různorodá, ale jeho citový život se mi jevil překvapivě chudý. Za celý svůj příliš snadný život nikdy nikoho nemiloval... příliš snadný do chvíle, kdy se potkal se mnou, musím dodat.

Ale myslím, že to tak Babička pro něj naplánovala. Možná, že se cítila odpovědná za jeho problémy. Myslím, že její plány zahrnovaly celoživotní předurčení. My jsme zahlédli jen špičku ledovce.

Nebo se snad u mě začíná projevovat duševní choroba? Co jen s těmi všemi fakty udělám?

Vypadá to, že si všichni myslí, že ten sňatek má nějaký smysl. Ale ani Ran - nebo Kylla nebo Babička - si neuvědomují, že voda je už příliš kontaminovaná, než aby se dala pít.

Utrpěla jsem těžký šok nejen z pomýšlení, že jsem někoho zabila, ale také z náhlého uvědomění, že už nejsem ta studentka, která tehdy opustila Athénu. Celou dobu jsem si myslela, že dělám kompromisy, ale ve skutečnosti jsem se změnila.

Bud poctivá. Řeč není o shovívavých názorech na úplatkářství, ale o zabítí lidské bytosti. Vědomí, že už tady není.

Nemá smysl svěřit se s tím Ranovi. Je Ivoran, rodem i výchovou, ví, že člověka vždycky něco uvnitř trápí, i kdyby věci vypadaly kdovíjak růžově, pokud není úplně na' telleth. Pro něj to byl splněný úkol, skončená záležitost. Pro Babičku něco, co bylo nutné udělat, pro Rana to, co bylo rozumné. Jenže já mám stále ještě duši Athénanky a pro mne otázka zní: Byla to dobrá nebo špatná věc?

A odpověď zní ano.

No, dobrá. Teď už chápu a připouštím, že mě žádná kultura k sobě nedokáže připoutat navždy - podobně jako Elna. Na Ivory jsem žila asi polovinu času stráveného na Athéně, a co na tom mohu změnit? A na Pyrene se nevrátím, ať už je moje mysl sebevíc rozbouřená. Nemám žádný "domov", nikdy nebudu mít takový domov, jaký jiní lidé považují za samozřejmost.

Pak jsou dvě cesty. S Ranem mohou být potíže, pokud jeho touhy přijdou do konfliktu s mými, ale zabít člena rodiny bez závažného důvodu je tabu, takže nebudu muset kolem něj chodit po špičkách. A moje postavení je díky Babičce dost pevné. Zajímalo by mě, jestli něco takového věděla už tehdy, když zaklela Ranovy karty - udělat něco v záchvatu zlosti se té staré ženě podobá čím dál méně.

Ale je tohle šťastný konec? Jaké děti bychom asi měli, pokud by vůbec nějaké přišly? A jak nebezpečné by to pro mě bylo? Co když Ran zemře mladý (statistiky uvádějí průměrnou délku života mužů ve Velkých Domech), co si počnu v jeho malém království, které nejsem schopná spravovat?

Na druhé straně... mám peníze. Mám odbornou přípravu díky Ranovu školení v různých tricích, abych se dostala na

Královnou Grétu, která je nyní v přístavu připravená k odletu, aniž bych zanechala stopu. Ale jestli se vrátím na Athénu, už ne jako studentka. Už se toho přihodilo příliš mnoho. To pomyšlení bolí, ale univerzitní život se mi začal jevit jako, no, řekněme, nudný.

Athéna musí přece mít na Tellys a Ivory špióny, ačkoli nevím, kde jsem na to přišla. Určitě existují pracovní příležitosti pro toho, kdo mluví jako athénský vzdělanec a bere úplatky jako ivorský aristokrat a kdo mluví různými jazyky (třebaže některé z nich jsou mrtvé) s hovorovým akcentem.

To nezní špatně. Můj učitel klasických předmětů říkal, že staří národové věřili, že se dá poznat, jestli jsou prorocké sny pravdivé nebo ne jen podle toho, odkud přicházejí. Falešná proroctví přicházejí Branou z Ivory a pravdivá Branou z Hornu. Ale můžete to klidně obrátit. A stejně to už někdo možná udělal. Problém s pravdivými sny je, že člověk nikdy opravdu nepozná, přinejmenším tak dvacet let, jestli měl pravdu.

Ale ať už se udaly kdykoli, stejně jsou součástí historie.

Na Grétu jsem nastoupila před pěti dny hodinu před odletem pod smyšleným jménem. Teď sedím v kajutě první třídy a tohle diktuji do terminálu. Neumíte si představit, jak člověku za pět dní vyschne v krku. Na celé dlouhé hodiny jsem to musela přerušit a použít klávesnici.

Nechala jsem vzkaz pro Rana, kde si má vyzvednout karty a onyxovou kočku. Napsala jsem mu, že Babička zrušila kletbu. A že se mi bude po něm stýskat. A omluvila jsem se, že se nezúčastním Kylliny svatby.

Před několika týdny jsem poslala do Tevachinu posla, aby zjistil, jestli mnichům nezůstalo něco z toho, co patřilo Elnovi, zvláště modrý kámen, který nosil na levé ruce. Měli ho - zdálo se jim, že má cenu a byli ochotni mi ho poslat za nominální hodnotu. Došel v malé dřevěné krabičce vyložené sametem. Ujistila jsem se, že je uvnitř, a pak jsem krabičku zavřela a zamkla. Neměla jsem v úmyslu se tohoto kamene dotknout. Možná jsem přecitlivělá, ale zdá se, že jen Annurianovy duševní reflexy mi vystačí na celý život. Napsala jsem dopis pro klenotníka z ulice Marsh, který byl Elnovým společníkem, a poslala mu ho i s krabičkou po poslovi. Bohužel jsem si nepamatovala jeho jméno. Nechtělo se mi poslat dopis oznamující smrt někoho blízkého člověku, jehož jméno jsem zapoměla. Ale bylo třeba, aby to věděl, a já jsem neměla právo mu to zatajit.

Posel se vrátil s tím, že je obchod zavřený a klenotník se odstěhoval, nikdo neví kam. Tak teď mám tedy vyřezávanou dřevěnou krabičku čtyři krát šest centimetrů a nehodlám ji nikdy otevřít. Co jiného s ní mohu udělat? Těžko bych ji mohla poslat na Cormallon, aby ji umístili do knihovny.

Myslím, že Elnovi by se meziplanetární let líbil. Doufám, že pro něj někdy najdu vhodné místo.

Kajuta, kterou mi přidělili, je luxusní, ale nepřinesla jsem si sem mnoho osobního majetku. Skříně a zásuvky jsou prázdné. Nevzala jsem si při odchodu žádné ivorské šaty, jen pár tunik a kalhot pro pobyt na lodi. Kromě toho můj majetek tvoří jedna laciná dýka, kamenný přívěsek patřící rebelovi, vrahovi a bývalému ministerskému předsedovi a prsten od osoby, jejíž duševní problémy tu nebudu rozebírat. Jen pár památek na přátele. Suvenýry z cesty, která trvala o něco déle, než jsem počítala. Myslím, že se to tak musí brát.

Dnes večer jsem konečně šla do jídelny. Od chvíle, kdy jsem pozorovala v monitoru, jak se svět Ivory od nás vzdaluje, to bylo poprvé, co jsem opustila kajutu. Byl mi přidělen stůl 53A. Byl to velmi malý stůl, protože jsem si při nalodění nezapsala, s kterou společností bych chtěla sedět u stolu.

Seděl tam Ran a zkoumal jídelní lístek. Nevím, jestli je ten, kdo tohle čte, překvapený. Já jsem nebyla. Nečekala jsem ho, ale nepřekvapilo mě to.

Když jsem se posadila, zvedl oči. "Jedí barbari opravdu hady?" zeptal se.

"Někteří ano. Slyšela jsem, že na Tellys je to pochoutka."

"Já žasnu." Sáhł do kapsy, vytáhl balíček karet a položil ho na ubrus. "Nechalas tam pár věcí. Musíš být opatrnější." Jak dostal můj vzkaz ze Síť před určeným datem? A co je ještě nepochopitelnější, jak vymámil z Irsy ty karty? Řekla jsem jí, že je nesmí vydat, dokud loď neodletí.

"Rane, můžeš si je už vykládat sám."

"Ne tak dobře jako ty. Uvědomuješ si vůbec, že tu vysedávám sám už pět dní? Už jsem si pomalu myslel, že jsi v té své kajutě padla vyčerpáním a umřela."

"Vsadím se, že jsi nečekal, že mě najdeš v první třídě," řekla jsem v domnění, že ví moc dobře, kolik peněz jsem si ulila.

"Theodoro, vždycky čekám, že tě najdu v první třídě," prohlásil vážně.

"No, naše city jsou tedy vzájemné. Ale jak si můžeš dovolit vzdálit se od domova na tak dlouhou dobu? Víš, jak dlouho trvá jedna cesta?"

"čtyřicet jedna celých, šest desetin standardních dnů," odpověděl Ran, který možná měl hodinu, aby se na to připravil, a možná taky ne, ale kterého by ani nenapadlo vstoupit ani špičkou jedné nohy na palubu bez příslušných znalostí.

"Myslíš si, že ti zbývá třicet šest dní, abys mě přemluvil," prohlásila jsem.

"Já?" Usmál se. "Jedu se na Athénu zapsat jako student. Pokud vím, přijímají v každém věku. Vždycky jsem říkal Kyle, že náš Dům by měl otevřít dveře, hledat nové horizonty..."

"Tak ty se budeš učit od barbarů. Budeš bydlet jako student na ubytovně a dělit se o místo s pověřivými lidmi, kteří neví, co je čaroděj? Mimochodem, hned po přistání ti zkonfiskují pistoli a všechno, co máš na sobě." Malou chvilku jsem tomu nevěřila.

Zvedl čtvrtou vidličku na zeleninu, která ležela vedle jeho talíře, a prohlížel si ji s výrazem pobaveného opovržení. Ti barbari, četla jsem mu myšlenky. Ne, nevěřila jsem té povídačce a zřejmě jsem ani neměla.

Ale stejně je to zajímavá představa. Opravdu by vytrval, kdybych se nechtěla vrátit? Je tak tvrdohlavý?

Studentská kolej...

"Co je ti k smíchu?"

"Nic důležitého. Jen jsem tak uvažovala, Rane, už jsi zkoušel nějaké kouzlo? Funguje to ve vesmíru?"
Slabě se usmál. "To je přesně ta informace, tymone, kterou bych opravdu strašně nerad poskytoval někomu, kdo nepatří k mé rodině."
Jedna nula pro něj. Ale řekl to velmi zdvořile. A když domluvil, zvedl moji pravou ruku a políbil ji do dlaně.
Třicet šest dní. Nerada bych se sázela o to, kdo bude držet karty v ruce, až konečně přistaneme na Athéně.

Doris Egan

Branou z Ivory

Obálka Richard Hesoox Grafická úprava obálky Martin Zhouf
Překlad Hana Bezdíková
Odpovědný redaktor Luboš Falouf
Jazykový redaktor Jana Faloutova, Helena Šebestová
Sazba Nakladatelství Laser
Vydalo Nakladatelství Laser jako svou 62. publikaci.
Plzeň 1993. vydání 1. Výtiskla * Těšínská tiskárna, a. s.
Český Těšín Náklad 12 000 výtisků.
Prodejní cena včetně DPH 65 Kč

ČARODĚJNÁ VĚDA přitahuje lidi z celé galaxie k planetě Ivory.

Ivory je exotická a nebezpečná planeta, kde je vše na prodej a zákony existují jen na ochranu nejmnocnějších rodin. Pro studentku antropologie Theodoru z Pyrene je Ivory zajímavá tím, že je jediným místem ve známém vesmíru, kde funguje magie a kde ti, kdo ji ovládají, řídí společnost.

Pro prázdninové výzkumy je neodolatelná... Ale potom ji kdosi napadne a okrade a Theodora zůstane sama, sama na nepřátelské planetě. Její výlet se stává hrůzyplnou odyseou. Všechny její zkušenosti na Ivory ztrácejí smysl a Theodora je nucena sebrat všechny síly, aby přežila. Ke svému velkému překvapení objeví, že má jistou magickou schopnost, která ji přivede do smrtelného nebezpečí. Seznámí se s Ranem Cormallonem — jedním z nejmnocnějších kouzelníků na Ivory - mužem, jehož neznámí nepřátelé se nezastaví před ničím, aby dosáhli svého cíle - zničit Rana a získat jeho moc! Nezaváhají ani před vraždou...